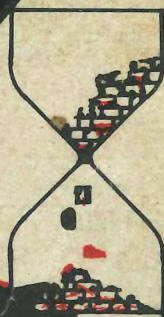


SAVUNMA

TKP/ML savaşçıları
Diyarbakır'da
faşizmi yargıladılar



Ocak

Gönel

www.partizanansiv.net

ÖNSÖZ

Türkiye ve bölgede, gelişen ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelelerini biraz daha geri atmak amacıyla gerçekleştirilen 12 Eylül askeri faşist darbesinin üzerinden geçen 6 yıl boyunca Türkiye ve Dünya demokratik kamuoyunun en çok tartıştığı ve dikkat kesildiği noktalardan biri de hiç kuşkusuz Türkiye'deki cezaevleri, mahkemeler, buralarda yaşanan direnişler —buna karşı giden ihanet ve teslimiyet hareketleri— olmuştur. Türkiye'nin siyasi çehresini, tüm kurum ve kuruluşları ile kendi lehlerine daha sağlamca oluşturmaya ve sınıf mücadelesinde kazanılan tüm demokratik hakları bu düzeltme hareketinde ortadan kaldırmaya çalışan genareller çetesi, bu hedefe ulaşmada şüphesizki cezaevleri ve mahkemelere özel bir önem verecekti. Yakalandıktan sonra aylarca polis'te, jandarma'da, MİT hücrelerinde çözülmeyen ya da teslim alınıp ihanet ettirelemeyen devrimcileri, cezaevlerinde uygulanan sistemli yıldırma hareketleriyle halka ve devrime bağlılıktan vazgeçirmeye çalıştılar. Tek merkezli olarak bir çok cezaevinde uygulamaya konulan bu baskı tedbirlerinin cezaevlerinde **esasta** başarıya uğradığı söylenemez. Her ne kadar olumsuz örneklere rastlansa da gerçek, hakim sınıfların uğradığı başarısızlıktır. Cezaevlerindeki devrimci ve komünistleri, ihanet ettirmeye çalışan, bu ABD kaynaklı, işkenceli, psikolojik baskılı uygulama, ihanet ettiremediklerinde en azından içini boşaltmaya, robotlaştırmaya ya da tarafsızlaştırmaya çalıştı. Türkiye'nin her köşesinde uygulanan Kemalist kafalar yetiştirme anlayışı en ağır şekliyle buralarda uygulandı. Günde 16 saate varan “Kemalizm eğitimi” insanların beyinlerini yıkama uğraşından başka bir şey değildi aslında. “Eğitimle ıslah”ta daima “terörle ıslah” yöntemleriyle at başı gidiyordu tabiki. Bu yöntemlerle ıslah edilemeyen bir çok devrimci ve komünist sonuçta dövülerek, kurşunlanarak ya da açlık grevlerinde katledildi.

Bu faşist yaptırımlara karşı direnişlerle açlık grevleriyle karşı koyan devrimci ve komünistler, yargılandıkları mahkeme kürsülerini de çoğu zaman halkın, devrimin ve komünizmin savunulduğu kürsüler haline getirdiler. Onlar mahkemelerdeki tüm kısıtlamalara, söylenen her sözün cezaevine dönüşte “hesabının sorulduğu” ve yeni davaların açıldığı şart-

larda, dosya, kaynak v.s. tüm imkansızlıklara rağmen, faşizmin kara cübbellileri karşısında suskun kalmadılar. Savunmalarında, faşizmin gerçek yüzünü, adil yargılama yutturmacalarını gözler önüne serdikleri gibi proletarya ve halkın bakış açısıyla toplumu, dünyayı ve olayları tahlil etmeye çalıştılar.

İşte bu şartlarda yürekli ve onurlu bir seste Diyarbakır mahkemelelerinden geldi. Faşist cunta açısından Diyarbakır cezaevinin özel bir uygulama alanı olması 12 Mart'lardan bu yana bilinen bir gerçektir. Kürt ulusunu milli zulüm altında inletme politikasının bir şeklide, bura zindanlarında ayyuka çıkarıldı. Kürt ulusuna mensup insanlar, baskı ve şiddetle Türk olduklarını kabule zorlandılar. En barbar işkence ve uygulamalar Diyarbakır cezaevlerinde uygulandı demek gerçeklerden pek uzak olmayacaktır. Cuntanın Diyarbakır cezaevine bu özel uygulaması, ona, bazı karşı-devrimci ve milliyetçi örgütler nezdinde, yıllarca dilinden düşürmeyeceği, radyodan, TV'den kaldırmayacağı olumsuz örnekler, ihenetçi örneklerde sundu şüphesiz. Ancak tüm bu yok edici uygulamalara karşın Diyarbakır zindanlarındaki yurtseverlerin, devrimcilerin sesini, komünistlerin sesini susturamadılar.

Yayınevimiz, işte bu seslerden birini, direniş ve savunmalarıyla, Diyarbakır cezaevi ve mahkemelerindeki direnişlerin simgesi haline gelen TKP/ML Diyarbakır davası sanıklarından, Hasan Hayri, Müslüm Elma, Cafer Camgöz, İbrahim Ekinci'nin Diyarbakır Ask. mahkemesinde yapmış oldukları savunmayı, bir dönemin gerçeklerini açığa çıkarmak ve sınıf mücadelesi tarihine mal etmek amacına da hizmet edeceği için olduğu gibi yayınlıyor.

Okuyucu savunmayı, gazete okumanın dahi olanaksız olduğu, dış dünyayla her türlü bağın koptuğu, ağır baskı koşullarında oluşturulduğunu ve yazıldığı tarihi dönemde göz önüne alarak okunmalı ve ondan uygun sonuçlara varmalıdır. Yazı içinde (.....) şeklindeki yerler savunmanın okunamayın ve zorunlu olarak atlanan yerlerini belirtmektedir.

TKP/ML Diyarbakır dava sanıklarından bazılarının savunmasını yayınlamakla devrimci sorumluluğumuzdan birini daha yerine getirmiş olmak dileğiyle.

Ocak Yayınları
Kasım 1986

www.partizanarsiv.net

SAVUNMAMIZDIR

Adı: Hasan Hayri
Soyadı: Aslan
Baba Adı: Hıdır
D. Yeri: Pülümür-Tunceli
D. Tarihi: 1950

Adı: Müslüm
Soyadı: Elma
Baba Adı: Süleyman
D. Yeri: Pertek-Tunceli
D. Tarihi: 1960

Adı: Cafer
Soyadı: Cangöz
Baba Adı: Mustafa
D. Yeri: Mazgirt-Tunceli
D. Tarihi: 1957

Adı: İbrahim
Soyadı: Ekinci
Baba Adı: Eyüp
D. Yeri: Ardahan-Kars
D. Tarihi: 1957

Duruşmanın bırakıldığı belli gün ve saate mahsus salonda:

Oturum Tarihi: 11.6.1984
Başkan: Hv. Fz. Alb. Mehmet Bakar
Duruşma Hakimi: As. Hak. Şakir Kadioğlu
Hakim Üye: Hv. Hak. Ütgm. Hulusi Takço
İddia Makamı: Yrd. As. Sav. Lütfü Şenat
T.Yazarı: Svl. Me. Mahmut Yasak

Esas hakkındaki mütalaya karşı son sözleri sorulan;

Sanki **MÜSLÜM ELMA:** Beni bin sefer ölüme mahkum et-seniz dahi her seferinde daha yüksek sesle haykıracağım; yaşasın Halk Demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi, yaşasın TKP/ML ve TİKKO, yaşasın devrimcilerin mücadelesi, başka diyeceğim yok-tur dedi.

Sanki **HASAN HAYRİ ASLAN:** İyi, güzel, nazlı ne varsa onların zincire vurulduğu bir ülkede halkının yanında zalimlere ve emperyalistlere karşı karınca kararınca da olsa bir mücadele vermekten şeref duyarım. Biz olmasak da devam edecek olan devrim kervanına selam olsun, başka diyeceğim yoktur dedi.

Sanki **CAFER CANGÖZ:** Bağımsızlık, Demokrasi Sosyalizm mücadelesinde şehit düşen yoldaşları, devrimcileri, yurtseverleri saygıyla anar, emperyalizm ve yerli gericiliği bu ülkeden kovmak için mücadele veren çeşitli milliyetlerden Türkiye halkının önderi TKP/ML'ye son güvenimi belirtir, bu uğurda mücadelelerinde başarılar dilerim, başka diyeceğim yoktur dedi.

Sanki **İBRAHİM EKİNCİ:** Emperyalizm, gericilik zulüm ve sömürünün çok yakın bir zamanda yok olacağı inancındayım, başka bir diyeceğim yoktur dedi.

Sayın Mahkeme Heyeti!

Savunmanın içeriği konusunda açıklama yapmadan önce bir-iki nokta üzerinde durmak istiyoruz.

İçinde bulunduğumuz koşulların doğal bir sonucu olarak, bu savunma, arzu ettiğimiz seviyede olmamıştır. Bilimsel haklılığımızı tartışma götürmez bir açıklıkla ortaya koyacak yeterlilikte, bir savunma hazırlamak istediğimiz halde, bunu, aşağıda kısaca değineceğimiz sebeplerden ötürü yapamadık.

Üç-dört yıl civarında bir tutukluluk süremiz vardır. Bu sürenin, işkence ve baskı ile geçen tamamında, biz, düzenli olarak gazete bile takip edemedik, televizyon izleyemedik. İnsanı ilerletecek, paslanmasını önleyecek nitelikte hemen hemen tek sayfa bile bulup okuyamadık. Düzenin sunduğu, sağladığı imkanlar içinde de olsa, aydınlanmamızdan dünya olaylarından haberdar olmamızdan korkuldu. Dünya ile bağlarımızın kopuk olmasına özel bir dikkat gösterildi. Cumhuriyet gazetesinin “yasak yayın” sayıldığını belirtirsek, sanırız herkes kışadan bir hisse çıkarabilir.

Bu Kadarla Kalsa İyi!

Bir çoğumuz işkence ve baskının etkisi ile zihnen geriledik, basit konularda bile kafamızı toparlayamadık. Söylemek, belirtmek istediğimiz konularda, kısıda olsa düşünmek fırsatı bulamadık yaşamayana abartılmış gibi gelebilir, ancak yaşayan binlerce şahidi ile gerçeğin kendisi budur!...

www.partizanarsiv.net

Bütün bunların yanında, siyasal anlamda suçsuzluğumuzu savunabilmemiz için gerekli olan materyalleri bir kenara bırakalım hukuki anlamda bile kendimizi savunabilmemiz için tek bir belgeye sahip değiliz. Bir çoğumuz, hakkında talep edilen ceza maddelerinin içeriğini halen daha bilmemektedir. Bütün bunlar yetmezmiş gibi, bizler, savunma için ön hazırlık yapmak imkanından da yoksun bırakıldık. Notlar tutmamız, taslaklar hazırlamamız tamamen olanaksızlaştırıldı. Bizler, böyle bir çaba içine girsekte, taslaklarımız, notlarımız, aramalarda, baskınlarda ya alınıp götürülerek imha edildi, yada “örgütsel döküman” sayılarak sahipleri mesul tutuldu. İşte burda size sunduğumuz, bu savunma, önce bir taslak üzerinde çalışılarak, düzeltilerek, temize çekilmediği, anlatım bakımından yetersizlik, eksiklik ve düşüncelerin bir plan dahilinde sunulması bakımından da dağınıklık arz etmektedir.

Ayrıca şunları da eklemekte yarar vardır:

Bizlerde hataları, eksikleri olan insanlarız. İdeolojik-politik olarak yetersizliğimiz söz konusudur. Bunu (olabildiğince) telafi etmek için çok önceden savunma hazırlamaya başladıysakta, bu savunmamız, HAK ve HUKUK’un uğramadığı cezaevinde, elimizden alınarak imha edildi.

Savunmamızın ilerki bölümlerinde yapacağımız açıklamalarla daha iyi anlaşılacaktır ki, **BİZİM KENDİMİZİ SAVUNMAMIZ, PARTİMİZİ, EMEKÇİ SINIFLARI SAVUNMAMIZDAN BAŞKA BİR ŞEY DEĞİLDİR!** Halbuki, bunu yapabilmek için, partimizin resmi belgeleri değişen dünya koşullarına ilişkin görüşleri elimizde yoktur. Bu durumda tutuklanmadan önce, doğru görüp savunduğumuz ve partimizde programının temelini oluşturan görüşler dışında, günümüz dünyasının durumuna ilişkin, bizim burada yapacağımız değerlendirmeler hatalı ve eksik olabilir. Bu konuda; dünya olaylarına bakış açısı pogramı ile bizlere sonsuz güven veren partimizin görüşleri bizim açımızdan da geçerli sayılmalıdır.

TKP/ML’nin üye ve sempatanları şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da tutuklanarak yargılanacaklardır. Aynı şekilde, düzene karşı olan diğer devrimci örgütlerin taraftarları da varlıkları ve mücadeleleri, hakim sınıfların sömürü düzenlerinin devamını engellediği sürece yargılanacaklar, kısaca emekçileri, sömürüye, işkenceye ve zulme karşı mücadele ettikleri sürece, hakim sınıflar onları sokakta, yol-

www.partizanalarsiv.net

da, fabrikada, tarlada kurşuna dizecek, tutuklayacak, işkence tezgahlarında sömürüye ve işkenceye karşı olmalarının hesabını soracak ve onları yargılayarak, zindanlara dolduracaktır. Bizler buna zihnen hazırlıklıyız. Çünkü bundan binlerce yıl öncede, ta sömürünün var olduğu binlerce yıl öncesinden beri, emekçiler hep yargılanmışlar, bugün bizlerin uğradığı akibete uğratılmışlardır.

Bugün içinde yaşadığımız dünyada sınıf mücadelesi hayatın her alanında sürüyor. Emekçiler, sömürü ve zulümden kurtulmak için, bütün ülkelerde, sömürücü sınıflara karşı mücadele ediyorlar. Sömürücü sınıflar, emekçilerin devrim mücadelesini durdurmak, kısalan ömürlerini biraz daha uzatmak için, her köşe-bucakta işkencahaneler, mahkemeler, darağaçları kuruyorlar. Kan emici zalimler, ömrü çile ile başlayıp çile ile biten emekçilere, refah bir hayat istedikleri için kudururcasına saldırıyorlar. İşkence tezgahlarında yükselen feryatlar, insanlığın vicdanında yankılanıyor. Emekçilerin kurtuluşu uğruna, hayatının baharında, daha bıyıkları yeni terlemiş binlerce genç “vatan haini” diye katlediliyor. Zindanlara tıklıyor.

“Yediği insan eti içtiği kan” olan patron ve ağalar, bu gencecik insanların kanları, canları üstünde sırça saraylar yaptırıyorlar, onların musluklarından su yerine “şarap gibi kan” akıyor. Onlar; emekçilerin alın terini, Avrupa’dan ısmarladıkları sarışınlara ücret olarak ödüyorlar. Milyonlarca insan evsiz-barksız, on kişi bir odada, çöktü çökecek gecekondularda çile doldururken, patron ve ağalar, şömineli, Amerikan barlı, seks partileri için özel odalı, saray yavrusu yalılarında, köşklerinde, villalarında, kendilerinden geçercesine sarhoş, miskin bir hayat sürüyorlar!

İşte, bu asalak, vesikalı haydutlar “vatan elden gidiyor” diye feryat ediyorlar. Biz emekçiler, patron ve ağaların ellerinden giden ‘vatan’ın nasıl bir vatan olduğunu biliyoruz. Her taşında, her zerre toprağında, her yapısında, her tarlasında, her fabrikasında, biz emekçilerin alın teri olan ve yine biz emekçilerin aç-sefil ve her şeyden mahrum yaşadığı bu ‘vatan’ın ağalar ve patronlar için önemini biliyoruz. Biz biliyoruz ki, onların elinden giden ‘vatan’ değil ‘talan’dır! Onların elinden giden, yatları, villaları, köşkleri, saraylarıdır. Onların ‘vatan’ dediği kasalarıdır!

İşte böyle olduğu içindir ki, patronlar ve ağalar, diğer ülkelerdeki Refik’leri gibi biz emekçilere saldırıyor, bizleri “suç” işlediğimiz ge-

www.partizanarsiv.net

rekçesiyle yargılıyorlar! Yani sömürüye, zulme karşı olmamız bu uğurda mücadele etmemiz, bedeli idamla ödenen “suç” sayılıyor!

Belliki, biz yaşadığımız sürece bu “suç”u işleyeceğiz!

Çünkü biz yaşadığımız sürece, işkenceye, sömürüye, zulme karşı olacağız!

İşte bu nedenle, bugün bizleri yargılayan egemen sınıflar, taki düzenleri başlarına yıkılıncaya kadar, daha milyonlarca insanı yargılayacaklar, hatta, çok sıkıyınca buna bile gerek duymadan, “suç”luları sokakta infaz edeceklerdir!

“Vatan” deyince kasasını “vicdan” deyince göbeğini anlayan bu zalimler, gerçek HAIN olduklarını gizlemek için, bizlerin “vatan haini” olduğunu daha çok tekrarlayıp duracaklardır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, Amerikan uşaklığını “VATANSEVERLİK” olarak gösteriyorlar. Onlar her adımda bir Amerikan üssü kurdukları bu toprakların sahibi geçiniyorlar. “SAM AMCAYA” “HANS AMCAYA”, ülkemizin kapılarını, kendi yatak odalarının kapısına varıncaya kadar açan bu hainler, bizleri “VATAN HAINİ” olarak suçluyorlar!

Belliki, biz hep “vatan haini” olacağız.

Bir ozanın dediği gibi, biz “vatan” Amerikan tankı, topu, tüfeği olduğu sürece, “vatan” Amerikan üsleri, “vatan” çek defterleri ve kasaları olduğu sürece, belliki, biz “vatan haini” olarak kalmaya devam edeceğiz! Dolayısıyla patronlar ve ağalar bizlerin üzerine adamlarını salacaklar, bizlere işkence edecekler, ölmeyipte kalanlarımızı da yargılayacaklar. “Anayasal düzeni tedbil ve tağyir etmek”, “Marksist-Leninist düzen kurmaya” teşebbüsten bizden öncekiler gibi biz ve bizler gibi, bizden sonra gelecekler yargılanacaklar!

Bizden öncekiler, işte böyle “büyük bir suç” işledikleri için asıldılar, kesildiler. M. Suphi ve 14 yoldaşı, Kara Deniz’in azgın sularına “vatan hainliklerine bir son vermek” için atıldılar. İbrahim Kaypakkaaya, “az kalsın Marksist-Leninist düzen kuracaktı” diye öldürüldü. Deniz, Yusuf, Hüseyin’de aynı sebeple ipe çekildiler. Kızıldere’de Mahir ve diğer devrimciler bunun için katledildiler. Diğerleri, hayatta kalanlar zindanlara bunun için dolduruldu, bizlerde aynı sebeplerden ötürü öldürülüyoruz, yargılanıyoruz ve ipe çekiliyoruz. Vede hüküm giyiyoruz! Süleyman Cihan işkence tezgahında bunun için katledildi. Patronlar ve ağalar, daha rahat soysunlar, yağma ve talan alabildiğine devam

www.partizanarsiv.net

etsin, patronların kasaları dolsun, İsviçre bankalarındaki gizli hesapları şişsin diye öldürüldü! Süleyman Cihan ve daha bir çok partimizin üye ve taraftarları, devrimciler bunun için katledildiler.

Bütün ülkelerde aynı şeyler yaşanıyor.

Şili’de, ŞDKP’nin üyelerini yargılayan, halkı sokak ortasında kurşuna dizen, binlerce emekçiyi işkence tezgahlarından geçiren, Şili hakim sınıfları ile binlerce insanı katlederek, cesetlerini bile yok eden Arjantin hakim sınıfları ile Türk kompradorları ve toprak ağalarının amaçları aynıdır! Onlar; emekçilerin devrim mücadelesinin yükselmesi karşısında dehşete düşüyorlar! Cennetlerinin ellerinden gitmesi, çok küçük bir ihtimalden, bir tehlikeden ibarete olsa, patronlar ve ağalar öldürüyorlar.

Onlar bunun için tezgah üstüne, tezgah, mahkeme üstüne, mahkeme kuruyorlar!

Diyarbakır’da, Urfa’da yakında yapıldığı gibi, yeni yeni, özel işkencehaneler inşa ediyorlar. Özel işkence aletleri ısmarlayıp, uşaklarını eğitim için Amerika’lara yolluyorlar, milyonlarca lira harcayarak, maşlı katiller besliyorlar!

Kısacası, burada yargılanıyor olmamız, tamamen sınıf mücadelesinin, emekçi sınıflarla sömürücü sınıfların arasındaki tarihi mücadelenin, bir sonucudur. Devlet ve onun çeşitli kurumları, mesela işkencehaneler, mahkemeler, cezaevleri bu mücadelede sömürücü sınıfların halka karşı kullandıkları araçlardan bir-kaç tanesidir. Burada yargılanmamız bizler için “tesadüfi” bir olay değildir. Tamamen beklenen bir olaydır. Yukarda da belirttiğimiz gibi bu mücadele devam ettiği sürece, bizden sonra gelecek, yargılanacak olanlarda olacaktır. Her ülkede olduğu gibi, Türkiye’de de mahkemeleri; hakim sınıflar sömürü ve zulme karşı mücadele edenleri, yargılasın diye kurmuşlardır. Daha doğrusu, sömürücü sınıfların egemen olduğu bütün toplumlarda mahkemeler temelde sömürü ve zulme karşı çıkanları, geniş anlamda, düzene karşı mücadele edenleri yargılasın diye kurulurlar.

Bütün bunlardan dolayı yargılanmamız “yeni” bir şey değildir. Ve tarafımızdan tamamen normal karşılanmaktadır. Bizler bir mücadelenin Türkiye’nin çeşitli milliyetlerinden emekçi halkının kurtuluşu mücadelesinin esirleri olarak, Türk hakim sınıflarının eline düştük! Bizi “suç” işlediğimiz gerekçesiyle yargılıyorlar. Bu durumda, kendimizi savunacağız ve “gerçek suçlu kimdir?” Onu ortaya koyacağız! O za-

man tarih, asıl cezayı vereceği suçluya “ayağa kalk!” diyecek, onu mahkûm edecektir! Biz; suçsuz olduğumuzu, daha doğrusu, mücadelemizin haklı olduğunu savunuyoruz. Bizi yargılayanlar, kendi bildiklerini okuyorlar, bize “suçlusunuz” diyorlar. O halde herkes iddialarını ortaya koysun! Bizim gerçek ve tek mahkeme olarak kabul ettiğimiz halk, yani emekçiler, Türkiye’nin çeşitli milliyetlerden, yoksul-sefil insanları ve yine dünyanın bütün ezilen halkları, kısacası tarih kararını versin!

Biz, ellerinde tüfeklerle, işkence tezgahları, zindanları ile Amerikan topu, tankı, tüfeği ile bir takım insanların, kendi hesaplarına bir “ADALET UĞRUNA” mahkûm edilsekte, kararı veren kaleminde kırsa, aslında bu mahkeme bu tarihi hesaplama, burada bitmeyecektir. Yarın bu toprağın rahminden çıkacak, yarının büyükleri, bu memleketin, bu dünyanın gerçek sahipleri, yarın kimi hürmetle anarsa o suçsuz, kimi lanetle anarsa, o suçlu olacaktır. İşte biz, yarın hakımızda tarih gerçek mahkemesini kurduğu zaman, bize sorduğunda, bulsun diye şimdiden haykırıyoruz. BİZ SUÇSUZUZ. BİZE HAİN DİYEREK HAİNLİK YAPILMASIN!

Sayın mahkeme heyeti!

Biliyorsunuz başından beri, mahkemenin çeşitli evrelerinde, savunma aşamasında, yeterince imkan tanınacaktır diye şimdiye kadar yeterli bir savunma yapmadık. Bunun zamanı gelmiştir. Ancak, başında sorgulamalarımız sırasında da kısaca belirttiğimiz gibi, bizim kendimizi savunmamız, mücadelemizin haklılığını, çıkarları uğruna, işkenceyi, zindanı, ölümü göze aldığımız emekçi sınıfları savunmamızdır. Bu nedenle, savunmamızın nispeten genişliği hoş görülmelidir.

Her şeyden önce “suç” kavramı üzerinde durmak istiyoruz.

Nedir “suç”?

Genel anlamda suç, egemen vicdan ve menfaatlerin bir yansıması olan “YASALAR”la belirlenmiş tavır ve hareket çerçevesinin dışına çıkmak, “egemen vicdanı rahatsız etmek” “egemen menfaatlere zarar vermek”, böylece, bu egemen vicdan ve menfaatin denk düştüğü “YASALARI ÇİĞNEMEKTİR”.

“TAVİR VE HAREKET ÇERÇEVESİNİ”, her toplumdaki egemen vicdan ve menfaatler belirler ve yasalar bu çerçeveyi HUKUKİ KAYITLARA bağlar. Bu çerçevenin içinde kalan tavır ve hareketler “normal” dışında kalanlar ise “suç” sayılır.

www.partizanarsiv.net

Sömürülen sınıfların egemen olduğu durumlarda ise, devletin, iktidarın, sınıf karakteri temelden değiştiği için, “suç”un mahiyeti ve çerçevesi de değişmektedir. Bu toplumda sömürücü sınıflar iktidardan alaşağı edildikleri ve egemen olan sınıf sömürücü olmadığı için bu toplumda YASAK olan, genel anlamda “sömürmektedir?” Yani iktidarın sınıf karakterinden ötürü, burada muhafaza edilen düzen sömürü, talan düzeni değildir. Dolayısıyla yasaların mahiyetide değişmektedir. Mesela, emekçi sınıfların iktidarda olduğu devlet yapılarında, insanın insanı sömürmesi yasaktır. Kapitalist ve diğer sömürücü toplumların aksine, sosyalizmde anayasanın temel maddesini “HERKESE EMEĞİNİN KARŞILIĞI ve SÖMÜRÜNÜN ORTADAN KALDIRILMASI” oluşturur. Doğal olarak bu toplumdaki yasalarda, diğerleri ile aynı amacı, yani egemen sınıfın menfaatlerini temin ve muhafaza etmeyi esas almıştır.

Meselenin daha iyi anlaşılabilmesi için biraz gerilere gitmek gerekmektedir.

İnsanlar topluluk olarak yaşamaya başladıklarından beri toplumun yaşama serüvenini kurallara bağlayan, yazılı-yazısız “esaslar” da oluşmuş ve toplumların gelişmesine paralel olarak, gelişme göstererek, çağımızdaki, en modern halini almıştır. Toplumların basitten karmaşığa doğru evrimi, toplumun yaşama serüvenini düzenleyen esasların da, basitten karmaşığa doğru evrimini beraberinde getirmiştir.

Bu genel seyir içinde, yani toplumların gelişmesinin bir yerinde, sınıflar doğmuştur. İlkel insanların hayatın zorluklarına ortaklaşa göğüs germek için birlikte yaşadıkları (birlikte üretip, birlikte tükettikleri) ilkel komünal toplumda, toplumun ilkelliğine paralel olarak, sömürüyü muhafaza etmeyi amaçlayan yasalarda yoktu. Yani, bu toplumda sömürü olmadığı için, böyle bir yasanın veya basit anlamda toplumsal kuralın olması da söz konusu değildir. Bu, toplum, ilkelliği sebebiyle, böyle bir yasa koymadığı için değil, temelde sömürü olmadığı için yoktu. Ancak bu toplumda da bazı toplumsal kurallar vardı. Mesela, bu toplum kabile reislerinin seçimi, aile içinde kadının esaslığı ve aile içi iş bölümü, yasalarla belirlenmemiş olmasına rağmen, toplumun uyduğu en önemli kurallardı.

İlkel komünal toplumda, bilinmektedirki, kabile reisleri, avda başarı gösteren nişancı, cesaretli insanlardan seçilirdi. Aile içinde de kadın etkendi ve ailenin ANAERKİL yapısında buradan kaynaklanıyordu.

www.partizanarsiv.net

“Suç” olgusu oluştuğunda, fiili olduğunda, egemen vicdanı rahatsız eder ve aynı şekilde, egemen menfaatlerede maddi zarar verir. Bu taktirde CEZA gündeme gelir. “suç”tan doğan moral ve maddi zararın telafisi için, kahramanına CEZA verilir. Bizlerin durumuda bu genel belirleme dahilindedir.

Dikkat edilirse, biz hep “egemen vicdan ve menfaatlerden” söz ediyoruz. Her toplumda, hakim sınıflar, kendi vicdanlarını ve menfaatlerini, bütün herkesin vicdanı ve menfaati saydıklarından, suçlular karşısında, hep egemen sınıfların vicdan ve menfaatlerinden değil, toplumun vicdan ve menfaatlerinden dem vururlar. Mesela bizleri burada, “Türk milleti adına” yargıladığını iddia eden mahkemede, aslında egemen vicdanı rahatlatmak ve menfaatleri temin etmek için bizleri yargılıyor.

İnsanların hangi davranışının SUÇ, hangisinin SUÇ olmadığı, koşullara bağlı bir olaydır.

Başından da belirttiğimiz gibi, insanların suç sayılmayan, ya da sayılan, tavır ve hareketlerinin çerçevesini, egemen vicdan ve menfaatler belirler. Toplumlarda, egemen sınıflar farklı olunca (aynı şekilde, ülkeden ülkeye farklılık gösterince) bu çerçevede değişmekte; daralıp-genişlemekte hatta egemen sınıfın sömürücü olup yada olmamasına bağlı olarak, içeriğide tamamen farklı olmaktadır. Sömürücü sınıfların egemen olduğu toplumlarda, suç sayılan fiiller genellikle, öz itibarıyla aynıdır. Sömürü düzenine zarar vermeyen her şey serbest, normal düzene zarar veren her şey YASAK! Böyle olunca SERBEST’le YASAK’ın özü aynı olmaktadır. Ancak, ülkelerin sosyal ve iktisadi yapılarına göre, YASAKLARIN sınırı genişleyebilmekte veya daralabilmektedir, mesela faşizmin devlet yasaklarının sınırı burjuva demokrasisinin ve oligarşinin olduğu ülkelerden daha geniştir. Bunu belirleyen iktisadi sosyal koşulların genişçe incelenmesi şimdi konumuz değildir. Ancak bir örnekle yetinelim. Mesela faşist devlet biçimi olan ülkelerde, halk sınıf ve tabakalarının örgütlerinin sınırları çok dardır, komünist partisinin, hatta sosyalist geçinen partilerin bile yasal olarak kurulma imkanı yokken, burjuva demokrasisinin olduğu ülkelerde, halk sınıf ve tabakalarının örgütlerinin sınırı daha geniştir ve KP’leri yasal olarak kurulabilmektedir. Bu durumda, her ikisinde de sömürücü sınıflar egemen oldukları halde birisinde “KP kurmak, komünizm popogandası yapmak” suç, diğesinde ise suç değildir.

Aynı şekilde, erkeğin avla, kadının ise bütün diğer işlerde uğraşması gene toplumun en belli başlı kuralları arasında idi.

Görüldüğü gibi toplumların en ilkelinde de ilkel yasalar (daha çok adet olarak kendini gösteren) toplumsal kurallar vardı. Ancak gene görüldüğü gibi, toplumda sömürü olmadığı için yasalarda sömürünün muhafazasını amaçlamamaktadır. Mesela, bir kabile reisi cesaret ve akıllılığı ile, yeteneği ile reis olmaktadır. Sömürücü toplumlarda ise reis, her zaman maddi gücü elinde bulunduran kişi yada, kişinin temsil ettiği sınıftır.

İlkel komünal toplumu diğer toplum biçimlerinden ayıran en önemli özellik işte, bu toplumda sömürünün olmaması, insanların ortak üretip, ortak tüketmesidir. Bu toplumun komünal yapısı buradan gelmektedir. Ve bu toplumda sınıflar, sınıf mücadelesi, devlet bu sebeple yoktur.

Ancak, toplumun evrimi, ilkel komünal toplumu köleciliğin eşiğine getirdi. Sömürünün ucu görünmeye başladı. Buna paralel olarak, sömüren ile sömürülen ayrımında giderek berraklaşmaya başladı. Aynı şekilde, toplumun yaşama serüvenini düzenleyen kurallar, yasalarda değişmeye başladı.

Başkalarını sömüren ve sömürdüğü için, ekonomik gücü artan ve dolayısıyla da toplumdaki yeri, “söz geçirebilirliği” yani siyasi gücü artan kesim, artık sömürünün olduğu bu yeni toplumdaki yasaları tespit etti. İnsanın, bir başka insana köle olması, sömürü ve zulüm üzerine kurulmuş bu toplumunda kendine özgü yasaları vardı. Mesela, bir “kölenin, efendisine karşı gelmesi”, “köleliği reddetmesi” hatta “kaçması” yasaktı! Bir kölenin değil öldürmek, efendisine karşı gelmesi bile bedeli ölümle ödenen bir “suç”iken, bu toplumda, efendi istese kölesini öldürebilir, satabilir, asabilir-kesebilir vs. görüldüğü gibi, bu toplumun temel yasası budur. **KÖLENİN EFENDİ TARAFINDAN HER ANLAMDA TASARRUFU**, bu toplumdaki yasaların kaynağıdır. Köle, kölelikten, efendi de efendilikten mesüldür. Efendinin efendiliğe razı olmaması diye bir sorun söz konusu olamayacağına göre, razı olmayanlar şüphesizki köleler olacaktı!

İşte kölelikte, efendinin köle üzerindeki tasarrufunu düzenleyen yasaları çiğnemekte o toplumda “suç” sayılırdı. Doğal olarak böyle bir suç’un oluşması halinde, bu suçluyu cezalandırmak gerekirdi. Dahā genel bir deyişle efendilerin egemenliğini, korumak amacıyla, yine ken-

dileri tarafından konulan kuralları koruyacak bir mekanizmada böyle doğmuştu. Efendiler, onlarca, hatta binlerce kölenin sömürülmesinden elde ettikleri servetin çok az bir kısmını harcayarak, egemenlikleri ezen üzerinde kurulu toplumun mevcut yapısını muhafaza eden ilkel devleti oluşturdular.

Devlet efendilerin malını-mülkünü koruyacak, kölenin köle kalmasını sağlayacak, isyan edenleri asacak, kaçanı yakalayacak, eskiyeni satacak vb. Böylece toplum “normal” düzeni içinde serüvenine devam edecek!

Görülüyorki, öz itibarıyla, sınıfların mevcudiyeti sebebiyle, bir sınıfın başka bir sınıfı sömürmesini, toplumdaki egemenliğini “HAK” haline sokacak meşrulaştıracak YASALAR, kölecilikle ve genel anlamda DEVLETLE birlikte ortaya çıktılar. Mesela, tarihte, köleci BABİL KRALI HAMURABİ'nin, yine köleci ROMA'da, NERON'un zamanında çıkan ve kendi adları ile anılan kanunlar, bu toplumun, köleci toplumun günümüze kadar taşına gelen, etraflıca bilinen belli başlı yasalarıdır.

Kölecilik, toplum olarak yerini feodalizme bıraktığında, doğal olarak köleci devlet ve yasalar yerini yeni feodal devlet ve yasalara bıraktı. Fakat öz hiç bir zaman değişmedi. Devlet bu toplumda da, kölecilikte olduğu gibi, toplumun egemen sınıf toprak **sahiplerinin menfaatlerini, toplumun menfaatleri olarak** gösteren, meşrulaştıran yeni yasaları uygulayan-koruyan güç, yani bir sınıfın bir başka sınıf üzerindeki egemenlik aracı olmaya devam etti. Doğal olarak bu toplumda “suç” vardı. Feodalizmde “anayasal düzen” toprak ağalarının köylüler üzerindeki egemenliğine dayanan düzendi. Toprak ağaları sınıfı, en büyük toprak ağasının, “ağaların ağasının” başında bulunduğu bir devlet ile “anayasal düzeni” muhafaza etmeye çalıştılar. Ağaların başı “kral”, “imparator”, “han”, “padişah” vs. köylülerin sömürülmesi ve diğer ağalardan aldığı “ödenek” ile devleti finanse etti ve devlet bu toplumda, kölecilikte olduğundan daha modern, daha güçlü ve teşkilatlı bir güç haline geldi. Öyleki her yere kolu yetiştirdi. Ağaların toprağında angarya çalışmayı redetmek, ağanın tahsis ettiği toprağı işlemek yada rantı ödememek, bu toplumdaki “anayasal düzene yönelik” en önemli suçlardı.

İsyan etmek, yani ağaların ve ağaların ağasının hakimiyetini redetmek, o dönemin “ihtilali” idi. Doğal olarak bu büyük “suç”un ce-

www.partizanarsiv.net

zası da büyüktü. Böyle durumlarda, kanun, yani padişah “TEZ HEPİSİNİN KELLELERİ VURULA!” diye ferman çıkarır ve “anayasal düzen kurtarıldı!”

Kapitalist toplumda ve günümüzün yarı-feodal, sömürge ve yarı-sömürgelerde “YASALAR” ve “SUÇ” üzerinde durmadan önce, bir hususa değinmek istiyoruz.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi devlet, sınıflarla birlikte ortaya çıktı. Kölecilikte en basit şeklini gördüğümüz devletin, toplumların tarihindeki yeri çok büyüktür. Her toplumda egemen sınıflar devleti, kendilerinin değil “toplum”un malı olduğunu, daha doğrusu “sınıflar üstü” olduğunu ileri sürmüşlerdir. Bazı burjuva ideologları devletin, toplumdaki sınıfların, kendi aralarında yaptıkları bir sözleşmenin ürünü olduğunu, ve toplumun bütün sınıfları karşısında aynı konumda olduğunu savunmuşlardır. Tarihi ve gerçekleri hesaplarınca çarpıtıcı veya ücretli ideologları vasıtasıyla, geniş emekçi yığınlarını kandırmaya çalışan bu sahtekarların safsatalarını bir kenara bırakıp, toplumların tarihini incelediğimizde;

Devletin, bir kere sınıflarla birlikte ortaya çıktığını ve toplumdaki egemen sınıfın başına tamamen kendisinin finanse ettiği bir kurum olduğunu görürüz. Aynı şekilde devlet toplumdaki farklı sınıfların bir sözleşmesinin, “anlaşmasının” değil, ancak kıyasıya mücadelesinin bir sonucu olarak ortaya çıkmıştır. Egemen sınıflar “egemen” durumlarını muhafaza etmek, toplumun diğer sınıfları ile arasındaki mücadeleyi kendi lehine sonuçlandırmak için bir mekanizmaya, bir besleme örgüte ihtiyaç duymuş ve bunu oluşturmuştur. Devletin en ilkel biçimi olan kölecilik devletin, esasta eli kamçılı, yani silahlı zorbalardan icra ettiği bir faaliyeti örgütleyen basit bir mekanizma olduğu ve neyin “YASAK” neyin “SERBEST” olduğu dikkate alındığında, sahte propagandaların amacında ortaya çıkacaktır.

Kölecilik devlet, köle ile efendinin bir masaya oturup, anlaşma kurdukları “her ikimizde tek ve eşit bir adalet uygulansın” diye besledikleri bir devlet değildir. Köle devleti besleyecek maddi güçten yoksun olduğu gibi, devlet üzerinde etkili olabilecek siyasi güçte de yoksundur.

Ancak şu özellikle vurgulanmalıdır.

Devlet, kurulduğunda, köle sahipleri sınıfının, köleler üzerindeki her türlü tasarrufunu koruyan ve devamını sağlayan bir kurum olduğu için, nicel olarak toplumun en geniş kesimi olan köleler, onu efendileri

ile aynı kefeye koymuşlardır. Yani devlet ve efendi kölenin gözünde, özünde aynı şeylerdir. Kölecilikte bu imaj devam etti. Ancak süreç içerisinde, özellikle feodalizmde, egemen sınıflar, toplumun geniş kesimleri karşısında devletle aynı kefeye konulmanın tehlikesini sezdiler. Emekçi sınıfların sömürücü sınıflara düşmanlığı, somut olarak, devlete düşmanlık olarak geliyor, bu da devletin işlerini güçleştiriyordu. Bu durumda egemen sınıflar toplum üzerindeki egemenliklerinin aracı olan devleti “bütün toplumun malı”, “herkesin devleti” olarak göstermeye önem verdiler. Bu sayede, egemen sınıfların baskı aracı olduğu açıkça orta yerde olan devlet giderek, “herkesin karşısında, her sınıfın karşısında ortak bir adalet uygulayan toplumun yani bütün sınıfların-menfaatlerini koruyan bir örgüt görünümü kazandı.”

Kapitalist toplumda, genel olarak çağımızda egemen sınıflar, devletin gerçek yüzünü gizlemeye alabildiğine gayret ediyorlar, onlar başarılı olmuşlardır. Toplumun çok büyük bir kesimi devleti hala “herkesin devleti” olarak görmektedir.

Egemen sınıflar bunu neye borçludurlar? asırlardır yaptıkları propagandaya mı? Hayır. sadece bu değil. Aynı zamanda, devletin yapısı konusundaki evrimleşmede buna yardımcı olmuştur. Şöyle ki;

Başında, tamamen köle sahiplerinin finanse ettiği, giderek esas olarak egemen sınıfların finanse ettiği devlet, zaman içerisinde “herkesin devleti” olma iddiasına paralel olarak toplumun bütün kesimlerine kendisini finanse etmeye mecbur etmiştir. İşte vergiler, sözüm ona “herkesin olan” bu devletin görevlerini (yani “toplumun menfaatlerini korumak” olarak lanse edilen esasta egemen sınıfların menfaatlerini korumak görevini) toplumdaki her sınıftan kestiği bu haraçla karşılamıştır.

Bununla birlikte, sınıfların, sömürünün olduğu bir toplumda “DÜZEN”i muhafaza etmek, esasta, egemen olan egemenlik durumu, sömürülenin sömürülüyor durumunu muhafaza etmektir. Böyle, olunca düzenin temeline kökten değişimine yönelik güncel deyimle “ANAYASAL DÜZENİ DEĞİŞTİRMEYE” yönelik “suç”lar olmaktadır. Ancak bir “hırsızlık” olayı “bir kız kaçırma” olayı da düzenin sükun ve selamet içinde devamını zedeler. Devlet hem bu sebepten, hemde “herkesin devleti olmak” iddiası sebebiyle sanki egemen sınıfların sömürü ve egemenlik aracı değilmiş gibi, basit “ANAYASAL DÜZENİ DEĞİŞTİRMEYİ” amaçlayan “suç”larında üzerine gider.

www.partizanarsiv.net

Böylece devletin, sömürücü sınıfların egemenlik aracı olduğu gerçeği küllendirilmek istenir. Devlet kendisine yönelik olmadıkları halde bu basit suçlarla mücadele ederken, amacı;

a-Düzenin sükûn ve selamet içinde devamını sağlamak,

b-Toplum üzerinde otorite kurmak,

c-“Herkesin devleti” imajını yaratmak gibi bazı faydalar ummaktadır.

Kısacası bir sınıfın başka bir sınıf üzerindeki egemenlik aracı olan devlet, hırsız, ayyaşı, dolandırıcıyı, kız kaçıranı bu sebeple “suç”lu kabul etmektedir.

Egemen sınıflar devletin böylece, “sınıf ayrımını yapmaksızın” ortak bir adalet uyguluyor, geçinmesinin faydalarını tecrübelerle görmüşlerdir. Devletin, “toplumdan çıkan, ancak gittikçe topluma yabancılaşan” bir mekanizma olması, devlet ettiği kitleler üzerindeki etkinliğini, etkisini artırmaktadır.

Bütün bunlardan ötürü “devlet” ve “yasalar” birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır.

Devlet geçmişte olduğu gibi gelecekte de mutlaka bir sınıfın elinde, egemenliğinde olacak ve esasta egemenliği her zaman ZOR'a dayanacaktır.

Doğuşundan beri devletin, ana unsurları ZOR'u icra eden unsurlar olmuştur. Mesela, ordu, polis, hapishaneler her zaman değişen şekillerde de olsa mevcut olmuşlardır. Böyle olmak zorundadır da. Çünkü devlet egemen sınıfların ve onların ideologlarının iddia ettiği gibi, toplumu meydana getiren sınıfların bir sözleşmesinin ürünü değil, aksine kıyasıya bir mücadelenin ürünüdür. Yani devlet, sınıf mücadelesinin en belli başlı amaçlarından biridir. Başından beri egemen sınıfların, “egemenlik” durumunu koruyan ve devamını sağlayan bir kurum olduğu için, toplumdaki ezilen, sömürülen sınıfların saldırılarına maruz kalmıştır. Emekçi sınıfların mücadelesinin, hakim sınıfların “egemenlik” durumuna yöneldiği durumlarda, devlet devreye girmiş tehlikeyi “bertaraf” etmiştir. Bunun içindir ki devletin toplumdaki yeri, sınıf mücadelesindeki işlevi ZOR'a dayalıdır.

Daha başında, devlet kurulduğunda neyi muhafaza edeceği bellidir. Yani bir bakıma neyin “SUÇ” olduğu bellidir. Devlet, kendi işlevinde düzenleyen, unsurlarına “meşruluk” kazandıran bir hukuk çerçevesinde hareket eder. Bu hukuk egemen hukuktur. Buna göre dü-

zenin ayakta kalmasını teminat altına alacak yasalar tespit edilir ve bu yasaların “ihlali” yani “suç”un oluşması halinde devlete, “yaptırım” yetkisi verilir. Bu yaptırım devletin temel unsuru zor olmaksızın hayata geçirilemez! İşte böyle bir noktada düzenin varlığına devamına yönelik bir “suç” oluştuğunda, devlet zor’u icra eden gücünü devreye sokar ve düzenin devamına yönelik tehlikeleri “savuşturur”

Çağımızda devletlerin yapısı son derece karmaşık, ancak gene son derece modern bir hal almıştır. Öyleki, emekçi sınıfların, artık sömürdüklerinin bilinci içinde ve bizzat bilinçli olarak “DÜZENİ DEĞİŞTİRMEK” bunun içinde “BURJUVA DEVLETİ PARÇALAMAK” amacıyla devrimci eylem geliştirdikleri günümüzde devlet, alabildiğine çok yönlü olmak, ve sınıf mücadelesinin her alanına yetişebilmek için yapısını günün koşullarına göre güçlendirmek, biçimlendirmek durumundadır.

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, bir çok ülkede, emekçi sınıfların devrimi başarıya ulaştırması, tekeli burjuvazi ve kompradorların, yeni karşı-devrimci metodlar geliştirmeye, güçler oluşturmaya, yeni yeni “YASAKLAR” koymaya itmiştir. Burjuvazi, sınıf mücadelesinin artık önüne geçilemeyeceğinin bilincinde olmakla birlikte, bu mücadeleyi kendi lehine sonuçlandırmak için “yenilikler” yapmak durumunda kalmıştır. Bu günün “YASAKLARI” buna yeterli olmadığı taktirde “yeni” yasaklar getirmiş veya işine geldiği durumlarda, bir kısım engel yasakları kaldırmışlardır.

Özellikle belirtmek gerekir ki burjuvazi, devrimci mücadelenin gelişmesini engellemek için koyduğu yasakları, icap ettiğinde, çiğneyip bir kenara atmıştır. Kendi koyduğu yasakları kendileri çiğnemişlerdir. Bu konuda burjuvazinin geçerli olan ilkesi budur. “Devrimci mücadeleyi engellemek, düzenin devamını sağlamak için her şey mübahtır.”

Dönem dönem sınırları genişleyip veya daralsa da “YASAK” olan, düzenin “sulh ve selamet” içinde devamını engellemektir. “SUÇ”ta burada doğar.

Önceleri efendilerinin egemenliğine karşı, sonraları, toprak sahiplerinin ve şimdi de tekeli burjuvazinin ve uşaklarının egemenliklerine karşı gelmek “SUÇ” olmuştur. Kölecilikte, kölelerin, efendisine isyan etmesi “suç”tur. Bugün ne köle vardır ne de efendi. Dolayısıyla böyle bir “SUÇ” da yoktur. Ama bu günde, egemen olan sınıfın “egemenlik” durumuna yönelik hareketler, yani günümüzdeki düzene

karşı hareketler “SUÇ”tur, ya da “SUÇ” sayılmaktadır...

Tarihte hiçbir devlet, ezilen ve egemen sınıfların, hepsinin birden menfaatlerini savunamamıştır. Devletin tabiatıyla bu mümkün olamamıştır. Dolayısıyla her devlet, kendisine egemen olan sınıfın menfaatlerini savunmaya memur edilmiştir. Bunu nasıl yapacağı da “kayıtlara” bağlanmıştır. Başka bir deyişle YASALARA! Devlete egemen olan sınıf, bu YASALARI bizzat tesbit ettiği için, devletten devlete “SUÇ” veya “SERBESTİ” çerçevesi, içeriği farklı olmuştur. yani “suç” iktidardaki sınıfların sınıfsal menfaatlerinden hareketle, bu menfaatleri zedeleyen, yok eden hareketler olarak oluşmuştur.

Toplumda egemen sınıfların dışında kalan ezilen ve sömürülen sınıflarında şüphesiz bir adalet anlayışı her zaman olmuştur. Ama ne yazar? İktidara egemen olmadıktan sonra kaç para eder?

Mesela bir köleye göre, suçlu efendidir.

“SUÇ”, bir köleye göre, alınıp satılmasıdır.

Efendiye göre ise, “SUÇ”lu köledir, çünkü,

Kendisine köleliği reddetmektedir.

Köylüye göre “SUÇ”lu toprak sahibidir.

Toprak sahibine göre suçlu köylüdür.

Çünkü angarya’yı reddetmektedir.

İşçiye göre “SUÇ”lu patrondur.

Patrona göre de işçi suçludur.

Çünkü, sömürülmeyi reddetmekte, hatta iktidarı ele geçirmek, sömürüyü bütünüyle yok etmek istemektedir. Emekçilere göre suç, bu düzenin muhafaza edilmesi, kendilerinin sömürülmesi ve zulûm’ün devam etmesidir. Patronlar ve ağalara göre ise, “SUÇ”lu emekçilerdir. Ve sömürülmeyi reddettikleri için “suçludurlar”!

Görüldüğü gibi, toplumdaki farklı sınıfların, her olayda olduğu gibi, bu konuda da anlayışları farklıdır. Çünkü temelde menfaatleri farklıdır. İşçiler ve emekçilerin menfaatleri, sömürünün kalkmasıdır, patronlar ve ağaların ise sömürünün devam etmesindedir... Bu durumda, “SUÇ”larda, sınıfların menfaatlerine göre şekillenmekte, bir sınıfa göre suç olan, başka bir sınıfa göre mübah olmakta, başka bir deyişle YASAL olmaktadır.

Ancak, topluma egemen olan sınıf her zaman bir olacağından, toplumdaki bütün sınıfların çıkarı YASALARA yansımaz. YASAKLAR ve SUÇ’lar hem işçinin, hem patronun çıkarlarına göre belirlen-

mez, belirlenemez. İstese de böyle bir şey yapılamaz. Ancak, egemen olan galebe çalan hangisi ise, yasaklar ve suçlar ona göre şekillenir.

Şimdi kapitalist-emperyalist ülkelerde, yarı-sömürge ve sömürge-lerde sömürücü sınıflar iktidardadır. İşte bu nedenle bu toplumda sömürmek, (yani düzenin temeli olan sömürmek) YASAL'dır, bu toplumda "SUÇ" sömürülmeyi reddetmektir hemde. İşte bizim gibi insanların, zindanlara tıklılması pahasında bir "SUÇ"tur! Bütün bunlardan çıkaracağımız sonuç şudur;

"SUÇ"lu olmak yaşanan dönemde egemen sınıfların menfaatlerine doğrudan veya dolaylı olarak zarar vermektir. Buna göre de, egemen sınıflar değişince "SUÇ"ta değişmekte, bugün için suç görülen, yarın YASAL olmakta, bugün için YASAL o anda, yarın suç olabilmektedir. Mesela, sömürücü sınıfların iktidarda olduğu bir zamanda YASAL olan sömürü, yarın işçi sınıfı veya halk iktidarında suç olacaktır.

Yani, "SUÇ" kavramı içerik bakımından döneme göre şekillenen bir olgudur.

Toplumdaki bütün sınıflar iktidarı tek başına ele geçirmek istemektedir. Ancak bilindiği gibi, bu bazıları için, hep bir arzu olarak kalmakta, bazıları için somut mümkün bir hedef olmaktadır. Toplumdaki çeşitli sınıflar, doğrudan tek başlarına iktidarı ele geçirmek gücünü, kendilerinde bulamadıkları taktirde, hiç olmazsa, iktidarda pay peşinde olmakta ve iktidarı alabilmek güç ve yeteneğindeki sınıflarla, koşullar çerçevesinde ittifak edebilmektedir.

Sınıf mücadelesinin odağında SİYASİ İKTİDAR vardır.

Kim siyasi iktidarı ele geçirirse, YASALARI yapacak, dolayısıyla mahkemeleri de o kuracak, neyin suç olduğunu; neyin olmadığını da yine iktidarın yeni sahibi tespit edecektir. Basit bir örnek vermek gerekirse, bizler sömürüye ve zulme karşı mücadele sonucu "SUÇ"lu görülerek, tutuklanıp yargılanan bizler, eğer ülkemizde halk iktidarı olsaydı, belkide mükafatlandırılırdık, bizleri yargılayanlar da bu taktirde suçlu olurlardı.

Bütün bunlardan dolayı bizlerin "SUÇLU" görülmesi, egemen sınıfların menfaatlerine -maddi ve moral- zarar vermiş olmamızdandır. Zulüm, sömürü, talan ve çile gözyaşı üzerine kurulu bu düzene karşı mücadele etmemiz suç görülüşü ve bizler bu faaliyetimizden men edilelim diye alınıp zindanlara tıklmışızdır. Başında da belirttiğimiz gibi,

www.partizanlariv.net

bunu normal karşılıyoruz. Ülkemizde komprador burjuvazi ve toprak ağaları iktidarda olduğu müddetce bu böyle olacaktır. Eğer iktidarda emekçi sınıflar olsaydı, o taktirde bizim yargılanmamız anormal olurdu. Şimdi bir vatandaş bir elini beline koysa, diğerini havaya kaldırıp “bu memlekette sömürü var, işkence var, talan var” dese, bu gerçeğin ta kendisini, bir kere daha dile getirmiş olsa, o şüphesiz bu sandalyeye oturtulacak “komünizm propagandası yapmaktan” yargılanacak, bir daha bağırmasın diye gereken yapılacaktır.

Peki ama neden?

Bu vatandaş yalan mı söylemektedir?

Hayır! Yalan söylememekte, ancak sadece propaganda çapında da olsa, düzeni teşhir etmektedir. Bu da suçlu görülmesi için yeterde artar-da.

Sayın mahkeme heyeti!

İşte bizler, egemen sınıfların menfaatlerine maddi ve moral olarak zarar verdiğimiz için tutuklanıp sanık sandalyesine oturtulduk. “SUÇLU” görülmemizin temel sebebi budur.

Arcak, bizler nasıl bir SUÇLUYUZ? Bu konu önemlidir. Kendimizi savunmamızın, partimizi, mücadelemizi savunmamızdan ibaret olmasının sebebi de burada aranmalıdır.

Bizler, TKP/ML'nin üye ve taraftarları olarak, geçmişte aynı siyaseti kanaatleri paylaştığımız için bir araya geldik. İlerde de belirttiğimiz gibi, toplumdaki her sınıf iktidara tek başına sahip olmak arzusunda. İşçi sınıfı bu yetenekte bir sınıf olarak, ta doğuşundan beri iktidar mücadelesini başlatmıştır. Partiler, bilindiği gibi, sınıfların sınıf mücadelesindeki menfaatlerini savunmak için kurdukları siyasi örgütlerdir. İşte TKP/ML'de, Türkiye'de sınıf mücadelesinin bir ürünü, Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden işçilerinin politik örgütüdür. Bizleri onun çatısı altında birleştiren budur.

TKP/ML işçi sınıfının politik örgütü olarak, komprador burjuvazinin ve toprak ağalarının iktidarını devirmek için, emekçi halkımızın bağımsızlık, demokrasi mücadelesine önderlik ediyor. Aynı iddiada olan bir çok küçük-burjuva örgüt ve partiden farklı olarak TKP/ML, devrimin nasıl başarılacağı, nasıl sürdürüleceği konusunda Marksist-Leninist görüşler savunmakta, bizlere güven vermektedir. İşte, ülkemizin çeşitli yerlerinde doğup-büyüyen bizleri bir araya getiren budur. Bizlerin paylaştığı siyasi kanaatler, TKP/ML'nin prog-

ramıdır.

Görölmektedir ki, bizler, proleter bir partinin çatısı, yol göstericiliği altında, hepimizin paylaştığı siyasal fikirler doğrultusunda mücadele ettik. Bu mücadelenin özü, partimizin programında açıkça ortaya konmuştur. Yarı-feodal, yarı-sömürge Türkiye’de komprador burjuvazi ve toprak ağalarının faşist diktatörlüğünü yıkmak ve halk iktidarı kurmak ve giderek devrimi sosyalizme vardırıarak sürdürmek.

Açıkça anlaşılmaktadır ki bizler bir siyasal mücadelenin, emekçi halkın iktidarını kurma davasının savunucularıyız. Eğer propagandasını yaptıysak, neyin propagandasını yaptığımız, eğer öldüysek-öldürdüysük, ne için ölüp-öldürdüğümüz ortadadır. Bizim mücadelemizin hedefi ta partimizin kuruluşunda ortaya konmuş, dünya aleme ilan edilmiştir.

Kısacası biz, bir sınıfın, Türkiye’nin çeşitli milliyetlerden işçilerinin politik örgütü TKP/ML’nin üyeleri olarak, devrim davasının savunucuları, yürütücüleriyiz ve **siyasal nitelik sahibi kişileriz**.

Hiç birimiz “hırsızlıktan”, “kız kaçırmaktan”, “kan davasından”, “üç kağıtçılıktan”, “dolandırıcılıktan”, “karşılıksız çek vermekten” yargılanmıyoruz.

Bizler, kendimize kişisel menfaat temin etmek için, herhangi bir faaliyet içinde değiliz. Hiç birimiz, tatlı rüyalarla, mevki ve koltuk peşinde olarak, “SUÇ” işlemiş değiliz.

Siyasal bir mücadelenin savunucuları olduğumuz için, bütün faaliyetlerimiz, “siyasal” niteliklidir. Alışılmış bir deyimle basit (“adi”) suçlardan değil, iktidarı hedefleyen bir siyasal mücadelenin yürütücüleri olmaktan ötürü tutukluyuz. Bu nedenle “SUÇ” sayılan **fiillerimiz, tartışmasız siyasal niteliklidir**. Bunun içindir ki, burada, başkalarıyla “çaldın-çalmadım”, “kaçırдың-kaçırmadım”, “dolandırdın-dolandırmadım” tartışması yapmak durumunda değiliz.

Diğer bir konuda şudur.

Bugün iktidarda, bir bütün olarak bulunan komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli emperyalistlere bağlı klikleri, devletten daha çok yararlanmak, böylece efendisinin de daha çok faydalanmasını sağlamak için, kendi aralarındaki mücadele iktidar mücadelesi değildir. “Hükümet olmak” demek “iktidarda ağırlıkta olmak” demektir. Bu nedenle, hakim sınıf partilerinin mücadelesi, bizlerin iktidar mücadelesi ile karıştırılmamalıdır. Hangi emperyaliste bağlı kompradorlar hü-

kümet olursa olsun iktidarın sınıf karakteri değişmez. Emekçi sınıfların mücadelesi iktidarın sınıf karakterinin değişmesine yöneliktir.

Bizim siyasal mücadelemiz ve kişiliğimiz, mücadelemiz “anarşi ve terör” sayılarak, kendimiz de “adi” suçlu sayılarak inkar edilmektedir. Buna bağlı olarak partimiz de “SİLAHLI ÇETE” sayılarak, gerçek çarpıtılmaktadır.

Türk hakim sınıfları öteden beri, devrim mücadelesini “anarşi ve terör” olarak göstermektedir. Aslında, onlar mücadelenin gerçek mahiyetini bildikleri halde, salt karalamak ve bir kurtuluş yolu olduğunu emekçilerden gizlemek “hedefsiz”, “yıkıcı”, “macera uğruna” imiş gibi göstermek maksadıyla bu sahte propagandayı yapmaktadırlar. Onlar, biliyorlar ki, bu mücadelenin; köhne ve kokuşmuş düzene yönelik, yeni bir düzen kurmayı amaçlayan devrim mücadelesi olduğu, emekçiler tarafından kavrandıkça, emekçiler bu mücadeleyi destekliyecek ve sonları biraz daha yaklaşıcak. Bu nedenle patronlar ve ağalar, devrim mücadelesini “sokakta”, “kahve köşelerinde kalmış işsiz, güçsüz gençlerin, sıkıntıdan, bunalmış olmaktan ötürü yarattıkları kargaşa” olarak göstermeye çalışmaktadır. Bu mücadeleye “anarşi” denmesi, bu mücadelenin “salt yıkıcı”, “hedefsiz” olduğu imajını yaratmak içindir. “Terör” denmesi de aynı şekilde, sınıf mücadelesini, basit bir “terör” olayı olarak göstermek çabasının bir ürünüdür.

Artık, emekçilerin çok büyük bir kesimi tarafından da bilinmektedir ki bu mücadele “hedefsiz” değil, tam aksine iktidar gibi zor bir hedefe yöneliktir. Bu uğurda, zaman zaman devrimci teröre baş vurulsa da devrim mücadelesinin bir bütün olarak “terör” olarak adlandırılması sahte bir tutumdur. KP’si sınıf mücadelesinin gerektirdiği durumlarda devrimci terör uygular, terörü ilke olarak reddetmez. Ancak, şimdiye kadar ülkemizde hakim olan faşist terördür. Bir terörden söz edilecekse, bunun faşist terör olduğu ortaya konmalıdır. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, emekçileri devrimden vazgeçirmek en ufak çapta da olsa her türlü muhalefeti susturmak, kitleleri yıldırma için, sürekli olarak faşist terör uygulamaktadır. Sokaklarda insanlar bunun için infaz edilmekte, işkencehanelerden feryatlar bunun için yükselmektedir.

Mücadelemizin gerçek mahiyeti, “anarşi ve terör” diye küllendirilemeyeceği gibi, partimize “SİLAHLI ÇETE” denmeside, onun işçi sınıfının politik örgütü olduğu gerçeğini küllendiremez!

www.partizanarsiv.net

Konu üzerinde duralım.

TKP/ML silahlı çete midir?

Bu konuyu anlamak için, öncelikle “çete” tabirinin gerçek anlamı üzerinde durmak gerekmektedir. Çete'nin bir örgüt olduğu (ancak **çok basit, derme çatma bir örgüt olduğu**) doğrudur. Çeteyi oluşturan fertlerde birden fazla insandır, ve şüphesiz belli maksatlarla bir araya gelmişlerdir. Çetelerde kanun dışıdır ve hayatını ZOR'a dayalı olarak sürdürür. Meseleye böyle, genel-düz bir mantıkla bakıldığında, siyasi bir örgütle basit bir çeteyi bir birine benzetmek mümkündür. Ancak mesele değiştiğinde, bir çeteyle siyasi bir örgütün, özellikle de işçi sınıfının politik partisinin aynı kefeye konulmasının sahteliği de ortaya çıkar.

Bir kere; çete siyasi bir örgüt değildir. Herhangi sınıfın olursa olsun (ister silahlı, ister silahsız, ister kanun dışı, isterse yasal) parti; programı olan, bu programda somutlaşan hayatın her alanına ilişkin politik düşünceleri olan bir örgüttür. Politik bir partiyi çete olarak adlandıranlara sormak lazım, acaba çetelerin ne zamandan beri programları var?

İkinci olarak: Siyasi örgütler, partiler, mutlaka bir sınıfın, ya da o sınıfın bir kesiminin temsilcisi olurlar. Mesela AP, Amerikan'cı kompradorların temsilcisidir. Mesela TKP/ML Türkiye işçi sınıfının temsilcisidir vb. Siyasi bir örgütü çete sayan zihniyete sormak lazım, bu çeteler hangi sınıfın temsilcisidirler?

Partiler, sınıf mücadelesinde sınıfların menfaatlerini, siyasal alanda savunsun, korusun, kollasın diye kurulurlar. Acaba, siyasal bir partiyi “çete” olarak gösteren zihniyete göre, çetelerde bu maksatla mı kuruluyorlar?

Üçüncü olarak: Parti ve örgütler, bir sınıfın damgasını taşıdıkları için, mutlaka bir sınıfın iktidar mücadelesindeki araçtır. Yani siyasal nitelikli sınıf parti ve örgütleri iktidar mücadelesi verirler. Siyasal parti ve örgütleri “çete” olarak sayan zihniyete göre çetelerde iktidar mücadelesi mi vermektedirler?

Dördüncü olarak: Bir partinin özellikle de komünist partisinin iç işleyişi, yapısı, tüzüğünde tespit edilmiş kurallara göre olmaktadır. Mesela, Demokratik Merkezîyetçilik ilkesi, KP'lerinin işleyişlerinin temel ilkesidir. Bütün siyasal örgütlerde bir disiplin vardır. Özellikle komünist partisinin “çelikten” tabir edilen sağlam bir disiplini vardır.

www.partizanarsiv.net

Kıscacası siyasal örgütlerin bir tüzüğü vardır. Siyasal örgütleri, özellikle de partimizi, çete sayan zihniyete sormak lazım. Ne zamandan beri çetelerinde tüzüğü vardır? Bugün, Türkiye işçi sınıfını temsil eden, bir program ve tüzüğü olan, sınıf mücadelesinin vazgeçilmez bir silahı olarak iktidar mücadelesi veren, tamamen siyasi nitelikli bir örgütü “çete” saymak acaba ne maksatla olabilir?

Çete Nedir?

Bizler, “çete”nin ne olduğu konusunda, özel, bilimsel bir araştırmaya şahit olamadıysakta, halk arasında, genel anlamda “çete” tabirinden neyin anlaşıldığını ortaya koyabiliriz.

Çete, başında da belirttiğimiz gibi, birden fazla insanın, (ancak, bir parti veya örgüt gibi geniş değilse) beş-on “kanun kaçağının” yada geçimini gayri meşru yolla temin etmek isteyen bir takım insanların oluşturduğu basit birliklerdir. Bu basit birlikler, yani çeteler, duruma göre, eğer halka zulüm etmişlerse, halkı soymuş, namusuna tecavüz etmişse, adları eşkiyaya çıkmış ve halkın nefretini kazanmışlardır. Dağa çıkmak zorunda kalmış birtakım insanlar aç-susuz kalınca sağa sola saldırmışlar eşkiyalık yapmışlardır. Bu insanlar içinde buldukları zor koşulları yenmek için bir araya gelmişlerdir. Onları bir mağaranın kovuğunda bir araya getiren siyasal düşünceleri değildir.

Tarihte bu çetelerin içlerindeki, en zalimi başkanlığında çevre halka çekti olduklarının hikayesi hala dillerde dolaşır. Fakat şüphesiz bu çetelerden, sadece barınmak, zamanın kanununa yakalanmamak için bir araya gelmiş, halk düşmanlığı yapmayanları da olmuştur. Kurtuluş savaşı tarihi incelendiğinde, mevcut yüzlerce çeteden bazılarının Kemalist’lerle işbirliği yaptığını, bazılarının ise İstanbul hükümetinin emrine girdiğini görüyoruz. Yani çeteler her şeyden önce silahlı bir güç oldukları için, herhangi bir maksatla kullanılmaya açıktırlar. Ve en fazla iktidar mücadelesinde kullanılabilirler. Şüphesizki bu onlara karşılığında menfaat temin etmekle olur. Yoksa hiç bir zaman çeteler iktidarı ele geçirmek diye bir maksat gütmeyiz.

Burada bir hususa daha değinmek istiyoruz.

Günümüzde, çeteler daha çok, evlere girip kıymetli eşya aşırın, tenha köşelerde yol kesip adam soyan ve daha çok çocuk yaşta insanların bir kaç silaha dayanarak oluşturdukları birlikler olarak anlaşılmaktadır. Mesela basında sık sık “fareler çetesi yakalandı”, “otomobil çetesi yakalandı” gibi haberlere rastlarız. Bu tür çeteler, başka bir

www.partizanarsiv.net

deyişle “şebeke” olarakta adlandırılmaktadırlar.

Yine vaktiyle çeşitli amaçlarla çeteler kurulduğunu görüyoruz. Mesela bir “bölgely savunmak” bir “işgali kırmak” vb. amaçlarla daha çok halk milisleri şeklinde çetelerin kurulduğuda olmuştur. Bunlar geçici olarak kurulup, işi bittiğinde dağılan çetelerdir ve halka yönelik bir saldırıları yoktur. Bunlar bazen çeşitli çetelerin bir araya gelmesiyle “birlikler” haline dönüşmüşlerdir. İktidar mücadelesi veren bir partinin veya hareketin unsurları olarak oluşturulan silahlı gücün bir parçası, bir nüvesi olarak kurulan gruplara bir bakıma “çete” denmesi doğru kabul edilse de bir siyasi örgütün, kontrolü altındaki silahlı güçlerin, sadece bir nüvesi olan bu küçük grupçuklar değil o siyasi örgütle, o örgütün kontrolündeki silahlı kuvvetlerde eşitlenemez!

Bugün, çocuk yaşta gençlerin, macera geçim temini maksadıyla oluşturdukları arkadaşlıkları üzerinde kurulu, basit çetelerden başka bir de besleme çeteler vardır. Şehirlerde “haraç”la, eroin, sigara, silah vb. kaçakçılığı yaparak geçinen mafya yavrusu çeteler, şebekeler vardır. Alışılmış deyimiyile bir “BABA”nın şefliğindeki bu çeteler, günümüzün en modern çeteleridir. Kırsal alanda toprak ağalarının, şeyhlerinin saltanat ve hakimiyet aracı olarak kurdukları çeteleride buna eklemek gerekir. Özellikle Kürdistan’da hemen her toprak ağasının çevresinde besleme katillerden oluşan çeteler vardır. Bunların en meşhuru BUCAK ÇETESİ’dirki, sayın mahkeme heyetininde muhtemelen namını duyduğu bu çete, Siverek’te, soygun, talan, yağma, tecavüz vb. ile geçinmektedir. BUCAK AİLESİNİN beslediği, hemen hepsi bir kaç insan öldürmüş olan bu katiller, hem Bucak ailesinin ağalığının vasıtasıyla hemde kanunlara rağmen geçinip gitmelerinin bir aracı olarak, çetenin içinde yer almaktadır.

Diğer bir hususta “YASADIŞI”lıktır.

Acaba bir örgütün, yada partinin “YASADIŞI” olması, o örgüt ya da partinin “ÇETE” sayılması için bir sebep midir?

Bir örgüt iktidar mücadelesinde bir sınıf tarafından kurulmuş, programı, tüzüğü olan bir örgütse, “yasadışı” olsada, siyasi niteliği inkar edilebilir mi? Yasal olarak kurulsa “PARTİ”, yasadışı olursa “ÇETE” kabul edilmesi bir örgütün gerçek karakterini değiştirebilir mi?

Belki bir ölçüde küllendirebilir ama YASADIŞI olmak, partiyi parti olmaktan çıkarmaz. Mesela: günümüz burjuva partilerinden her-

www.partizanarsiv.net

hangi biri, aynı tüzük ve programı ile YASADIŞI, kurulsaydı acaba “ÇETE”mi kabul edilecekti?

Bir partinin yasal olup olmamasını belirleyen amaçları, hedefleri ve hakim sınıfların menfaatleri bakımından tehlike yaratıp yaratmadığıdır. Yasal olsun yada olmasın parti her iki koşulda da partidir. Eğer yasal değilse o parti için “YASADIŞI PARTİ” denildiği takdirde gerçek ifade edilebilecekken “ÇETE” denmesi şüphesiz ki kasıtlıdır. Bu kasıt ne olabilir? Bunu açıklayacağız. Ancak şu noktayı da vurgulamamız gerekmektedir.

Her ülkede örgütlenme özgürlüğünün sınırlarını hakim sınıflar tespit etmişler ve esas olarak iktidarı elinde bulunduran sınıfın çeşitli kanatlarının örgütlenmesiyle sınırlı tutmuşlardır. Faşizmin devlet biçimi olduğu ülkelerde bu sınır daha da dardır. Fakat genel olarak, her ülkede hakim sınıflar, egemen oldukları iktidarı, ellerinden almak isteyen her hangi bir sınıfa örgütlenme hakkı vermemişlerdir. Bu dönemde, iktidarı sömürücü sınıflardan almak isteyen sınıflar yasal örgütlenme imkanlarından yoksun kaldıkları için, “YASADIŞI” örgütlenmek zorunda kalmışlardır. Bu durumda da hakim sınıflar “YASADIŞI” örgüt veya partileri “ÇETE” kabul etmiştir.

İddianamede, partimiz TKP/M-L'nin de “ÇETE”olarak nitelendirilmesi bu çerçevede düşünüldüğünde kasıtlı olduğu, bir çarpıtma olduğu anlaşılmaktadır. Hakim sınıflar bundan ne gibi faydalar ummaktadırlar? Bunlara kısaca değinelim:

Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının bundan umduğu en büyük fayda, partimizin gerçek kimliği ile kitleler tarafından tanınmasının engellenmesidir. Milyonlarca emekçi partimizi bir “ÇETE” olarak gördüğü müddetçe, hiç bir şekilde ona güvenmeyecek, onun arkasından gitmeyecektir. Bir ÇETE onları kurtarabilir mi? Yada emekçilere bir kurtuluş yolu gösterebilir mi? Emekçi sınıfların karşısında, burjuva partilerinin yanında bir alternatif olabilir mi? Elbette hayır. İşte hakim sınıflar esas olarak bu sebepten, TKP/ML'yi kitlelerin nazarından saklamak istiyorlar. Ayrıca, bir siyasi örgütü “ÇETE” olarak göstermek, eğer tutarsa, o örgütün yeterince “teşhir” olması anlamını da taşır. Kitleler bir çeteye hiç bir zaman güvenmezler!

Hakim sınıfların umduğu diğer bir fayda ise, partimizi ciddiye almadığı imajını yaratmaktır. İktidar mücadelesi veren siyasal bir örgütün, “basit bir çete” olduğunu (gerçeğini göre göre) ileri sürmekle,

onun sınıf mücadelesinde teşkil ettiği tehlikenin derecesi, mücadelede istikbal vaadetmesi küllendirilmek istenmektedir. “Basit bir çete” ne yapabilir ki? Böylece kitlelerin umudu kırılmaya çalışılmaktadır.

Diğer bir sebep ise, partimizin üye ve taraftarlarını en ağır şekilde cezalandırabilmektir. Bir “örgütün üyesi” olmak TCK’de çeşitli ceza maddelerine tekabül etmektedir. Ancak bunlardan en ağır olanı 168’dir. Dolayısıyla partimizin üye ve taraftarlarına en fazla cezayı vermek için 168’in devreye sokulması tesadüfü değildir. Mesela partimizin davasında 146’yı temel alan askeri savcı, üyelikler için 146/3 varken, onu orada bırakmış, aramış taramış 168’i daha elverişli bulmuştur.

Bütün bunlardan çıkarılacak sonuç şudur:

Bizler Türk hakim sınıflarının çıkarlarına zarar verdiğimiz için “suçlu” görülüyoruz. Aynı şekilde, Türkiye işçi sınıfının politik örgütü olan TKP/ML çete değildir ve onun üyeleride “SİLAHLI ÇETE ÜYESİ” veya “EŞKİYA” değildirler. TKP/ML’nin üyesi ve taraftarı olan herkes SİYASAL ŞAHSİYET sahibi kişidir. Özellikle TKP/ML üyeleri, Marksist-Leninist politikacıdır.

Bütün bunlara rağmen, acaba Türk hakim sınıfları bizleri neden “SİYASAL TUTUKLU” kabul etmemektedir.

Konu üzerinde duralım:

Bir tutuklunun siyasi yada “adi” tabir edilen türde, tutuklu olmasını belirleyen nedir?

Şimdiye kadar gerek Türk hakim sınıfları ve gerekse diğer ülkelerdeki sömürücü sınıflar, buna parti veya örgütün “YASADIŞI” olmasını gösteriyorlar.

Haklı olabilirler mi?

Elbetteki hayır! “YASAL” olmak veya olmamak, kişinin yada partinin siyasi niteliği ile çelişmez. Kişinin veya partinin siyasi olması ayrı şeydir, yasal olup olmaması ayrı şeydir. Bir kişiye yada partiye siyasi nitelik kazandıran nedir?

Bir kere “çay partileri”, “kumar partileri” hariç, siyasi kimliği olmayan bir parti düşünülemez. Partiyi parti yapan siyaseti ve bu siyaseti doğrultusundaki iktidar mücadelesidir. Farklı sınıflardan ve yörelerden gelmiş olsalarda, bir parti demek ortak siyasi kanaatleri paylaşan insanların rastgele değil örgütlü olarak meydana getirdikleri birlikler demektir. İnsanlar dünya görüşlerini, politikalarını hayata uygulamada güç birliği yapabilmek için, bu tür örgütler yaratırlar.

www.partizanlariv.net

Buna göre parti demek, öncelikle siyasal nitelikli bir kuruluştan söz etmek demektir.

Parti üyesi mensubu olduğu örgütün yapısı ve faaliyetleri bakımından değerlendirildiğinde, siyasal kişilik sahibi kimsedir. Özellikle KP'nin üyeleri, Marksizm-Leninizmi profesyonel anlamda savunan, uygulayan, politikayı meslek edinmiş kimse demektir.

Bu kadar açık olduğu halde partimiz neden basit çete olarak gösterilmek istenmekte, bizlerde siyasal tutuklu olarak kabul edilmemekteyiz? Hakim sınıflar, bizlerin ve partimizin siyasal nitelik taşıdığını neden kabul etmiyorlar?

Onlar bizlerin ve mensubu olduğumuz partinin varlığını, emekçi sınıfların karşısında bir alternatif olduğunu, kitleleri kurtaracak, devrimi yapacak yegane parti olduğunu daha başından inkar ettikleri için, siyasal niteliğininide böylece inkar etmiş olmaktadır. Yani önce partinin varlığı kabul edilmelidir ki, sonra siyasal niteliği kabul edilebilsin.

Hakim sınıflar sadece **maddi olarak bile** partimizin varlığını kabul etmemiş, ona; "meşruluk" kazandıracığı, bu durumda da siyasal niteliğinin kabul edilmiş olacağını bildikleri için, buna onlar yanaşmıyorlar. Gerçeği inkar etmeyi, gizlemeyi kendine hayat prensibi olarak kabul eden sömürücü sınıflar bunu yapmakla paçayı kurtaracaklarını sanıyorlar.

İktidar mücadelesi veren bir partinin ve üyelerinin siyasal niteliğinin reddedilmesi, bu kadar meydanda olduğu halde nasıl yapılabilmektedir? Başında da belirttiğimiz gibi hakim sınıflar buna "yasadışı" olduğumuzu gerekçe gösteriyorlar. Belli ki, onlar ipe un seriyorlar. Bize "siz yasadışı olduğunuz için siyasal parti ve kişi değilsiniz" diyorlar.

Dikkat edilirse, diğer ülkelerin sömürücü sınıflarında aynı tutum içindedirler. Onlar iktidarda buldukları için, örgütlenme özgürlüğünü yalnız kendilerine mahsus bir HAK olarak görüyorlar. Bu taktirde diğer emekçi sınıflar yasal olarak örgütlenme imkanları olmadığı için, YASADIŞI olarak örgütlendiklerinde de; hakim sınıflar, onların siyasal niteliğini inkar ediyorlar.

Güneşi balçıkla sıvamanın imkanı yoktur!

Gerçek nereye kadar gizlenebilir?

Bütün alem, bizlerin ne için tutuklandığını, ne için işkence gördüğümüzü bilmektedir. Emekçiler, Türk hakim sınıfları kabul etmeseler de, bizlerin, iktidar mücadelesini veren bir partinin mensubu politikac-

ılar olduğumuzu bilmektedir.

Bizi SİYASİ TUTUKLU kabul etmeyen egemen hukuk, bizi siyasi fikirlerimizden, siyasi eylemlerimizden başka ne ile yargılamaktadır? Bu davada partimizin üyesi veya sempatzmanı olduğunu kabul eden sanıklardan hangisi “hırsızlıktan”, “kan davasından”, “dolandırıcılıktan” kısacası kişisel menfaat temin etmek amacıyla giriştiği eylemlerden yargılanmaktadır? Acaba, bu dava sanıkları ile, basit suçlardan tutuklu sanıklar arasında hiç bir fark yok mudur? Mesela “falan şarkıyı söyleyemezsin” diye, gazino sahibini vuran bir külhanbeyi ile bizler, yani, Türkiye’nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkının kurtuluşu için mücadelenin sanıkları arasında hiç bir fark yok mudur?

Açıktır ki, sömürücü sınıflar, bir çok meselede olduğu gibi bu konuda da iki yüzlülük etmektedir. Onlar, salt bizim siyasal niteliğimizi kitlelerden gizlemek ve kabul etmemek için, bizlere yeni yeni isimler takıyorlar. Bize “anarşi ve terör sanıkları” eylemlerimize de “devlete karşı işlenmiş suçlar” diyorlar. Demek ki egemen hukuka göre suçlar “devlete karşı işlenmiş” olanlar ve olmayanlar olarak ikiye ayrılıyor. Görüldüğü gibi onlar bizlere “siyasi tutuklu” veya “suçlu” dememek için kendilerini yeni icadlar yapmak zorunda hissediyorlar.

Sayın mahkeme heyeti!

Bizler, tartışma götürmeyecek kadar açıkça ortada olduğu gibi, siyasal fikirlerimizden, eylemlerimizden ötürü tutuklanmış, siyasal nitelikli kişileriz. Egemen sınıflar bizi SİYASİ TUTUKLU kabul etmese de, bu gerçeğin kendisidir.

Bu durumda “SUÇ” sayılan görüşlerimizi, ortaya koymamız her bakımdan bir zarurettir.

Neleri savunduk?

Ne için mücadele ettik?

Bizlerin “SUÇLU” sayılmasına gerekçe gösterilen fikirlerimizi ortaya koyalım. Herkes görsün. Zerre kadar menfaat gözetmeden, kelle koltukta bir mücadele ile ne yapmak istiyorduk?

“Suçlu” sayıldığımızı göre, kendimizi savunacağız. Kurtuluşu uğruna canımızı vermeyi göze aldığımız, emekçi halkın davasını bu kürsüden de savunmak bizim boynumuzun borcudur. Bizi “vatan haini” sayanların hainliğini ortaya koymak, patronların ve ağaların miskin hayatlarının devamı için ipe çekilen bu gencecik insanların, yüreklerinde taşıdığı inancı, amacı ortaya koymak görevidir.

www.partizanarsiv.net

Tertemiz niyetlerle, milyonlarca emekçiye refah ve mutlu bir hayat temin etmek maksadıyla, canını vermeyi göze alan bu değerli yiğit insanların, davalarının takipçilerine iletecekleri tek şey bu mücadelenin mutlaka başarıya ulaşacağıdır.

Bu mahkeme bizleri yargılarken “Türk milleti adına adalet dağıtmak” iddiasındadır. Bizim “adi suçlu” sayılmamızda bu dağıtılan “adaletin” bir parçasıdır. Başında da belirttik. Bizler suçlu değiliz. Bu sebeple müsterihiz. Bizim Türk hakim sınıfları karşısında onların sınıfsal menfaatlerine maddi ve moral olarak zarar verdiğimiz için “suçlu” sayılmamızın ne önemi olabilir?

Biz emekçi halka, partimize karşı suç işlemekten kaçınıyoruz. Sömürücü sınıfların egemenliğine karşı mücadele etmek suç olamaz! Bu durumda, bundan ötürü bizim hesap vereceğimiz meşru bir makam yoktur. Ancak insan olarak bizlerin de hata veya suçları olabilir. Bazılarımızın suç veya hataları olmuştur. Fakat bu hata veya suçlardan ötürü hesap vereceğimiz, bizim meşru kabul ettiğimiz mercii halkımızdır, partimizdir.

Bizim “suç” veya “hata” olarak kabul ettiğimiz davranışlarımız, mahkemeye bizim aramızdaki bir mesele değildir. Bu konuda bizler halkı temsil eden bir mahkemeye hesap veriz.

Bugünkü mahkemeler, devletin birer kuruluşu olarak halkı değil, Türk hakim sınıflarını temsil ederler. Dolayısıyla bizlerin cezalandırılması ile onarılmak, temin edilmek istenen Türk hakim sınıflarının vicdanıdır. Bizlerin cezalandırılması ile kurtarılmak istenen iktidar komprador burjuvazi ve toprak ağalarına aittir.

Bizler bu mahkemenin kararlarına zorla uydurulsakta hiç bir zaman, kararları bizim için meşru bir adaleti temsil etmeyecektir.

Meşru olan, bu memleketin 45 milyon nüfusundan belki de 40 milyonunun menfaatlerini, haklarını temsil eden adalettir. Biz bu adalete hesap vermek sırası geldiğinde koşacak, hata veya suçlarımızı, bütün samimiyetimizle ortaya koyarak ona sığınacağız. Bizler, TKP/ML'nin üyesi ML'ler olarak tutuklandık. Poliste, cezaevinde çok önemli sınavlar geçirdik. Hepimizin az-ya da çok fakat hepimizin hataları oldu. Bizim tutukluluk süresince geçen zaman içindeki tavırlarımızı partimiz şüphesiz ki inceleyecek ve adını koyarak, gerekirse cezada verebilecektir. Bizim meşru kabul edeceğimiz ceza budur işte.

Bizleri tutuklayarak, işkencede, cezaevlerinde öldürerek “ömrü

www.partizanarsiv.net

billah dışarı çıkmasın” diye, onlarca yıl ceza vererek iktidarlarını kurtarmak isteyen hakim sınıflar, bunun para etmeyeceğini er geç anlayacaklardır. Bugün adalet adına mahkum edilişimiz aslında tarihte mutlaka bir leke bir ur gibi kalacaktır.

“Ekmek kadar temiz, su gibi aydın” tepeden tırnağa kutsal değerler uğruna, hayatını göze almış olan bizlerin mahkum edilişi hiç şüphemiz yok gelecekte lanetle anılacaktır. Bu “adaletin” sahiplerinin giyeceği kaftanın rengi, oturacağı kürsü o zaman tespit edilmiş olacaktır.

Bizler, burada, sayın mahkeme üyelerinin kişiliklerine yönelik herhangi bir ithamda bulunmak durumunda değiliz. İsteseler de, bize hak verseler de, kendilerini uygulamak zorunda hissettikleri egemen hukuka göre bizi cezalandıracaklardır.

Sadece bir gün dahi olsa bu cezayı hiç bir zaman haklı göremeyeceğimiz bilinmelidir.

Ayrıca, kökü bu toprağın derinliklerinde olan devrim davası yürümeye, yükselmeye devam edecektir. Zamanı gelince bizlerde mutlaka meşru göreceğimiz bir adalet karşısına çıkacağız. İşte bizim meşru kabul ettiğimiz bu gerçek adalet kolumuzu kesse de acımayacak!

Aç-sefil bırakarak, eğitmeyerek, istikbal temin etmeyerek, bizzat bilerek insanların suça teşvik edildiği bir memlekette suç işlemiş, mesela hırsızlık, dolandırıcılık yapmış, kan davası güderek katil olmuş bir insan karşısında bile “adil” olamayacak bir adalet, sadece uygulayıcılarını bağlar!

Sayın mahkeme heyeti!

“Marksist-Leninist düzen kurmak” istediğimiz ileri sürülüyor. O halde neyi kurmak istediğimizi anlatalım.

“Yasadışı”, “silahlı çete” olduğumuz iddia ediliyor. O halde ne olduğumuzu anlatalım.

Kendimize eylem klavuzu olarak kabul ettiğimiz görüşlerimizi ortaya koyalım. Vicdanında bir muhasebe yapmak isteyenler bizi de dinlemiş olsunlar.

Bizler, siyasi nitelikli kişiler olduğumuz için, bütün faaliyetlerimiz, siyasi görüşlerimizin uygulanmasına yöneliktir. Bu durumda ne yaptığımızı, neden yaptığımızı ortaya koymamız yerinde olacaktır. Kısacası biz, burada sınırsız, sınıfsız, sömürsüz bir dünya özlemimizi tekrar dile getireceğiz.

www.partizanarsiv.net

İşte bunlardan ötürü, savunmamız, tamamen siyasal bir savunmadır. Politik görüşlerimizin doğruluğunun, haklılığının savunmasıdır.

Sayın mahkeme heyeti!

Tarafımızdan da bilindiği gibi, bugün içinde yaşadığımız dünyanın ve özel olarak toplumun değerlendirilebilmesi için, tarihsel gelişimine kısaca bakmak lazımdır. Dünyamız, bugünkü durumuna binlerce yıllık değişimler sonucu ulaştı. Şüphesiz ki, bu değişme, bir çok bakımdan olmuştur. Coğrafi, iktisadi ve sosyal bir çok değişmeden, sadece, bu savunmanın gerektirdiği için, iktisadi ve sosyal değişmeye değineceğiz.

İnsanların “toplum” olarak yaşadıkları, ilk toplumsal yapı İLK KOMÜNAL TOPLUM’dur.

Bu toplumun bireyleri, bir kısım dış koşulların (tabii afetler ve yabani hayvan sürülerinin saldırıları vb’nin de) etkisiyle, ancak esas olarak, üretici güçlerin gerektirmesinden ötürü toplu halde yaşıyorlar, aynı şekilde (toplumun karakterini belirleyen temel özellik olarak) ortak üretip, ortak tüketiyorlardı.

Toplumların yapılarını belirleyen, üretici güçlerin durumu incelendiğinde, bu toplumun “neden komünal” olduğunun sebepleri de anlaşılmaktadır. Çünkü, üretici güçler (yani üretim araçları ve iş gücü) toplumların değişmesinin, insanların iradesinden bağımsız olarak değişmesinin motoru yada temel sebebidir. Üretici güçlerin temel unsuru olan üretim araçları, normal seyrini izleyerek, gelişmiş, mevcut üretim ilişkileri de, ona göre şekillenerek, yeni toplumsal yapılara yol açmıştır.

İşte, ilkel komünal toplumda, insanlar, yaşamları için gerekli üretimi, güçlerini birleştirerek yapıyorlardı. Üretim araçlarının “seviyesi”, “gelişmişlik durumu” insanlara tek başına üretim yapma olanağını vermiyordu. Bunun sonucu ortak üretmek zorunlu hale geliyor ve doğal olarak insanlar birbirleri ile üretimin gerektirdiği ilişkilere giriyorlar ve ürünler ortak paylaşılıyordu. Bu toplumda özel mülkiyet, bu nedenle de sınıflar, sömürü ve zulümde yoktu. Fakat zamanla durum değişti. Üretim araçları toplumun bireyelerine tek başlarına üretim yapmalarına elverişli hale geldi. Bir kişi ok ve yay ile, tek başına avlanabiliyordu. Bireysel üretim imkanları doğal olarak bireysel mülk edinmeyi beraberinde getirdi. İnsanlar arasında yetenekli ve cesaretli olanlar daha

fazla avlanabildikleri, yani üretim yapabildikleri için, varlık bakımından farklılıklar oluştu.

Sonraları avcılıktan başka tarımla da uğraşılmaya başlanması, toplumu yeni değişmelere uğrattı. Tarım kabileleri arasında, tarım alanları, av sahaları yüzünden savaşlar meydana geldi. Tarihin bu, ilk savaşlarında, önceleri öldürülen esirler, sonraları çalıştırılmaya başlandılar. Tarihte ilk önemli sömürü de böylece başlamış oldu. Savaş esirleri köle edinildi.

Üretici güçlerin gelişmesi, komünal toplumun yapısını temelden değiştirmişti. Bu yeni toplumda köleler ve efendiler vardı. Artık insan emeğinin sömürüldüğü bu toplumda sınıflarda meydana geldi. Efendiler, ellerindeki köleler yoğun çalışsınlar; kaçmasın, isyan etmesinler diye silahlı adamlar diktiler. Tarihte ilk devlet nüvesi de böylece ortaya çıktı.

Kölelerin zulüm içinde sömürülmesine dayanan bu toplumda mücadele kaçınılmaz oldu. Köleler yer yer ayaklanmaya başladılar. Efendiler devleti güçlendirmeye başladılar. Zamanla bazı toplumsal kurallar oluşmaya başladı. Köleler, efendileri tarafından alınıp satılabildiler, her şart altında çalıştırılabildiler, hatta öldürülebildiler. Aynı şekilde bir kölenin AZAD edilmesi de, efendisinin insafına kalmıştı.

Avcılık giderek tali duruma düştü ve bu toplumda üretimin ana biçimi tarım üretimi oldu. Köle bu toplumda temel üretim aracıydı. Bu gelişme normal seyrine devam ederek, efendilerin, toprak sahipleri sınıfına dönüşmesine yol açtı. Biliyoruz ki, köleyi sömürebilmek, aynı zamanda onu çalıştırabilecek toprakların varlığına bağlıdır. Bu durumda kölecilikte efendi sadece köle sahibi değil, aynı zamanda toprak sahibidir. Ancak, bu toplumda, kölelerin, efendiler sınıfına karşı mücadelesi sonucu bazı haklar kazanmaları, efendiyi köle sahibi değilde, daha çok toprak sahibine dönüştürdü.

Yeni toplumda, efendiler, geniş topraklara sahip feodallerdi. Köleler ise bir nispette özgürlük kazanmış serfler duruma geldiler. Mesela artık alınıp satılmadılar, evlenip ev kurabildiler ve ailelerinin geçimini temin edebilecek ölçüde, üretimden pay alabildiler.

Temel üretim aracının toprak olduğu bu toplumda iki sınıf arasındaki mücadele hiç durmadı. Toprak sahipleri devleti daha modern hale getirdiler. Kendilerini temsilen en büyük ağayı KRAL seçtiler, ya da en büyük ağa maddi gücüne dayanarak zorla bu mevkiyi işgal etti. Feodal

toplum dediğimiz bu toplumda da devlet, toprak sahipleri sınıfının elinde, köylüleri sömürmenin ve baskı altında tutmanın bir aracı idi.

Köylüler bu toplumda, toprak ağası-beyi tarafından alabildiğine sömürüldüler, köylüler önceleri toprak ağasının mülkü üzerinde angarya çalıştılar ve ağanın kendilerine tahsis ettiği toprağın kirasını (yani RANT'ı) emek olarak ödediler. Toprak sahibinin ihtiyaçları RANT'ın biçimini giderek değiştirdi. Burada şunu özellikle vurgulamak gerekir. Feodal toplumda köylülerin sömürülmesinin sebebi, onların topraksız bırakılması değil, tam aksine toprak sahibi kılınmalarıdır. Toprak sahibi kendi mülkü olan toprağı köylülere vermiş ve onların bu toprağı işlemelerinin karşılığı olarak RANT almıştır. Önceleri emek olarak ödenen KİRA sonraları ürün olarak ödenmiştir. Yani toprağı işleyen köylü, kira olarak, elde ettiği ürünün büyük bir kısmını toprak sahibine vermiştir.

Feodal toplum normal seyrine devam ederken, bu tarihi dönemde ZANAATKAR'lar türemiştir. Bir takım araç ve gereçlerin yapımında ustalaşan insanlar, yaptıkları bu araçların satışı ile geçinmeye başlamışlar, bu zanaatkarların bir araya gelerek oluşturdukları LONCALAR, giderek zanaat ürünlerinin üretilip pazarlandığı "şehirler" haline gelmiştir. Zamanla bu zanaat ürünlerinin alınarak köylülere, toprak sahiplerine taşındığını, böylece arada yeni bir işkolunun geliştiğini görüyoruz. Tacirler, zanaatçılardan aldıkları, araç gereçleri alıp köylerde, tarım alanlarında pazarlıyor ve bu pazarlama daha çok takas, yani ürün takası şeklinde oluyordu.

Bu dönemde, toprak sahiplerinden, köylülerden başka, zanaatkarların, tacirlerinde topluma katılan yeni gelişen sınıflar olduğunu görüyoruz.

İşte bu zanaatın ilerlemesi ile mübadelenin gittikçe daha çok yapılması sonucu paranın devreye girdiğini ve değişimin giderek para ile sağlandığını görüyoruz. Bu dönemde, toprak sahipleri RANT'ı köylülerden para olarak almaya böylece de, zanaatkarlardan kolayca alış veriş yapmaktan başka, servet biriktirme imkanına da sahip olduğunu görüyoruz.

Fakat, kendinden önceki iki toplum gibi, feodal toplum için de tehlike çanları çalmaya başladı. Köylüler yer yer ayaklanmaya, toprak işgalleri yapmaya başladılar. Yeni doğan zanaatçılar, işlerini ilerlettikçe ekonomik olarak güçlendiler ve üretim yaptıkları atölyelerde, işçi

çalıştırmaya başladılar. Tarihte artı-değer, işgücü sömürüsü de böylece başladı.

Loncalar büyüyerek SİTE'ler haline geldiler ve SİYASİ ağırlıkları arttı. Süreç içerisinde zanaatkarlar, genç işçiler ve feodalizmin zulmü altında asırlardır inleyen köylüler feodalizme karşı başkaldırmaya başladılar. Ekonomi ve siyasi ağırlığından dolayı genç burjuvazi, yaşıtı işçi sınıfını ve köylülüğü arkasına alarak, feodalizme karşı bayrak açtı. Genel olarak 16. ve 17. yüzyıllar, feodalizme karşı mücadelenin başladığı, geliştiği dönemler oldular.

Burjuvazinin önderliğinde gerçekleşen ittifak, toprak beylerinin siyasal egemenliğine son verebilecek gücü yarattı. Burjuva demokratik devrimleri başladı. Böylece feodalizm parçalanarak, kapitalizmin gelişmesi önündeki engeller kaldırıldı. İşçilere iş, köylülere özgürlük böylece sağlandı. Üretici güçlerin gelişmesi, insanların, toplumların iradesinden bağımsız olan gelişmesini sürdürerek bir toplumu daha tarihe gömdü.

Yakın tarih incelendiğinde, feodalizme karşı mücadele, yani ufak tefek köylü ayaklanmalarından başka feodalizme esas olarak son veren köklü savaşlar, burjuva demokratik devrimleri, 17.yy civarında başlayarak, emperyalizme ve proleter devrimleri çağına kadar devam etmiştir. Köylü Usulü Hal Tarzı da denilen bu şekilde, burjuva demokratik devrimleri yolu ile feodalizmin tasfiyesi ilk ve en canlı örneklerini Batı-Avrupa'da verdi. İngiltere, Fransa ve diğerleri, dünyanın ilk kapitalist devletleri olarak güçlendiler. İngiltere bütün dünyanın atölyesi durumuna geldi.

Fakat feodalizme karşı mücadele, her yerde aynı zamanda aynı imkanlarla gelişmedi. Mesela doğu Avrupa'da feodalizme karşı mücadele yerli feodallerden başka işgalci-sömürgeci burjuvazinin de tepkisi, engeli ile karşılaştı. Bu ülkelerde feodalizme karşı mücadele yalnız toprak ağaları sınıfının siyasal egemenliğine son vermekle değil, aynı zamanda sömürgeci burjuvazinin de kovulmasına bağlıydı. Bu sebeple, Doğuda mücadele, Batı'daki gibi kolay ve tekdüze bir tempo izleyemedi.

Batı'da, aynı toplumun burjuvazisi, işçileri ve köylüleri arkasına alarak, feodalizme son verip, tek milliyetli merkezi devletler oluştururken, doğuda devletler çok uluslu oluşmuş durumda idiler. Batı'da merkezi devletlerin oluşumu ile uluslaşma süreci tamamlanırken doğu henüz bu sonuca varmamıştı. Feodalizmin tasfiyesi, bu ülkelerde gecik-

meli olarak başlayıp geliştisede, Batıda olduğu ölçüde köklü olmadı. Çünkü bu ülkelerde milli bağımsızlığın kazanılmasından sonra feodalizmin bir bütün olarak tasfiye edilebilmesine, Batıda gelişen tekelci kapitalizm zaman bırakmadı. Dolayısıyla milli bağımsızlık mücadelesi ile birlikte, feodalizme karşı mücadele, bu ülkelerin sosyal ve iktisadi yapısında kapitalizmin hakim hale gelmesini sağladı, ancak genede feodal üretim ilişkileri, varlığını sürdürdü.

Daha da doğuya gidildiğinde ise görülmektedir ki, bu bölgede feodalizme karşı mücadele çok geç başlamış ve kapitalizmin hakimiyetini sağlayacak boyuta erişmeden, batıda tekelci aşamaya giren kapitalizmin ağına düşmüştü. Bu ülkenin iktisadi-sosyal yapılarının giderek çoğunlukla yarı-feodal bir karakter kazandığını görürüz.

Avrupa’da, emperyalizm çağından önce, burjuva demokratik devrimini henüz yapamamış bir kısım ülkede ise (prusya ve Rusya) feodalizmin iç dinamikle tasfiye edildiğini görüyoruz.

Feodalizmin tasfiye edilmesinden ve kapitalizmin hakim hale gelmesinden sonra, rekabetçi-kapitalizmin tekelci kapitalizme dönüşmesine paralel olarak, burjuvazi artık gericileşmeye başladı. Bu ülkelerde burjuvazi ile proletarya çelişmesi çok net olarak ortaya çıktı ve tarihin en derin sınıf düşmanlığı böylece başlamış oldu.

Ayrıca, feodalizmin tasfiye edilmesi için harekete geçen genç burjuvazinin arkasında devrime katılan proletarya, artık sınıf bilincini geliştirecek “kendinde bir sınıf” olmaktan çıkarak “kendisi için bir sınıf” haline geldi. Paris Komünü ve diğer kapitalist ülkelerde işçi sınıfının mücadelesi, dünyanın bu yeni egemenlerine, burjuvaziye karşı yegane düşman olarak proletaryayı öne çıkardı. Koşullar proletarya ile burjuvazinin feodalizme karşı mücadelede ittifak etmesine olanak vermedi.

Bütün bunlardan sonradır ki, Avrupa’da burjuvazi, feodalizmle “uzlaşma”, ancak onu zaman içerisinde tasfiye etme yolunu tuttu. Zira, bu yeni ve esas düşman işçi sınıfı karşısında bir ittifak anlamına da gelmekteydi. Ekonomik gücünün artmasına paralel olarak, siyasi nüfusunuda artıran genç burjuvazi, feodalizmi yukardan aşağıya doğru tasfiye etmeyi başardı. Bu süreç içerisinde, genç burjuvazinin feodalizmi tasfiye etmesini önleyecek, dış bir etken de sözkonusu olamamıştı.

Doğuda, burjuva demokratik devrimleri ile feodalizmi tasfiye edemiyen burjuvazi, iç dinamikle feodalizmi tasfiye etmek imkanından da

yoksundu. Çünkü batının tekelci kapitalizmi bu ülkelerde feodalizmi ayakta tutmaya başladı, onunla ittifak kurdu ve diğer yandan da feodalizmi tasfiye edecek dinamiği, milli kapitalizmi tahrip etti.

İçinde yaşadığımız yüzyılın başında, Avrupa'nın batısında kapitalizm tekelci aşamaya geldi. Bu yeni kapitalizm başka bir deyişle emperyalizm rekabetçi kapitalizmden önemli farklılıklar gösteriyordu. Aynı dönemde doğuda kapitalist devletler, daha da doğuya ve güneye inildiğinde yarı-feodal devletler oluştu. Rekabetçi kapitalizmin emperyalizme dönüşmesi ile EMPERYALİZM ÇAĞI başladı. Bu çağın EKİM DEVRİMİNDEN SONRA, "emperyalizm ve proleter devrimleri çağı" olarak nitelendirildiğini görüyoruz.

Bu çağda rekabetçi kapitalizmin belirleyici özelliği olan meta ihracı, yerini sermaye ihracına bıraktı. Öyle ki, emperyalist ülkelerde, sermaye ihracından elde ettikleri faizle geçinen tamamen asalak bir sınıf, RANTİYELER sınıfı oluştu.

Emperyalistler ihraç ettikleri sermayenin dolaşım ve kullanımını tamamen kontrol altında tuttuklarından ve daha çok BORÇLANDIRMA usulü ile verildiğinden, emperyalist sermaye, girdiği ülkelerde üretimin özellikle de ağır sanayinin gelişmesinde kullanılmadı. Diğer yandan emperyalistler sermaye ihracını, meta ihracını da teşvik eden bir hale sokarak bir taşla iki kuş vurdular. İhraç edilen sermaye eğer meta halinde kullanılacaksa, bu metaların sermaye ihraç eden ülkeden ithal edilmesi şarta bağlandı. Kısa vade yüksek faizle, alınan sermayenin ana parası ödenmeden, bir kaç katı kadar faiz ödenerek, emperyalistlerin sermayelerine sermaye eklendi.

Rekabetçi kapitalist dönemde gelişmesine devam eden üretim araçları, normal seyri karşısında, gericileşen tekelci kapitalizmi buldu. "Emperyalizm ötesinde sosyal devrimin başladı" başka bir deyişle "sosyal devrimin arifesi" kapitalizm olduğu için, üretim güçlerinin gelişmesi, tekelci burjuvazinin saltanatının da sonunu hazırlıyordu. Bu durumda, tekelci burjuvazi üretici güçlerin gelişmesinin önüne çıkarak, tamamen gerici bir rol oynamaya başladı.

Diğer yandan tekelci kapitalizm, girdiği ülkelerde, geri üretim ilişkilerine, yani feodalizme dayandığı için bu çağda feodalizmin güvenilir müttefiki haline geldi. Böylece, emperyalizm çağımızda her bakımdan "kapitalizmin gericileşmiş hali" durumuna geldi. Bu durumda kapitalizm, feodalizmi tasfiye edecek ilerici niteliğini tamamen yitirmiş

oldu.

Rekabetçi kapitalist dönemdeki rekabet güçlülerin, zayıfları eritmesi veya yutması ile giderek ortadan kalkma veya dev tekeller arasında bir mücadeleye dönüştü. Eskiden üretici güçlerin gelişmesini teşvik eden rekabet, tekeller arasında komplo ve şantajla dönüşerek, bu kez üretici güçlerin gelişmesini olumsuzyönde etkiledi. Öylesine büyük tekeller oluştu ki, bunlar ekonomik ve siyasal egemenliğin tartışmasız sahibi oldular. Tekeller hayatın her alanına kadar sızarak, hayatın vazgeçilmez parçaları haline geldiler.

Bu çağda sanayi sermayesini elinde bulunduran tekелci burjuvazi, banka sermayesine de hükmetmeye, onu kullanmaya başladı ve banka sermayesi ile sanayi sermayesi birleşerek siyasal gücünün temelini oluşturan mali sermayeyi meydana getirdi.

Emperyalizm çağında tekелci burjuvazi iç pazarı tüketti. Böylece dış pazar giderek önem kazandı. Emperyalizm, yani çürüyen, can çekişen kapitalizm, sömürü alanlarına vantuzlarını uzattı. Emperyalistler dünyayı, sömürü alanlarını tamamen paylaştılar.

Bundan dolayı, yeni gelişen emperyalistler, eski emperyalistlerin pazarlarını ele geçirmek için mücadeleye tutuştular.

Rekabetçi kapitalizmin, emperyalizme dönüşme sürecini tamamladığı 20. yüzyıl başlarında, emperyalistler sömürü alanları için aralarında öteden beri mevcut olan çelişmeyi savaşla çözme yoluna gittiler. I. emperyalist paylaşım savaşı böylece çıktı.

Emperyalistlerin gerçek yüzlerinin açığa çıkmasına yol açan aynı şekilde, milyonlarca insanın ölümüne, sakat-yetim kalmasına yol açan emperyalist savaş üzerinde durmak gerekir. Emperyalist savaş tehlikesinin tırmandığı günümüzde konu çok büyük önem kazanmaktadır.

Gerek I. emperyalist savaş ve gerekse II.'si göstermiştir ki savaşların sınıfların var olduğu bir dünyada kaçınılmaz olduğu gibi emperyalizm var olduğu sürece emperyalist savaşlar olacaktır. Politikanın başka araçlarla, yani silahla sürdürülmesinden başka bir şey olmayan, savaşlar, emperyalistlerin pazarların paylaşılması ve kendi aralarındaki çelişkilere geçici de olsa çözüm getirmesi bakımından sık sık başvurduğu bir yöntemdir. Onlar bölgesel veya ülkeler arasında savaşlar çıkartarak, hatta iki kez olduğu gibi, dünya ölçüsünde savaşlarla, güçleri oranında pazar hakimiyeti ele geçirmeye çalışıyorlar.

Bu tür savaşların haklı olduğu elbetteki düşünülemez. Emperya-

listlerin daha fazla talan edebilmeleri için emekçileri katletmesi, cephe- den cepheye sürerek kırdırması haklı görülemez. Şimdiye kadar emekçilere, ölümden, sakat ve yetim kalmaktan, yakılıp yıkılmaktan başka bir fayda sağlamadığı halde, emperyalistlere pazar sağlayan mil- yarlarca dolar külfetinde silah ticareti ile kasalarını şişirme olanağı ve- ren bu savaşlara haklı savaşlar denilemez.

Emperyalistler şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da savaş- lara başvurabileceklerdir. Kapitalizmin tabiatındaki çarpıklık, tekeller arası rekabet, sınırsız KÂR hırsı emperyalistler arası geçici dengeleri de alt üst ederek yeni savaşlara sebep olabilecektir. Zayıflayan emperyalist güç elindekilerini tutmaya çalışırken, güçlenen, yeni yeni pazarlara ihtiya- ç duyacak ve başka emperyalistlerin pazarlarını ele geçirmek için sa- vaşlar çıkaracaktır. Emperyalistler arası çelişme, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da emperyalist savaşlara yol açacak, taaki emperya- lizm yer yüzünden bütünüyle silinene kadar!

I. Emperyalist savaşım çanları, Balkanlar'da, Kuzey Afrika'da çalmaya başladığı zaman, dünyada henüz bir sosyalist ülke yoktu ve sosyalim uluslararası alanda mevcut barışı koruyacak güçte değildi. Marksistler, daha 1912 yılında, yaklaşan savaşın emperyalist savaş ol- duğunu ve dolayısıyla, savaşa, karşı Marksist-Leninist tavrını tespit et- tiler. Ancak Kautsky ve adamlarının döneklği sayesinde bu tavır, önemli ölçülerde engellerden dolayı, beklenen etkiyi yapamadı. Mark- sistler, esas olarak emperyalist savaşa karşı çıktılar, ancak savaşın çıkması halinde de, savaştan devrim için yararlanma ilkesini benimsedi- ler.

Bilindiği gibi bölgesel olarak başlamış olan savaş 1914 yılında top- yekün savaşa dönüştü. Emperyalistler genel olarak iki kampa ayrıl- dılar. Birinci kampta Alman ve Avusyurya'lı emperyalistler, Macaristan, Bulgaristan ve Türk hakim sınıfları yer aldılar. İkinci kampta ise, İngiliz-Fransız-İtalyan emperyalistleri, Çar'lık Rusya'sı (ve sonradan- da) Yunanistan yer alıyordu.

Savaşa, o dönemin emperyalist güçlerinden Amerika katılmadı.

Dört yıl süren savaşı, İngiliz-Fransız emperyalistlerinin başını çek- tiği blok kazandı.

Diğer koşullarında elverişli olması ve savaş karşısında Marksistle- rin doğru bir tutum izleyerek, savaştan devrim için yararlanmaları so- nucu EKİM DEVRİMİ BAŞARIYA ulaştı. Ve emperyalist savaş bitme-

www.partizanarsiv.net

den, Çar'lık boğazlandığı için, YENİ RUSYA yani SOVYET RUSYA savaştan çekildi. Galip bloka mensup olmalarına rağmen, Çar'lar galibiyetin meyvelerini toplayamadan devrildiler.

Diğer galip emperyalist devletler, yenik emperyalistlerin pazarlarını, işgal ettiler. Osmanlı imparatorluğu Mısır, Suriye, Filistin, Arabistan, Irak, Kıbrıs ve bir kısım kuzey Afrika ülkesi vb. paylaşıldı.

Alman emperyalistleri askeri güçlerinden faydalanmak için yarı-sömürgelerinde savaşa soktular savaş sırasında, Osmanlı iktidarını elinde bulunduran Alman uşağı, İttihat ve Terakki şefleri milli kurtuluş mücadeleleri ile yıpranan, prestijini yitiren imparatorluğa, eski güçlerini kazandırmak ve TURAN gibi ırkçı bir ideolojiden hareketle, kuzeyde fetihler gerçekleştirmek sevdasında olduğu için savaşa katıldı. Zaten, Alman emperyalistlerinin en önemli yarı-sömürgesi Osmanlı imparatorluğu idi. Bu sebepten ötürüde ilk fırsatta sömürgeleştirildi.

Osmanlı imparatorluğunun durumuna daha ileride değineceğimiz için burada üzerinde durmayacağız.

Savaş sonrasında emperyalistler, anlaşmalar çerçevesinde sömürü alanlarını paylaştılar. Fransız ve İngiliz emperyalistleri yaptıkları bir anlaşma ile Irak, Suriye, Filistin, Mısır ve Arabistan'ı bölüştüler. Bu bölgede:

Arabistan hakim sınıfları, İngiliz emperyalistlerine kompradorluğu kabul ederek bir devlet kurdular. Bu sırada İngiliz emperyalistlerinin işgalinde olan Filistin'de, Filistin varlığına yönelik yahudi tehdidi güçlendi. İngiliz emperyalistleri, Osmanlı yönetimince konulan yasağı kaldırarak, Yahudilerin Filistin'e toplanmasına izin verdi. İngilizler BOLFOUR bildirisi ile Filistin'de kendilerine uşaklığı esas almak kaydıyla, bir YAHUDİ devletine izin vereceklerini ortaya koydular.

Bu tarihten sonradır ki, Filistin'e Yahudi akını başladı. Bu akının sonradan İsrail'in kuruluşunun maddi temelini oluşturduğunu görüyoruz.

Emperyalistler işgal ettikleri bütün ülkelerden, zamanla bu ülkelerde kendi kompradorlarını işbaşına getirerek, ülkenin kendilerinin yarı-sömürge olma durumlarını garanti altına aldıktan sonra ve bu ülkelerde gelişen hareketlerin ve yeni sömürgecilik politikasında etkisiyle, farklı zamanlarda çekildiler.

1. Emperyalist savaş, genel olarak değerlendirdiğinde şu sonuçlara

www.partizanarsiv.net

varmak mümkündür.

1-Emperyalist savaş, emperyalistler arası çelişmeyi geçici olarak çözmüş, ancak ortadan kaldırmamıştır.

2-Böylece, yeni emperyalist savaşların üzerinde gelişeceği maddi temel varlığını sürdürmüştür.

3-Savaşların devrime yol açacağı ve devrimlerin savaşı önleyeceği şeklindeki Marksist-Leninist tespit, Ekim devriminin zaferi ile doğrulanmıştır.

4-Rusya’da Ekim devriminin zaferi ile “dünya artık geri dönüşü mümkün olmayacak şekilde ikiye bölünmüştür”. Bu koşullarda sosyalist SB ile, emperyalist sistem arasındaki çelişme, dünya çapında başlıca bir çelişme olarak ortaya çıkmıştır.

EKİM DEVRİMİ, I. Emperyalist savaşın en önemli sonucudur. Böylece, sosyalizm bir teori olmaktan çıkarak, bir sistem haline, yani maddi güç haline gelmiştir. Böylece Marksizm-Leninizm ideolojisi pratikte doğrulanmıştır.

Ekim devriminin zaferi ile;

Emperyalizm, sosyal devrimin arifesi olduğu yolundaki ML tespit doğrulanmış ve çağın karakteri genel olarak iki olguyla belirlenmiştir. Birinci olgu emperyalizm, ikinci olgu ise devrim. Artık bu çağda; emperyalizm eskiyeni yok olanı, devrim ise yeniyi ve gelişeni temsil etmektedir. Bu çağın temel çelişmesi, emek ile sermaye arasındadır. Emperyalizm bir bütün olarak, yani sistem olarak yok olmadan bu çelişmenin yok olması düşünülemez. Bu çelişmenin çözümü, başka bir deyişle proleter dünya devriminin zaferi ile mümkündür.

Ekim devrimi; proleter dünya devrimlerinin yolunu açarak, bütün dünyanın ezilen ve sömürülen sınıflarına kurtuluş yolunu göstermiştir.

Ekim devrimi, batının proletaryası ile doğunun ezilen halkları arasında köprü olmuş, devrimin fırtınasını doğuya taşımıştır.

Burjuvazinin ve tekelci kapitalizmin tamamen gericileştiği bu çağda, proleter devrimlerine önderlik ve sosyalist devrimi yapmaktan başlıca, feodalizmin tasfiyeside, proletaryanın görevi haline gelmiştir.

Ulusal sorun, bir iç sorun olmaktan çıkarak, sömürge ve yarı-sömürgeler ve genel olarak emperyalizme karşı mücadele sorunu haline gelmiştir.

Dünya proletaryası, Rusya’daki kardeşlerinin bu görkemli eserinden çıkardığı eserlerle mücadelesini yükseltmiş, devrim esas akım hali-

www.partizanarsiv.net

ne gelmiştir.

Ekim devrimi sonrasında, dünyamızın kazandığı yeni çehre, doğal olarak uzun ömürlü olamazdı. Dünyamız peş peşe yeni gelişmelere sahne oldu.

Sovyetler Birliği'nde, genç sosyalist devleti tepelemek, yıkılan kapitalizmi yeniden ayağa kaldırmak için uluslararası burjuvazi çok çaba sarfetti. Denikin, Wrangel ve general Aleksandr Kolçak komutasındaki karşı-devrimci güçler, işçi sınıfı devletine karşı saldırılarını tek tek burjuvaziden destek alarak yönelttiler. Fakat bilindiği gibi çabaları boşa çıktı. Genç sosyalist devlete saldırılar bu kadarla kalmadı. Doğudan ve batıdan önemli saldırılar yapıldı. Böylece içeride sosyalizmi inşa etmek, karşı-devrimci saldırıları durdurmak, Japon emperyalistlerinin tecavüzüne bir son verebilmek için sovyet proletaryasının çok yoğun görevlerle karşı karşıya olduğu bir dönemde, Alman emperyalistleri ile masaya oturuldu.

Bu arada, SBKP'nin, dünyada ilk proleter devrimi gerçekleştirmiş ve Lenin, Stalin gibi ustaların başında olması, uluslararası konünist hareketin sevk ve idaresinde haklı olarak SBKP'nin omuzlarına yüklüyordu. Çünkü bu görevin altından kalkabilecek kapasite onda mevcuttu.

Ekim devriminin etkisi ile güçlenen harekete önderlik etmek ve örgütlemek görevi KOMÜNTERN'in kuruluşu ile sağlandı. Tekelci burjuvazi, proleter dünya devriminin bu merkez örgütünü boy hedefi haline getirdi. Sonradan bu gelişmelerin ANTI-KOMÜNTERN PAKTI'nın kurulmasına yol açtığını görüyoruz.

Böylece, emperyalistler devrime karşı birliklerini güçlendirirken, diğer yandanda emperyalistler arası çelişmenin de yeniden derinleştiğini ve I. emperyalist savaşta yenilen Alman emperyalistlerinin tekrar dirildiğini ve aç-kudurgan bir güç olarak ortaya çıktığını görüyoruz. Öyle ki, Alman emperyalistleri savaşta kaybettikleri, Osmanlı imparatorluğunun yerine yeni kurulan Türk devletinin ekonomik ve siyasi yapısında, tekrar önemli bir unsur olmaya başladılar.

Alman emperyalistlerinin bu dirilişi doğal olarak PAZAR SORUNU'nu tekrar gündeme getiriyordu. Bu yeni emperyalist güce PAZAR gerekiyordu. Oysa ki, bütün pazarlar hemen hemen bütünüyle diğer emperyalistlerin elindeydi. Savaşın sebebi böylece yavaş yavaş olgunlaşmaya başlıyordu.

1. Emperyalist savaştan sonra, Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağaları, “elaltından” emperyalistlerle anlaşarak yarı-sömürge bir devlet kurdular. Bu sebeple daha çok İngiliz-Fransız emperyalistlerinin yarı-sömürgesi durumunda olan bu yeni devlet dirilen Alman emperyalistleri ile de ekonomik-siyasi ilişkiler geliştirmeye başladı. Bu yeni devletin statüsünün tayin edildiği LOZAN konferansında, Türk hakim sınıfları, KÜRT ulusu ve diğer milli azınlıklar üzerinde de devlet olmak hakkını kazandı. Emperyalistler, bu yeni devletin sınırları içinde kalan bir çok milliyetten, Türkleri tercih ederek, bir komprador devlet oluşturmalarına izin verdi. Zira bu, her bakımdan emperyalizm için elverişli koşullar yaratıyordu.

Bu tarihte (1922)de İtalya’da faşistlerin alttan bir kitle hareketi ile iktidarı ele geçirdiklerini görüyoruz. Aynı şekilde sonradan bir çok Avrupa ülkesinde askeri-faşist diktadörlükler kuruldu. Olaylar gelip çatan “29 BUNALIMI” ile dahada gelişti. Emperyalistler arası çelişme derinleşti. Bunalım emperyalistleri yeni arayışlara sevk etti. Bir çok emperyalist ülke, bunalımın “köklü çözümü” olan, emperyalist savaşa hazır olmadıkları için, ekonomik tedbirlerle krizi atlatmaya çalıştılar.

Birkaç yıl sonra (1933’te) Almanya’da Nazi partisinin iktidar olduğunu böylece bir Avrupa ülkesinde daha faşizmin “alttan bir kitle hareketi ile” örgütlenerek geldiğini ve bundan sonra; gerek Almanya’da ve gerekse Japonya’da emperyalist savaş hazırlıklarının yapıldığını, ekonomilerinin askerleştiğini ve Japon militarizminin dışlerini göstermeye başladığını görüyoruz.

1936 yılına gelindiğinde, İspanya iç savaşının patlak verdiğini ve faşistlerle milliyetçilerin bu üç yıl süren savaşın flanjistlerin, yani Franko’nun başında bulunduğu faşistlerin galip çıktığını, cumhuriyetçilerin, kayda değer hiç bir destek almadan korumaya çalıştıkları genç cumhuriyetin, Alman faşistlerinin desteğindeki, İspanyol faşistlerince yıkıldığını görüyoruz.

Bu dönemde, emperyalistler arası çelişme alabildiğine derinleşti ve savaşın ayak sesleri duyulmaya başlandı. Emperyalistler hazırlıklarını hızlandırdılar.

Alman ve İtalyan emperyalistleri imzaladıkları bir anlaşma ile savaşın taraflarından biri olacaklarını ortaya koydular ve sonradan savaşa tutuşacak iki emperyalist bloktan, birinin temeli böylece atıldı.

Ellerindeki pazarları kendisine yeterli gören ve savaşa hazır olmayan

www.partizanarsiv.net

İngiliz-Fransız emperyalistleri gelişen durum karşısında telaşlandılar. Çünkü açıkça ilan edilmemiş olsada, bu savaşın kendilerininide hedef aldığını görüyorlardı. Özellikle I. emperyalist savaştan, tarihin en geniş sınırlarına ulaşarak çıkan İngiltere, nam-ı diğer “üzerinde güneşin batmadığı imparatorluk” ve Fransa, kendilerine savaşın-muhtemelen-yöneldiği karşısında, pazarlarını koruyabilmek için hazırlıklarını hızlandırdılar.

I.Emperyalist savaştan yenik çıktığı halde, çok kısa bir zamanda ekonomisini diriltten ve korkunç boyutta silah üretimine geçen Alman emperyalistleri, ülke içinde komünist, devrimci, demokrat en küçük bir muhalefeti kanla bastırdılar. Takibe uğramamış vatandaş enselenmemiş devrimci-demokrat kalmadı. Aydınlar, bilim adamları, faşistlere hizmet etmeyi reddeden herkes, Alman toprakları üstünde hayat hakkı bulamadı. Büyük bir kısmı tutuklandı, öldürüldü. Çok az bir kesimide careyi kaçmakta buldu.

Silah stokları muazzam seviyedeydi.

Hitler cephe gerisini sağlama almış, muhaliflerini tamamen temizlemişti. “Alman’lar dünyanın en büyük ırkıydılar” ve dünyaya egemen olmaları, onlara “tanrı vergisiydi”.

Yahudi düşmanlığı başladı. Milyonlarca Yahudi, daha savaş başlamadan, Hitler’in toplama kamplarında akıl almaz işkencelere uğratarak katledildiler. Hitler, kadın-çocuk vb. ayırım yapmadan onları fırınladı. Günümüz faşistlerinin babası ve öğretmeni Hitler insanlığın başına bela kesildi.

Ayak sesleri duyulan savaşın bir emperyalist savaş olacağı muhakkaktı. Bu durumda yaklaşan savaş, yalnızca diğer emperyalistlerin pazarlarına yönelmekle kalmıyor, genç Sovyetler Birliğininide hedefliyor, sosyalizmin varlığına karşı ciddi bir tehlike baş gösteriyordu. Savaş, gelişmelere bakılırsa hem emperyalistler arasında, hemde emperyalistlerle Sovyetler Birliği arasında olacaktı. Bu durumda, İngiliz-Fransız emperyalistleri, savaşın, Sovyetler Birliğine sosyalizme yönelen yanını hararetle destekliyorlar, ancak, kendi pazarlarına da muhtemel yönelmesinden endişeleniyorlardı.

Genç Sovyetler Birliği, savaşın iki yanından birisinin kendisine, sosyalizmin dünya ölçüsündeki varlığına yöneldiğini doğru olarak görüyor, bu faşist saldırıları bertaraf etmenin hal çarelerini düşünüyor-du.

Emperyalist savaşa karşı çıkmak mevcut barışın devamını sağlamak için, barış güçlerini herkete geçirerek savaşın çıkmasını önlemek gerekiyordu. Savaşın, I. emperyalist savaştan farklı olarak, Sovyetler Birliği'ne yönelmiş olması, savaşı durdurmanın aciliyetini ve önemini artırıyordu. Fakat bütün umutlar savaşın durdurulmasına bağlanamazdı. Barış güçlerinin çabalarına rağmen emperyalist savaş patlayabilirdi. Bu durumda hazırlıksız yakalanmak, sosyalizm için bir felaketin başlangıcı olurdu. Barış güçleri olabildiğince geniş, olarak harekete geçirilecek ve emperyalistlere, savaştan vazgeçmeleri için baskı yapılacaktı, ancak bu baskıların beklenen sonucu vererek savaşı durduracağına kimse garanti veremezdi. O halde savaşın karşısında tavır, sadece barış güçlerinin harekete geçirilmesinden ibaret değil, aynı zamanda emperyalist savaşa, devrimci savaşa karşılık vermek savaştan devrim için yararlanmaktı.

Bu durumda, savaş, bir bütün olarak önlenemezse, savaşa, savaşa karşı koyabilmek için, sosyalist anavatanı koruyabilmek ve diğer ülkelerde, savaş halinde savaştan devrim için yararlanacak, devrim güçlerinin hazırlıkları için zamana ihtiyaç vardı. Emperyalist savaşın çıkacağı mutlak olsada, bunu bir gün bile erteleyebilmek, bu koşullarda önem kazanıyordu.

Bütün dünyada, savaşa karşı olan güçlerin harekete geçirilmesi için Komüntern çok çaba sarfetti. Bu sırada, Alman faşistlerinin, parlamento binasını yakarak bunu komünistlerin üzerine atmaları sonucu, o sırada Almanya'da bulunan DİMİTROV tutuklandı. Faşistler onu tutukladıklarına pişman oldular. Leipzig'de, duruşmalar sırasında, Dimitrov faşizmi teşhir etti. Bütün ülkelerde işçiler, emekçiler, Alman faşistlerini tanıdılar. Dimitrov, dünya kamuoyunun baskısı ile bırakıldı. Bu olay faşizmin ve o dönemin baş savaş kışkırtıcısı Alman emperyalistlerinin teşhir olmalarını sağladı.

Bir çok ülkede, faşizmi lanetleyen, savaşa karşı çıkan gösteriler yapıldı. Fakat savaşın çıkması ihtimali büyüktü. Alman ve İtalyan emperyalistleri PAZAR ihtiyaçlarını başka bir yolla gideremeyeceklerini anladılar. Ayrıca her geçen gün gelişen proleter dünya devrimi mücadelesini durdurmak, bunun içinde sosyalizmi canevinden vurmak gerekiyordu. Alman emperyalistleri, Sovyetler Birliği'nin kesinlikle yok edilmesi gerektiğini düşünüyordular.

Sovyetler Birliği, emperyalist savaşın başlıca iki yanından birisinin

kendisinin yok edilmesi olduğunu bildiği için hazırlıklarını tamamlamaya çalışıyordu. Savaşın Sovyetler Birliği'ne saldırıya dönüşmesi halinde saldırganları pişman etmek gerekiyordu.

Sovyetler Birliği, emperyalist ülkelerin, savaş karşısındaki tutumlarını yakından takip ediyordu. O, bir yandan savaşa karşı olan, daha doğrusu, mevcut durumda hazırlıklı olmadıkları ve PAZAR sorunlarında I. emperyalist savaşta önemli ölçüde çözdükleri için şimdilik savaştan yana olmayan emperyalistlerin, barışı korumak için daha aktif çabalar içine girmelerini zorlarken bir yandanda ülkeyi savaşa hazırlıyordu.

Sosyalizmin inşasında, önemli başarılar kazanılmıştı. Bir savaş bu genç sosyalist ekonomi için çok ağır bir yükü. Ancak artık savaş gelip kapiya dayanacağına göre hazırlıklara hız vermek gerekiyordu. Ayrıca yeni anayasa (1936 anayasası) kabul edilmiş, bu durumda, revizyonistlerin ve troçkistlerin ideolojik saldırılarında artmaya başlamıştı. Muhtemel bir savaşın arifesinde parti içerisindeki anti-Marksist unsurların temizlenmesi, kıpırdanmak durumunda olan burjuvaziye hiç bir alanda fırsat verilmemesi, her zamankinden dahada önem kazanıyordu.

Stalin revizyonizme ve her türden oportünizme karşı yoğun mücadele başlattı. Eğer ülke içine bu revizyonistlerin akınları durdurulmasa, bu halde emperyalistlerle savaşa tutuşmak, genç sosyalist devleti iki ateş arasında bırakmaktı. Buda sosyalist devletin daha başındayken yıkılması demektir. Marksistlerin, dünya koşullarında zorlanması sonucu yürüttükleri ideolojik mücadele, revizyonist ve troçkistlerin direnci ile karşılaşılacak yerlerde şiddete dönüşerek devam etti.

Sovyetler Birliği, bir yandanda uluslararası çabalarını sürdürerek, Alman ve İtalyan faşistleri ile "saldırmazlık" anlaşması imzaladı. Sovyetler Birliği bununla zaman kazanmak istiyordu. Alman ve İtalyan faşistleri ise bu anlaşma ile, hem saldırı koşullarının olgunlaşmasını, hem hazırlıklarını tamamlamayı, hemde gerçek niyetini gizleyerek, Sovyetler Birliğini gafil avlamak istiyordu. Aslında "saldırmazlık" anlaşması, bir elense çekimi ve tarafların sanki, anlaşarak savaşı bir-iki yıl ertelemesi gibiydi. Sonuçta savaşın gerçek hedefleri bilindiği gibi ortaya çıktı.

Kısacası, Sovyetler Birliği çabalarını çok yönlü olarak sürdürüyor; bir yandan, mevcut barışın korunabilmesi için barış güçlerini harekete geçirmeye çalışıyor, (somut durumda) savaşa karşı çıkan emperyalist

ülkeleri barış cephesini güçlendirmesi için zorluyor, bir yandan ülkenin savaşa hazırlanması için, askeri güçlerin örgütlenerek güçlendirilmesine uğraşiyor, bir yandan “arkadan vurulmak” tehlikesini bertaraf etmek için, burjuvazinin SB’deki adamlarına karşı her alanda mücadele veriliyor, bir yandanda kuzey-batıda gelebilecek muhtemel bir tehlikeyi önlemek ve çıkacak bir savaştaki stratejik önemi bakımından, Finlandaya’dan üs talebinde bulunuyordu.

Günümüzde savaş tehlikesinin II. emperyalist savaş öncesini aratmayacak şekilde yükselmesi karşısında BARIŞ ve BARIŞ CEPHESİ sorunları üzerinde kısaca durmak gerekmektedir. II. emperyalist savaş öncesinde Marksist-Leninistlerin tavrı bu konuda öğretici derslerle doludur.

Marksistlerin “mevcut barışı” korumak istemelerinin sebebi, bu barışın gerçek anlamda bir barış olarak görülmesinden ötürü değildir. “mevcut barış” emperyalistlerin, sömürü ve talanın mevcut olduğu bir dünyada “barış” demektir ve emperyalizmin sömürü ve zulmün yok edilmesi ile, sınıfsız bir dünya kurulması ile sağlanabilecek olan gerçek barıştan tamamen farklıdır.

Bölgesel, ülkeler arası veya dünya çapında, (hangi ülkeler arasında olursa olsun) bir savaş eğer, emekçi sınıfların kurtuluşu davasını ilerletmiyor ve bunun içinde emperyalist sistemi zayıflatmıyorsa hiç bir şekilde haklı görülmez. Emperyalistlerin, kendi menfaatleri uğruna milyonlarca insanın kanına mal olan savaşlar çıkarmasına sesiz kalmak tamamıyla bu cinayeti onaylamaktır. Bir kısım emperyalist güçlerin zayıflamasına yol açmada, diğer emperyalistlerinde güçlenmesine yol açtığı ve temelinde daha fazla soygun ve talanı hedeflediği için haksız savaşlara karşı çıkmak, bu savaşların kaynağını kurutmak için devrim mücadelesini yükseltmek gerekir.

Marksist-Leninistler, bir yandan, gerçek barış koşullarını yaratmak için devrim mücadelesini yükseltirken, bir yandanda mevcut barışı korumak için mücadele ederler. Bu mücadelenin temel yolu, II. Dünya savaşı pratiğinde de gördüğümüz gibi barıştan yana olan güçleri birleştirmekten geçer. Fakat esas olan savaşın kaynağını kurutmaktır.

Şu noktayı özellikle vurgulamak gerekir.

Devrim mücadelesi ile mevcut barışı korumak mücadelesi birbirleriyle alakalı olmalarının yanında, farklı mücadelelerdir. Bu sebeptendir ki; devrimin güçleri ile barışın güçleri farklıdır. Kapitalist ülkelerin pro-

www.partizanarsiv.net

letaryası ezilen halklar ve sosyalist ülkeler, mevcut barışın daimi taraftarlarıdır. Ancak bazı somut durumlarda bir kısım sömürücü sınıflar ve emperyalist ülkelerde savaşa karşı olabilmektedir. bu durumda, barışın korunması için mücadeleyle önderlik eden siyasi güçler bu karşı-devrimci sınıfları da barış cephesine almaya uğraşırlar. Bu nedenle barış cephesi ile devrim cephesinin sınıfsal muhtevası, bir birine karıştırılmamalıdır. Şöyle genel bir deyimle barış cephesi “BARIŞTAN YANA” olan güçleri, devrim cephesi ise “devrimden yana” olan güçleri kapsar denilebilir.

Mevcut barışı koruma mücadelesi savaş tehlikesinin arttığı ve savaşın esas akım haline geldiği dönemlerde, öne çıkar. Pek tabii bu proleter dünya devrimi genel mücadelesine hizmet etmesi bakımından bir görevdir. Burjuvazi savaş için sert tedbirler alır ve sınıf mücadelesi öncelikle bastırılmak istenir ve böylece devrim mücadelesi zarar görür. Kitlelerin dikkati sınıf mücadelesinden, burjuvazinin “milli” saydığı meselelere kayar. Emperyalistler kendi menfaatleri uğruna emekçileri cepheye sürerek, milyonlarca insanın kanını akıtır. Galip emperyalistler ele geçirdikleri pazarlarda emekçilere zulüm eder, onları ilğine kadar soyar. Savaşta yiririlen her şeyin faturası emekçilere ödetilir. Böylelerine kötü sonuçları olan bir savaşa karşı çıkmak onu önlemek, bir faciayı önlemek ve devrimi ilerletmek anlamına gelir.

Bütün bunlardan dolayı emperyalist savaşı önlemek görevi hiç bir şekilde küçümsenemez. Aynı şekilde mevcut barışı korumak emperyalistlere değil, emekçi sınıfların kurtuluşu mücadelesine hizmet ettiği için bir görevdir. “Barışı korumak” uğruna, hiç bir şekilde savaşmamamak ve boyuna “yarışmak” ve “bir arada yaşamak” görüşü revizyonistlere özgüdür. Marksist-Leninistler, hangi savaşlara karşı çıkacaklarını, hangisini sadece desteklemekle kalmayıp bizzat yürüteceklerini, savaşın hedefine ve niteliğine bakarak tayin ederler.

Haksız savaşlara, bir daha asla çıkmayacak şekilde bir son vermek, yani savaşların kaynağını kurutmak için mücadele etmek savaşmayı gerektirir. Böyle bir mücadeleyi başarıya ulaştırmadan emperyalist savaşların artık çıkmayacağını ileri sürmek veya düşünmek ham hayaldir. Bunun bir hayal olmaktan çıkarak, maddi bir şey olabilmesi, proleter dünya devriminin zaferine bağlıdır.

İşte, ikinci emperyalist savaş öncesinde, Marksist-Leninistler savaşın baş kışkırtıcısı Alman emperyalistlerinin ve müttefiği İtalyan ile

Japon emperyalistlerinin teşhir edilmesine önem verdiler. Bu üç emperyalistin oluşturduğu faşist blok, o dönemde dünya halklarının baş düşmanı olarak, emperyalist sistem içinde öne çıkmışlardır. Bu faşist blok, her şeye rağmen durdurulamadı ve SAVAŞ ÇIKTI!

Alman emperyalistleri, Çekoslavakya, Fransa, Bulgaristan, Yugoslavya, Romanya, Macaristan vb. bir çok ülkeyi peş peşe işgal ettiler. İtalyan emperyalistleri Arnavutluk ve Yunanistan'ı ayrıca kuzey Afrika da bir kısım toprakları işgal ettiler. Japon militaristleri, uzak doğuda işgaller yaptılar. Alman emperyalistleri kuzey Afrika da, İngiliz , Fransız emperyalistlerinin pazarı ve denetimindeki ülkelere saldırdı.

Fransız emperyalistleri, Nazi ordularının işgali karşısında kendilerini savaşın içinde buldular. Aynı şekilde, savaş, kendisine ve pazarlarına yönelmesi karşısında İngiliz emperyalistleri savaşa girmek zorunda kaldılar.

Hitlerin faşist orduları Polonya'ya girdiken sonradır ki İngiliz emperyalistleri de savaş karşısında daha somut bir tavır almak zorunda kaldı.

SB'nin başından beri zorlamasına rağmen, BARIŞ cephesine katılmayan İngiliz-Fransız emperyalistleri savaşın sadece SB'ne yönelerek, sosyalizmi yok edeceğini düşünüyor, hatta savaşın bu yanını destekliyordu. Çok geçmeden yanıldıklarını anlayan bu emperyalistler, SB ile ittifak olmak zorunda kaldılar.

Amerikan emperyalistleri, savaşa henüz çıkarlarına doğrudan yönelik bir tehlike yaratmadığı için, başlangıçta savaşa girmiyerek silah ticareti ile kasalarını şişirmeye koyuldular.

Sovyetler Birliği savaşın iki ana hedefinden birisi olduğunu bildiğinden, başlangıçtan beri kendini savaşın içinde sayıyor ve hazırlıklarını sürdürüyordu. Sıkışan İngiliz ve Fransız emperyalistleri ile masaya oturmak, ancak bu taktirde mümkün oldu. Ve anti-faşist blok oluştu.

Alman emperyalistleri, 1943 yılına kadar gerçekleştirdikleri işgalde kayda değer bir direnme ile karşılaşmadılar. Ancak işler İtalyan cephesinde de umulduğu gibi gelişmedi. İtalyan emperyalistleri hemen işgal ettikleri her yerde yenilgiye uğradılar. Alman emperyalistleri, İtalyan'ların kovulduğu Yunanistan'da işgali bu kez, kendileri gerçekleştirmek zorunda kaldılar.

Burada, Alman emperyalistlerine karşı başlayan direnişleri anmak gerekir. Bulgaristan, Yunanistan ve Yugoslavya partizanları işgalcile-

rin korkulu rüyası oldular. Anti-faşist direniş işgal edilen ülkelerde emekçi kitlelerin her geçen gün daha fazla desteğini kazanarak yükseldi.

İşgalci emperyalistler, işgal ettikleri ülkelerde kendilerine uşaklık eden işbirlikçi hükümetler kurdular. Bunlardan bir tanesinde Romen faşistlerinin hükümeti idi. Romen faşistleri, Nazilerin yardımıyla, Almanya'daki Yahudi katliamının bir benzerinide Romanya'da gerçekleştirdiler.

Arnavutluk'ta emek partisinin önderlik ettiği emekçi sınıflar, İtalyan faşistlerine, dünyayı dar ettiler.

Savaşın ateşi içinde gelinen 1944 yılı çok önemli olaylara sahne oldu. Arnavutluk milli kurtuluş mücadelesi İtalyan emperyalistlerinin kovulması ve kral ZOGO'nun işbirlikçi iktidarının başına yıkılması sonucunda başarıya ulaştı. 1943'te Alman emperyalistleri, SB'nin sınırlarına dayandılar emperyalistler beş yıldır devam eden savaşta bir soluk aldıktan sonra, SB'ne saldırmayı planlıyorlardı.

“Türk hakim sınıfları, batıdan sınırlarına kadar dayanmış Alman emperyalistlerinin, Sovyetler Birliğine güneyden bir saldırı gerçekleştirmek istemesi halinde, Türkiye'yi işgal edeceğini tahmin ettiklerinden telaşa düştüler. Fakat bilindiği gibi Türk hakim sınıfları başından beri henüz savaşa katılmadıkları gibi, Alman işgalinde gerçekleşmedi

Bu sıralarda, Alman orduları Kuzey Afrika da yenilgiler almaya başladı. Fakat savaşın kaderi Alman emperyalistleri, Sovyetler Birliğine saldırdıkları zaman değişti!

Almanların Sovyetler Birliği'ne saldırılarından bağımsız olarak 1943 yılında komünern tarihi görevini tamamladı. Bu uluslararası komünist hareketin dağılması, yada başarısız kalması anlamına gelmiyor, tam aksine hareket, faşizmin saldırıları karşısında birliğini güçlendiriyordu.

Nazi orduları güney-batıdan, Sovyetler Birliği'ne saldırdığı zaman savaşın tarihinde yeni ve önemli bir sayfa açılıyordu. Naziler çok kısa zamanda, Avrupa'yı dize getirmiş olmalarının sorhoşluğu içindeydiler. Sovyetler Birliği'nin de hemen teslim olacağını, teslim olmayıp dirense de kısa zamanda düşeceğini sanıyorlardı. Belki de Hitler'in savaşdaki en büyük yanlıgısı buydu.

1943 yılının kışında, milyonlarca emekçinin kanıyla sulanmış Avrupa topraklarının kara rengi, artık bembeyaz bir örtü ile kapanmıştı

ama, bu Hitlerin kara talihini asla örtmezdi...

Kızılıordu şanlı bir direniş yarattı!...

Hitler, henüz tamamen yitirmemekle birlikte, savaşın sonucundan endişelenmeye başlamıştı, saldırılarını şiddetlendirdi. Faşizm, sosyalist anavatana kana susamış bir vampir gibi dişlerini geçirmeye çalışıyordu. Değil II. emperyalist savaşın, dünya tarihinin en kanlı savaşı cereyan ediyordu dense abartılmış olmaz. Herhalde 20 milyon insanın heba olduğu başka bir savaşa dünya henüz şahit olmamıştır. Başında Stalin gibi şaşmaz bir komutanın bulunduğu Sovyet kızılırdusu, kanını, sadece Sovyetler Birliği için değil bütün insanlık için akıtıyordu.

Hitler ve Naziler! Tarihin tanıdığı en alçak mahluklar! Şimdi kızılırdunun tam karşısında ölüm kusuyor, sosyalizmi yıkmak yok etmek istiyodu.

Bilindiği gibi Hitlerin hesapları tutmadı ve kızılıordu direnişini saldırıya dönüştürerek, Nazileri kovalamaya başladı. Sovyetler Birliği içlerine kadar sokulan Naziler, kıramadıkları bu muhteşem direniş karşısında dize geldiler. Savaşın gidişatı tersine dönmüştü. Naziler tabanlarını yağladılar. Kızılıordu önüne kattığı faşistleri inine kadar kovaladı. Bu kovalamaca, sadece Nazileri değil, işgal ettikleri ülkelerde kurdukları kukla rejimleride yerle bir etti. Kızılıordu; geçtiği yerlerden, faşizmin izlerini sildi süpürdü.

Doğu Avrupa'daki anti-faşist direniş, Nazilerin belinin artık kırılmış olmasının da yardımıyla başarıya ulaştı. Bu ülkelerde anti-faşist halk cephesi hükümetleri kuruldu.

Başından beri, İngiliz-Fransız emperyalistlerini destekleyen Amerika, savaş içinde, bu desteğini, İngiliz-Fransız emperyalistlerine silah satışı ile açıktan sürdürüyorlardı. Ancak, Japon emperyalistlerinin PEARL HARBOUR üssünü basmalarını bahane ederek, bitimine çeyrek kala savaşa girdi. Amerikan emperyalistleri, esasında galip tarafta daha aktif bir tavır alarak, savaşın meyvelerinden pay koparmayı tasarlıyordu. PEARL HORBOUR baskının bahane ederek savaşa girdiler ve üzerinden kırk yıl geçmesine rağmen, hala kanayan bir yara olmaya devam eden Hiroşima ve Nagazaki'ye ATOM bombası atıldılar! Amerikan emperyalistleri binlerce insanı bir anda yok eden bir saldırı ile, daha on kırk yıl gecede unutulmayacak bir çıkış yaptılar. Onlar, savaşa bu cephede katılmalarının yanı sıra batıda da savaşa doğrudan katıldılar. Kızılırdunun namlusunu Hitlerin beynine dayadığı bir sırada diğer

www.partizanasiv.net

emperyalistlerle birlikte NORMANDİYA çıkarmasını yaptılar. Böylece Hitlerin orduları, Fransa'dan çekilmek zorunda kaldılar.

Müttefik ordular, dört bir yandan Almanya'ya girdiler. Nazilerin, 1930'larda başlayan macerası tam on beş yıl sürmüştü. Romanya'da katledilenlerle birlikte sekiz milyon civarında Yahudi, yirmi milyon Sovyet vatandaşı olmak üzere elli milyon savaş kurbanı, milyonlarca yaralı, dul, yetim! Yerle bir olmuş şehirler, ülkeler! İşte savaşın bilançosu!..

Faşist blok kesin olarak yenilmişti.

Amerikan emperyalistleri, uzak doğuda Japon pazarlarına girdiler. En önemlisi de, Çin halkının kanı canı pahasına kovduğu Japon emperyalistlerinden sonra Amerika Çin'e girdi. Japon emperyalistleri teslim oldular.

Savaşın sonra Müttefik ülkeler yaptıkları konferanslarla, savaşın sonucunu görüştüler. Sovyetler Birliği, sosyalist bir ülke olmasından ve dolayısıyla PAZAR diye bir sorunu olmamasından ötürü, dünyanın paylaşılmasından taraf olamazdı. Konferanslarda o, bunu, açıkca ortaya koydu. Kızılıordu, doğu Avrupa ülkelerinden çekildi, İngiliz, Fransız ve Amerikan emperyalistleri eski pazarlarını elde tutmayı başardı. Japonya, sadece Amerikan'ın kontrolüne verildi. Almanya müttefik ülkelere, ortaklaşa kontrol altında tutuldu. Anlaşmalara göre, Almanya'nın batısı, İngiliz, Fransız ve Amerikan emperyalistlerinin, doğusunda Sovyetler Birliği'nin kontrolünde olacak ve bu ülkede, faşizmin kalıntıları temizlenip, bir meşru devlet kuruluncaya kadar devam edecek olan bu kontrol, anlaşmalarla belirlenmiş görevini tamamladıktan sonra sona erecekti.

Bu olayın, batıda; kapitalist toplumsal ve iktisadi yapı yeniden kökleşirken, doğuda, SB'nin yardımıyla, sosyalist toplumsal ve iktisadi yapının kurulduğunu ve giderek Almanya'nın ikiye bölünmesine yol açtığını görüyoruz. Bir yanda, emperyalist sistemin müttefiki kapitalist Almanya, diğer yanda, sosyalist sistemin müttefiki Demokratik Almanya.

Aynı şekilde, Amerikan emperyalistlerinin kontrolünde "yeniden dinlenerek, emperyalist sistemin müttefiki haline gelen, hortlayan Japon emperyalistleri!..

İkinci emperyalist savaş sonrasının değerlendirilmesi, dünyanın değişen çehresinin tespit edilmesi bakımından önem taşımaktadır.

www.partizanarsiv.net

Mao zedung, bir yerde emperyalist savaşı değerlendirir ve üçüncü bir emperyalist savaş ihtimali üzerinde dururken şöyle demektedir. "Birinci dünya savaşı, sosyalist Sovyetler Birliği'nin doğuşuna yolaçtı. **İkinci dünya savaşı da koskoca bir sosyalist kampın doğuşuna yolaçtı.** Eğer emperyalistler üçüncü bir dünya savaşı çıkartırlarsa, bu ya onların sonu olacak, ya da muhtemelen yaşayabileceği çok az yer kalacaktır."

Mao Zedung'un burada da açıkça ortaya koyduğu gibi ikinci emperyalist savaş "koskoca bir sosyalist kampın doğuşuna yolaçtı". Marksist-Leninistler daha I. Emperyalist savaş öncesindeyken "savaşların devrime yol açacağını" tespit ettiler. Her iki savaşın pratiği- de bunu doğruladı.

I. Emperyalist savaşın en önemli sonucu, nasıl ki Sovyetler Birliği'nin doğuşu ise II. emperyalist savaşın en önemli sonucuda sosyalist kampın doğuşudur. Daha önce doğu Avrupa da kurulan HALK CUMHURİYETLERİ, peş peşe yerlerini sosyalist ülkelere bıraktılar, Avrupa'dan Bulgaristan, Yugoslavya, Macaristan, Romanya, Polonya, Çekoslovakya, Doğu Almanya ve Arnavutluğun katılmasıyla dünyamızın emperyalist kamp karşısındaki, alternatif kampı doğmuş oldu. Bu olayın dünyamızda önemli bir çelişme olan ve Alman emperyalistlerinin doğrudan saldırısı ile baş çelişme haline gelen, Sovyetler Birliği ile emperyalist sistem arasındaki çelişme, öz bakımından aynı kalmakla birlikte kapsam bakımından genişleyerek, sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişme halini aldı

Sosyalizmin bir ülke değil, artık bir kamp olarak ortaya çıkışı, emperyalistleri, sosyalizm karşısında birliklerini güçlendirmeye sevk etti. Sosyalist kampın doğuşu ile birlikte, özellikle Almanya'nın ikiye bölünmesi olayı, emperyalistlerle sosyalist kamp arasındaki çelişmeyi derinleştirdi. Buna rağmen emperyalistler arası çelişme, belkide tarihindeki en yumuşak dönemini yaşıyordu. Bunun bir sonucu olarak emperyalistlerin dünya çapında siyasi askeri ekonomik örgütler yarattığını görüyoruz. Bu hususa değinmeden önce Amerikan emperyalistlerinin yeni konumu ili ilgili olarak şunları belirtmemiz yerinde olacaktır.

Savaş, Alman, İtalyan ve Japon emperyalistlerinin yenilgisi ile sonuçlanmıştı. İngiliz-Fransız emperyalistleri ise savaşın ağır külfeti

www.partizanalaisiv.net

altında yıpranmışlardı, ellerindeki pazarları tutabilmiş olmak, büyük bir kazanç sayılmazdı. Ama Amerikan emperyalistleri için durum hiçte böyle değildi. Bir kere, Amerika, savaşta korkunç boyutlarda silah ticareti gerçekleştirerek palazlanmış, SAVAŞA son anda girmiş olmasından ötürü de hiçbir yara almamıştı. Aksine galip bloka mensup olmak, ona, savaşın meyvelerinden istifade etmek fırsatını vermişti.

Emperyalist sistemin yeni efendisi işte bu koşullarda sahneye çıkarak, rolünü oynamaya başladı.

Amerika ilk fırsatta, müttefiklerini ayağa kaldırdı. gittikçe güçlenen ve emperyalizmin varlığını tehdit eden bu tehlike karşısında güçlü olmak gerekiyordu. "Marchall planı ve Truman doktrini" olarak isimlendirilen politika ilk elden uygulamaya konularak, savaşta işgale uğrayarak yıpranan Fransız emperyalistleri, arkasından mağlup emperyalist bloktan Alman, İtalyan ve Japon emperyalistleri diltildi.

Emperyalizmin yeni jandarması Amerikan emperyalistlerinin ön ayak olmaları sonucu (1946'da) İMF gibi emperyalist sermaye kuruluşlarının yanı sıra (1949'da) NATO gibi emperyalist siyasi ve askeri örgütler kuruldu. Emperyalistlerin bütün çabalarına ve sahte propagandalarına rağmen NATO, emperyalist sistemin, sosyalizm ve devrim karşısındaki birleşmiş gücü olarak doğmuştur. Sosyalist kampın doğuşu ve devrimin hızla yayılması karşısında emperyalistlerin en acil sorunu, devrimin durdurulması olmuştur. Sosyalizmin güçlenmesi karşısında emperyalistler arası çelişme arka plana düşmüştür. Çünkü, emperyalistler PAZAR için esas tehlikenin devrim ve sosyalizmden geldiğini görmüşlerdir. Bu nedenle emperyalistler arası birliği güçlendirmek her zamankinden daha çok acil olmuştur. Emperyalistler arası çelişme, emperyalizm var olduğu müddetçe varlığını sürdüreceği için yok olmamış, ancak sosyalizm ile emperyalizm arasındaki çelişmenin öne çıkması sonucu ikinci plana düşmüştür. Emperyalistler bu yıllarda, ortadoğuda ve uzakdoğuda, Nato yavrusu, askeri-siyasi örgütler yaratmışlardır. Emperyalistlerin kompradorların kurdukları CENTO ve NATO gibi gerici askeri-siyasi örgütleri anmak gerekmektedir.

Emperyalist sistemin politikasının belirlenmesinde tartışmasız ağırlık sahibi olan, Amerikan emperyalistlerinin II emperyalist sa-

vaş sonrasında uygulamaya koydukları "Truman doktrini ve Marshall planı"nın diğer sayfasında yarı-sömürgecilik politikasının esas alınması idi. Bir kısım parti ve örgütlerin apayrı anlamlar vererek yanlış yorumladıkları bu politika, emperyalistlerin sömürü ve talanlarının esas olması bakımından önemlidir. Bu nedenle üzerinde durulmalıdır.

Bilindiği gibi emperyalistler II. emperyalist savaş öncesine kadar, pazarlarını her bakımdan işgal altında tutuyordu. Bu dönemde emperyalist sömürünün hakim biçimi sömürgecilikti. Olaylar bunun emperyalistler için pahalı ve tehlikeli bir sömürü biçimi olduğunu gösterdi. Doğrudan işgal altındaki ülkelerde, emekçi kitlelerin, sömürülmelerinin zulüm ve sefaletin sebebinin emperyalizm olduğunu tespit etmeleri ve emperyalist işgalin milli kurtuluş mücadelelerinin erken doğuşunu adeta körüklemesi, emperyalistlerin bu politikalarını değiştirmelerinin sebeplerinden birini teşkil ediyordu.

Diğer yandan, pazarın korunması bakımından sürdürülen çok yönlü işgal, hayli külfetli bir iş durumundaydı. Bu işgalin (.....) çok büyük bir kısmına mal olmaktaydı. Emperyalistler bu politikalarını değiştirdiler. Sömürgecilik politikasının esas olduğu bu dönemde, tali olarak mevcut olan yarı-sömürgelerin pratiği sömürünün nispeten gizlenmesi ve daha masrafsız olması bakımından iyi birer örnek teşkil ediyorlardı. Bu durumda emperyalistler sömürgecilik statüsünün esas olduğu eski sömürgecilik politikası yerine, yarı-sömürge statüsünün esas olduğu yeni-sömürgecilik politikasını uygulamaya geçtiler.

Yeni-sömürgecilik, ya da başka bir deyişle yarı-sömürgecilik politikasını, sömürgecilikten ayıran temel fark, sömürge ülkenin, sözde siyasal bağımsızlık sonucu komprador bir devlete sahip olarak, bu yeni koşullarda emperyalizme bağımlı kalmaya devam etmesidir. "sömürge ülkeyi; yarı-sömürgeci ayıran şey yarı-sömürgeci sözde siyasal bağımsızlıklarıdır".

Ekonomik olarak emperyalizmin pazarı durumunda olan ve ekonomisi, emperyalist ekonomi ile bütünleşerek, ona bağlı hale gelen yarı-sömürgelerin siyasal bağımsızlıkları "SÖZDE" olmak zorundadır. Çünkü siyasal bağımsızlığın temel koşulu ekonomik bağımsızlıktır. Bu sözünü ettiğimiz "sözde siyasal bağımsızlık"; yeni-sömürgelerde KOMPRADOR DEVLETLERE, tekabül eder.

www.partizanarsiv.net

Emperyalistler, sömürgelerin aksine, yarı-sömürgelerde kendilerine uşak bir sınıf yaratarak bu sınıfla işbirliği yapar. İşte yarı-sömürgelerdeki "sözde siyasal bağımsızlık" bu komprador sınıf eliyle kullanılır. Başka bir deyişle, iktidara, devletin başına bu sınıf geçirilir. Böylece devlet, emperyalistlerin ve uşak sınıfların ortak menfaatlerinin koruyucusu olur. Emperyalistler, ülkedeki menfaatlerini koruyup kollayan kompradorlarına, ücret olarak sömürüden bir miktar pay verirler. (.....) dayanmakla birlikte bu ülkelerde üsler, karargahlar kurarak blok çıkarlarını da sürekli olarak korur. Kontrol altında tutar.

Diğer bir sorunda, emperyalistlerin bu ülkeleri ömrü billah kendisine muhtaç bırakacak şekilde, ekonomik olarak içerden çökertmesidir. Bunun için, feodal üretim ilişkilerini korur ve feodal sınıflar, ülkedeki hakim sınıfların bir kanadını teşkil ederler. Milli kapitalizm tahrip olurken, komprador kapitalizm gelişir. Bu ekonomi, ülkenin yarı-sömürge olmasının maddi temeli olarak muhafaza edilir. İşte II. emperyalist savaştan sonra "tipik" hale gelen yarı-sömürge statülerin temel özellikleri bunlardır.

Savunmamızın buraya kadarki bölümlerinde, gerek sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişmeden ve gerekse emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişmelerden söz ettik. Burada, Çin devriminin (1949) zaferi ile doruğuna ulaşan emperyalist sistem ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişmede söz etmemiz gerekmektedir.

Emperyalizmin, karakterini belirleyen, yarı-sömürge ve sömürgelerin zenginlik kaynaklarının yağmalanması ve talan edilmesidir. Varoluşundan beri, varlığını, ezilen halkların alın teri, kanı-canı pahasına devam ettiren emperyalizm içinde yaşadığımız yüzyılın başlarında, ezilen dünya halklarının kurtuluşu önündeki en büyük engel olarak öne çıkmış, haklı olarak ezilen halkların düşmanlığını kazanmıştır.

Ekim devriminin doğuya taşıdığı devrim fırtınası, emperyalizmi can evinden vurarak ömrünü kısaltmıştır. Asya'nın, Afrika'nın ve Latin Amerika'nın ezilen halkları kurtuluşlarının ilk şartı olarak; emperyalizme karşı mücadeleye atılmışlar ve emperyalizm ile ezilen halklar arasındaki çelişme dönem dönem (II. emperyalist savaşta olduğu gibi) tali plana düşsede, esas olarak hep gündemin ilk maddesi

olmuştur. (.....)emperyalist savaştan sonra başladığı tırmanışını tamamlayarak proleter dünya devrimi sürecinin baş çelişmesi olmuştur. Devrimin fırtınası doğuya, sömürge ve yarı-sömürgelere kaymış olmakla birlikte, kapitalist ülkelerde proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişmede savaş öncesinde olduğu gibi savaş sonrasında da, dünyadaki başlıca çelişmelerden biri olmaya devam etmiştir.

Olaylar birbirini kovaladı.

1943 yılında, Fransız emperyalistlerinin kontrolünde kurulan "bağımsız" Lübnan devleti, yeni olaylara sahne oluyordu. I. emperyalist savaştan sonra İngiliz emperyalistlerinin de teşviki ile Filistine toplanmaya başlayan Yahudiler 1945'de Filistin toprakları üzerinde İsrail devletini kurdular. Bunun üzerine Filistin halkının çok büyük bir kesimi topraklarını terk etmek zorunda kaldı.

Bu arada uluslararası komünist harekette önemli gelişmelere sahne oldu. Yugoslav revizyonistleri sosyalist kampı terketti. Bunun üzerine Komünform, Yugoslavya'yı "sosyalist kamp içerisindeki emperyalizmin ajanı" olarak nitelendirerek ihraç etti. Bu olaylar cereyan ederken, Çin'de devrim başarıya ulaştı. Çin komünist partisinin önderliğindeki Çin halkı Japon emperyalistlerinden sonra Amerikan emperyalistlerinin de Çin topraklarından söküp atarak Çin halk cumhuriyetini kurdu. Yarım milyonu aşkın nüfusu ile Çin'in sosyalist kampa katılımı emperyalizme, Ekim Devrimi'nden sonra vurulan en büyük darbe oldu. Çin halkına yenilmez pozları takılan Amerikan emperyalistlerinin "kağıttan kaplan" olduğunu dünya halklarına göstererek onlara cesaret ve umut verdi. Çin devrimi yarı-sömürge ve sömürge ülkelerin kurtuluşu yolunu kendi pratiğinde gösterdi. Çin halkı kurtuluşunun kendi belgesi olarak, halk cumhuriyetini ilan ettiği zaman, proleter dünya devrimi mücadelesi, böylece, büyük bir mesafe katetmiş oluyordu...

Çin devriminin ateşi ile güçlenen Kore devrimi; Çin ve diğer ülke devrimleri gibi, emperyalistlerce boğulmak isteniyordu. Emperyalistler bu amaçla Kore'yi işgal ettikleri zaman, Kore halkı, Çin Halk Cumhuriyetini yanında buldu. Çin halkının kurtuluşu için kanını akıtan kızıldı, Kore halkı için kendini feda etmeye hazırdı. Amerikan emperyalistleri menfaatlerini korumak, Kore halkının köle olarak kalmasını sağlamak için, Kore devrimini bastırmak üzere, Kore halkının üzerine ikide bir okşayıp-pohpohladığı Türk ordusunu gönderdi. Her zamanki gibi,

www.partizanarsiv.net

yapılan propagandaya göre, Amerika bu zor işin üstesinden ancak Türklerin geleceğini düşünmekteydi. Sonuçta, Amerikan ve diğer emperyalistlerin çıkarları uğruna, özellikle Kürt milliyetinden yüzlerce genç insan feda edildi. Kore halkı, Türk halkına, Türk halkı da Kore halkına kırdırılmış, böylece emperyalistlerin menfaatleri temin edilmek istenmişti. Bilindiği gibi, Çin halkının da yardımıyla Kore emekçileri, Kuzeyden emperyalistleri ve işbirlikçilerini söküp atmaya başardı.

Herhalde, Kore'ye asker gönderilmesi, Türkiye'nin Natoya alınmasının faturası idi. Türkiye ve Yunanistan aynı yıl Nato'ya kabul edildiler.

Olaylar gelişmeye devam ediyordu.

1954 yılında Fransız emperyalistleri Çin-Hindi'nde mağlup oldular. Aynı şekilde, Fransa'nın Kuzey Afrika'daki sömürgelerinde bağımsızlık mücadeleleri yükseldi. 1954 yılı sonlarında, Cezayir'in müslüman halkından gruplar milli kurtuluş cephesini meydana getirmiş ve Fransız sömürgeci yönetimine karşı mücadeleye başlamışlardı.

Bu olaylardan bir yıl sonra, II. emperyalist savaşın esas mağlubu, Alman emperyalistleri Nato'ya katıldılar. Bu da, her iki emperyalist savaşın, özellikle de II. emperyalist savaşın baş kıskırtıcısı, baş katili Alman emperyalistlerinin yeniden "ben de varım" demesi gibiydi!

1956 yılı da hem emperyalist kamp için, hem de sosyalist kamp için önemli gelişmelerle dolu olarak geçti. Mısır hükümetinin Süveyş kanalını millileştirmesi üzerine çıkan savaşta İngiliz emperyalistleri, Mısır hükümetine boyun eğmek zorunda kaldılar. Aynı yıl, Macaristan'da karşı-devrim tehlikesi son derece tehlikeli boyutlara vardı. Sosyalist kamp müdahale etmek zorunda kaldı. Macaristan'da karşı-devrim tehlikesi böylece bertaraf edilmiş oldu. Aynı şekilde, 1956 yılı sosyalist kamp hakkında emperyalistlerin beslediği umut bakımından da önem taşıyordu. Stalin'in ölümünden sonra, parti içinde, Molotov, Malenkov, Kaganoviç vb. Stalin'in en sadık takipçilerini tasviye eden Kruşçev, 1955 yılında parti kongresine sunduğu "gizli rapor"la başlattığı tasfiye hareketini önemli boyutlara ulaştırarak, revizyonizmi parti ideolojisine hakim kıldı. 1957 yılı ise, uluslararası komünist hareketin tarihinde, çok önemli gelişmelere sahne oldu. Bu olaylardan ilerki bölümlerde söz edeceğimizden burada üzerinde durmuyoruz.

Ertesi yıl, emperyalizmin jandarması, Amerika'nın Lübnan'ı işgal

ettiğini ve bunu gerçekleştirirken de, Türkiye'deki sözüm ona "ortak savunma üstleri"ne dayandığını görüyoruz. II. Emperyalist savaştan sonra, hemen hemen bütün yarı sömürgelerinde "ortak savunma" adı altında, üstler, dinleme tesisleri ve karargahlar kurdular. Yarı-sömürge ülkelerin orduları yetmiyormuş gibi, dünyanın her köşesinde asker buldurmaya başladılar. Amerikan emperyalistlerinin "ortak savunma" diye lanse ettiği kendi menfaatleri idi. "Milli çıkarlarını dolarla trampa etmiş" komprador sınıfların, menfaatleri, emperyalizmin menfaatleri ile bütünleştiği için, yarı-sömürgelerdeki işbirlikçi uşak sınıflar, emperyalistlerin menfaatlerini korumada cansiperane bir gayret gösteriyorlardı. Şüphesiz, onlar bunun ücretini alıyorlardı.

Her şeye, bütün çabasına ve uşaklarının da bütün gayretlerine rağmen, ezilen halkların bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi, kapitalist ülkelerde işçi sınıfının sosyalizm mücadelesi 1950'li yılların sonuna doğru yükselmeye devam etti. Asya ve Afrika'da, emperyalizm, vaziyeti kurtarmak çabasında iken, (1959'da) Küba'da Batista'nın faşist diktatörlüğü, Küba halkının zaferi ile yıkıldı. Latin Amerika'da devrim rüzgarı, emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin cennetlerini tehdit ederek esmeye devam etti.

Bir yıl sonra, dünya, yeni bir kriz ile savaşın eşiğine geldi. Sovyetler Birliği'nin, Küba'ya, nükleer füze yerleştirmesi ile başlayan olaylar, Amerikan emperyalistlerini çok yakından ve arkadan tehdit etmesi nedeni ile tam bir düelloya dönüştü. Sonuçta Amerika'nın, Türkiye ve Yunanistan'daki füzelerini çekmeyi taahhüt etmesi üzerine, Sovyetler Birliği'nin, Küba'ya nükleer füze yerleştirmekten vaz geçmesi sonucunda kriz daha fazla derinleşmeden şimdilik giderilmiş oldu.

Asya'daki gelişmelerde daha az önemli de değildi.

Amerikan emperyalistleri, İsrail siyonistleri ile her bakımdan işbirliğini güçlendiriyordu. İsrail, bu yıllarda emperyalizmin Ortadoğu'daki korsan karakolu olmak yolunda hayli mesafe katetmişti. Emperyalistler, Filistin toprakları üzerinde bu devletin kuruluşunu boşuna, babasının hayrına desteklememişti. İşte bu korsan devletin kurulabilmesi için zorla topraklarından edilen Filistin halkının mücadelesi de bu yıllarda daha örgütlü bir yapı kazandı. Filistin Kurtuluş Örgütü (FKÖ) kuruldu. Bölgedeki çeşitli Arap ülkelerinde yerleşmiş durumda olan mülteci Filistin halkı, topraklarından, israil siyonistlerini söküp atmak için yürüttüğü mücadeleyi, FKÖ'nün önderliğinde, daha da güçlü hale

www.partizanarsiv.net

getirdi. Emperyalistler, kendi vatanlarında, siyonist İsrail devletinin kuruluşunu harerette destekledikleri halde, bugün, bu halkın karşısına “mücadelelerinin meşruluğunu kabul eder” geçinerek, iki yüzlülük yapmaya devam ediyorlar. Şurası özellikle vurgulanmalıdır ki, emperyalistlerin Filistin halkının mücadelesini kontrol altına alma çabaları da FKÖ'nün kuruluşu ile artmıştır.

1960 yılı ve sonrası, uluslararası komünist hareketin içindeki ideolojik ayrılıkların derinleştiği, neredeyse, iki çizgi mücadelesinin, çizgilerin kendi içlerinde bütünlük kazanmaları sonucu, sonuca ulaşmak üzere olduğu ve 1963 yılında da cepheden mücadelenin başladığı yıllar oldu. Hareket kesin bir şekilde ikiye bölündü. Bir yıl sonra Kruşçev'in görevinden uzaklaştırılması da, bu ayrılıkların giderilmesi bakımından bir yarar sağlamadı. Revizyonizmin bütün sosyalist ülkelerde görülen etkileri üzerine Çin Komünist Partisi Kültür Devrimini başlattı. Revizyonizmin, hareket içinde etkin hale gelmesi ile başlayan gelişmeler Kültür Devriminin etkisi ile daha da olumsuz bir noktaya ulaşmadan önlemedi. Ve bir çok ülkede anti-revizyonist hareketler doğdu.

Çin proleter kültür devrimi devam ederken Ortadoğu'da İsrail-Arap savaşı başladı. Batı Şeria ve Gazze'nin de İsrail siyonistlerine kaptırılması ile sonuçlanan savaş, daha bitmeden; Doğu Avrupa'da, Çekoslovakya olayları (1968) doruğa ulaştı. Sovyetler Birliği Çekoslovakya'yı işgal etti.

Çekoslovakya'nın işgal edilmesinin, kesin bir şekilde açığa çıkarıldığı, gerçek dünyanın ilk sosyalist devleti Sovyetler Birliği'nin, artık bir sosyalist ülke olmaktan çıkmış olmasıydı. II. Emperyalist savaştan sonra doğan ve gittikçe güçlenen sosyalist kamp, ideolojik alanda revizyonizmin harekete etkin olması ile birlikte, sosyalist niteliğini giderek yitirdi. Bir kaç ülke dışındaki bütün sosyalist ülkelerde, revizyonistler sosyalizmin inşasını durdurmakla kalmayıp, onu sinsî bir şekilde tahrip etmeye koyuldu. Stalin'in ölümünden sonra Kruşçev ve adamlarının başlattığı Stalin'den uzaklaşma (de Stalinizasyon) kampanyası harekete revizyonizmi egemen kılmak için bir başlangıçtı ve varacağı beklenen noktaya varmıştı. Sovyetler Birliği bir sosyalist ülke olmaktan çıkarak, sözde sosyalist geçinmeye devam eden emperyalist bir ülke haline gelmişti. Günümüz dünyasının iki büyük emperyalist gücünden biri haline gelen Sovyetler Birliği bu yolculuğu tek başına yapmadı. Özellikle Doğu Avrupa'daki sosyalist ülkeler onu takip ettiler. Dünyamızı derinden

etkileyen bu olayın, sosyalist kampın kapitalizme iltihakı üzerinde biraz durmak yerinde olacaktır sanırız.

Nasıl olmuştur da sosyalist ülkeler, tekrar kapitalist ülkeler haline gelmişlerdir? Bu konu, çok önemli olmakla birlikte, biz daha çok, son yüzyıldaki olayların genel bir değerlendirmesini yaptığımızdan, konu üzerinde savunmanın gerektirdiği ölçüde duracağız. Revizyonistlerin pratiği incelendiğinde görülmektedir ki, onlar işe başından başladılar.

Sosyalist ülkelerde, partinin görevi, burjuvazinin iktidardan alaşağı edilmesi ile bitmez, aksine, daha da zorlaşarak devam eder. Öyle ki, parçalanmış burjuva devletin yerine sosyalist devletin teşkilatlandırılması, sosyalist ekonominin ve toplumun örgütlenmesi ve karşı-devrimci güçlerin yeniden kapitalizmi hortlatmak gayretlerinin boşa çıkarılması ve daha bir çok zor görevin üstesinden gelebilmek, yani kısaca devrimi sürdürebilmek hep partinin görevidir. Parti bu zorlu mücadeleleri örgütleyip sevk edecek ve hayatın her alanında önderlik görevini sürdürecektir. Nasıl ki devrim büyük bir eylemdir, aynı şekilde devrimin sürdürülmesi de büyük bir eylemdir. Bu durumda parti buzor görevlerini nasıl başaracaktır?

Bu sorunun cevabı partinin çizgisinde aranmalıdır. Eğer parti ne yapacağını, nasıl yapacağını doğru olarak tesit etmişse, partinin bu görevlerini başarıyla yerine getirememesi için hiç bir sebep yoktur. Devrimi başarıya ulaştıran parti, bunu doğru politikası ile başarmıştır. Doğru bir politika olmadan değil sömürücü sınıfların iktidarı, çam bile devrilemez. Doğru politika başka bir deyişle “eylem klavuzu” bu nedenle tayin edici bir öneme sahiptir, işçi sınıfı devrime önderliği Marksizm-Leninizmi eylem klavuzu kabul ederek başarmıştır. Marksizm-Leninizm, sadece devrimi yapmanın değil, aynı zamanda devrimi sürdürmenin de teorisidir. Marksizm-Leninizm, devrimde işçi sınıfının yolunu aydınlatan yegane ışıktır. O olmadan yürümek, karanlıkta el yordamı ile yürümektir. Bu taktirde bir tarafa çarpmak, tepetaklak olmak kaçınılmazdır.

Bu nedenle dir ki, Marksizm-Leninizmden uzaklaşmak, basit anlamda devrimi yapmaktan veya sürdürmekten uzaklaşmak anlamına gelir. “Her politika istisnasız bir sınıfın damgasını taşır.” Marksizm-Leninizm’de işçi sınıfının damgasını taşır. İşçi sınıfı ile Marksizm-Leninizm ideolojisi birbirlerini tamamlayan iki olgudur. Bu durumdan Marksizm-Leninizmden uzaklaşmak, bu yanıyla da işçi sınıfından

www.partizanarsiv.net

uzaklaşmak anlamına gelir. Bir parti eğer Marksizmi-Leninizmi savunmuyorsa, o işçi sınıfının partisi olamaz. Ve hiç bir işçi sınıfı partisi yoktur ki Marksizmi-Leninizmi savunmasın!...

İşçi sınıfının, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, artık devrime önderlik edebilecek yegane sınıf olmasını kanıtlanmasından sonra “işçi sınıfı partisi” geçinerek, Ekim Devrimi'nin ve diğer ülke devrimleri pratiği ile doğrulanmasından sonradır ki “Marksist-Leninist” geçinmek, prestij artırmasından, geçici de olsa güven kazandırmasından ötürü, burjuva partilerinin de ısrarla takındıkları sıfatlar olarak adeta “moda” haline getirildi. Bu nedenlerle Sovyetler Birliği'ndeki kapitalist yolcular da bu sıfatın arkasına gizlenmekten fayda umarak, açıktan açığa, Marksizm-Leninizmden uzaklaştıklarını ilan etmediler. Ancak Marksizmi-Leninizmi savunmak, onun lafzını değil, özünü savunmakla olur. Bu öz savunulmadıkça, lafzının arkasına gizlenmek, yatsıda söneceği belli bir mumun ışığına güvenmek olur. Yalancının mumu yatsıya kadar yanar. Bu sebeple ideolojik uyanıklıkatan yoksun olanlar veya emekçi yığınlar kandırılabilseler bile, bir an yatsı gelip çatacaktır!

Sovyetler Birliği'nde revizyonistler, marksizm-leninizmden uzaklaştıklarını gizlemek için çok çaba sarfettiler. Ancak bu manevraları Marksist-Leninistlerce zamanında tespit edildi. Fakat revizyonist yüzleri bütünüyle açığa çıkarılabildi denemez. Revizyonistler SBKP'nin kitlelerin nazarındaki güvenilirliğinden ve prestijinden de istifade ederek fırsatların dışında, bir çok samimi hareket ve unsuruda sürüklemeyi başardılar.

Kısacası revizyonistlerin kapitalizme iltihakının ilk adımı ideolojik alanda geliştirdikleri anti-ML görüşler oldu. Sonradan giderek şiddetli bir ideolojik mücadeleye rağmen sistemli hale gelen revizyonist çizgi, savunulduğu ve uygulandığı andan itibaren, sosyalizmin inşası durdu. Durmak zorundaydı, çünkü sosyalizm (yani Marksizm-Leninizm) savunulmadan sosyalizmi inşa etmek ökülden doğurmasını beklemekten farksızdır. İşte otuz yıldır SBKP'nin revizyonist, ama Sovyetler Birliği'nin hala sosyalist bir ülke olduğunu iddia edeneler, sanki öküzen, (hemde otuz yıldır) doğurduğunu iddia etmektedirler.

Bütün bunlardan ötürü kaleyi içerden fethetmenin yolu, partiye, bu tain edici önemdeki örgüte revizyonizmi hakim kılmaktan geçmektedir. Kuruşçev ve adamları yıllardan beridir şu altından yürütükleri

çabalarını, Stalin'in ölümünden sonra su yüzüne çıkartarak bu işi beş-on yılda tamamladılar, ve partiye revizyonizm egemen kılınabildi. Kuruşçev adamları, Stalin'in önderliğindeki SBKP'nin burjuvazinin kalıntıları üzerinde üzerinde uyguladığı diktatörlüğü "celatlık" "kasaplık" olarak nitelendirerek, ilk fırsatta burjuvazinin daha doğrusu kapitalizmin her alandaki kalıntıları üzerindeki diktatörlüğü kaldırdı. Bu proletarya diktatörlüğünün tasfiyesinde ilk adımdı. Revizyonistler çabalarını sürdürdüler ve proletarya diktatörlüğünün tasfiyesini tamamlayarak, proletaraya diktatörlüğü devletin "halkın devleti" olduğunu, artık diktatörlüğe gerek olmadığını, üzerinde baskı veya kontrol gereken herhangi bir sınıfın olmadığını, herkesin proleterleştiğini iddia ettiler. Revizyonistler bu görüşlerini Sovyet proletaryasının öncü müvrezesi SBKP'nin de artık "halkın partisi" olduğunu ileri sürerek geliştirdiler. Böylece parti ve devlet, işçi sınıfına ait olmaksızın çıkarıldı. **Bu parti ve devlet, işçi sınıfına ait olmadıktan sonra her kime, her hangi bir sınıfa ait olursa olsun, bunun anlamı proletarya diktatörlüğünün tasfiye edilmesidir.** Devletin ve partinin herkesin malı sayılmasının politik ifadesini biraz daha geniş olarak ileride yapacağız. Burada öz olarak şunu belirtelim. İşçi sınıfına ait olmaktan çıkan parti ve devlet "halkın" da olamazdı. Parti ve devlet Sovyetler Birliği'nin yeni hakim sınıflarına ait olmuştur. Zaten devlet ve partiyi "halkın" malı olarak lanese etmekte bu ihtiyaçtan doğmuştur.

Revizyonistlerin iç politikası genel olarak buydu. Birde dış politika vardı ki, meselenin bu yanı da incelendiğinde revizyonistlerin yüzleri açığa çıkıyordu. Revizyonistler proleter devriminin yolu olarak, ülkelerde "barışçı geçişi" esas alıyor, dünya çapında ise, emperyalist sistemle sürekli olarak "barış içinde bir arada yaşama" ve emperyalist sistemle "yarışmak" şeklindeki revizyonist tezler savunuyorlardı. Onlar, bu görüşlerle, esasında ezilen dünya halklarını emperyalizmin kölesi olarak kalmaya çağırıyordu. Devrimi "barışçı" yollardan gerçekleştirebilmenin asla mümkün olmayacağı günümüzde, ezilen halkların ve kapitalist ülkelerin poletaryasının kurtuluşuda mümkün olmayacaktı!

Hareket içerisinde revizyonizmin bayraktarlığını yapan SBKP revizyonistleri, ülkenin iktisadi koşullarının da elverişli olması sayesinde, emperyalist bir ülke haline dönüştürdükleri Sovyet Rusya, dünyamızda yeni bir gücün, yeni bir blokun efendiliğini, jandarmalığını yapıyordu.

www.partizanlariv.net

Bu yeni ilhak, sosyalizmden, tekrar kapitalizme ilthak eden ülkelerden teşkildi. Doğu Almanya dışındaki diğer eski sosyalist ülkeler kapitalist ülkeler haline geldiler. Doğu Almanya ekonomisinin elverişli olması sebebiyle sosyal emperyalist bir ülke haline geldi ve blok içindeki iki numaralı ülke oldu. Doğu Avrupa'daki yeni kapitalist ülkelerde partiler, SBKP çizgisini savunarak, sosyalist dönemdeki 'kardeşlik' ilişkilerini, Sovyetler Birliği'ne "bağımlılık" ilişkisine dönüştürdüler ve kapitalist yarı-sömürgeler haline geldiler. Vietnam, Küba gibi bazı ülkeler bu dönemde değil (.....) larına bir son verdiler.

Bu olay proleter dünya devriminin içerden aldığı bir darbe anlamını taşımaktaydı. Yugoslavya'nın arkasından, 1960-70 yılları arasında, Ortadaki ülkeleri bir kenara bırakırsak, Çin ve Arnavutluğun dışındaki bütün sosyalist ülkeler sosyalizmi terk ettiler. Emperyalist sistem taze kan buldu. Pek tabi bu olay çok önemli bir gelişme olarak, dünyamızın çehresini değiştirdi.

Şüphesiz sosyalist sistem yok olmadı. Ezilen dünya halkları, kapitalist ülkelerin proleteryası ve diğer sosyalist ülkeler, proleter dünya devrimi mücadelesinin esas güçleri olarak yollarına devam ettiler.

Dünyamızın yeni çehresini tanımak bakımından aşağıdaki açıklamaları yapmak gerekmektedir.

Daha öncede yaptığımız açıklamalarda ortaya koyduğumuz gibi, sosyalizmin yıkılması ve yok edilmesi için, emperyalistlerin geliştirdikleri cepheden mücadele, istenilen sonucu vermemiş, sosyalizmi; Aleksandr Kolçak, Denikin ve ötekilerinin saldırıları, Tapon emperyalistlerinin saldırıları ve en önemlisi de Alman emperyalizminin saldırıları yok edememişti. Bütün bu olaylar, emperyalizmin tavır değiştirmesine yol açtı. Kale içerden fethedilmeliydi! Proletarya diktatörlüğü altında kıpırdıyamayan burjuvazi, partiyi ele geçirdikten sonra bu tehlikeyi bertaraf ederek manevra alanını genişletti ve her alanda kendini, (kendi düşüncesini, kendi ekonomisini) uygulamaya başladı. Yıllarca süren devrim mücadelesi içinde, emekçi sınıflar, kanlarını akıtarak elde ettikleri kazanımları koruyor ve sosyalizme yönelen cepheden saldırıları kalbine yönelmiş farz ederek emperyalistlerin saldırılarına aşılmaz bir azim ve cesaretle karşı koyuyordu. İşte Avrupa'yı bir solukta işgal eden Alman emperyalizmini durdurdu da bu aşılmaz azim ve cesaertti. Bu durumda burjuazinin, cepheden mücadele ile sosyalizmi yıkmaya umutları tükendiğinden esas çabasını kaleyi içerden fethetmeye sarfediyor-

du. Öyle ki, emekçilerin tepkisine yol açmayacak bir sinsilikle, bizzat “sosyalizm, sosyalizm adına tepelenmeliydi!” İşte burjuvazi Sovyetler Birliği ve öteki ülkelerin pratiğinde bu yolu izledi. Burjuvazinin bu yolu izlemekle isabetli davrandığı da ortada!...

Bugün gerek Sovyetler Birliğinde, gerekse diğer Doğu Avrupa ülkelerinde, kapitalizme dönüş tamamlandığı halde bu ülkelerin yeni hakim sınıfları, sosyalist geçinmeyi hala sürdürmektedir. Amerikancı Blokta bu politikayı onaylar görünmekte, “batıya açılma” diye lanse ettiği kapitalizme dönüşü, için için desteklerken, bu ülkeleri hala “sosyalist kamp”, “komünist blok” vb. diye adlandırmayı kendi politikasının bir gereği saymaktadır. Her iki taraf açısından bunun sebebi, **eski sosyalist ülkelerin, kapitalizme iltihakı mevcut kapitalist ülkelerin karşısında, ikinci bir kapitalist blok teşkil ederek gerçekleştirmiş olmasıdır.** Eğer bu eski sosyalist ülkeler, Amerika ve diğer emperyalistlere teslim olsalardı, en azından Doğu Avrupa’nın yeni kapitalist ülkeleri Rusya’nın değilde, Amerika veya diğer emperyalistlerin yarı-sömürgesi durumuna gelselerdi, ne eski sosyalist ülkelerin sosyalist geçinmelerinin, ne de, Amerikancı blokun, bu ülkelere hala “sosyalist” demesinin gereği kalmazdı.

Günümüzün uzman revizyonistlerinin ustaca kullandığı ve istismar ettiği bir husus olmasından ötürü bu konuya emekçilerin dikkati çekilmelidir.

Sovyetler Birliğinde ve diğer eski sosyalist ülkelerde kapitalizme dönüşü sağlayan, kapitalist emperyalist ülkelerin cepheden saldırıları olmadığı gibi, (1960’lı yılların) emperyalist ve kapitalist ülkelerin, içerdikleri örgütleyip geliştirdikleri karşı-devrimci hareketlerde değildir. 1956 yılında Macaristan’da olduğu gibi, emperyalistlerin örgütleyip, körüklediği hareketler olmuşsa da, bütün bu ülkelerde kapitalizme dönüşü, bu ülkelerde yenilmiş ancak hala varlığını sürdüren burjuvazi gerçekleştirmiştir. Diğer emperyalistlerin her türlü çabası etkileyici unsurlar olarak kalmıştır.

Sovyetler Birliği’nin ve diğer eski sosyalist ülkelerin kapitalizme geriye dönüşü, neden ikinci bir kapitalist emperyalist blok oluşturarak gerçekleştirdiğine gelince...

1960’lı yıllara gelindiğinde, hala sosyalist bir ülke olan Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin oluşturduğu sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki gelişme, tarihin derinliklerine kök salmış, köklü

bir düşmanlığın temelini oluşturuyordu. Kapitalizme geçişin iç koşullarının giderek olgunlaştığı bir dönemde, bu köklü düşmanlık kapitalizme iltihakı, doğrudan, o dönemin emperyalist sisteminin yanında yer alarak ve yarı-sömürgesi olarak gerçekleştirmeye engel olan etmenlerden birisiydi. Sovyetler Birliği ve diğer eski sosyalist ülkeler kapitalizm ile barışıyorlar, ama eski emperyalistlerle düşmanlık devam ediyordu. Sosyal emperyalistlerin yüzlerini gizlemeyi önemli ölçüde başarımlarının sebebi de işte bu (çelişkili gibi görünen) durumdu.

İkinci bir emperyalist-kapitalist (kamp veya) blokun oluşum sebeplerinden biride, sosyalist ülkelerin ekonomik gerçekleri idi. Bu eski sosyalist ülkelerden Sovyetler Birliği ve Doğu Almanya, gerek devrim öncesinde rekabetçi dönemi yaşamış olmaları ve gerekse devrimden sonra bu ülkelerde, özellikle de, Sovyetler Birliği'nde üretim araçlarının hızla gelişmiş olması, bu ülkelerde kapitalizme dönüşün, diler, emperyalist bir ülkeye dönüş şeklinde olmasının maddi temellerini yaratıyordu. Yani bu ülkelerde "geriye dönüş" (diğerlerinden farklı olarak) bu ülkelerin sosyal-emperyalist ülkeler haline gelmesi demektir. Fakat, Bulgaristan, Çekoslovakya ve benzeri ülkeler için durum farklıydı. Mevcut kapitalist-emperyalist kampa iltihak etmek, bu kampın İspanyası, Portekizi olmak, bir bakıma, bu kampın emperyalist ülkelerin yarı-sömürgeleri olmak demektir. Bu ülkelerin, devrim öncesi ekonomileri ve devrim sonrasında içinde buldukları ekonomik koşullar, bunu gerektiriyordu. Yani, bu ülkeler ancak kapitalist yarı-sömürgeler olabilirlerdi. Bu ülkelerin, "geriye dönüşü" Sovyetler Birliği'ne paralel bir seyirle ve sosyal-emperyalist kampın yarı-sömürgesi olarak gerçekleştirmeleri (nispeten zorlayıcı şartların yanı sıra) kendilerine önemli avantajlarda sağlamaktaydı.

Sorun özellikle "geriye dönüşü" diğeleri gibi değil, sosyal-emperyalist ülkeler haline gelerek, tamamlayan Sovyetler Birliği ve D.Almanya'dan kaynaklanmaktaydı. Çünkü, sosyalist bir ülke olmaksızın çıkarak, sosyal-emperyalist bir ülke haline gelmek, hem de pazarların klasik emperyalistlerce bölüşülmüş olduğu bir dönemde, yepyeni bir emperyalist güç olarak ortaya çıkmak, PAZAR sorununu yeniden gündeme getiriyordu. Bu yeni emperyalist güçlerin pazara ihtiyaçları vardı. Pazarlar ise tamamen bölüşülmüş durumda. Böyle olunca, Sovyetler Birliği ve D.Almanya'nın "geriye dönüşü", eskiden beri diğer emperyalistlerle aralarında var olan çelişmelere yeni bir boyut kazan-

dırıyordu. Bu yeni emperyalist güç, pazarı elinde bulunduran bloka “karşı olma” durumunu böylece muhafaza ediyordu. Sorun, ya yeni bir emperyalist savaşa çözümlenebilirdi, ya da, eldeki pazarlarla şimdilik yetinmek ve zamanla bu pazarları genişletmek, bir yandan da esas çözüm için hazırlanmakla... Olaylar, sosyal-emperyalistlerin, yeni bir emperyalist savaşa hazırlıklı olmamaları sebebiyle ikinci yolu tercih ettiklerini göstermektedir.

İşte Sovyetler Birliği ve öteki eski-sosyalist ülkelerin sosyalist kamp olmaktan çıkarak, topyekün ikinci bir emperyalist blok teşkil etmelerinin bir sebebi de budur. Eğer isteseydi de, mevcut bloka iltihak edemezdi, çünkü anlaşılacağı gibi, mevcut blok pazarını hiçbir şekilde sunmazdı. İşte PAZAR sorunu; Sovyetler Birliği ve diğer eski sosyalist ülkeleri “geriye dönüşü” mevcut blok dışında, sistem olarak emperyalizme ve kapitalizme iltihak ile gerçekleştirmelerine, ve sorunun geçici çözümü için, eski sosyalist ülkelere yönelmelerine yol açmıştır. Bu ülkelerle eskiden beri sürdürülen siyasi-ekonomik ilişkilere mümkün olduğunca yeni bir öz kazandırılarak, emperyalist talana elverişli hale gelmeleri sağlanabilirdi.

Nasıl ki, revizyonizm, Sovyetler Birliği’nde kapitalizme dönüşün ideolojik zemini olmuşsa, diğer ülkelerde de böyle olmuş ve bu ülkelerde, (Doğu Avrupa’daki eski sosyalist ülkelerde) revizyonizm, ayrıca, sosyal-emperyalistlerin yarı-sömürgesi olmanın da ideolojik temeli olmuştur. SBKP içindeki revizyonistlerin partiyi ele geçirerek, ülkede sosyalist inşayı durdurmaları ve kapitalizmin restorasyonunu sürdürmelerinin doğal bir sonucu da bu gelişmeyi-değişmeyi bütün sosyalist kampa yayabilmek için çaba sarfetmeleri idi. Sovyet revizyonistleri, revizyonizmi piyasaya sürdükleri zaman sosyalist kamp içindeki partiler büyük çoğunlukla revizyonizme sarıldılar. Sovyet revizyonistlerinin bu işi bu kadar kolayca başarmalarının sebebi, maharetli olmaları değildir. Esas sebebi, D.Avrupa’da, sosyalist ülkelerin on-onbeş yıllık bir maziye sahip olmaları, Sovyetler Birliği’nden daha fazla oranda, kapitalizmin kalıntılarının bulunuyor olmasıdır. Bu ülkelerde yenilen ancak varlığını sürdüren burjuvazi (Macaristan örneğinde yaşandığı gibi) halen daha iktidarı cepheden tehdit edebilecek gücü kendisinde bulabiliyordu. Revizyonizmin işte böyle bir dönemde ortaya çıkarak yayılması, bu ülkelerde kolayca maya tutmasını sağladı. Doğu Avrupa ülkelerinde revizyonizmin işini kolaylaştıran diğer etmenlerde şunlardı. Bu ülkeler-

de devrimin başarıya ulaştırılmasında Sovyetler Birliği çok büyük fedakarlıklar yapmıştı ve bu nedenle de SBKP haklı bir otorite ve prestije sahipti. Revizyonistler bundan ustaca faydalanmasını bildiler. Diğer bir sebepte, bu ülke partilerinin (mesala) bir SBKP, ÇKP kadar bile sınıf mücadelesinde köklü bir tarihe sahip olmamasıydı. Ayrıca bu ülke devrimlerinin kızıl ordunun yardımları sayesinde başarılmış, nispeten kolay devrimler olduğunda belirlemek gerekir. Çünkü bir partinin ve devrimin sınıf mücadelesindeki tarihi ne kadar eski ve köklü geleneklere sahip olursa, o partiyi revizyonistler **o kadar zor** ele geçirebilir ve devrimi zor durdurabilirler.

Bütün bunların ışığında düşünüldüğünde, Doğu Avrupa'nın eski sosyalist ülkelerinin, SBKP revizyonistlerini hemen takip etmelerinin tesadüfi olmadığı anlaşılabilir. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupa'daki yandaşları, sosyalist kampı elele terkettiler. Onlar bir zaman sosyalist ülkeler iken, aralarındaki kardeşlik ilişkisini bu yeni sıfatlarına göre "elbirliği" ile değiştirerek, emperyalist efendi yarı-sömürge ilişkisine dönüştürdüler. Bir bakıma, Sovyet revizyonistlerinin çizgilerini, diğer ülke partilerine kabul ettirmeleri, onlara, ülkelerinin yeni hakim sınıfları olarak kompradorluğu kabul ettirmesi anlamını taşıyordu. Sosyal-emperyalistler pazar meselelerini ancak böyle çözebilirledi. Emperyalistler ellerinde önceden beri bulundurdıkları pazarın bir bölümünü "idare etsin" diye sosyal-emperyalistlere vermeyeceğine göre, sosyal-emperyalistlere, Doğu Avrupa'nın iktidarlarını uşaklaştırmaktan başka çıkar yol kalmıyordu.

Meselenin diğer bir yönüde şudur.

"Geriyeye dönüş" nasıl ki "sosyalist inşa" gürültüsü içinde yapılarak, emekçi kitlelerden gizlenmeye çalışılıyorsa, aynı şekilde emperyalist-kapitalist sisteme dönüşde mevcut güçlerinin dışında karşısında kalmaya özen gösterilerek gerçekleştirilmeli ve gene kitlelerden gizlenmeli, emekçiler şaşırtılmalıydılar. Aksi taktirde de kitleler revizyonistlerin çabalarını boşa çıkartabilirlerdi. Kapitalizme dönüş ancak, sosyalist geçinme sürdürülerek yapılabileceğine göre, bunu, Amerika veya diğer emperyalistlerce kol kola gerçekleştirmek, revizyonistlerin gerçek yüzlerinin açıkça ortaya çıkmasına yol açardı. Emekçi sınıfların emperyalizme, sömürüye ve zulme düşmanlığı, Amerika ve diğer emperyalistlerin şahsında somutlaşmıştı. Bu durumda bu ülkelerle birlikte olmak doğrudan doğruya emekçileri karşıya almak olurdu. Bunu

ilk fırsatta göze almak mümkün değildi. Aksine “geriye dönüşü” gizlemek, sosyalist geçinmekle mümkün olabildiği gibi, emekçi sınıfların sempatisini kazanmaya da yarıyordu. Sosyalist bir ülke olmak, sosyalist bir ülke olmaktan çıkılsa da, hala sosyalist tanınmak çok önemli avantajlar sağlamaktaydı. Bu her şeyden önce, sömürünün amansız düşmanı emekçi sınıfların düşmanlığından korunmak için bir sürede olsa tek çare idi.

Son yüzyılın içinde, dünyamızın sahne olduğu önemli siyasal olayları anlatmaya çalıştığımız bu bölümde, sosyal-emperyalizmin son yılların en önemli olayı olarak teşhir edilmesi önemli bir görevdir. ÇÜNKÜ dünyamızda, yıllar geçmesine rağmen, hala bu emperyalistleri sosyalist olarak görüp-gösterenler çoğunluktadır. Partimiz ve diğer kardeş partiler bundan sonra da bu görevin bilinci içinde hareket edeceklerdir. Biz savunmamızın gerektirdiği ölçüde bu görevimizi yerine getirmeye çalışıyoruz. Konu ile ilgili olarak söyleyeceklerimizi anlatmayı sürdürüelim.

Sovyetler Birliği ve diğer eski sosyalist ülkelerin sosyalist kampı teşkil ettikleri dönemde, emperyalist kamp denildiğinde Amerikan emperyalistlerinin başında bulunduğu kamp anlaşılırdı. Emperyalist sistem emperyalist-kapitalist ülkelerle birlikte sömürge ve yarı-sömürgeleri (yani bütün bu ülkelerdeki sömürücü sınıfları)’de kapsamaktadır. Böyle olunca basit anlamda, “geriye dönüş” gidip bu sistem içinde ya emperyalist-kapitalist ya da sömürge veya yarı-sömürge olmak olarak anlaşılmaktadır. Mesela bugün Çin’in “geriye döndüğünü” kabul ettikleri halde, SB ve diğer eski sosyalist ülkelerin geriye dönüşü yaşadığını kabul etmeyen bir kısım mihraklar buna, Çin’in gidip Amerika’ya —onlar böylece emperyalizme demek istiyorlar— teslim olduğunu gerekçe gösteriyorlar. Demek ki, bir Bulgaristan da Çin gibi hareket etseydi, “geriye dönmüş” sayılacaktı. **Bu anlayışa göre “kapitalizme geriye dönüşü”, “Amerikaya teslim olmak” “dışında gerçekleştirmek mümkün değildir.” İşte bu sakat anlayıştır ki bir kısım iyi niyetli kesiminde gerçeği görmesini engellemektedir.** Revizyonistler bu basit anlayışı bilinçli olarak körüklemekte ve bundan hayli istifade edebilmektedir. Bugün en çok istismar edilen ve gerçeğin en çok çarpıtıldığı ve gene en etkili olduğu nokta burasıdır.

Sovyetler Birliği ve eski sosyalist ülkeler, eskiden hangi güçlere (mesala hangi ülkelere) karşı idiyse bugün hala öyledir. Mesela, 1950’li

yillardan “emperyalizme karşı olmak” Amerikan emperyalistlerinin jandarmalığını yaptığı ve İngiliz, Alman, İtalyan, Fransız ve Japon emperyalistlerinin gövdesini oluşturduğu bloka karşı olmak demektir ve o günün koşullarında doğru olan da buydu. Sovyetler Birliği ve diğer eski sosyalist ülkelerde, haklı ve doğru olarak bu ülkelere (yani emperyalist kampa) karşı tavır almışlar, her alanda bu ülkelerin soygun ve talanına karşı mücadele ediyorlardı. Bugün bu eski sosyalist ülkeler, bu sözünü ettiğimiz kampa hala karşıdır. Ve zaten süpekülasyonda bu noktada yapılmakta, emekçilerin kafası bu noktada karıştırılmak istenmektedir.

Bugün eski sosyalist ülkeler (1950’li yılların) emperyalist kampına hala karşıdır. Ancak eskiden olduğu gibi, sosyalist ülkeler olmalarından dolayı değil, şimdi bu kampın karşısında ikinci emperyalist bir blok teşkil etmiş olmalarından ötürüdür.

Artık eski “emperyalist kamp”, şimdi sadece, emperyalist kampın bir blokudur. Bu iki blokun birbirlerine “karşı olmak” durumunun sebebi artık, dünyada sömürü alanları ve dünyanın bütün zenginlikleri için kıyasıya bir mücadele içinde olmalarıdır. Bu düşmanlığı Amerikancı blokun emperyalistliğine veya diğerinin sosyalistliğine bağlamak emperyalistlerin, emekçileri kandırmak için yaptıkları bir çok manevradan biridir. Biz özellikle bu sahtekarlığın teşhir edilmesi gerektiğine inanıyoruz.

Bugünün Rusya’sı eskiden olduğu gibi Amerika’ya hala karşıdır. Rusya Amerikancı blokun diğer emperyalistlerine de “karşı” olduğunu açıkça ilan etmekte, her vesile bu ülkelerin “emperyalistler” olduğunu da tekrarlayıp durmaktadır. Rusya bu olguyu alabildiğine istismar ederek, **“emperyalizme karşı olma”yı “Amerikancı bloka karşı olmak” olarak göstermeye çalışmaktadır.**

Rusya’nın yeni Çar’larının her zamankinden daha “anti-emperyalist” görünmelerinin sebebi, Sovyet Rusya’nın günümüzdeki karakterini gizlemek ihtiyacıdır. Öyle ki, Amerikan emperyalizmine “karşı olmak”, günümüz dünyasında ezilen halklara en çok zulm eden bir güce “karşı olmak” anlamını taşımakta ve Amerikancı blokun sömürü ve zulmü altındaki ülkelerin emekçi sınıflarının güven ve sevgisini kazanmaya sebep olmaktadır. Bu nedenle yeni Çar’lar sözde “anti-emperyalistliğe” gerçekte ise “anti-Amerikancılığa” hız vermişlerdir.

Şu hususta özellikle vurgulanmalıdır.

www.partizanarsiv.net

Sovyet Rusya, sahneye, sosyal-emperyalist bir güç olarak çıktığı zaman, sömürge ve yarı-sömürgelerdeki, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin, somut hedefi olarak, Amerika ve jandarmalığını yaptığı diğer emperyalist ülkelerdi. Yarı-sömürge ve sömürge ülkelerin ezilen halkları bu emperyalistlerle kıyasıya bir mücadele içindeydi. Yeni Rusya bu durumun, kendi manevra sahasını genişlettiğinin bilincindeydi ve zaman geçirmeden bu ülkelere koştu! “Anti-emperyalizm”, “sosyalist yardım”, “enternasyonalizm” propagandası ile, bu ülkelerdeki mücadeleleri kontrol altına almak için “çaba” sarfetti. Çünkü, yeni Çar’lar, bunu başardıkları taktirde, bir taşla iki kuş vurmuş olacaktı. Bir ke-re bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi, böylece, daha başından başarısızlığa mahkum edilecek ve ayrıca, ülke, (işler yolunda giderse) kendi sömürü alanı içine girecektir. İşte yeni Rusya’nın yarı-sömürge ve sömürge halklarına gösterdiği kurtuluş yolu budur. Amerikancı blokun sömürge veya yarı-sömürgesi olmaktan kurtulmak, bu kezde sosyal-emperyalistlerin yarı-sömürgesi haline gelmek! Rus sosyal-emperyalistlerinin, Amerikancı blokun sömürge ve yarı-sömürgelerinde uyguladığı esas strateji budur!

Rus sosyal-emperyalistlerinin, bugün için, çeşitli durumlar karşısında geliştirdiği, ancak tek bir hedef uğruna, (bütün diğer emperyalistler gibi sömürü alanlarını ve dünyanın bütün zenginliklerini talan etmek uğruna) geliştirdiği taktikler şöyle sıralanabilir.

*Eski sosyalist ülkelerde; partilerin içerisindeki revizyonistlerin, partilere egemen olmalarını sağlamak, böylece ideolojik uzantılarının temsil edeceği burjuvaziye uşaklaştırarak, bu ülkelerin yarı-sömürgeleri haline gelmesini sağlamak,

*İdeolojik olarak, bütünüyle, kendi çizgisini onaylamayan Vietnam, Küba gibi ülkelerde, uşak bir tabaka yaratmak ve bunlar vasıtasıyla ülkeleri yarı-sömürge hale getirerek, “orta yolu” teslim almak. Bu ülkelerde, partilerin ideolojik yakınlıklarından istifade etmek, “tek başlarına sosyalizmi inşa etmenin” zorluğu ve çizgilerinin Marksizm-Leninizmden bir sapmaya tekabül etmesinden ötürü, bu ülkelerin muhtemelen, bir yerde “geriye döneceklerinin bilinci içinde, teslim almak için pusuya yatmak ve ekonomik çıkarlar temin ederek teşvik etmek,

*Amerikancı blokun sömürge ve yarı-sömürgelerindeki bağımsızlık ve demokrasi mücadelelerini kontrol altına alarak, ülkede devrimi böylece durdurmak ve gerçek hedefinden uzaklaştırarak, bu ül-

www.partizanarsiv.net

kelerin kendi yarı-sömürgeleri haline gelmesini sağlamak,

* Aynı şekilde kapitalist-emperyalist ülkelerdeki proletaryanın sosyalizm mücadelesini, hedefinden uzaklaştırarak, bu mücadeleyi “karşı-bloku zayıflatmak” ve böylece güçlenerek, etkinlik alanlarını genişletmek için bir kaldıraç olarak kullanmak, (.....) saflaşma için koşulları elverişli hale getirmek. Bunun için alabildiğine silahlanmak, ve dünyanın dört bir yanına füze konumlandırmak, üsler ve dinleme, gözetleme tesisleri inşa etmek, kısacası nükleer bir savaşa hazırlanmak!

* Devrim meselesine gelince, “bu işlerle” uğraşmak isteyenlere, bu işi “barış içinde” ve “barış içinde bir arada”, “yarışarak”, “yaşayarak” yapmalarını salık vererek, ortalığı karıştırıp işleri bozmalarını engellemek!

İşte, bir zamanlar proleter dünya devriminin lokomotif, dünya proletaryasının ilk ve en görkemli eseri sosyalist Sovyetler Birliği’nin, günümüzdeki hedefleri genel olarak bunlardır!

Sayın mahkeme heyeti!

Bizlerin, bu gerçekleri doğru olarak tespit etmesini, yani, Rusya’nın artık bir sosyal-emperyalist bir ülke haline geldiğini ileri sürmesini yanlış yorumlayanlar olduğu gibi, istismar edenlerde vardır. Şurası kesinlikle bilinmelidir ki, eğer biz, Rusya’nın bu yeni çehresini emekçilere anlatmazsak, tam anlamıyla yeni Çar’ların ekmeğine yağ sürmüş, onların cinayetlerini onaylamış ve emekçileri onlar karşısında silahsız bırakmış oluruz. Biz bunu görev kabul ederken, bazılarının iddia ettiği gibi, ne Amerika’nın ağzından konuşuyoruz, ne de Türk hakim sınıflarının. Bizim, Rusya’ya düşmanlığımız, “kuru” bir “anti-Ruşçuluk” değildir. Bizim düşmanlığımızın sebebi, Rusya’nın, artık sosyal-emperyalist bir ülke olmasından kaynaklanmaktadır. Amerikanın, Türk hakim sınıflarının ve ötekilerinin düşmanlığı ise, (Rusya’nın yeni niteliğinden ötürü, sömürücülerin, kendi aralarındaki bir düşmanlıktır ve sömürü alanları üzerindeki anlaşmazlığa dayanmaktadır. Biz Türk hakim sınıfları gibi “Rusya’nın boğazlar üzerindeki emelleri”nden dem vurmuyoruz. Biz, Rusya’nın bütün ezilen halklar için teşkil ettiği tehlikeye işaret ediyoruz. Amerika ve bütün işbirlikçileri, Rusya’nın ve öteki eski sosyalist ülkelerin şahsında “sosyalizmi” sözüm ona teşhir etmeye çalışıyorlar. Böylece, Amerikan emperyalist-

leri ve işbirlikçileri, sosyalizmin de “sömürücü” ve “yayılmacı” olduğunu, Rusya’nın bir “sosyalist ülke olarak” halkları sömürüp köleleştirdiğini ileri sürmek ve sosyalizmi, Rusya pratiği ile kötülemek ve ezilen halklar için bir umut olmaktan çıkarmak istiyorlar! Amerikanın yaptığı propagandaya göre “sosyalizm veya komünizm demek Rusya demektir.”

Savunmamızda çeşitli defalar vurguladığımız gibi emperyalistlerin ve uşaklarının işi-gücü sahtekarlık yapmak gerçeği gizlemektir! Bu sebeple onların Rusya’yı hala bir sosyalist ülke olarak lanse etmelerinin sebebi de anlaşılmalıdır. Biz, salt “Amerika ile aynı ağızla” konuşmak için, salt “sosyalizm düşmanlığı” yapıyor, propagandalarına aldırış ederek, gerçeği söylemekten vazgeçebilir miyiz? Rusya’nın, artık sosyal-emperyalist bir ülke olduğunu, bu kuru iddialar, kuruntular, basit hesaplar için söylemekten geri durabilir miyiz? Şurası akıldan çıkarılmamalıdır ki, bizim Rusya’ya düşmanlığımızın diğer bir anlamı sosyalizme bağlılıktır! Tehlikeli olan yeni Çar’ların emperyalist olduklarının gizlenmesi veya buna yardımcı olunmasıdır. Bizce asıl “Amerika ve Türk hakim” sınıflarıyla aynı ağızla konuşmak” hala Rusya’nın “sosyalist” olduğunu ileri sürmektir. Bunu iddia etmek bir adım daha ileri giderek, aynı zamanda yeni Çar’lar ile de aynı ağızla konuşmaktır! Çünkü Amerika ve bütün öteki emperyalistler ve uşakları kendi hesapları nedeniyle hala Rusya’nın “sosyalist” olduğunu iddia etmektedirler. Yeni çarlarında kendi hesapları vardır. Biz onların neden hala “sosyalist” geçindiklerini izah etmeye çalıştık. Bütün bunlardan ötürü doğruyu savunmaktan geri durmayacağız!

Çin konusunda dünyamızın yaşadığı diğer önemli bir olaydır. Sovyetler Birliği ve Doğu Avrupanın diğer sosyalist ülkelerinden yıllarca sonra kapitalizme iltihak etmiş bir ülke olarak, Çin’den sözü “dönme”ye” getirmişken söz etmek yerinde olacaktır.

Çin Komünist Partisi, bütün diğer komünist partileri gibi bütün ömrü boyunca, gerek içten ve gerekse dıştan çok önemli ideolojik taarruzlara maruz kaldı. Bu saldırılar sonucu, dönem dönem parti çizgisine revizyonist görüşler sızmayı başardılarsada, her defasında, Marksist-Leninistler bu revizyonist görüşleri ortaya çıkararak, parti çizgisini tamamen oportünist bir çizgi haline getirmelerini engellediler. İşte bu sayede devrim başarıya ulaştırılabildi.

Revizyonistlerin ve troçkistlerin çabaları, Çin devriminin zaferin-

www.partizanarsiv.net

den sonra da devam etti. Fakat Çin Komünist Partisi demokratik halk devrimini sürdürmeyi başardı. Çin’li Marksist-Leninistler Mao Zedung’un önderliğinde, sadece kendi ülkelerindeki kapitalist yolculara değil, aynı zamanda uluslararası komünist hareket içindeki kapitalist yolculara karşıda mücadele ettiler. SBKP’li revizyonistler, komünist hareketin tamamına yakın bir bölümünü arkalarına taktığı vakit, önünde, kayda değer tek engel olarak Çin Komünist Partisini buldu. ÇKP, Stalin’in ölümünden sonra hareket içinde açığa çıkan revizyonizme karşı yıllarca mücadele etti. Bu sırada, Rusya’daki yandaşlarının pratiğinden yeterince ders çıkararak Çin’li revizyonistler fırsat kollamaktaydı. Onlar “revizyonizme karşı mücadele” adı altında kendi revizyonizmlerinin gizlemeye ve ortaya çıkmak için şartların elverişli olmasını beklemeye koyuldular.

Stalin’in ölümü, Sovyet revizyonistlerinin ortay açıklaması bakımından ne anlam taşıyorsa, Çin’li revizyonistlerin esas olarak ortaya çıkmaları bakımından Mao Zedung’un ölümünde aynı anlamı taşımaktadır. Başka bir deyişle, Sovyet revizyonistlerinin ortaya çıkışının, Stalin’in ölümünden sonraya rastlaması nasıl ki bir tesadüf değilse, Çin’li revizyonistlerinde esas olarak ortaya çıkışlarının Mao’nun ölümünden sonraya rastlaması bir tesadüf değildir.

Çin’li revizyonistler, şartların olgunlaştığını hesap ederek ortaya çıktılar ve tarihi rollerini oynamaya başladılar. Mao Zedung henüz hayatta olmasına rağmen, arka plana itildiği ve yaşlı ve rahatsız olup, hayatının son günlerini yaşıyor olması nedeniyle revizyonistlere karşı mücadele olanaklarından yoksundu. Bu durum Çin’li revizyonistleri cesaretlendirdi ve hatta bir çok şeyi Mao Zedung’un adına ileri sürme, yapma fırsatı verdi. Revizyonistler bir yandan da parti içerisindeki Marksist-Leninistleri tasfiye etmeye koyuldular.

Sonunda, revizyonistler, Mao Zedung’un da artık ölmüş olmasından istifade ederek, daha önce sinsice savundukları “üç dünya teorisi”ni piyasaya sürdüler. Böylece Çin’in kapitalizme dönüşünün ideolojik temelinde ortaya çıkmış oldu. Olaylar değerlendirildiğinde görülmektedir ki, Çin’de de revizyonistler işe partiyi ele geçirmekten başladılar. Arkasından da üç dünya teorisi ile, kapitalizme yolculuklarını hangi kampa vararak tamamlayacaklarına işaret ettiler. Üç dünya teorisine göre “ikinci dünya müttefik”ti. Bu başka bir deyişle, Amerika ve Rusya dışındaki emperyalistlerin müttefik sayılarak, proleter dünya devri-

minin hedefi olmaktan çıkarılmaları idi. “Üç dünya teorisi”, Rusya’ya daha tehlikeli buluyor ve bunu yeniliğine, yayılmacılığına bağlıyordu. Bu teoriye göre, neredeyse, Amerikan emperyalistleri gerileyen bir güç olarak, tehlikeli bulunmuyordu. Bu teorinin anlamı açıktı. Amerikanın nispeten, (.....) emperyalistlerin müttefik sayılmalarda daha da açıkça savunulmaları, Çin’in kapitalizme iltihakını bu bloka katılarak gerçekleştireceğine işaret ediyordu. Nitekim olaylar Çin’i beklenen yere götürdü.

Sovyetler Birliği ve diğer eski sosyalist ülkelerin kapitalizme dönüşünü bir türlü kabul etmeyen ve edemeyenler, Çin’in kapitalizme dönüşü konusunda pekala duyarlı davrandılar. Çin’in kapitalizme dönüşünü kapitalizme **açıkça** iltihak ederek gerçekleştirmiş olması da teşhir olmasını kolaylaştırdı. Çin’in yakın tarihe kadar Rus sosyal-emperyalistlerine karşı çok ateşli bir mücadele yürütmüş olması, Çin halkını SB konusunda son derece duyarlı hale getirmişti. Çin halkı Sovyetler Birliği gibi düşünen ve hareket etmenin “ kapitalizme dönüşü” ifade ettiğini biliyordu. Geçmişte Marksist-Leninistler özellikle de Kültür devrimi sırasında SBKP’nin başına çörüklenip, sonra da bütün partiyi revizyonist bir kulüp haline getiren Kruşçev ve adamlarını, sonra da onun izinden yürüyen diğer revizyonistleri iyice teşhir etmişlerdi. Bu sırada ÇKP içindeki revizyonistler yakayı ele vermemek için revizyonizme, yani yeni Çar’ların revizyonizmine karşı mücadele eder görünmekteydiler. Onlar revizyonizmlerini sonradan açığa çıkardılarsa da, yeni Çar’ların revizyonizmine karşı sözüm ona “mücadeleyi” elden bırakmadılar. Sovyet revizyonistlerinin sosyalizmi, “sosyalist inşa” adına tahrip etmeleri gibi, Çin’li revizyonistler de “kapitalizmin restorasyonuna karşı mücadele” adı altında kapitalizme geçtiler.

Çin halkının son derece duyarlı hale gelerek Sovyet revizyonistleri ile birlikte hareket etmenin zorlaştığı bir dönemde, Çin diğer faktörlerin de etkisiyle, Amerikancı bloku tercih etti. Amerikan emperyalistleri “az tehlikeli” diğer emperyalistlerde “ikinci dünya” olarak müttefiktir.” Bu ülkelerle geliştirilen işbirliği “karşılıklı yarar, toprak bütünlüğüne saygı, içişlerine karışmama” gibi ilkeler üzerine kurulu normal ilişkiler, farklı sosyal ve iktisadi yapılara sahip iki ülke arasındaki ilişki olarak gösterilerek emekçiler kandırılmaya çalışıldı. Fakat Çin’li revizyonistlerin, Sovyet revizyonistleri kadar ustaca davranmadıkları açık. Kapitalizme döndüklerini kendilerinden başka kabul etmeyen olmadı-

www.partizanarsiv.net

ğına bakılırsa, Deng Siao Ping'in pek acemi olduğu ileri sürülebilir.

Çin'in kapitalizme dönüşü iki blok dışında gerçekleştirilemezdi. Bir kere günümüz dünyasında iki emperyalist blok öyle bir ikilem yaratmıştır ki, iki emperyalist blok dışında bir kapitalist olarak kalmak pek zordur. Helede, ekonomisi, Çin'in ekonomisi gibi, sosyal-emperyalist bir ülke olmaya elverişli değilse... Eğer ekonomisi elverişli olsaydı, Çin üçüncü bir emperyalist kamp yaratabilirdi. Çin'in ekonomisi üçüncü bir emperyalist kamp yaratmaya elverişli değil, ancak kapitalist bir yarı-sömürge olmaya pekala elverişlidir ve Çin bu nedenle giderek daha çok bir yarı-sömürge haline gelmektedir.

Sovyetler Birliğinin "anti-emperyalizmi", "anti-Amerikancı blokculuğa" dönüştürerek, "kapitalizme karşı"lığını koruyor görünme çabası gibi, Çin'de "anti-sosyal emperyalizmi", "anti Rusçu blokculuğa" dönüştürerek, "kapitalizme karşı"lığını koruyor görmeye çalışmaktadır. Fakat her şeye rağmen, Çin'in kapitalizm yolunu tuttuğu kimse için bir sır değildir. "Batılılar" denilen Amerikancı emperyalist blok Çin'i tekrar emperyalist sistemin bir halkası haline getirebilmiş olmaktan mutluluk duymaktadır. Geçenlerde Nato genel sekreteri Joseph Luns gazetecilere, Çin'i kastederek: "Nato'nun fahri üyesine sevgimiz büyüktür" derken, her halde bu mutluluğu ifade etmek istiyordu. Ayrıca, emperyalistler Çin'deki gelişmeleri (daha doğrusu Çin'de kapitalizmin gelişmesini) yakından takip ediyorlar. Geçenlerde, Milliyet gazetesinde şöyle bir yorum çıktı: "Özel teşebbüs sayısının bir yıl içinde, bir misli hatta daha fazla artmış olması, 1982'de sayıları 2,6 milyar olan yerli sayısı, geçtiğimiz yıl içinde 5,8 milyona ulaşarak % 122'lik artış kaydetti." Gazete bu rakamları verdikten sonra yorumunu şöyle sürdürüyor: "Yani şimdi bu kesimde 7,5 milyon kişi çalışmakta Çin'in nüfusuna kıyasla, kuşkusuz düşük bir rakam. Ama, **Batılı uzmanlar arasındaki anlamın üzerinde duruyorlar.**" Sanıyoruz 'Batılı uzmanlar'ın, yani emperyalistlerin isapetli davranışları yeterince açıktır.

Çin konusunda söyleyeceklerimizi bir noktayı daha vurguladıktan sonra şimdilik bitireceğiz.

Bir kısım revizyonistler, Çin'de "kapitalizme dönüşü" şahsiyetlere bağlayarak, meselenin özünü çarpıtmaktadırlar. Çin'in kapitalizme dönüşünün faturasını Mao Zedung'a çıkartmak isteyen bu revizyonistler, üç dünyacıların Mao Zedung'u istismar etmesine dayanarak Çin'in

kapitalizme dönüşü ile birlikte bir anlamda Mao Zedung’unda kapitalizme döndüğünü söylemek istiyorlar. Aynı cümleden diğer bir kısım revizyonist ise Çin’e kapitalizmin geri gelişini, çok önceden beri Mao Zedung’un ve diğer Marksist-Leninistlerin savundukları görüşlere bağlayarak, onlar başından beri Marksizmi-leninizmi değil, “revizyonizmi savundukları”nı iddia ediyorlar. Bu adamları tartışmak böyle bir savunmanın konusu olmayacağı için, sadece şunu söylemekle yetineceğiz. Siz! Revizyonistler!... “Döndüler”, “dönüyorlar”, “dönecekler” diye feryat ederken, gerçekte kendinizin döndüğünü gizlemek istiyorsunuz!...

Sayın mahkeme heyeti!

Buraya kadar, son yüzyılın olaylarını genel olarak özetlemeye çalıştık. Günümüzde dünyamızın siyasal durumu özel bir önem arz etmektedir. Hepimizin duyduğu, takibettiği gibi, dünyamız hala önemli olaylarla çalkalanmaya devam ediyor. Bu olayların anlatımı bir bakıma son on yılın anlatımı olacaktır. Bu sebeple bu on yıl öncesinin genel durumunu ortaya koyduktan sonra siyasal durumu doğru olarak yorumlamak mümkün olacaktır.

Bilindiği gibi, II. emperyalist savaş sosyalist kampın doğmasına yol açmış ve sosyalist kamp, sonradan Çin, Kore, Küba vb. ülke devrimleri ile çok güçlenmişti. Dolayısıyla savaş öncesindeki, emperyalist sistem ile Sovyetler Birliği arasındaki çelişmede kapsam bakımından genişleyerek, sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki bir çelişmeye dönüşmüştü, diğer çelişmeler (kapitalist ülkelerdeki proletarya ile burjuvazi arasındaki çelişme, ezilen halklar ile emperyalizm arasındaki çelişme ve nihayet emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişme ise) varlıklarını sürdürdüler ve dönem dönem önemli olayların nedeni oldular. Fakat savaştan sonra genel olarak, emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişme baş çelişme olma durumunu muhafaza etti.

Ancak sözünü ettiğimiz bu çelişmeler dünyanın çahresindeki değişimlere bağlı olarak, değişimler geçirdiler ve yeniden şekillendiler.

Sosyalist kamp ile emperyalist kamp arasındaki çelişme, Sosyalist kampın kapitalizme ilhaki sebebiyle ve yine mevcut emperyalist kamp’ın dışında ikinci bir blok oluşturması sonucunda, yerini, emperyalistler arası çelişmeye bıraktı. Emperyalistlerin kendi aralarındaki çelişme, Sosyalist kamp varken, klasik emperyalist kamp’ın kendi içinde-

www.partizanarsiv.net

ki çelişmelere tekabül ediyordu. Bu yeni durumda ise “emperyalistler arası çelişme” esas olarak yeni blok (yani sosyal emperyalist blok) ile eski blok arasındaki çelişme haalini aldı.

Kapitalist ülkelerin proleteryası ile burjuvazi arasındaki çelişme de, yeni kapitalist ülkeleride kapsayacak şekilde genişledi

Emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişme ise “emperyalizm ve sosyal emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişme”ye dönüştü.

Bütün bu dönüşmelere rağmen, emperyalizm ile ezilen dünya halkları arasındaki çelişme “baş çelişme”olma niteliğini korudu. Bu dönemde DEVRİM ESAS AKİM olmaya devam etti ve proleter dünya devrimi ile emperyalist sistem arasındaki mücadelenin temel çelişmesini de (emperyalizm ve proleter devrimleri çağının başından itibaren olduğu gibi gene) emek ile sermaye arasındaki çelişme oluşturdu. Proleter dünya devrimi mücadelesinde, cephe içindeki bir kısım güçlerin (eski sosyalist ülkelerin) emperyalist sisteme iltihak etmeleri sonucu devrim ve karşı devrim cephesinin güçlerinde de şekilsel değişimler oldu. Öz olarak devrim cephesini emeği savunan güçler, karşı-devrim cephesinin ise sermayeyi savunan güçler oluşturmaya devam ettiler. Bu sonuçla: Kapitalist-emperyalist ülkelerin proleteryası ve küçük burjuvazisi, sömürge uluslar ve yarı-sömürge halklar proleter dünya devriminin esas güçleridir. Ayrıca önderliklerinin gerici karakterine rağmen geliştikleri somut durumda emperyalizmi zayıflatan hareketlerde yedek güçler sayılırlar. Emperyalist sistemin güçlerini ise kapitalist ülkelerin burjuvazisi sömürge ve yarı-sömürgelerin hakim sınıfları oluşturmaktadırlar.

Böylece, bir sosyalist kamp’ın artık mevcut olmadığı günümüzde iki sistem arasındaki mücadele devam etmektedir. Sosyalist kampın iltihakı sayesinde geçici olarak güçlenen emperyalist sistem, her geçen gün sonuna yaklaşmaktadır. Toplumların, insanların ve çeşitli sosyal güçlerin iradesinden bağımsız olarak gelişmesi, artık emperyalizmin yerini bir başka sosyal ve iktisadi yapıya bırakmasını dayatmıştır. Tarihteki bütün toplumların efendileri, toplumun değişmesini önlemek için çok direndiler... Haklıydılar da... Çünkü toplumun değişmesi sonları olacaktı. Bugün de emperyalistler toplumun değişmesine direniyorlar. Sosyalizmin gelişerek, cennetlerini ellerinden almasından korkuyorlar. Fakat bu kaç para eder? Bir kısım sosyalist ülkeleri kazanmak onları

kurtarmaz! Bütün dünyanın emekçi sınıfları mevziler kazanıp mevziler kaybederken ülkeler fethedip ülkeler kaybederken esasta hep bir hedefe, proleter dünya devrimi hedefine yöneliyorlar. Emperyalistler yüz-yıllardır hakim olmasını, sömürmesini iyice öğrenmişler ve devlet olmak tecrubesi ile donanmışlardır. Ezilen halklar böyle kurnaz ve deneyimli düşmana karşı mücadelede başarı ve yenilgilerden dersler çıkarmadan ilerleyemezler. Nasıl ki tek tek ülke devrimleri bir çok bozgun-dan yenilgiden sonra başarıya ulaşabiliyorsa, proleter dünya devrimde zafere, bir çok yenilgiden sonra ulaşabilecektir. Bu mücadelede emperyalizmin başarısı söz konusu değildir. Köhne, kokmuş, zülümkar ve sömürücü olarak yok olmaya mahkumdur!

Sayın mahkeme heyeti

İçinde yaşadığımız dünya şiddetli bir sınıf mücadelesine sahne olmaktadır. Tarihi sınıfların doğuşuyla başlayan sınıf mücadelesi, dünyanın her tarafında, eski devletlerin yıkılmasına, yenilerinin kurulmasına, iktidarların el değiştirmesine yol açıyor. Sömürülen emekçi sınıflar ile bir avuç sömürücü azınlık-arasındaki mücadele, günümüzde en modern anlamda, ama eskisinden daha şiddetli olarak hayatın her alanında yaşanıyor. Emperyalistler ve onların uşakları talan ve yağma düzenini ayakta tutmak için, emekçi sınıflara saldırıyor, onları katlediyorlar! Dünyanın her köşesinde, emekçiler, tarihteki emekçi sınıfların, kendilerine bıraktığı “kötü kaderi” değiştirmek, sökup-atmak istiyorlar. Emekçi sınıflar yaratmalarının karşılığı olarak, sömürsüz, işkencesiz bir hayat istiyorlar. Onların, bu uğurdaki devrim mücadelesi yük-seliyor. Dünyamız insanın yüzünü kavuran bu sıcak mücadele içinde tamamen ikiye bölünmüştür. Bir yandan devrim isteyenler, öbür yandan devrime karşı olanlar

Emperyalistler; bir yandan, kısalan ömürlerini uzatabilmek için devrime hep birlikte, işbirliği yaparak saldırırken, sömürü alanlarını paylaşmak ve yeni sömürü alanları ele geçirmek için kendi aralarında da, zaman zaman sıcak savaşlara varan bir dalaşma içerisindeyler.

Yaşadığımız, emperyalizm ve proleter devrimleri çağında artık “sık boğaz” duruma gelen sömürü düzeni, varlığını başka bir iktisadi sosyal düzenle devam ettirmeyeceğini ve artık yeryüzünden giderek, silinmenin-yok olmanın eşiğine geldiği için, temel strateji olarak, ömrünü uzatmaya çalışmaktadır. Bu nedenle emperyalistler, devrime bütün olanaklarıyla saldırıyorlar. Onlar, böylece sömürü alanlarını elde tut-

www.partizanarsiv.net

maya, yeni yeni sömürü alanları ele geçirmeye çalışıyorlar. Emperyalistlerin “daha çok, daha çok” sömürme arzuları dinmek bilmiyor. Onlar, bu amaçla, dünyanın her köşesinde emekçi sınıfları katletmek ve devrimi durdurmak için; askeri-politik güçlerini birleştiriyorlar. Nato-Varşova, Cento, Seato vb. paktlar oluşturuyorlar. Onlar, sömürü alanlarını paylaşmak için milyonlarca insanın canına mal olan (.....)yok edecek ve daha ilk anda dünyayı alt-üst edecek şekilde konumlandırıyorlar.

ABD emperyalizmi, Avrupa’daki “nükleer silah dengesi”nin Rusya “lehinde” olduğunu ileri sürerek bir çok Avrupa ülkesine (Almanya, İngiltere, İtalya vb.) pershing ve curise füzelerini yerleştirmeye başladı bile. Rusya; “silahsızlanma”, “barış”, “nükleer silahların sınırlandırılması” çılgınlıkları altında, Amerikan emperyalistlerinin tavrını fırsat bilerek, hem Avrupa’daki, hem de doğudaki nükleer silahlarının sayısını artırmaya devam ediyor.

Emperyalistler dünyanın her köşesinde, doğrudan karşı karşıya gelmeselerde, uşak devletler vasıtasıyla sıcak bir dalaşma sürdürüyorlar. Mesela Ortadoğu’da, Latin Amerika da kendileri hesabına “Koçlarını” vuruşturuyorlar. Bu gün dalaşmanın en yoğun olduğu bölgelerin başında gelen Ortadoğu’da durum genel olarak ilk elemeye, dikkat çekmeye değmektedir. Zira Türkiye’de bir Ortadoğu ülkesi olarak bu sorunun içindedir. Bizim açımızdan mesele bu yanılla da önem kazanmaktadır.

Ortadoğu için sadece“ Doğu’nun ortası” değil üç kıtanında ortası denilebilir. Çünkü Asya, Afrika ve Avrupa’nın neredeyse merkezi gibidir. Bu açıdan bakıldığında askeri olanakları genişleten bir konuma sahiptir. Bu kavşağa hakim olmak özellikle Asya ve Afrika’ya hakimiyeti kolaylaştırmaktadır.

Diğer önemli bir unsurdaki Ortadoğu’yu emperyalistlerin gözlerinde “baştan aşağı altın” yapan PETROL dür!

Dünyanın en zengin petrol yataklarına sahip olan bu bölge de hakimiyet demek, tartışmasız bir emperyalist ülkeye dünya ölçüsünde hakimiyet kazandıracak stratejik olanaklara sahip olmak demektir. Bu sebeple, özellikle petrolün sanayide kullanılmaya başlanmasından sonra Ortadoğu hep dalaşma merkezi olagelmıştır. Ortadoğu aynı zamanda tarihi medeniyetlerin ve dinlerinde beşiğidir. Gerek islamiyet ve gerekse Hıristiyanlık bu topraklarda doğmuştur. Kısacası orta-doğunun dalaş-

ma konusu olması bölgenin iyi bir pazar, zengin petrol yatakları ve jeopolitik öneminden kaynaklanmaktadır. Bugün orta-Doğu sorunu denildiğinde tek başına bir sorun değil, kendi içinde bir çok ayrı sorundan ibaret bir sorundan sözedilmektedir. Mesela bugün için; Filistin, Lübnan, İran ve İran-İrak savaşı ve bunlara bağlı olarak İsrail, Suriye çatışması anlaşılmaktadır. Bu sorunlar birbiri ile alakalı, hatta (bazıları) tamamen birbirinin devamı sorunlardır.

Filistin sorunu; bugün bütün dünyanın kabul ettiği gibi bölgenin hem en eski, hemde en önemli sorunudur. Bugün bir komünist partisi böyle köklü, tarihi bir sorunda tutarlı araştırmalara dayalı bir politika tespit etmeli ve sorun karşısında kayıtsız kalmamalıdır. Etrafımıza baktığımızda her kesin bir şeyler gevelediğini görmekteyiz. Bütün Baykuşlar üşüşmüş çekiştirip duruyorlar. Görünüşe bakılırsa, herkeste sorunun “çözümünden yana”! Fakat çözülüyor! çözülüyor çünkü, işin içinde Hans’ın, Sam’ın yeni çarların burnu var!

Biz, sorunun nereden kaynaklandığını ve nasıl çözüleceğini biliyoruz. Bizler sömürücü sınıflara mensup olmadığımız ve emperyalistlerin menfaatlerinin bekçiliğini yapmadığımız için, mesele karşısındaki görüşlerimizin hareket noktası, Orta-Doğunun ezilen halklarının kurtuluşudur. Emperyalistler ve gericiler ise sömürü peşindedirler. Onlar Orta-Doğunun zenginliklerini ve halklarının alın terini bölemiyorlar! Onlara göre sorunun çözümü ancak kendi hakimiyetleri tesis edildiğinde mümkündür! Ayrı ağızlarla konuşuyoruz. Biz sorunun devrimin başarısıyla çözüleceğini ileri sürüyoruz, onlar ise devrimci mücadelenin bastırılması ile çözülür diyorlar. Emperyalistler dahada ileri giderek, her biri kendilerinin hakimiyetini tesis etmeye çalışıyorlar. Bütün emperyalistler Orta-Doğuda devrimin engellenmesini “milli mesele” olarak görüyorlar. İkinci perde ise bölgenin zenginliklerine hangi blok’un sahip olacağını tayin için bölgesel savaşlardır. Emperyalistler bu noktada “koç”larını devreye sokuyorlar. Orta-Doğuda Rus sosyal emperyalistlerinin menfaatlerini esas olarak Suriye hakim sınıfları kolluyorlar. ABD’nin başını çektiği emperyalist bloğun menfaatlerini ise Mısır, İsrail, Türkiye ve öteki Amerikancı devletler kolluyorlar. Filistin somutunda da böyledir. Emperyalistler muhtemel bir filistin devletini şimdiden kontrollerine almaya ve kompradorlaştırmaya uğraşıyorlar.

Sorunun daha iyi anlaşılabilmesi için tarihi gelişimine kısaca göz atmak gerekir. Filistin I. Emperyalist savaşın galibi emperyalistler-

ve sömürgeleştirilmeden yaklaşık beşyüz yıl Osmanlı imparatorluğunun egemenliği altında kaldı. 1917 yılında İngiliz-Fransız emperyalistleri bölgeyi bölüşmek için masaya oturdular ve Filistin İngiliz emperyalistlerinin sömürgeci oldu. Bunun üzerine Yahudiler bir İsrail devleti yaratmak üzere İngiliz emperyalistlerinin tevecçühüne sığındılar. “Majestelerinin hükümeti” İngiliz çıkarlarının korunup geliştirilmesi kaydıyla, Yahudi devletinin kuruluşunu destekleyeceğini ünlü BOLFOUR bildirisi ile Yahudi liderlere bildirdi ve ilk fırsatta feodal sömürgeci Osmanlı imparatorluğunun döneminde Filistine Yahudilerin yerleşmesini yasaklayan kararını kaldırdılar. O dönemde 30.000 kadar olan Yahudi nüfus korkunç bir hızla artarak, bu günkü İsrail devletinin sosyal temelini oluşturdu. 1948 yılında Birleşmiş Milletlerin kararıyla kurulmadan önce, bölgedeki Filistin halkı şiddet ve baskı ile göçe zorlandı ve 1948 yılında İsrail’in kuruluşundan sonrada Filistin halkını göçe zorlama devam etti. Bunun sonucu olarak vatanından koparılan milyonlarca Filistinli bölgedeki diğer Arap devletlerinde mülteci olarak yaşamak zorunda bırakıldı. İşte bu tarihten sonradırki Filistin sorunu gündemleşmeye başladı. Filistin halkı mücadelesini sürdürdü. Bir önderlikten yoksun olan bu mücadele 1960’larda Arap milliyetçiliğinin, Nasır’la yükselmeye paralel olarak yükseldi ve FKÖ’nün kuruluşu ile giderek örgütlü bir hal aldı. 1960’lı yıllarda FKÖ’nün geliştirdiği örgütlü mücadele sayesinde, Filistin halkının dramı, bütün ezilen dünya halklarının dramı olmaya başladı. Emperyalistler, sanki Filistin halkının vatanından edilmesinde parmakları yokmuş gibi sanki İsrail siyonistlerine bu olanağı sağlayan kendileri değilmiş gibi masum pozları takınmaya başladılar. Filistin halkının mücadelesi haklılığını o ölçüde dayatıp destek bulduki, hemen hemen bütün emperyalistler bu mücadelenin meşruluğunu kabul eder göründüler.

FKÖ doğuştan itibaren, her alanda yürüttüğü mücadele sonucunda, Filistin kurtuluş mücadelesine önderlik eden siyasi ve askeri örgüt olarak, hemen emperyalistlerin hesaplarına dahil oldu. Öyleki, emperyalistler, muhtemel bir Filistin devletini kompradorlaştırmanın ilk adımı olarak FKÖ’yü güdümlü uşak bir örgüt haline getirmeye çalıştılar. Emperyalistlerin bu çabası halende devam etmektedir.

Rus sosyal emperyalistleri, Filistin kurtuluş mücadelesini, bölgede, Amerikancı blok ile dalaşmada bir “koz” olarak kullanmak ve başarısına şimdiden ortak olmak ve böylece kazanımlarına konmak niye-

tindedir. Bölge de Filistin kurtuluş mücadelesi Amerikancı blokun en ileri karakollarından İsrail'in varlığına yöneldiği için Rus sosyal emperyalistleri açısından, "karşı bloku zayıflatan" bir mücadeledir. Bu konuda özet olarak Rus sosyal emperyalistleri bir Filistin devletinin (Filistin halkının meşru vatanından) kurulmasından (ve bu devletin şimdiden Rus sosyal emperyalistlerinin menfaatlerini kollaması kaydıyla) yadırlar. Bu sebeple, kurtuluş mücadelesini, şimdiden gerek FKÖ'yu uşaklaştırmak ve gerekse Suriye hakim sınıfları vasıtasıyla hareketin önderliğini ele geçirerek, genel hedeflerine kaldıraç yapmak istemektedirler.

Rus sosyal emperyalistleri, hareketin, Amerikan emperyalistlerinin başını çektiği blokun ileri karakolu İsrail'in varlığına yönelmesi ve genel olarak Amerikancı emperyalist bloka karşı gelişmesini fırsat bilecek "anti-emperyalist" pozlarını sürdürmektedir. Rus sosyal emperyalistleri Filistin kurtuluş mücadelesinin, önderliğini ele geçirmenin, esasta FKÖ'nün önderliğini ele geçirmekle mümkün olacağını bildikleri için buna özel bir önem veriyorlar. Bu hususta onlar çok yönlü bir çaba içerisindeyler. Bir yandan Suriye hakim sınıfları vasıtası ile genel bir ağırlık koymaya çalışırken, bir yandan da FKÖ içindeki bir takım güçlere dayanarak, örgütü bir bütün olarak uşaklaştırmak istemektedir. Bu konuda hem FKÖ içindeki bir takım gerilla gruplarına dayandığı gibi, hemde FKÖ önderliğini esas olarak elinde bulunduran El-fetih'in içindeki "Suriye yanlılarına dayanmaktadır". "Ebu-Musa gurubu" olarak tanınan El-fetih'in muhalif kanadı, Suriye vasıtası ile Rusyanın dolaylı desteğine sahiptir.

Rus sosyal emperyalistleri FKÖ önderliğini elinde bulunduran El-fetih'in merkez kanadının, yani liderliğini Arafat'ın yaptığı kanadın, giderek daha çok Amerikancı eğilimler taşıması ve bölgedeki Amerikancı Arap devletlerine dayanması ve Filistin kurtuluş mücadelesinde Amerikancı çözümü yansıtan "Reagan planı"na eğilim göstermesi, İsrail'e karşı uzlaşıcı bir politika izlemesi sebebiyle FKÖ'yu kapatacakları telaşına kapılarak, örgütün önderliğini ele geçirme veya uzlaşıcı kanadın etkinliğini kırmak için her koldan harekete geçti. Arafat kanadının her sıkıştığında silah bırakması genel olarak hem Filistin halkı üzerinde, hemde bütün dünyada prestij kaybetmesine yol açarak, Rus sosyal emperyalistlerinin işini kolaylaştırdı.

FKÖ önderliğinin milli burjuva karakterli oluşu, örgütü daha ba-

www.partizanarsiv.net

şından kompradorlaştırmak imkanına açık kapı bıraktığından, emperyalistler çabalarını yoğunlaştırıyorlar. Çünkü milli burjuvazi bir “ara akımı” temsil etmesi bakımından uzun süre bağımsız hareket etme kabiliyetinden yoksundur. Bu sebeple mücadeleyi başarıya ulaştırmadan da emperyalizme teslim alınma ihtimali her zaman vardır. Özellikle mücadelelenin başarısından sonra milli burjuva iktidarının uzun süre bağımsız yaşama şansı azdır. Onu, ya emperyalizm teslim alarak kompradorlaştıracak ya da proletarya devrimle onu iktidardan alaşağı edecektir. Hangi ihtimalin yakın olduğu ise koşullara bağlı bir olaydır.

Filistin için, hareketin her zaman uşaklaştırmak istemesi daha öncede belirttiğimiz gibi, muhtemel bir Filistin devletinin şimdiden kompradorlaşmasına yönelik bir çabadır. Bu sebeple, emperyalistlerin bağımsız bir Filistin devleti karşısında kayıtsız kalmaları mümkün değildir. Filistin kurtuluş mücadelesinin tarihi incelendiğinde görülmektedir ki, ne zaman güçlü bağımsız bir Filistin hareketi gelişmiş, emperyalistler her iki yandan onu bir kaşık suda boğmak istemişlerdir. Mesela 1975 Lübnan iç savaşında, gelişen giderek güçlenen bağımsız Filistin hareketi bu günün Arap-davasının lideri pozlarındaki Suriye tarafından Rus tankları ile bastırıldı. Tel zaatar katliamı, bağımsız Filistin hareketini boğmak için gerçekleştirildi. (1976) Suriye, bu katliamı hiristiyani-maruni işbirliğine dayanarak gerçekleştirdikten sonra Elias Sarkis Cumhurbaşkanı oldu.

Bağımsız bir Filistin hareketinin, Suriye tarafından hem kendi hemde Suriyedeki uşaklarının menfaatlerine yönelik bir tehlike olarak geliştiği için boğulmasını destekleyen Rus sosyal emperyalistleri bugünde hareketi güdümlü hale getirmek için yoğun çaba sarfediyorlar.

Amerikan emperyalistleride Tel-Zaatar katliamına benzer bir katliamı, daha önce Ürdün eliyle gerçekleştirdiler. Bölgedeki diğer Arap devletlerinin (mesela Mısır ve Suudi Arabistan gibi) Filistin kurtuluş mücadelesini kontrollerine alma çabalarını emperyalizmden bağımsız düşünmek-olanaklı değildir. Arap devletleri, mücadeleyi, kontrol altına almak isterken hem kendi, hemde emperyalistler hesabına hareket etmektedirler. Emperyalistlerin bölgedeki koç'larının hemen hepsi kendine göre gerekçeler ileri sürmektedir. Mesela bütün Arap devletleri, Filistin davasını genel Arap davası görerek, meselenin çözümünde “rol” oynamak istiyorlar. Suriye, “sınır güvenliği” “Filistin sorunu” “Arap-islam birliği” gibi gerekçelere kendini birinci taraf olarak

görmektedir. Aynı şeyler Mısır, Suudi Arabistan için söylenebilir. Bu devletler eliyle olsun doğrudan olsun FKÖ güdümlü bir örgüt haline gelmesine paralel olarak bir “devrim ocağı” olmaktan çıkarak Filistin halkından kopuyor ve meşru’luk sıfatını kaybediyor.

ABD emperyalistleri, meşruluğunu bütün dünyaya kabul ettiren, Filistin halkının mücadelesini, bütünü ile yok etmek için, İsrail siyonistlerini harekete geçirmiştir, bir yandanda kendi kontrollerinde, uşak bir Filistin devletine kapıları açık tutmuşlar ve bu konuda da Mısır ve Ürdünlü işbirlikçilerini devreye sokmuşlardır. Rus sosyal emperyalistlerinin “çözüm” adı altında ileri sürdükleri “plana” alternatif olarak, ABD’de bir “çözüm” planı getirerek, bölgedeki işbirlikçileri vasıtasıyla uygulamaya koymak istemektedir. Amerikan emperyalistlerinin “Reagan planı” adıyla ileri sürdükleri, “çözüm”e göre, Filistin halkını kendi kontrollerinde, Ürdünle bir konfederasyona, Batı şeria ve Gazze’de uşak bir devletle yetinmeye zorluyorlar. **Amerikan emperyalistleri, uşaklığı garanti olduktan sonra, bir Filistin devletinin kurulmasında sakınca görmüyor.** Amerika, meselenin diplomatik çözümünde “esas olarak” mısırı ileri sürmekte, Arap dünyasındaki “lider” konumundan faydalanarak, hem korsan İsrail devletine “meşru”luk kazandırmak istemekte, böylece Filistin halkının canına kanına yapışmak istemektedirler. Amerika bir yandan diplomatik alanda “uşak devlet” çözümünü dayatırken, diğer yandan da İsrail siyonistleri, emperyalistlerin yakın desteği sayesinde, Filistin ve Lübnan’da işgallerini sürdürüyor, Filistin halkını en ufak bir fırsatta katliamdan geçiriyorlar. Sabra ve Şatilla Filistin mülteci kamplarında bir kaç yıl önce gerçekleştirilen katliamda akan kanlar henüz sıcaklığını korurken, İsrail siyonistlerinin Filistin mevzilerini topa tuttıkları haberleri geliyor!

Kısacası bütün emperyalistler ve gericiler Filistin mücadelesinin başına toplanmışlar, her biri bir yandan vuruyorlar! hepside “Filistin halkını kurtarmak için” vurduğunu iddia ediyorlar. 30-40 yıllık bir mücadeleye rağmen hala başarıya ulaşamayan mücadelenin en önemli zaafı önderliğidir. Mücadele doğrudan şimdiye kadar hale marksist-leninist bir önderliğe kavuşmamıştır. Milli burjuva önderlik örgütün güdümlü hale getirilmesinde, emperyalistlerin işini kolaylaştırmaktadır. Bu sebeple birlikte, doğru bir politika doğru bir mücadelede geliştirilememiştir. Mücadele milliyetçi temeller-

www.partizanarsiv.net

den kurtarılamamıştır.

Filistin kurtuluş mücadelesi, bütün emperyalist bloklardan ve gericî devletlerden bağımsız olarak ve Filistin halkının gücüne ve ezilen halkların desteğine dayanılarak, bölgede emperyalizmin ve siyonizmin kökü kazınarak başarıya ulaştırılanabilir. Bu mücadelede Filistin halkının en yakın desteği İsrail emekçileridir. Bölgede, Filistin emperyalistlerin ve siyonistlerin kökü kazındıktan sonradır ki İsrail'li emekçilerle Filistin halkı aynı topraklar üzerinde kardeşçe yaşayabilirler. Yeterki emperyalistlerin oraya sokulmuş burnu kırılabilirsin! O topraklar hem Filistin, hem İsrail halkına yetecek genişlikte ve besliyecek güçtedir.

Ortadoğu'da, Filistin meselesine önemli ölçüde bağlı olarak gelişen Lübnan sorunu da bölgede sıcaklığın sebeplerinden birisidir. Lübnan'ın kısa tarihi özetlendiğinde, meselenin Filistin meselesi ile alakası ve gelişimi de anlaşılabilir.

Bugünkü Lübnan topraklarında, "bağımsız Lübnan devleti" olarak bilinen devlet 1943 yılında Fransız emperyalistlerine balı olarak kuruldu. Emperyalistler, bir çok milliyet içerisinde esas olarak Hıristiyan-marunilere dayanarak böyle bir devletin kuruluşuna izin verdiler. 1943 Anayasası ile esas olarak dini ayrılıklar göz önüne alınarak topluma bazı esaslar konuldu. Artık bir yarı-sömürge devlet olarak Lübnan'da iç savaş hemen hemen hiç durmadı. Devlette (Devlet'te normal bujuva devletler ölçüsünde de olsa) oterite kura- madı. Bölgedeki Arap devletlerinin ve bu devletler vasıtası ile emperyalistlerin sürekli olarak, Lübnan'ı kendi sömürü ve nüfus alanı haline getirmek istemeleri ve bunun için kimisinin Hıristiyan- lara kimisinin müslüman şii veya sunilere, kimisinin Dürzilere da- yanmak istemesi sonucunda Lübnan hiç bir zaman iç savaştan kur- tulmadı.

Lübnan'da bir çok milliyetten ve din'den toplumların bir arada bulunması emperyalistlerin işini kolaylaştırmaktadır. Emperyalist- ler, ve bölgedeki çeşitli milliyetler, Lübnan'da kendi hakimiyetini te- sis etmek için sürekli olarak iç savaşı körüklemektedir. Lübnan ba- şından beri Amerikan'cı blok'un yarı-sömürgesi olması, Lübnan'ı, Rus sosyal emperyalistlerinin "ilgi alanı dahiline" sokmaktadır.

1948 yılında Filistin İsrail devletinin kurulmasından sonra, Fi- listin halkının bir kesimi daha o zamandan gelip Lübnan'a yerleş-

mek zorunda kaldı. İsrail siyonistlerinin Filistin kurtuluş mücadelesinin önemli merkezlerinden biri haline gelen Lübnan'daki Filistin kamplarına bir çok kere saldırması, Lübnan sorunu ile Filistin sorununu birbirine bağlamıştır. Ürdün katliamından sonra, Filistin kurtuluş örgütü komutanlığında Lübnana taşınması meseleyi birbirine bağlayan önemli bir gelişme olmuştur. Filistin halkının büyük bir kesiminin bu ülkede yaşamak zorunda kalması ve FKÖ komutanlığı ile birlikte, askeri varlığında ağırlıklı olarak bu ülkeye taşınması, Filistin'in Lübnan'da doğal bir taraf durumuna gelmesine yol açmış ve FKÖ ile Lübnan ordusu, Falanjistler gibi bazı kuvvetlerle arasında sürekli bir çatışma doğmuştur.

Lübnan'a ilk ve en büyük saldırı 1958 yılında, Amerikan emperyalistlerinin işgali ile yapılmıştır. Amerikan emperyalistlerinden sonra (1968) İsrail siyonistleri Filistin kamplarına saldırmış, bundan bir yıl sonra FKÖ ile flanjistlerin desteğindeki Lübnan ordusu arasındaki çatışmalar başlamıştır. Arkasından da son Lübnan iç savaşının çıkması ile (1975) birlikte, Süriyenin, bölgedeki, sosyal emperyalistlerin menfaatleri uğruna, bağımsız, güçlü bir Filistin hareketinin genişlemesini engellemek ve Lübnan da sosyal emperyalistlerin çıkarlarını genişletmek için 1976'da zamanın cumhurbaşkanı Süleyman Franjiye'nin sağladığı işbirliğine dayanarak Lübnan'ı 50.000 kişilik bir kuvvetle işgal etmiştir. Suriye bu işgal sırasında Tel-Zaatar katliamını gerçekleştirerek, tarihin belkide en büyük günahını işlemiştir.

İsrailde bu olaydan iki yıl sonra, Güney Lübnan'ı işgal ederek kendi parseline kurulmuştur. 1982 de ise İsrail işgalini genişleterek yeni katliamlar gerçekleştirdi. Sabra ve Şatilla filistin mülteci kamplarında katliam bu sırada gerçekleştirildi. FKÖ, hem bu katlimdan sonra, hemde "Ebu Musa" kanadının içerden yönelttiği saldırıdan sonra, Lübnan'dan çekildi.

Amerikan'cı blok, Rus sosyal emperyalistlerinin mesafe kaydetmeleri karşısında, telaşla, "barış gücü" adı altında asker çıkardılar. Bu çıkarmada Türk hakim sınıfları, sözüm ona "ortak svaunma" üslerinden "sınırlı kolaylık" adı altında emperyalistlere sınırsız kolaylık sağladı. Milletlerin birleşmiş "barış gücü" adı altında Lübnan'a giden "emperyalistlerin birleşmiş savaş gücü" geri çekilmek zorunda kaldı. Amerika, İsrail-Lübnan anlaşmasının, Lübnan tarafınca iptal edilmesi ve Suriye'nin ağırlığını artırarak, Cemayel'i iş-

birliğine zorlaması dikkate alındığında, bizzat dışişleri bakanlığında açıklamasında itiraf ettiği gibi gerilemiş, çıkarları önemli tehlikelerle karşı karşıya kalmıştır.

Lübnan politikasını daha çok Suriye vasıtası ile uygulayan Rusya, önceleri daha çok Dürzi'lere ve Şii'lere dayanmayı planlıyor ve öyle hareket ediyorduysa, Cemayel'in insaflarına sığınmayı kabul etmesi karşısında durum değişmelere uğramıştır. Önemli olan Dürzi veya Hıristiyan-Falanjistlerin olması değil, kendi çıkarları olduğu için, Rus sosyal emperyalistleri, önemli bir tehlike teşkil etmedikleri ve kendi çözümlerini benimseyip kabul ettikleri sürece Lübnan'daki hemen her milliyetle işbirliği yapmaktadır. Hıristiyan-Falanjistlerin, Lübnanın batısı kendilerinde kalmak üzere, diğer milliyetlerle anlaşarak ortak bir devlet tesis etmeye yönelik çabalarının, Amerikan'cı bloka dayanarak hayata geçirilmek istenmesinin bir sonuç vermediğini görünce aynı maksatlarla sosyal emperyalist bloka yanaşmak çaresini denemek durumundadırlar.

Nasıl ki emperyalistler için uşağın milliyeti-dini önemli değilse kompradorlar içinde efendinin milliyeti-dini önemli değildir. Bu sebeple dün Amerikan'cı blokun Lübnan'daki en sadık işbirlikçilerinin bugün Sosyal emperyalist blokla flört yapmalarına şaşmamak gerekir.

Lübnan sorunu, işgalci Suriye ve İsrail'in çekilmesi ile, şu veya bu emperyalist bloka bağlı bir yarı-sömürge devletin kurulması ve sömürünün iç savaşız "sulh ve selamet" içinde devam etmesiyle çözüme ulaşmış olmayacaktır. Bu "çözüm" emperyalistlerin çözümdür ve böyle olduğu sürece Lübnan halkı daha çok iç savaş yaşayacak ve daha çok kan ve gözyaşı dökülecektir. Lübnan sorunu, Lübnan'lı emekçilerin birlikte mücadelesi sayesinde, emperyalizm, işgalci İsrail siyonistleri ve Suriye ile birlikte, Lübnan'daki uşaklarının sökülüp atılması ve "bütün milliyetlerin tam hak eşitliğine dayanan" sömürsüz bir Lübnan yaratıldığında çözülecektir!

Ortadoğu'da sıcaklığın bir diğer kaynağında "İran devrimi" ve İran-İrak savaşlarıdır.

Bilindiği gibi "Şah" bölgesinde İsrail'den sonra, Amerikanın bir numaralı uşağı idi. İran'ın komprador burjuvazisi ve toprak ağalarıyla, emperyalistlerle birlikte İran halkına yıllarca zulmettiler. Halk açlık ve sefalet içerisindeyken Şah'lık saltanatı olanca ihtisamı ile devam

ediyordu. İran, Türkiye gibi Amerikan üsleri, dinleme tesisleri, radarlarıyla donatılmıştı. "Sam" İran'ında amcasıydı. Amerika'n emperyalistleri zenginliklerinin yanı sıra, jeo-politik konumu itibarıyla İran'a "haklı" bir önem veriyorlardı. Rus sosyal emperyalistlerini kuşatmak ve ortadoğu'ya muhtemel bir iniş karşısında en azından bir engel oluşturmak, körfeze ulaşmasını geciktirerek veya tamamen engelliyerek Hint okyanusuna yakın müdahale imkanını ortadan kaldırmak, önemli ölçüde, İran'da "varolmaya" bağlı idi. Bu sebeple İran, Amerikan emperyalistlerinin askeri yığınaklarından biri idi.

Bilindiği gibi bir kaç yıl önce, İran'ın uşaklılı ı yeminli Şahın iktidarı gürültüyle başına yıkıldı. Şah'ı ne işkenceci polisleri, ne cezaevi ne darağaçları ne topları ne de efendileri kurtarabildi. Hatta efendileri artık, Şah'ın iktidarının kesinlikle yıkılacağını anladıktan sonra, geleceğe bir yatırım olur diye uşağına işgale varan, bir destek vermedi ve Şah "kuyruğu bacakları arasında" İran'dan daha önce uçurduğu servetini yanına gitti. Böylece İran'da Amerkancı kompradorların iktidarı yıkıldı ve harekete önderlik eden milli burjuva sağ kanat iktidarını kurdu.

Harekete, İran halkının, Amerikan emperyalizmine ve Şah iktidarının zülmüne karşı nefretini örgütleyerek katılan milli burjuva sağ kanat, halkın dini duygularından da yararlandı. Amerikan emperyalistleri önderliğin gerici karakteri ve emperyalizmle uzlaşmaya açık yapısı karşısında, "şah gitsede" yeni iktidarı uşaklaştırabilme umuduyla, İran halkının çığ gibi büyüyen tepkisinin önüne çıkmak istemedi. Amerikan'cı bloka mensup diğer emperyalistlerde yeni iktidarı bilhare uşaklaştırmak niyetiyle beklemeye geçtiler. Rus sosyal emperyalistleri ise kendisi için açıkça bir gelecek vaatetmesede, somut durumda Amerikan emperyalistlerini (Rusyanın hesabına göre "karşı blok"u) zayıflatıyor ve bunun dibindeki önemli bir tehlikeye son veriyor diye hareketi desteklediler. Onlarda, İran'ın yeni iktidarını kompradorlaştırmayı bilhare "haletmeyi" düşünüyordu.

Milli burjuvazinin sağ kanadı, mensubu olduğu sınıfın "anti-emperyalist" karakterini törpülemiş ve emperyalizm ile de nispi ilişkiler geliştirmiş, uzlaşmanın eşliğindeki bir tabaka olması itibarıyla, kısa zamanda uzlaşma geliştirerek kompradorlaşacağı beklenildi. Çünkü diğer ihtimal, yani milli burjuva sağ kanat iktidarın proleter-

ya önderliğinde bir halk devrimi ile tepelenmesi ihtimali zayıftı. Ancak bugüne kadar hemen hiç bir emperyalist kanat henüz bunu başarmış değil. İktidar kesinlikle halkın anti-emperyalist, gücüne dayanarak ayakta durabildiği ve emperyalistlerle ilişkiyi, halkın kesinlikle redederek iktidardan destek çekeceği için, hakim sınıflar "anti-emperyalizmi" elden bırakmıyorlar.

Emperyalistlerin başına üsütüğü bir sırada, İran, Irak'la savaşa tutuştu. Irak kompradorları vaktiyle, Şah zamanında "anlaşma" yolu ile verdikleri, daha doğrusu vermemk zorunda kaldıkları, bir kısım toprakları İran'dan geri almak için savaş ilan etti. Irak, İran'ın ordusunun dağılmış olmasından ve milli burjuva iktidarın henüz bütünüyle iktidarı sağlama almamış olmamasından faydalanmak istedi. İran'ın sıkışacağı ve böylece teslim olacağını uman emperyalistler, Irak'ı içten içe desteklediler. Hatta Amerikan'cı blok, giderek bu alternatif üzerinde duracak İran'ı teslim alama, peşine düştü. Amerikancı blok; Irak'ın yanındaki tavrını giderek daha açık bir biçimde ortaya koydu. Fransız emperyalistlerinin savaş uçağı ve füze (süper entandort ve exoset füzelerinin) satışı ile ortaya çıkan budur. Ayrıca İran'ın körfezi trafiğe kapatma tehdidi karşısın da, bölgeye filo göndermesi, Amerikan emperyalistlerinin Irak'ı desteklediklerinin diğer bir belirtisidir. Irak, bölgedeki bütün Amerikancı devletlerce de desteklenmektedir. Ortadoğuda Suriye ve Libya'nın İran'ı desteklemesi karşısında, Suudi Arabistan, Ürdün, Mısır gibi Amerikancı devletlerde Irak'ın destekçileri durumundadır.

Amerikan emperyalistleri başında "sıkışacağını" bekledikleri İran'ın sıkışmadığı gibi savaşta "galip taraf" durumuna gelmesi karşısında, mevcut politikasını değiştirmek zorunda kaldı. Özellikle körfez trafiği tehlikeye girince. Çünkü körfezden ve Hürmüz boğazından günde, Amerikaya 0,6 milyon (600 BİN VARİL) varil, Avrupa'ya 2 milyon 300,000 varil pasifike 2 milyon varil ve dünyanın geri kalan bölümünde 2,5 milyon varil petrol sevkiyatı yapılıyor.

Rus sosyal emperyalistleri malla'ların "yola geleceğini" ve zamanında, Şah'a karşı mücadelede onları desteklemesinin bedelini ödeyeceğini umdu. Ancak İran'ın yeni hakim sınıfları sosyal emperyalistlerin umudunu boşa çıkardı ve üstelik TUDEH'i boğazladı. Bu durum karşısında Rus sosyal emperyalistleri İran'a olan umutlarını

tamamen tüketecekleri sırada Amerikan'cı blok'un Irak'ın yanında açık tavir koyması yeniden umutlanmasına yol açtı. Çünkü bu durumda şah'ın zamanından kalma silah stoklarını bitirecek İran'ın muhtemelen kendisine el açacağını düşünüyordu. Nitekim Sosyal emperyalist blok'a mensup bazı ülkeler devreye girdi. Basın Amerikancı bloktan Fransa'dan sonra İngiltere'nde Irak'a kimyasal silah hammaddesi sattığı haberlerinin yanı sıra Kuzey Kore'nin de İran'a silah sattığını, İran'ın Kore'den aldığı MİG-19-20'lerin pilotlarını ise Doğu Almanya'nın eğittiğini yazıyor. Diğer yandan Rusya Amerikan filosunun "körfez güvenliği" gerekçesiyle bölgeye gelmesine sert bir demeçle tepki gösterdi.

Bugün gelişmelerin geldiği noktaya bakılırsa, savaş Irak'ın aleyhine gelişmektedir. İran, bölgedeki bütün islam ülkelerini kapsayan bir "İslam imparatorluğu", bir çeşit "pon islamizm peşindedir. Bu amaçla bütün ülkelerde yanlısı güçleri harekete geçirmek peşindedir. Ayrıca Irak'taki sunni mezhebinden kompradorların ve toprak ağaların iktidarına karşı, şii mezhebinden yanlılarını, Saddam iktidarını arkadan vurmak için devreye sokmuştur. Irak'ta tersi bir tutumla, İran daki sunnilere dayanmak istemektedir. Aynı şekilde her iki ülke hakim sınıflarında da Kürt milli hareketini birbirlerine karşı kullanmak istemeleri de söz konusudur.

Savaşın böyle uzayıp gitmesi her iki ülkeninde ekonomisini iyice zayıflatmıştır. Irak'ın bir süreden beridir barışa eğilimli görünmesine karşılık, "galip" taraf durumundaki İran, daha önceleri yanaşmamakla birlikte, şimdi eğilim göstermektedir. Basın, "İran'ın barışa eğilimli" olduğunu yazmaktadır. İran'ın "Saddamın devrilmesi ve 150 milyar'lık tazminat" talebinin, tazminat bölümünden, macnun adaları karşılığında vazgeçebileceğini açıklaması "barışa eğilimli" olduğuna yorumlanmaktadır.

Bizler bu olayla yakından ilgileniyoruz. Çünkü cephede akıtılan kanın, emperyalistler ve her iki ülkenin hakim sınıflarının menfaatleri için, emekçilerden aktığını, gerçekte iki kardeş halkın birbirine kırdırıldığını görüyoruz!

Emperyalistlerin çok alçakça cinayet işlediklerini görüyoruz. Esasında İran halkının, Irak halkı ile bölemediği birşey yoktur. Bizim, İran ve Irak halkı için duyduğumuz üzüntüyü teselli etmek için "gönül hoş edici" laflar beklemiyoruz. İran'ın milli burjuva sağ kanat iktida-

www.partizanarsiv.net

rıda, Irak'ın komprador burjuvazisi ve feodalleri çok uzak olmadan bir gelecekte beklenen akibetlerine ulaşacaklar ve İran-İrak devrimleri ile bugün açılan yaralar sarılabilecektir.

Bugün evin cezaevinin yeni gardiyanı Humeyni, emekçilerin dikatlerini içerde işlediği cinayetlerden uzak tutmakta, halkın anti-emperyalist coşkusunu Irak kompradorları ile dalaşmasında ustaca kullanabilmektedir. İran'ın yeni celatlarının idam ettirdiği insanların cesetleri, cephede ölen binlerce insanın cesetleri arasında seçilemiyor! Humeyni dini bir afyon gibi kullanıyor. Çocuk yaşta insanlar bu sahte peygamberin çağırısı üzerine cepheye koşuyorlar. Top mermileri körpecik bedenlerini parçaladığı zaman “mutlu olacakları” söylenmiş kendilerine!... Şehit olmak için koşuyorlar!...

Bir kez daha emperyalistlerin, uşaklarının gerçek yüzleri gün ışığına çıkarıyor!...

Bizim umudumuz İran ve Irak Demokratik halk devrimlerine bağlanmıştır. Biz İran ve Irak Demokratik halk devrimlerinin yalnızca İran ve Irak halkı için kurtuluş olmakla kalmayıp Türk, Kürt, Suriye ve bölgedeki diğer ezilen halklarla birlikte, dünyanın bütün ezilen halklarının mücadelesine de önemli bir destek ve katkı olacağını biliyoruz.

İran ve Irak halkı birbirlerinin en yakın destekçileri oldukları gibi Kürt ulusuda bu mücadelede İran ve Irak halkı ile omuz omuza olacaktır. Emperyalistlerin hesapları tutmayacak ve Ortadoğu'da devrim emperyalizmin ve bölge gericiliğinin canına bir kıran gibi girecektir. Böylece, binlerce kilometre ötelere gelip bizlerin kanını emen bu adamların dişlerini canımızdan söküp atacağız!...

Amerikan emperyalistleri, bölgede menfaatlerini korumak için, Türkiye'yi cepheye sürmeye arzulamaktadır. Türkiye ve bölgedeki diğer devletler, Kürdistan'daki bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bastırmak için elbirliği etmelerinin yanısıra, zaman zamanda hareketi birbirlerine karşı kullanmak tutumunu içindedirler. Mesela İran, Irak kürdistan'ındaki hareketi (işine geldiği yere) “desteklerken” Irak Kürdistan'ındaki harekete de azgınca saldırmaktadır. Bölgedeki diğer devletlerde benzer tutumlara girmektedirler. Diğer yandan, her dört komprador devlet için “ÇİBAN BAŞI” olan kürdistan bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini bastırmak, İran ve Irak için bu dönemde (özellikle) önemli bir sorun olmaktadır. Her iki devlette cepheye savaşırken “arkadan vurulmak”tan çekindikleri için, cephe gerisini sağlama al-

mak istemektedirler. Türk Hakim sınıfları bu durumdan faydalanarak Kürdistan bağımsızlık mücadelesini boğmak için bu ülkelerle işbirliği geliştirmektedir. Geçtiğimiz yıl, Kürdistan'ın Irak ve Türkiye sınırının keşiştiği bölgesine yapılan "çıkartma" Irakla yapılan işbirliği doğrultusunda geliştirilmiştir.

Kürdistan, Ortadoğu'nun tarihten kalan en büyük sorunudur. Bu konuyu ileride özel olarak ele alacağımız için şimdi üzerinde durmayacağız.

Ortadoğu sorunu denilen sorun, daha öncede belirttiğimiz gibi emperyalistler için, bölgeyi kimin sömüreceğini tain etme sorunudur. Biz emekçiler için, bölgedeki ezilen halkların kurtuluşu için emperyalizme ve gericiğe karşı mücadele sorunudur. Bu kendi içinde geniş, karmaşık bir sorundur. Biz oturduğumuz yerden kimseyi "kurtarmak" durumunda değiliz. Sadece kaanatimizi genel olarak açıklamayı gerekli saydık. Süphesiz sorun adına layık bir şekilde incelenecektir.

Sorunla ilgili olarak söylemek istediklerimizi bitirmeden önce bir iki noktaya daha değinmek istiyoruz.

Amerikan emperyalistleri İran'dan sonra Lübnan'da da gerilemişler. Özellikle İran'ı şimdilik tamamen kaybetmemişlerdir. Gelişmeler Rus sosyal emperyalistlerinin ilerleme kaydettikleri göstermektedir. Bu yüzdendirki Amerikan emperyalistleri bölgeye yönelik yeni yatırımlar peşindedirler. Bunların başında, İran'dan doğan boşluğun, Türkiye'nin rolünün artırılarak telafi edilmesidir. Bu yüzden Türkiye'de bir kısım havaalanı yapımları, yeni üs çalışmaları başlamıştır. Amerikan emperyalistleri, devrim mücadelelerini bastırmak ve Rus sosyal emperyalistlerine karşı menfaatlerini korumak amacıyla "çevik kuvveti" teşkil etmiştir. Rus sosyal emperyalistlerinin çok çabuk inebilecekleri Ortadoğu'ya aynı çabuklukla inebilmek, alabildiğine "çevik" olmayı gerektirmektedir. Amerikan emperyalistleri bu profesyonel katiller ordusuna, şimdiden üsler, karargahlar tesis etmek için Türkiye ve diğer bir kısım ülkede inşaat açmıştır.

Amerikan emperyalistleri donatım ve eğitimi kendilerinden olmak üzere, bölgede yedek askeri güçlerde oluşturmak istemektedir. Son olarak insan gücünü Ürdün'ün sağlayacağı 9000 kişilik bir kuvvet oluşturma peşindedir.

Sözde "ortak savunma" üsleri olarak lense edilen üsler her ne kadar "NATO ÇERÇEVESİNDE" kullanılabilir kaydına bağlı iselerde,

www.partizanarsiv.net

Nato'nun esasta "Amerikan" demek olduğunu gözönüne alırsak, bunun neyi ifade ettiğide anlaşılabilir. Ayrıca, mesela Türkiye'de de üslerin 1958 Lübnan bunalımı sırasında ve UZ casus uçaklarının uçuşlarında, Amerika tarafından "babasının hanı gibi" kullandığı göz önüne alınmalıdır. Son olarak "emperyalistlerin birleşmiş saldırgan gücü" Lübnan'a çıkmak, durumunda iken, Türk hakim sınıfları "sınırlı kolaylık" taahhüdünde bulunmuşlar, aynı şekilde Kıbrıs hakim sınıfları (Türk) da "kolaylık" sağlayacaklarını ilan etmişlerdir. Bütün bunların anlamı açıktır. Amerikan emperyalistleri, bölgedeki yarı-sömürge devletleri istediği şekilde yükümlendirebilmektedir!..

Türk hakim sınıflarının, Ortadoğu politikasının bir kısmını Avrupa'dan tecrit olmakla yüzyüze kalması sonucu İslam dünyasına "dönüş" ve "liderliğe" oynamak oluşturmaktadır. Amerikancı blok'un yarı-sömürgesi olması sebebiyle, Türkiye'nin bölgedeki çıkarlarını, emperyalizmin çıkarlarından ayrı düşünmek mümkün değildir. Lübnan olaylarında, Amerikan askerlerine, yani sözümona "barış gücü"nü sağladığı sözde "sınırlı" özde "sınırsız" kolaylık ve Filistin sorununu karşısındaki ikiyüzlü tutumu bunu açıkça göstermektedir. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, sözümona Filistin davasının haklılığını teslim ederken, bir yandan da Filistin devriminin, demokratik halk iktidarı ile (ve aynı zamanda Rus sosyal emperyalistlerinin uşağı bir devlet olarak) sonuçlanmasına karşıdır. Öteden beri için için, ABD planı'nı desteklemektedir. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, Amerikan'ın teşvikar tutumuna rağmen, **çıklarları için kesin bir tehlike** görmediği için, ciddi bir "tarafarlık" geliştirmemekte (Irak yanlısı eğilimle birlikte) görünüşü kurtarmak maksadıyla "tarafsızlık" politikası gütmektedir, Yunanistan'la ilişkilerinin olumsuz yönde geliştiği, Kıbrıs meselesinin dayatığı bir dönemde, doğu da sıcak bir tavır içine girmeye şimdilik yanaşmamaktadır.

Bütün bunlar göstermektedir ki, dünyanın ortadoğu'su emperyalist dalaşmanın ve emperyalist savaş kışkırtıcılığının yoğunlaştığı, belli başlı odaklardan birisidir.

Ortadoğu'dan sonra Latin Amerika ile ilgili söyleyeceklerimize geçmeden önce, bir hususu belirtmek istiyoruz. Savunmamızın bir çok yerinde "emperyalizmin yarı-sömürgelerdeki kompradorlarından "komprador devletin"den sözettik. Yanlıs anlaşılmması için, şu açıklamayı yapmak ihtiyacı duyduk. "Emperyalizmin kompradorları

dediğimizde kastettiğimiz emperyalizmin ülkedeki bütün işbirlikçi-uşaklarıdır. Bunların komprador burjuvazi ve toprak ağaları olduğu açıktır. Buralarda “komprador” terimini genel olarak “işbirlikçi-uşak” anlamında kullandık. “Komprador devlet” terimini ise, emperyalizmin yarı-sömürge ülkelerdeki uşaklarının devleti anlamında kullandık. Çünkü bu devlet “sözde bir siyasal bağımsızlığı” gerçekte ise emperyalizme uşaklığı ifade etmektedir.

LATİN AMERİKA'DA DURUMA GELİNCE

Durum Ortadoğudan farklı değildir. Amerika “arka bahçesindeki” çıkarlarını titizlikle korumaktadır. Bu sayede Amerikan şirketleri bu talan cenetinde yağmalarına devam etmekte, bölgenin leziz ve değerli ürünleri, Amerikalıların damağında silinmez bir tad bırakmaya devam etmektedir. Rus sosyal emperyalistlerinin gözlerini ayırmadığı bölge, sıcak olaylara gebe durumu muhafaza etmektedir.

Bilindiği gibi Latin Amerika (ve ayrıca orta Amerika) ülkeleri tarihi İspanyol ve Portekiz sömürgeleridir. Bu ülkelerde asırlarca süren sömürgecilik, zor ve şiddeti adeta bir gelenek olarak bırakmıştır. Bölge ülkelerinin yarı-feodal ve yarı-sömürge iktisadi-sosyal yapılarından kaynaklanan istikrarsızlık emperyalistlerin komploları ile birleşince, bölge ülkelerinin neden (.....) bir darbelere sahne olduğu da anlaşılabilir. Bölge ülkelerinde genel olarak faşist diktatörlükler hüküm sürmekte ve Asya ve diğer kıtalardaki yarı-feodal ve yarı-sömürge ülkelere göre, faşist diktatörlük buralarda daha çok askeri olmaktadır. Bütün bu ülkelerde, faşizmi “demokratik” göstermenin aracı sayılan parlamento Latin Amerika’da sık sık tepelenen “modası geçmiş postal” gibidir.

Söz ve görünüş bir kenara bırakılırsa, bu ülkelerde, hükümetleri atıp-tutan gerçekte Amerikan şirketleridir. Öyleki, ülkelerde çok büyük toprakları elinde bulunduran Amerikan şirketlerinin desteğini almadan hükümet olmak mümkün değildir. Latin Amerika’da “yaradana sığınmak” para etmez! Eğer bir ülkede hükümetin Amerikan şirketlerini gözetmeyi taahhüt ederek hükümet olduğu halde, bunda en ufak bir yalpalama göstermesi söz konusu ise o hükümet aynı akşamın sabahında mevlasına kavuşmaya mahkumdur.

Geçmişte, Amerikan şirketlerinin ellerindeki toprakları millileştir-

www.partizanarsiv.net

mek isteyen hükümetler, kısa zamanda tepelenmişlerdir. Latin Amerika'nın şiddetle soyulmasına pareler olarak, halk yoksuldur ve sefalet içindedir. sınıf mücadelesinin şiddeti karşısında, emperyalistler ve uşakları rahat bir sömürü ortamı için, faşist diktatörlüklere dayanmaktadır. Bu nedenle göstermelik parlamentolar bile bu faşist diktatörlük içinde pek hayat hakkı bulamamaktadır.

Bölge, Amerikancı blok için olduğu kadar, Rus sosyal emperyalistleri içinde, hem zenginlik kaynakları bakımından hemde stratejik bakımdan önem taşımaktadır. Latin Amerika için, Amerikanın "arka bahçesi" denilirken, kast edilen sadece, "bahçe" olması değildir. Aynı zamanda "arka" da olmasıdır. Çünkü gerçekten Latin Amerika, Amerika için bir "bahçe" gibidir. Bölgenin diğer zenginliklerinden başka, leziz meyveleri sebzeleri habire taşınır. Bölgedeki bir çok Amerikan şirketi, meyve ve sebze üretimi için, binlerce dönüm toprakları elinde bulundurmaktadır. Mesala Standart Frult şirketi, Latin Amerika'nın en leziz ürünlerini, Amerika'ya taşıyan dev şirketlerden bir tanesidir. Amerika Latin Amerikayı "sebze hali'ne çevirmiştir dense herhalde abartılmış olamaz.

Latin Amerika'nın "arka"lığıda stratejik bakımdan önemini yansıtmaktadır. Bir kere bölge Amerika'nın arkasına düşen ve bu bakımdan da Amerika için "arkadan vurulmak" denince akla gelen bölgedir. Bölgede Rus sosyal emperyalistlerinin gittikçe genişleyen nüfusukarşısında Amerika bu tehlikeyi ensesinde hissetmektedir. Bu sebeple Amerika arkayı sağlama almayı (hem pazarını elinde tutabilmek, hemde kuşatılmamak için) özel çaba sarf etmektedir.

CİA, Latin Amerika faaliyetleri için Honduras'a üstlenmiştir. Son yıllarda Honduras ve diğer ülkelerde yapılan askeri tatbikatlar, Nikaragua açıklarının mayınlanması ve hemen bütün ülkelerde besleme, yarı-resmi sivil faaşist örgütlerin tertiplelediği katliamlar ve suikastler hep bu vesikalı haydutların işidir.

Amerikan emperyalistleri Latin Amerika'daki uşaklarını (Küba ve Nikaragua pratiğinden sonra) daha fazla desteklemektedir. Son olarak, El-Salvador faşist diktatörlüğüne (gittikçe yükselen devrimci mücadeleyi bastırmak için daha korkunç cinayetler işlesin ve yarı-resmi faşist örgütleri finansa edebilsin diye) yardımı artırmıştır. Diğer ülkeler içinde aynı şeyler sözkonusudur. Amerikan emperyalistleri vefalı dostlarını hiçbir şekilde yanlız bırakmıyor.

Vaktiyle Nikaragua faşist diktatörlüğünün başında bulunan Samoza, biliyorsunuz, ülkeyi bir aile çiftliği haline getirmişti. Gazetelerin yazdığına bakılırsa, Samoza'nın devlet bütçesi kadar parası yurtdışında bankalarda yatmaktaydı. Onlarca yıl, Nikaragua halkına kan kusturan bu faşist diktatöre, vaktin Amerika devlet başkanı "insan haklarına gösterdiği saygı ve katkıların"dan ötürü minnettar olduğunu yazmıştı. Bu sahtekarın "insan hakları" diye sözünü ettiği "hak" herhalde Nikaragua'yı sömürme ve halkına zulmetme "hakkı" olsa gerektir!... Tabi ki, bu "hak" kendilerine ve samoza'ya "aittir." Ve Samoza'nın başarı gösterdiğide muhakkaktır.!...

Amerikan emperyalistleri bölgedeki uşaklarını hem kendi menfaatleri ve hem de emperyalizmin menfaatleri uğruna daha büyük katliamlar geliştirmeye daha aktif davranmaya zorluyorlar. Bölgedeki Amerikancı yarı-sömürgeler aralarında, Amerikan'ında desteği ile çeşitli paktlar oluşturuyorlar. Onlar böylece hem blok çıkarlarını hem de devrim karşısındaki genel çıkarlar için güçlerini birleştiriyorlar.

Amerikan emperyalistleri Küba ve Nikaragua'dan sonra El-Salvador'da çıkarlarına, yönelik yakın tehlike için dikkatli davranıyorlar. Grenada'ya altı karayib ülkesinin senbolik ortaklığı ile asker çıkararak adayı işgal etmeside, Amerika'nın tehlikenin soğuk nefesini hissetmesinden kaynaklanıyor. Geçmişte Sovyetlerin Küba'ya füze yerleşirmesi karşısında, Amerika'nın gösterdiği tepki emperyalistlerin Latin Amerika dalaşmalarının hassas noktalarda seyrettiğini gösteriyor.

Bölgede Küba devrimi başarıya ulaştığında, Latin Amerika'nın emekçileri için bir umut olmuştu. Küba devriminin etkisiyle bölgede emperyalizme karşı mücadele yükselmişti. Fakat, Küba devriminin küçük burjuvazi önderliğinde gelişmesi onun sosyalist devrime dönüşmesini engellediği gibi yoluna bağımsız olarak devam etmesinide engelledi. Diğer etkenlerin yardımıyla Küba, Sovyetler Birliği'ne, bu ülkenin artık emperyalist bir ülke haline gelmesi halinde de, bağlılığını sürdürdü.

Amerikancı faşist diktatörlüğün yıkıntıları üzerinde yükselen Küba devrimi, Amerikan emperyalizminin varlığına yönelik olarak yarattığı tehlikeyi göğüsleyemedi. Küba "sırtını" Rus sosyal emperyalistlerine dayamakta! gecikmedi ve giderek, şeker deposu ve Rus sosyal emperyalistlerinin Latin Amerika karagahı haline geldi.

Rus sosyal emperyalistleri, doğal olarak, Küba'nın yarı-sömürgeleri haline gelmesi ile yetinmediler. Bölgedeki gelişen hareketlere

“yardım” vb. yollarla sızarak, önderliklerini ele geçirmeye çalıştılar. Nikaragua halkının mücadelesi de, böylece, daha Samoza'nın faşist diktatörlüğü devrilmeden Rus sosyal emperyalistlerinin ilgi alanına girdi. Sandinista şefleri Amerikan emperyalistleri karşısında, Rus sosyal emperyalistleriyle flört etmeye başladılar.

Rus sosyal emperyalistleri, dünyanın her tarafında olduğu gibi Latin Amerika'da da esas olarak, hareketlerin Amerikancı bloka karşı gelişiyor olmasından istifade etti. Burada da “anti-emperyalist” geçinme fırsatını buldu. Aynı şekilde sömürü alanları elde edebilmenin ve Amerikancı blok alehine yayabilmenin yolu olarak gelişen hareketlerin önderliğini ele geçiremeyince hiç olmazsa, külliyatlı yardımlarla kendisine bırakmayı benimsedi. sosyal emperyalistler olmazsa efendi değiştirmek isteyen uşak sınıfların karşısına cazip tekliflerle çıkmayı da ihmal etmeyerek, derbeciliğide teşvik ediyorlar.

Onlar Grenada da, Amerikanın geçtiğimiz yıl işgal edip son verdiği hakimiyeti solcu geçinen generalleri destekliyerek elde etmişti.

Rus sosyal emperyalistleri şimdi de El-Salvador mücadelesinin önderliğini ele geçirmek için çaba harcıyor. Gelişmeler El-Salvador'daki Amerikancı faşist diktatörlüğünün ömrünün kısaldığını gösteriyor. Son olarak ülkedeki mevcut iktidara karşı mücadele eden askeri-politik güçlerle, hükümetin “anlaşma” yolunu seçmesi artık muhalefetin kendini kabul ettiren bir alternatif haline geldiğini göstermektedir. El-Salvador Amerikan emperyalistlerinin yakın desteğine sahip. Ancak, Amerika El-Salvador da bir işgali şimdilik erken görüyor. Ayrıca böyle bir işgalin, Latin Amerika'da bir Vietnam yaratıp hem ülkedeki çıkarlarından olduğu gibi prestejinden de almasına yol açmayacağına garantisiz. Bu sebeple Amerika şimdilik vaziyeti El-Salvador faşist diktatörlüğüne ve CIA'nın örgütlediği sivil faşist örgütlere dayanarak kurtarmaya çalışıyor. Amerikan emperyalistleri Nikaragua'daki mevcut iktidarı karşı mücadele eden güçleride El-Salvador vasıtasıyla destekliyor. Basında Nikaragua'daki muhalif hareketin lideri Eden Pastora'nın CIA tarafından desteklendiği haberlerine rastlanıyor.

Şili'de Allende'nin sosyalizminin tepelenmesinden sonra General Pinochet'in başında bulunduğu askeri faşist diktatörlük halen Şili halkı üzerindeki baskı ve zulmünü olanca şiddetiyle sürdürüyor. Pinochet bütün refiklerine ders verir bir öğreticilikle hazırladığı anayasa ile daha

yıllarca sürecek devlet başkanlığında “meşrulaştırmıştır” yani oda General elbiselerini çıkarınca, Şili demokrasiye geçecek, ancak Pinochet devlet başkanlığına devam edecektir. Uşak basınının yazdığına göre, Pinochet’in anayasasına “hayır” diyen olmamış!.. Şili halkı binlerce evladını katleden bu celladın, anayasasına ve devlet başkanlığına “oybirliği” ile “evet” demiş!... Demekki, Şili halkı, Pinochet’in, bütün işkenceleri ve katliamları “Şili’nin birlik ve bütünlüğü” için yaptığını artık anlamış!... Kim böyle bir Şilisevere oy vermezki? Kimin vermemek hadine düşmüş ki?

Şili de Pinochet iktidarı, muhalefet güçlendikçe, tencere kapaklarının sesi gürleştikçe, meydanları göstericiler, fabrikaları, işyerlerini grevciler doldurdukça Pinochet ecel terleri döküyor. O bir yandan eski muhaliflerini vaktiyle çıkmak zorunda bıraktığı yurtdışında getirterek, sözümona “demokrasi” gösterileri sunmaya çalışıyor. Fakat her şey bir yana, Şili halkı onun bir kan-can düşmanı, sadist işkenceci olduğunu biliyor. Onbin kadar kayıp insanın generalin işkencehanelerinde öldürüldüğünü Mısır’da sağır sultan bile duydu. Halen daha bütün şiddetle devam eden işkencenin, Pinochet’e bağlı uşak “doktorların” nezaretinde yapıldığı haberleri yazılıyor. Ayrıca ilk defa doktorların işkencede rol almış olmasını hayretle karşılıyor millet!...(Belliki bunlar Türkiye’yi tanımıyorlar!...)

Her şeye rağmen Şili’de sosyalizmin zaferini engellemek mümkün olmayacaktır. ŞİLİ DEVRİMCİ KOMÜNİST PARTİSİ, faşist generallerin, katletikleri insanların üzerine basan kirli çizmelerinin içindeki ayaklarını, Şili halkının örgütlü mücadelesi sayesinde kıracaktır!... ŞDKP, marksizm-leninizm klavuzluğunda, Şili halkını zaferden zafere götürecektir.

Biz!..

Tıkıldığımız zindan köşelerinden,
Şili halkıyla birlikte söylüyoruz
Yırtıyor fırtına sessizliği,
Ufuktan yeni birgün doğuyor,
Gecekondulardan geliyor halk,
Tüm Şili şarkılar söylüyor.

Venseremos...Vensaremos,

Kıralım zincirlerimizi,

Venseremos Venseremos

Zulme ve yoksulluğa paydos!...

www.panzanarsiv.net

Şili'den sonra faşist generaller Arjantin'de kana buladılar. Kayıpların üzerindeki sis perdesi halla kakmadı. Geçtiğimiz günlerde faşist generaller kışlarına döndüler. Pek tabii onlar dönmeden önce işlerini sağlam kazığa bağlamak istediler. Bizde çıkarılan "12 Eylül uygulamaları hakkında dava açılmaz" yasaşının, bir iyisini yaptılar. Askeri faşist diktatörlük dönemindeki cinayetlerin davaları görülmeyecek ve bu suçlardan tutuklu askerlere "af" çıkarılacak! Sivil faşistlerin kimisi oy hesabıyla kimiside kamuoyunu karşıya alamayıp karşı çıkınca "af" çıkmadı. Fakat çıkmasa ne olur çıksa ne olur? Onlar döktükleri kan karşılığında sadece bir hayatlarını verseler hangi yarayı sarar?

Arjantin halkı, sivil faşist diktatörlük "af" çıkarsada işkenceci generalleri, katilleri asla affetmeyecektir! Onları arkasına sığınmak istedikleri "yasalarda" kurtaramayacaktır ve döktükleri kanın hesabını verecekler!.. Bundan kurtuluşun mümkünü yoktur. Birgün gelip düzenleri çatırdayıp çökünce, altında kalacak ve tarihteki yerlerini almak üzere defolup gidecekler. Bütün faşist diktatörlükler gibi!

Latin-Amerika, şüphesiz, bu kadarla anlatılabilecek kadar basit, küçük bir ülkeyi değil, koca bir kıtanın yarısını ifade etmektedir. Biz olanaklarımız ve savunmanın gerektirdiği ölçüde durduk.

Dünyada siyasal durumdan söz etmediğimiz bu bölümde şimdiye kadar Ortadoğu ve Latin-Amerika'dan söz ettik bundan sonra, kısaca Uzakasya'ya değinmek istiyoruz.

Uzakasyanın en önemli olayı, Çin'in kapitalizme dönüşüdür. Ayrıca kamboçyanın işgali, Çin-Vietnam çatışması, yakına gelince Afganistan'ın işgali gibi önemli olayların yansıdığı kıtada genel olarak bakınca, birinci meselenin, Asya'nın ezilen halklarının kurtuluşu için geliştirdikleri devrim mücadelesi ikincisinin ise, emperyalistler arası dalışmadan kaynaklandığı görülmektedir. Bu günümüzde bütün dünya için böyledir.

Savunmamızın geçtiğimiz bölümlerinde Çin'de kapitalizme dönüşten söz etmiştik. Burada bu konu üzerinde daha fazla durmayacağız. Çin'in dönüşü emekçilerin emperyalizme karşı dünya ölçüsündeki mücadelesine şüphesiz zarar vermiş bölgede Amerikan emperyalistlerinin durumunu güçlendirmiştir. Öyleki Amerikan emperyalistleri Çin'i kapitalizme dönüşü sayesinde Rusya'yı doğudan "sarmış" gibidir. Ayrıca Çin 1 milyarlık nüfusu ile yeryüzünün en büyük pazarıdır. Buda bir soluk almak için çok fazladır.

Çin, emperyalistlerle ilişkilerini her alanda geliştiriyor. Emperyalist şirketlerin, dev tekellerin heyetlerinin biri gidip biri geliyor. Onlar Çin'in kapitalizme dönmesinin ortaya getirdiği nimetlerinden alabildiğine yararlanmaya çalışıyorlar. Emperyalistler yeni konularla teşvik edilen sermayelerini Çin'e akıtıyorlar. Ayrıca dev şirketler ürünlerini piyasaya sürmüş durumdadırlar. Ayrıca Çin, bölgede, Amerikancı blokun "KOÇ"u olma yolundadır. Rus Sosyal emperyalistlerinin bölgedeki yeni üssü Vietnam'a ikide bir saldırmasına bakılırsa görüşümüzde haklı olduğumuz anlaşılacaktır. Bugünlerde, Çin'in "dersini vermek" iddiasıyla girdiği Vietnam'dan ikinci sefer dersini almış olarak döndüğü haberleri gelmektedir.

Vietnam devrimi yaklaşık yirmi yıllık şiddetli bir mücadele ile başarıya ulaşmış. 1976'da Kuzey-Güney birleşmesi ile sonuçlanmıştı. Vietnam devrimi ile bölgede Laos, Kamboçya ve diğer ülkelerde devrimci mücadelenin yükselmesi, bütün emperyalistlerin dikkatini bölgeye çevirmişti. Ayrıca Kore devriminin, Kuzey Kore'nin kurtulması ile sonuçlanarak başarıya ulaştığını eklemek gerekir. Bu devrimler her şeyden önce, kendi topraklarından, emperyalizmi söküp atmakla, dünyanın bir bölümünden onu silmiş ve ömrünü kısaltmış oluyorlardı.

Fakat bu ülkelerde devrime önderlik eden güçlerin sınıfsal karakterleri ve Sovyetler Birliği ile birlikte Sosyalist Kampın kapitalizme iltihakı ve yine yarıbaşlarındaki Çin'in emperyalizme teslim olması ve diğer etkenler, bu ülkelerin devrimi sürdürmelerini engelledi. Rus Sosyal emperyalistleri, kendilerini takibetmeleri için bölgedeki, ülkeleri zorladı. Amerikancı blok ile Rus Sosyal emperyalistlerinin dünyada yarattığı ikilemin dışında kalarak tek başına yollarına devam edemeyen bölge ülkeleri kapitalizme iltihak ettiler. Vietnam Rus Sosyal emperyalistlerinin uzak doğuda başlıca dayanağı durumuna geldi. 1978'de imzalanan "Dostluk ve İşbirliği Anlaşması" ile Vietnam Comecon üyesi oldu. Böylece Sosyal emperyalist kampa iltihak resmileştirilmiş oldu.

Kamboçya'daki iktidarın, Vietnam'ı izleyip, Rus sosyal-emperyalistlerine teslim olmaması bu ülkenin teslim alınması için mücadelenin başka şekillerde sürdürülmesini, daha doğrusu bu ülkenin sıkıştırılmasını gerektiriyordu. "İcabına bakılması" için, Vietnamla "sınır anlaşmazlığı" bahane edildi ve Vietnam 1979 Ocak ayında (200.000 bin kişilik bir kuvvetle) Kamboçya'ya saldırdı. Başkent Pnom Penh'i işgal etti. Rus sosyal-emperyalistlerinin kompradoru Heng Semrin baş-

kanlığında “ulusal cephe hükümeti” kuruldu.

“Pol Pot rejimi” olarak anılan eski iktidar ve daha önce ve savaş sırasında sürgüne gönderilen, milli burjuvazinin temsilcisi prens Norodom Sihanuk, şimdi ülke dışından hem Vietnam işgaline hem de işbirlikçi hükümete karşı savaşıyorlar. Vietnam, Kamboçya işgalini Kızıl Kmerler’in üstlendiği gerekçesiyle Tayland’a saldırıya kadar uzatmıştır.

Bilindiği gibi Çin Vietnam’ın kamboçya’yı işgalinden iki ay sonra da Vietnam’a saldırdı. Bu işgal püskürtüldü. Şimdi yeni bir saldırı yaşanıyor.

Kamboçya olayı başlı başına bir konudur. Bu ülke Vietnam işgalinden önce çok önemli olaylar yaşamıştır. Pol Pot’un başında bulunduğu iktidarın çok önemli hataları olmuştur. Pol Pot, ülke ekonomisine ilişkin hatalarının faturasını, halka ödetmiştir. Kızıl kmerler iktidarı savunulm derken “halkın karşısında” bir konuma düşmüşlerdir. Halka karşı zor kullanılması, Pol Pot iktidarının temelini sarsmıştır. Vietnam işgali karşısında ülkeyi savunacak güçler çok önceden kaybedilmiştir. Şimdide “Pol pot hataların faturasını ödüyor” dense, herhalde yanlış olmaz!..

Asya kıtasındaki olaylar bununlada bitmemektedir. Kıtanın “efendisi” Japonya’nın bir çok alanda dünya standartlarının üstüne çıkması ve bununla birlikte Çin’i hemen hemen yeniden “kazanması”, ona “şöyle yukardan bakma” havasını veriyor. Japon emperyalistleri II. emperyalist savaştan sonra “dikilerek” Amerikancı blokun en yakın müttefiki olmak durumundadırlar.

Bütün bunların yanında, Asya’da “tipik” askeri faşist diktatörlüklerin kan gölüne çevirdikleri ülkelerden Pakistan ve Bangladeş’te, muhalefet faşist diktatörlüğü sarsacak boyutlarda. General Erşad ve Ziya Ül-hak, sık sık bölgedeki rafikleri ile gülen pozlar vererek resimler çektirserlerde, iktidarlarının sallandığını hissediyorlar! General Ziya Ül-hak “yalnızlığın” acılarını Türkiye ile dindirmeye çalışıyor.

Bölge ülkelerinden Filipinler’de Marcos ailesinin saltanatı henüz sürüyor. Pakistan’da Butto’nun idam edilmesi, Erşad’ın tutuklanmaları, derken Marcos’un muhalefet liderini, ülkeye çağırıp öldürtmesi, bölge ülkelerinde hakim sınıflar arası mücadelenin (emperyalistler arası mücadelenin bir devamı olarak) önemli boyutlarda olduğunu gösteriyor. Filipinler’de Marcos’un muhteşem saltanatının sallandığı, muha-

lefetin yükseldiği haberleri basından eksik olmuyor.

Ayrıca bölgede, Amerikan emperyalistlerinin üslerinden Güney Kore'nin, Kuzeyle yer yer çatışmalar devam ediyor. Geçtiğimiz günlerde Güney Kore devlet başkanına yapılan suikastla tırmanan gerginliğin, "Olimpiyatlara birlikte katılma" yolundaki teklifle şimdilik yumuşatılmak istendiği izlenimi var. Ayrıca bu ülkenin birleştirilmesi çabalarının, emperyalistlerin çabaları yüzünden bir kör döğüşüne döndüğünü belirtmek yerinde olur. Güney Kore uçağının düşürülmeside, iki kamp arasındaki gerginliğe yeni bir halka ekleyerek soğuk savaşı tırmandırıştı.

Güney Kore, emperyalistlerden bölgede "üs" olmasından ötürü hayli destek görüyor. Hindistan ve Pakistandaki iç çatışmalardan başka, Srilanka olaylarında anmak gerekir. Nihayet Asya kıtasının en önemli diğer bir olayıda, Afganistan'ın işgalidir.

Bilindiği gibi, Rus sosyal-emperyalistleri yıllardır işgal altında tuttukları Afganistan'da katliamlarına devam ediyor. Babrak Karmal'ın temsil ettiği uşaklara dayanarak gerçekleştirilen işgal, emekçi kitlelerin büyük bir kesimi ile birlikte Amerikancı kompradorların ve toprak ağalarının da tepkisi ile karşılaştı. İşgale karşı mücadelenin önderliğini milî burjuvazinin sağ kanadı yapmaktadır.

Olayı bir çok bakımdan değerlendirmek gerekir.

Kanaatimizce Rusya'nın Afganistan'ı işgal etmesi gösterildiği gibi "devrimi kurtarmak" için yapılmamıştır. Çünkü bunun böyle olabilmesi için, önceden Afganistan'da devrimin yapılmış olması gerekirdi ki, "kurtarılacak" devrim olsun. Afganistan yarı-feodal ve yarı-sömürge bir ülke idi. Ülkede, emekçi sınıfların, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının iktidarını devirmek ve halk iktidarını kurmak için mücadele ettikleri bir sırada gerçekleştirilen bu işgal, henüz emekleme aşamasındaki devrimci mücadeleyi bastırmaktan başka, iktidardaki komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliğinin, Amerikancı blok ile işbirliği geliştirmesini önlemek ve ülkenin mevcut düzenini muhafaza etmeye yönelik olarak yapılmıştır.

İşgalin esas sebebi iktidardaki komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliğinin efendi değiştirmek istemesidir. Doğal olarak Rus sosyal-emperyalistleri buna müsaade edemezlerdi. Bu sadece pazar olarak bir kayıp değil, aynı zamanda yanbaşına bir belanın dikilmesi demek olurdu. Rus sosyal-emperyalistleri

www.partizanarsiv.net

Afganistan'ı işgal etti. Aradan geçen beş yıla rağmen ülkede yeni kurulan uşak iktidar henüz sağlama alınmış değil, Çünkü ülke halkı çok büyük bir kesimi ile birlikte, Amerikancı kompradorlar ve toprak ağalarının geliştirdiği direniş hâla kırılabilmiş değil.

Amerikancı blok, olaydan faydalanarak "demokrasi" savunucusu "anti-işgalci", "insan hakları savunucusu" kesilerek sosyalizmin işgalci olduğunu teşhire koyuldu. Bu arada özellikle Pakistan vasıtasıyla uşaklarına her türlü desteği sürdürüyor. Amerikancı blok, gelecekte mücadelenin başarıya ulaşması halinde, işi şimdiden garantiye almak istiyor. Amerikancı blok'un arzuladığı, Afganistan'ın kendi yarı-sömürgeleri olmasıdır. Böylece çok önemli bir mevzi kazanacaklardır.

Rus sosyal-emperyalistleri, Afganlı uşaklarının bağışladığı topraklar üzerinden, Güney ülkelerine, Ortadoğuya özellikle körfeze daha çabuk müdahale imkanlarına kavuşmuşlardır. Böylece "körfez uçak menzillerine girmiştir".

Afganistan'da işgale karşı gelişen hareketin içinde Amerikancıların yer alması, bir bütün olarak direnişi haksız kılmaz. Direniş bütünüyle, emperyalistler arası dalaşmanın bir "aracı" olarak gösterilemez. Bugün Rus sosyal-emperyalistlerinin yerine, Amerika'dahi, o ülkeyi işgal etmiş olsaydı, bugünkü halk kitlesi gene direnecek, Rus sosyal-emperyalistlerinin uşaklarında direniş içinde olacaktı. Bizim desteklediğimiz, bu direnişte somutlaşan, Afgan halkının milli kurtuluş ve demokrasi mücadelesidir. Afgan halkı doğru bir önderliğe sahip olduğu takdirde, Rus sosyal-emperyalistlerini kovacağı gibi, mücadeleyi sürdürerek, Amerikancılarında iştahını kursağında bırakabilir. Zaten Afgan halkı için emperyalistlerden birisini tercih etmek diye bir sorun yoktur. Onun kurtuluşu bir bütün olarak emperyalizmin ve ülkedeki kompradorların temizlenmesi ile mümkündür. Afganistan Komünist Partisi (M-L)-İnşa Örgütü'nün M-L'den ayrılmadığı müddetçe mücadeleyi zaferle taçlandıracağı muhakkaktır!..

Afrika kıtasına gelince,

Başında genel olarak şunu belirtmek gerekir: Afrika'da da temelde iki olay vardır. Birincisi, emperyalistlerin dalaşmaları ve bunun sonucu olarak gelişen mücadele, ikincisinde, Afrika'nın ezilen halklarının devrim mücadelesi...

Rus sosyal-emperyalistleri öteden beri kollarını kıtayı saracak şe-

kilde uzatmıştır. Onlar bir yandan komprador devletler vasıtasıyla mevcut menfaatlerini korumaya çalışırken, bir yandan da gelişen hareketlerin önderliğini ele geçirmeye çalışıyorlar.

Etiyopya’da işbirlikçileri vasıtasıyla, Eritre halkının mücadelesini önlemeye ve mevcut menfaatlerini korumaya çalışıyorlar. Bu ülkeden başka, bir çok Afrika ülkesinde asker ve askeri danışman bulunduyorlar.

Amerikancı blok, bütün kıta’da pazarın büyük kısmını elinde bulduran taraftır. Rodezya’daki ırkçı-beyaz azınlık iktidarından sonra, Güney Afrika’daki azınlık iktidarı, kıtanın güneyinde, Amerika hesabına bekçilik yapan saldırgan bir karakol durumundadır. Güney Afrika Cumhuriyeti, Namibya’yı, Angola’nın bir kısmını işgal altında buldurmakta, bölgede ayrıca içlerinde Mozambik’inde olduğu bir çok ülkeye saldırmaktadır.

Bu tepeden tırnağa silahlı uşak devleti, Amerikan emperyalistleri bilinçli olarak kurmuşlar ve halende her bakımdan desteklemekte, zehirli bir yılan gibi bölge halklarının içine bırakmaktadırlar. Afrika’nın ta ucunda bu “beyaz adamlar” ne arıyorlar? Ne istiyorlar bu içi kapkara derisi “beyaz adam”lar? Bu “beyaz adam”ların memleketi neresidir? Binlerce kilometre ötelere sadece “insan avı” için mi gelmişlerdir?

Afrika’nın insanı soruyor:

Madem ki öyle, bu kadar “av”dan sonra neden çıkıp gitmezler?

Olaylar ona cevap veriyor.

Gitmezler!... Kovulmadan gitmez “beyaz adam”lar!.. Beyaz adamlar sadece “insan avı” için gelmediler. Onlar Afrika’nın emekçilerinin canına bir sülük gibi yapışıp kanını, iliğini emmeye geldiler.

Afrika, kıta ülkelerinin istikrarsız ekonomik ve sosyal yapıları bakımından Latin Amerikayı andırmaktadır. Birçok ülkede, askeri faşist diktatörlükler hüküm sürmekte, darbeler birbirini izlemektedir. Geçtiğimiz günlerde, devlet başkanı Seku Ture’nin ölümünden sonra bir darbeye sahne olan Gine’den sonra, Kamerun’da da darbe olduğu haberleri gelmektedir.

Günümüzde kıta bir çok önemli olay yaşamaktadır.

Batı Sahra’nın kurtuluşu için mücadele eden Polisario cephesinin, Fas hakim sınıflarına karşı geliştirdikleri mücadele güçleniyor.

www.partizanarsiv.net

Libya bütün kıta'da bir çok olayda "taraf" durumunda. "Afrika Birliği"nden önderlik mevkini ele geçirmeye çalışıyor. Libya anti-Amerikancı tutumla birlikte ılımlı bir anti-sosyal emperyalizm izliyor. Bu iktidarın karakterinin "milli burjuva sağ" olmasından kaynaklanıyor. Libya'nın, Ortadoğu'da Rus sosyal-emperyalistlerinin "koç"u Suriye ile birlikte hareket etmesi bölgedeki Amerikancı yarı-sömürge devletlerle kısmi çatışmalara girmesi, son olarak sudan'a saldırı ve nihayet Angola'da asker bulundurma, hepsinden de önemlisi Doğu Almanya ile askeri işbirliği anlaşması imzalaması, Libya'nın sosyal emperyalist blokla "flört" ettiğini göstermektedir.

Libya Çad'da Fransız emperyalistlerinin uşakları ile dalaşma halindeki muhalefeti aktif bir şekilde desteklemektedir. Öyle ki, Çad iç savaşında muhalefetin temel dayanağı Libya'dır.

Şurası kesindir ki, Afrika'da, ezilen halkların kurtuluşu da ancak devrimle mümkün olacaktır. Ne zamanki Amerikancı blokun karakolu, ırkçı-faşist Güney Afrika Cumhuriyeti yerle bir edilir... Ne zaman ki Rus sosyal-emperyalistlerinin erleri Angola'nın altınlarından çekilir.. Ne zamanki emperyalizm ve kıta gericiliği dört bir yandan denize dökülür... Afrika'nın kara derili emekçileri güneşi içlerine kadar çekebilir, Afrika'nın temiz havasını, analarının aksütü gibi, helalce soluyabilirler!

Avrupa toprakları, dünyanın ilk kapitalist devletlerinden sonra ilk emperyalist devletlerin de üzerinde yeşerdiği topraklardır. Bugün, emperyalizmin beşiği olan bu kıta genel olara ikiye bölünmüş durumdadır. Batısı çoğunlukla Amerikancı bloka mensup emperyalist-kapitalist ülkelerden ibaretken, doğuda çoğunlukla, sosyla-emperyalist bloka mensup emperyalist-kapitalist ülkelerden ibarettir.

Bütün kıtada feodalizmden söz etmek hemen hemen olanaksızdır. Eski sosyalist ülkelerin yeni kapitalist ülkeler haline gelmesi ile birlikte (ekonomik ve toplumsal yapısı henüz tartışma konusu olan Arnavutluk bir kenara) kapitalist olmayan ülke yoktur. Ancak bu kapitalist ülkelerden bir kısmı emperyalist ülkelerdir. Emperyalist ülkelerin dışında kalan bütün kapitalist ülkeler (İspanya, Portekiz, Yunanistan, Romanya, Bulgaristan vb.) yarı-sömürge ülkelerdir.

Bütün kıtada sosyalist devrim gündemdedir. Kapitalist yarı-sömürgelerden, emperyalizmin kovulması sosyalist devrime bağlı olarak gelececek anti-emperyalist mücadele ile mümkündür. Bu kapita-

list yarı-sömürgeler’de sosyalist devrim doğal olarak, emperyalizme karşıda gelişecek ve zaferi halinde, ülke kapitalist olmaktan kurtulacağı gibi yarı-sömürge olmaktan da kurtulacaktır.

Kapitalizmin beşiği olması sebebiyle, Avrupa’da işçi sınıfı nicel olarak ta güçlüdür. Burjuva demokrasisi sosyalizm için mücadeleyi bir yere kadar, düzenin sınırları içinde geliştirebilmeyi olanaklı kılmaktadır. Bu ülkelerde sendikal çalışma hem çok önemli, hemde diğer ülkelere nazaran daha geniş imkanlara sahiptir. Buralarda komünist partileri mutlaka “kanun dışı bir temel üzerinde” olmak şartıyla kitleleri (Barışçıl) yani legal olarak örgütleyerek devrime hazırlayabilir. Pek tabii devrimin, bütün görevlerini düzenin sınırları içinde yapabilmeyi olanağı yoktur. Bu sebeple komünist partileri legal mücadeleyi esas almakla birlikte, illegal mücadele de yapmak zorundadırlar.

Kitlelerin devrime hazırlanması, sadece onların legal kitle örgütlenmesinde toplanmasıyla mümkün değildir. Bu aynı zamanda, devrimin gereklerini, gerektiğinde zora dayanarak yerine getirecek, silahlı güçlerin de örgütlenip hazırlanması ve özellikle komünist partisinin proletarya ve diğer emekçi sınıflar içinde örgütlenmesini gerektirir. Öyle ki devrimci durum olgunlaştığı zaman, komünist partisi kitleleri harekete geçirerek kumanda edebilsin. Ancak böyle bir hazırlıkla, kitleleri toplu bir ayaklanmaya sevk edebilmek ve sosyalist devrimi yapabilmek mümkün olabilir.

Kapitalist ülkelerin diğer bir gerçeğinde bu ülkelerde reformizmin güçlü oluşudur. Özellikle emperyalist ülkelerin tekelci burjuvazisi, sömürge ve yarı-sömürgelerin zenginliklerini yağmalayarak elde ettikleri korkunç servetin sadece çok az bir kısmını harcayarak işçi sınıfı içinde nispeten refah bir tabaka yaratmakta ve bu tabakayı (“işçi aristokrasisi”ni) işçi sınıfını sosyalist devrimden vazgeçirerek düzenin sınırları içinde “değişme”lere (yani “reformlara”) razı etmek için kullanmaktadır. Ayrıca burjuvazi genel olarak işçi sınıfına da (yarı-feodal ülkelere, sömürgelere nazaran) nispeten “rahat” bir hayat temin edebilmektedir. Bu ülkelerde işçi ücretleri yüksek, çalışma saatleri kısa, ve çalışma koşulları mesela bizim ülkemize oranla daha elverişlidir. Burjuvazi babasının hayrı için değil ama, esasında, devletini, dünyasını korumak için “bir tas çorba” sunmaktan geri durmamaktadır.

Burjuvazi, sosyalizmin, işçi sınıfını bütünüyle kucaklayarak, peşinden götüreceği gerçeği karşısında, işçi sınıfını devrimden vazgeçir-

mek için çabalarını yoğunlaştırdı. O, diğer şeylerin yanısıra sahte sosyalist ve komünist partilerini örgütleyip piyasaya sürerek, işçi sınıfının bu sahtekarların peşine takılmasını teşvik ediyor. Avrupa’da komünist ve işçi partilerinden, ayrıca sosyalist partilerden geçilmiyor! Kautsky’nin torunları kapitalist sistemin temel dişlilerinden biri haline geldiler. Bir çok ülkede (Yunanistan, Fransa, İspanya vb. de) sosyalist parti hükümetleri var. “Sosyalist” etiketli uşaklar, efendileri önünde sınavlarını başarıyla veriyorlar. Tekelci burjuvazi, simahılarda “moda” olarak, “sosyalist parti”leri hükümetin başına geçirerek, “işlerini yoluna koyuyor”lar.

Hükümet olmaları sebebiyle, bütün dünya sahte sosyalistlerin yüzünü daha iyi görme fırsatını buldu. Bu “sosyalist” etiketli uşakların, tekelci burjuvazinin cennetinin “ebediyete kadar” devam etmesi için ellerinden geleni hakkıyla yaptıkları görmek isteyenler için açık.

Avrupa’nın emperyalistler arası dalaşmanın belli başlı odaklarından birisi olduğunu ve bunun özellikle “silahsızlanma” vb. tartışmalarında, çekişmelerinde “soğuk savaş”la açığa çıktığını ortaya koymadan önce, Polonya olaylarından ve Almanya’da “yabancı düşmanlığı”ndan, ırkçılıktan söz etmek istiyoruz.

Polonya’da bir kaç yıldan beridir açığa çıktığı gibi önemli bir toplumsal muhalefet vardır. “İşçi sınıfı iktidarı” olduğunu iddia eden Polonya’da hakim sınıflar, 10 milyon civarında işçiyi karşıya almış durumdadır. Bu ülkede toplumsal muhalefeti Amerikancı blok istismar ederek ve bu muhalefete dayanarak Polonya’yı sosyal-emperyalist bloktan kapmaya çalışmaktadır. Rus sosyal-emperyalistleri, General Jaruzelski’yi devreye sokarak, şimdilik muhalefeti susturmuş durumdadır. Ancak, Polonya’nın her an patlamaya hazır olduğunu belirtelim.

Almanya’da “yabancı düşmanlığı” kuru bir düşmanlık değil, tamamen ırkçılığın bir sonucudur. “Büyük Almanya” düşleyenlerin Alman ırkını “üstün” görenlerin, vaziyete bakılırsa, Hitlerden sonra bitmiş olmadıkları görülüyor. Bunu, Almanya’da faşizmin hortladığına yormak için henüz erken olmakla birlikte, tekelci burjuvazisinin ülkedeki yabancı işçilerden kaynaklanan bazı ekonomik, sosyal sorunlarda bu ırkçılardan faydalandığını ileri sürmek yanlış olmayacaktır. Alman tekelci burjuvazisi gençliğin dikkatini sınıf mücadelesinden başka alanlara çekmek için özel gayret sarfediyor. Bir kısmının ise faşist örgütler-

de toplanmasını teşvik ediyor.

Almanya'dan başka, Mussolini'nin torunlarında dedelerinin anısını yaşatmak için, bir istasyona saldırarak 70 kişiyi öldürdüklerini duyunca, tarihin bu lanetle andığı bu adamların, mezarları üzerindeki toprağın az olduğu geliyor insanın aklına!

Emperyalistlerin, "silahsızlanma, sınırlandırma" derken sürdürdükleri silahlanma; günümüz dünyasının (bir çok olayıda birlikte getiren) önemli olaylarından birisidir.

Gelişmeleri kısaca özetleyelim.

30 Kasım 1981'de başlayan Cenevre görüşmeleri, 1983'ün Aralık ayında kesildi. Amerikan nükleer füzelerinin Avrupa'ya yerleştirilmesine devam ediliyor. Bilindiği gibi Amerikancı blokun askeri-politik örgütü NATO, 1979'da Avrupa'da, "Nükleer silahlarda denge sağlamak" iddiası ile kıtanın beş ülkesine (Almanya, İngiltere, İtalya, Hollanda ve Belçika'ya, 108'i Pershing, 464'ü Curise olmak üzere) füze yerleştirme kararı almıştı.

Amerikancı blok, İngiltere ve Fransa'da konumlandırılmış 162 nükleer füzenin, Sovyetlerin Avrupa'ya yönelik 360 adet SS-20 nükleer füzeleri karşısında denge oluşturmadığını iddia ederek, yeni füze yerleştirmesine gerekçe göstermiştir. Amerikancı blok, sosyal-emperyalistlerin bunu kabul etmemeleri halinde "sıfır çözüm" planını ileri sürmektedirler. Ancak "sıfır çözüm" Amerikancı bloka göre başka sosyal-emperyalist bloka göre başka olabilirdi. Amerikancı blok, Rusya'nın, Avrupaya yönelik bütün SS-20'lerini kaldırmasını "sıfır çözüm" olarak kabul ederken, Rus sosyal-emperyalistleri, İngiliz ve Fransız emperyalistlerinin elindeki 162 füzeyle karşılık olarak, 162 SS-20'nin kalmasını "sıfır çözüm" olarak kabul ediyorlar. Bu taktirde, her biri üç başlık taşıyan SS-20'ler, (üçer başlıktan) 486 füze ihtiva ettiği için, Rus sosyal-emperyalistlerinin "üstünlüğü" muhafaza ediliyor olduğundan, Amerikancı blokça reddediliyor!

Emperyalistler nalıncı keseri gibi hep biteviye vuruyorlar!

"Sıfır çözüm" denince, her biri ötekinin "Sıfır" olmasını anladığından, yapılan tartışma tantanadan öteye gidemiyor! Sahtekarlar her fırsatta birbiri aleyhine üstünlük sağlamaya çalışıyor, olmadık dolaplar çeviriyorlar. Onlar yalnızca soymayı düşündüklerinden bir türlü anlayamıyorlar. Dolayısıyla düello devam ediyor.

Hatırlanacağı üzere, Natolu emperyalistler (1979) aldıkları karar-

www.partizanarsiv.net

larını, 1983 Aralık ayında, İngiltereye Pershing füzelerini taşıyıp konumlandırmaya başlayarak uygulamaya koydular. Rus sosyal-emperyalistleri buna tepki olarak görüşmelerden çekildiler. Onlar ayrıca, “Atlantik te kıtalar arası nükleer füze atabilen denizaltılarını sürekli tutacaklarını”, “SS-20’leri otomatik kontrole bağlayacaklarını” açıkladılar. Sosyal-emperyalistler bunlardan başka, doğu Avrupa ülkelerine füze yerleştirmeyi de plan dahiline aldılar.

Aslına bakılırsa “karşılıklı güç dengesi ve nükleer silahların sınırlandırılması” görüşmeleri Cenevre’de başladığında bunun, tamamen bir sahtekarlık olduğu emperyalistlerin birbirlerine “elense çektikleri” görülüyordu. Çünkü, daha görüşmeler başladığında 270 olan, SS-20 sayısını, Ruslar 360’a çıkarmışlardı. Amerikan emperyalistleri de, Avrupaya yerleştirdikleri 572 füzenin büyük bir bölümünün yapımını tamamlayarak yerleştirilmesine başlamıştı.

Amerikan emperyalistleri, bu görüşmelere başladıkları zaman “Double track” (iki yol) diye bir politika ortaya koymuşlardı. Yani bir yandan “silahsızlanma” görüşmeleri devam ederken, öbür yandan olanca hızıyla silah üretimi sürdürülecek. Rus sosyal-emperyalistleri de benzer bir yol tutarak, hem kamuoyunu “silahsızlanma taraftarı” pozlarına girerek kandırmaya çalıştı, hem de delice silahlandı!

Emperyalist blokların jandarması, iki en büyük emperyalist devlet müttefiklerindeki silahlanmaya, silahlanma harcamalarını artırmaya zorluyor. Amerikan emperyalistlerinin direktmesi üzerine, Japon emperyalistleri, Harpoon füzeleri fırlatan, nükleer denizaltı yapımına başladılar. Aynı şekilde kamuoyunun sert tepkisi yüzünden, Curise füzelerinin yerleştirilmesini reddeden, Hollanda ve Belçika hükümetlerine, emperyalistler baskı yapıyorlar. Diğer yanda Rus sosyal-emperyalistleri “silahsızlanma” gösterileri arasında Hindistan’da T 72 tanklarını üretecek fabrikanın açılışı yapıldı. Doğu Avrupa ülkelerine nükleer füze yerleştirme tartışmaları sürerken, Rus sosyal-emperyalistleri Doğuya yönelik füze sayısını da artırdılar. Alman emperyalistleri Leopard-1 tanklarından sonra Leopard-2’nin üretimine geçmiş durumdadılar.

Her iki emperyalist blokun, sınırları dışında yüzbinlerce askeri var. Rus sosyal-emperyalistlerinin 22 tümeni Doğu Almanya’da, ayrıca 10 tünde diğer doğu Avrupa ülkelerine dağılmış durumda. Amerikan emperyalistleri, hemen hemen dünyanın her köşesinde bucağında

asker bulunduruyor. Amerika “Çevik Kuvvet”, “Deniz Piyadeleri” derken, uzayda savaşabilecek ordu kurma hazırlıkları içinde...

Emperyalistler sömürge ve yarı-sömürgelerini, üsler, dinleme tesisleri ile donatmışlardır.

Filolar okyanuslarda yüzen adalar gibi, yeni yeni nükleer santrallerin inşası büyük bir gizlilik ve “aciliyet” içinde devam ediyor.

Emperyalistler dünyanın istedikleri kesitini, istedikleri anda nasıl yok edebileceklerinin provasını yapıyorlar. Bu sebeple askeri tatbikatların biri bitmeden, öbürü başlıyor! Her gün bir manevra ile emperyalistler; hem birbirlerine güç gösterileri sunuyorlar hemde emekçilere gözdağı vermek istiyorlar.

Amerikan emperyalistlerinin, Hiroşima ve Nagazaki de binlerce insanı bir anda yok eden “Atom bombası” şimdi çok “nazik”, “efendi”, “mütevazi” bir bomba gibi... çünkü yeni ölüm makinalarının yanında masum kalıyor.

Emperyalistler birbirlerini sıkı bir şekilde röntgenliyorlar. Reagan ile Çernenko, birbirlerinin yellenmesini bile dinliyorlar! Hatırlardadır; Amerikan’ın ünlü U2 casus uçakları Türkiye’den havalanıp, Rusya semalarında görev icra ederken yakalandı! Rus sosyal-emperyalistleri “casusluk görevine memur” olduğu iddiasıyla, geçtiğimiz günlerde Güney Kore yolcu uçağını, içindeki yüzlerce masum insanın gözünün yaşına bakmadan düşürdü. Amerikan emperyalistleri yüzlerce sivil insanın hayatını hiçe sayarak, yolcu uçağını casusluk faaliyetinde kullanması ise ayrı bir cinayet örneği!

Emperyalistler, üçüncü bir emperyalist savaşa hazırlanıyorlar. Ancak, şurası muhakkak ki, çıkacak bir savaş ne I. emperyalist savaşa, ne de ikincisine benzeyecektir. Güçler ve nükleer silahlar yüzünden bu savaş “yenme” değil “yoketme” savaşı olacaktır. Emperyalistler, kan ve gözyaşı üzerine kurulu saltanatlar için kudurganca silahlanıyorlar.

Muhtemelen çıkacak bir savaşın galibi olmayacaktır. Çünkü, günümüzün savaş sanayisi “saldırıya” karşı, otomatik “karşı saldırı” (her iki halde de nükleer silahlarla) yapacak şekilde gelişmiştir. Amerikancı blokun, Almanya’dan havalanarak 8 dakika içinde Moskova’yı vuracak Pershing füzelerinden birisi daha fırlatıldığı ilk dakikalarda karşı saldırıyı da otomatik olarak başlatacaktır.

Çıkacak bir savaşın, silahların niteliği bakımından “sınırlı” olması da mümkün değildir. Çünkü, Avrupa’da “sınırlı bir nükleer

savaşın” mağlubu, pekala şansını Asya’da deneyecek ve savaş topyekün savaşa dönüşecektir. Sınırı kim koymuş kim kaldıramaz?

emperyalistler, sahtekarlık ediyorlar! Onlar aslında topyekün bir nükleer savaştan galip çıkmanın yollarını arıyorlar. Sanayi şimdi bu alanda geliyor. Öyleki, önce vurup saniyede “iş bitirmek!” Başka yolu yok. Karşı saldırıya zaman bırakıldığı taktirde, bu ilk saldırısında yok olması demektir!

Emperyalistler, ekonomilerini askerileştirmiş durumunda. Yayınlanan istatistiklere göre silah harcamaları % 30 dolaylarında. Korkunç! Milyonlarca insanın aklıyla karşı karşıya olduğu, binlercesinin öldüğü bir dünyada emperyalistler milyarlarca dolar harcayarak ölüm makineleri üretiyorlar.

Atomdan sonra biyolojik silahlarla insanlar, onulmaz hastalıklara düşürülerek, veba, tifo, kolera gibi bulaşıcı hastalıkların pençesine terkedilmek isteniyor. Kimyasal silahlarla insanlar çeşitli şekillerde zehirlenerek, kıvrana kıvrana öldürülmek isteniyor. Nötron bombası bir tek sinek bile affetmiyor! Sokaklarında, parklarında çocukların cıvaldaşmadığı, sevgililerin kolkola dolaşmadığı, güneşin boşuna doğup boşuna battığı bir yer, bomboş beton yığınları!.. Nötron bombası ile emperyalistlerin elde etmek istedikleri manzara bu.

Nükleer silahlar tam bir facia!..

Binlerce kilometre ötesini, kıtadan kıtayı vurabilen füzeler... Bunları birbirine çevrili bu ölüm makineleri efendilerinin buyruğunu bekliyorlar.

Günümüzün silahları ile bir savaştan dönüş mümkün değil. Başlamak her şeyi bitirmeye yetiyor. Sadece bir tarafın kazanacağını hesap etmesi yeterli.

Emperyalistler, insanlığı ölümlerden ölüm beğenmeye zorluyorlar. Kan emiciler “silahsızlanma” çığırkanlığı yaparak silahlanıyorlar. Onlar, yeryüzünde dişleri batmamış canlı kalsın istemiyorlar. Amaçları “evrenin efendisi olmak”. İçleri kapkara, gözlerini kan bürümüş emperyalislerin. Emperyalistler hayatı öldürmek istiyorlar, Ya her kes onlara secde edecek ya da göçüp gidecek.

Ezilen halkların canına yapışmış bu asalak vampirlerin, birbirleri ile nihai bir hesaplaşma hazırlıkları içinde oldukları günümüzde, bağımsızlık, demokrasi ve sosyalizm mücadelelerine karşı da kullandıkları silahları en öldürücü olanlardan seçiyorlar. Onlar yarı-sömürgelerde

ki uşaklarını da modern silahlarla donatıyorlar, yarı-sömürgelere, tektikleri kendi ellerinde olmak üzere nükleer silahlar yerleştiriyorlar.

Avrupa'da milyonlarca insan bu barbarlığı lanetliyor. İnsanlık "uygar" geçinen bu uygarlık düşmanlarının çirkin yüzlerine lanet okuyor. Barış gösterileri bir çok ülkede, hükümetleri sarsacak ölçüde güçlü. Ezilen halkların büyük bir bölümü, emperyalistlerce mahküm edildikleri karanlık içinde, bu canavarlığı pek seçemiyor. Seçsede sesini yükseltmesini faşist diktatörlükler engelliyorlar. Emperyalist savaş kışkırtıcılığına ve silahlanmaya yakından şahit olan Avrupa kamuoyu emperyalistlerin ölüm tüccarlığına karşı çıkıyor. Son olarak kamuoyunun baskısı neticesinde Hollanda ve Belçika'nın emperyalistleri ülkelelerine şimdilik füze yerleştirmeyi göze alamadılar.

Avrupa'da ve diğer ülkelerde, mevcut barışı tehdit eden bu canavarca silahlanmaya ve ölüm tacirliğine karşı çıkan, bütün barış taraftarlarını, Türkiye'deki barış taraftarlarını yanlarında görmelidir. Bizler tutuklu bulunduğumuz zindan köşelerinden emperyalistleri lanetliyoruz. Türkiye'nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkı ve diğer barış taraftarları, ülkemize nükleer füze yerleştirilmek istendiği bu sıralarda seslerini yükseltmelidirler.

Ülkemizde barış taraftarları faşist diktatörlüğün zulmü altında, barışı korumak için en ufak bir tavır geliştiremiyor. Geçenlerde, Çeşme'de yapılan Nato savunma bakanları toplantısına karşı hiç gösteri olmamasını hayretle karşılayan bakanlardan birisi "şimdiye kadar hangi ülkede olduysa, bu tür toplantılar yapıldığında binaların çevresinde toplanan binlerce insan protesto ederdi. Hayret! Türkiye'de en ufak bir şeye rastlamadık" dedi. Biz, bu uşağa şunu söylemek istiyoruz. BUNA SİZİN UŞAKLARINIZ İZİN VERMEDİ! Böyle olmasının sebebi, halkımızın, sizin caniliğinizi onaylaması değil, nefretini yüzünüze haykırarak fırsatı bulamamasıdır!..

Emperyalistler, ülkemizde yeni yeni üsler inşa etmektedir. Ülkemizde eskiden beri mevcut olan nükleer silahların tetiği Amerikan emperyalistlerinin elindedir. Bu sebeple birlikte Türkiye stratejik konumundan ötürü ilk vurulacak, işgal edilecek ülkelerden birisidir. Emperyalistler, Hollanda ve Belçika hükümetlerinin reddetmesi üzerine açıkta kalan Curise füzelerini Türkiye'ye yerleştirmeyi planlıyorlar. Geçtiğimiz günlerde Güneş gazetesinde şöyle bir haber yayınlandı.

"Güneş muhabiri Nato askeri karargahında (Shope) yaptığı araş-

www.partizanarsiv.net

tırmaya göre, füzerin Türkiye'ye yerleştirilmesi eğilimi ortaya çıktı.

Yetkililere göre “yerleşim ve nüfus yoğunluğu bakımından” Türkiye daha elverişli imiş. Doğu Anadolu’da geniş boş topraklar varmış ve buraya saldırı halinde az adam ölmüş.”

İşe bakın!..

Milyonlarca insanın hayatıyla kumar oynuyorlar!...

Onlar, emperyalist dalaşma uğruna Kürt halkını feda ediyorlar. Onların, “Doğu Anadolu” diyerek kastettikleri topraklar Kürdistan dır. Emperyalistler, Türk hakim sınıflarını da “ne kaybedersiniz saldırı halinde yakılıp-yıkılacak olan yer Kürdistan dır” diyerek hizaya getirmeye çalışıyorlar.

Türkiye’nin çeşitli milliyetlerden halkı, bütün barış severler buna müsaade etmemelidir.

Her şeye rağmen, emperyalistler Kürdistan a ve diğer bir çok ülkeye nükleer silahlar yerleştirse lerde, çok uzak olmayan bir gelecekte bu silahlar geri tepecektir. Özellikle Rus sosyal-emperyalistlerinin, dünyanın en saldırgan, en canavar iki emperyalistinden birisi olduğu halde, besleme örgütlerle “barışçı” kesilmesi ve ezilen halklara şirin görünmek istediği sahtekarlığı ile birlikte Amerikancı blokun “caydırma”, “savaşı önlemek” tantanası ile saldırma ve öldürme güçlerini artırdıkları, bu iki emperyalist devletin en büyük savaş kışkırtıcıları olduğu teşhir edilmelidir.

Mevcut barışın gittikçe sarsıntıya uğradığı günümüzde barışı korumak mücadelesinin önemi artmaktadır.

Emperyalistler arası dalaşma derinleştikçe, devrim mücadelesi güçlendikçe, emperyalistler yeni yeni silahlar üretmekten geri durmayacaklardır. Bugün ellerinde dünyayı bir kaç kez yok edebilecek kadar silah bulunmasına rağmen emperyalistler genede hızlı bir tempoyla silanlanmayı sürdürüyorlar. Onlar, hem birbirlerini yok etmek, hem de dünyanın efendisi olmak için devrim mücadelelerini, en öldürücü silahlarla bastırmışlardır, bastırmaya da devam edeceklerdir.

Biz emekçilerde savaşmalıyız. Emperyalistler insanlığı yok etmek fırsatını bulamayacaklardır. Silahlar taki hiç bir işe yaramayınca... artık savaşlar çıkmayınca... emperyalistler yokoluncaya kadar mücadele etmeliyiz!..

Onlar,

Daha kundağına sarılı bebeleri, gelinlik kızları, delikanlıları,

www.partizanarsiv.net

gözlerini kırpmadan katlederek... açmış ve açacak bir tek gül bırakmayarak, hayatı öldürmek istiyorlar!..

Yaşamak özlemini, ceylanları yakmak kül etmek istiyorlar!... Evren kendilerine secde etsin istiyorlar!

Kahpelik bu!

Buna izin verilmemelidir!..

Emperyalistler bir an önce yeryüzünden silinmelidir!

Sayın mahkeme heyeti!

Savunmamızın buraya kadarki bölümünde, esas olarak dünya olaylarından söz ettik, Bundan sonrada, bugün ki Türkiye'nin geçmişinden ve bugünkü durumundan söz etmek istiyoruz. Şunu tekrar belirtelim. Biz bu işi en iyi şekilde yapmak iddiasında değiliz. Olamayızda. Bunun olanakları yok. Bilinçli olarak bunu yababilme olanakları bize tanınmamıştır. Dolayısıyla söyleyeceklerimiz yeterlilikten uzaktır. Ancak, genelde eski bildiklerimizi genel bir çerçevede özetlemeyi bir savunma için yeterli buluyoruz.

Osmanlı imparatorluğu, bütün dünya da, feodalizmin eğemen üretim tarzı olduğu bir dönemde kuruldu. Doğal olarak gelişmesini feodal bir devlet olarak sürdürdü ve yeni Türk devletinin kuruluşu ile, 621 yıl süren ömrünü tamamladı.

Bilindiği gibi "Beylik" kurumu feodal bir kurumdur. "Osmanlı" namıyla tanınan beylikte Osmanlı ailesinin hakim olduğu bir bölge topraklarında, feodal bir saltanatı. Bu saltanat, beylik toprakları üzerindeki halkın -köylülüğün- emeğinin gasb edilmesi üzerine kuruluydu. Bütün topraklar "beyin malı" idi. Köylüler bu topraklar üzerinde çalışır, üretim yapar ve ailelerinin kıt-kaanat geçimi için aldıkları ürün, karşılığında "rant" (yani kira) öderlerdi.

Temel üretim aracının toprak olduğu bu dönemde "en büyük toprak ağaları" başka bir deyişle "Beyler" toprak gasbı için yoğun savaşlar içerisinde idiler. Yıllarca süren bu mücadelenin bir beyliğin hakimiyetine yol açması doğaldı. Zamanla, "Osmanlı" namı ile anılan beyliğin, diğer beylik topraklarında kendi "mülkü" haline getirerek, beyliğini genişlettiğini, beyliklerin, (ancak Osmanlı'lara bağlı olan beyliklerin) bir bileşkesi olarak Osmanlı devletinin doğduğunu görüyoruz.

Feodal Osmanlı devleti, "en büyü ağa"nın ("Osmanlı" ailesinin) siyasi temsilciliğini yaptığı, feodal sınıflar devleti idi. Devleti elinde bu-

www.parlizanalarsiv.net

lunduran, bir bütün olarak feodal sınıf (toprak ağaları) olduğu halde, Osmanlı ailesi zora dayalı olarak, feodal sınıfın temsilciliğini elinde tutuyordu. Bütün devlet toprakları Osmanlı ailesinin “mülküdür” ve bu temel üzerinde devleti elinde bulunduran “Padişah”lık, bir bakıma “ağaların ağası”dır.

“İmparatorluk” haline gelmeden önce, Osmanlı devletindeki feodal sömürü genel de iki şekile işliyordu. Birincisi; bağlı beyliklerin, “bağlılıklarının” semeresi olarak ödedikleri, yani merkezi devlete bağlı beyliklerin ödediği vergiler ve ana beyliğin, feodal sınıf temsil etme hakkını “zor”a dayalı olarak elinde bulunduran beyliğin topraklarındaki angarya sömürü...

Bilindiği gibi, devlete bağlı beyliklerin (toprak ağalarının) vergiden başka, asker besleme ve savaşlarda merkezi orduya asker yollama veya bizzat beylik askerinin başında olarak savaşa katılma gibi yükümlülükleri de vardı.

Osmanlı devletinin, sonradan çevre devletlere saldırarak bir çoğunun yıkılmasına (ve böylece toprakların devlet topraklarına katılarak “padişahın mülkü” haline gelmesine) yol açtığını ve bir bakıma imparatorluğun yıkılmış devletler, beylikler üzerinde kurulduğunu görüyoruz. Bu süreç aynı zamanda imparatorluğun feodal sömürgeci bir imparatorluk haline geldiği süreçtir.

Osmanlı imparatorluğu, toplumsal ve ekonomik geriliğinin bir sonucu olarak, işgal ettiği ülkelerde halk topluluklarını ekonomik ve kültürel olarak sömürgeleştiremedi. Egemenliği, bütünüyle askeri gücüne dayalı idi. İmparatorluk batı’da, bölge halklarının ekonomik ve kültürel seviyesi karşısında, yerli halkı “Türkleştirmek” bir yana, kendisi erime tehlikesiyle karşı karşıya kaldı.

İmparatorluk, işgal ettiği topraklarda, devlete bağlı siyasal organlar teşkil etti ve bu sömürge valilikleri vasıtasıyla askeri işgalini sürdürürken, işgal ettiği ülkelerden vergiler aldı. Sömürge valilikleri, artık padişahın mülkü sayılan bu topraklarda siyasal bağımlılığı muhafaza etmenin yanısıra (.....) memur edildiler.

İmparatorluk, doğudaki işgallerinden sonra, çoğunlukla sömürge valilikleri oluşturduğu halde, batıdaki işgallerden sonra sömürge valileri atamaktan çok yerli beylerin “merkeze siyasi bağımlılık koşulu ile” beyliklerine izin verdi. Bir anlamda iç işlerinde serbest dış işlerinde imparatorluğa bağlı bir yapı kuruldu. Siyasi bağımlılığın temeli olarak,

bu “beylikler” sistemli olarak, merkezi devlete vergi ödediler. İmparatorluk bu topraklarda, genede askeri-memur bir teşkilat bulundurdu.

Merkezi devlet, müslüman halktan “öşür” (onda-bir) adı altında, esasında rant’a tekabül eden bir vergi alırken, müslüman olmayan tebadan da “haraç” alında. Adından da anlaşıldığı gibi bir çeşit vergi olarak alınan “haraç”ın haraçlığı tamamen zora dayalı ve hiç bir normal meşru sebebi olmadan alınmasından kaynaklanıyordu.

Ayrıca bütün tasarrufu imparatoruluğa ait olan “has” topraklarından başka, “zeamet” adı verilen vergilerin alındığı topraklarda vardı.

İmparatorluk sipahi askerlerinede “maaş” yerine “tımar” olarak toprak veriyordu. Tımar sahipleri, padişahın kendi tasarruflarına verdiği topraklar karşılığında asker besliyorlar ve icabettiğinde bu askerler, merkezi orduyla birlikte savaşlara katılıyorlardı.

Feodal sınıf, merkezi devletin finansmanına, topraklarından elde ettiği üründen (veya ürün yerine doğrudan para vererek) sistemli katkılarını sürdürdü. Bu feodaller, merkezi devlete öşür veren köylülüğü birde kendileri soyarlar, angaryanın esas bölümü yerel feodallara akardı.

Ayrıca imparatorluk yönetimini yerel beylere bıraktığı hallerde de, işgal ettiği toprakların bir kısmını tımar olarak, beylikte kalan imparatorluk memurlarına ve askerlerine tahsis ederdi.

Sonuç olarak feodal devlet, temel üretim aracını elinde bulunduran ve bunu çeşitli şekillerde rant karşılığında (.....) ve sömürünün temelini köylülüğün emeğinin sömürülmesi oluştururdu.

Osmanlı imparatorluğu, halifeliğin padişahlara geçmesi ile birlikte “ümmetçi” bir yapı kazandı. Böylece imparatorlukta halk toplulukları genel olarak islam olup olmamasına göre ikiye ayrılırdı. Vergilendirmede de bunun esas alındığını belirtmiştik. Öşür vergisinde kıstas “islam olmak”tı. Haraç ise “müslüman olmayan” (zamanın deyimiyle Gay-i müslüman)lardan alınan vergi idi.

Feodal Osmanlı imparatorluğunun tarihi boyunca halk ayaklanmaları hiç durmamıştır. Bu ayaklanmalar içinde “özel mülkiyetin kaldırılmasını” isteyen “Şeyh Bedrettin isyanı” gibi ilerici ayaklanmalarda vardır. Ayrıca sürekli olarak sömürge halklarda Osmanlı imparatorluğunun zulmüne ve esaretine karşı çıkmışlardır. Bu isyanlar sürekli katliamlarla bastırılmış, binlerce insan öldürülmüştür.

Daha önce genel olarak 17. yy'ın feodalizmin çökmeye başladığı, kapitalizmin doğup geliştiği yüzyıl (yy) olarak kabul edildiğini belirtmiştik. Bu tarihi dönemde batı Avrupa'da kapitalizm doğup geliştiği halde imparatorlukta feodalizm halen en koyu biçim ile devam ediyordu. İmparatorlukta kapitalizmin henüz müve halinde olduğu bir dönemde, batı Avrupa'da kapitalist devletler doğuyordu.

Kapitalizmin doğuşu ile halk topluluklarının uluslaşma sürecine girdiklerini, “kapitalizmin şafağında” ulusların doğması ile birlikte ulusal mücadelenin de geliştiğini görüyoruz. Feodal sömürgeci bir imparatorluk olması sebebiyle, Osmanlı imparatorluğu bu tarihlerden itibaren sürekli ulusal kurtuluş mücadelelerinin karşısında olmuştur. Özellikle batı'da erken başlayan ulusların “Milli kurtuluş” mücadeleleri, hem feodal sınıflara hem de feodal sömürgeci imparatorluğa karşı gelişmek zorunda kalmıştır. Bu olay doğu Avrupa (.....) en önemli sebeplerinden birisidir. 1800'lü yıllarda, feodal sömürgeci imparatorluğun, doğu Avrupa'daki ulusal kurtuluş mücadelelerinde, feodalizmi ayakta tutan gerici rolü, imparatorluğa “kapitalizme düşman” bir karakter kazandırmıştı.

Batı Avrupa'da genç burjuvazi, işçileri ve köylüleri arkasına alarak, burjuva demokratik devrimleri ile feodalizmi, devrimci anlamda tasfiye ederken, imparatorlukta hala koyu bir feodal yapı hüküm sürmekteydi. Batıdaki genç kapitalist devletler rekabetçi dönemlerini yaşar ve hızlı bir sanayileşme ile gelişirken, doğu Avrupa ülkelerinde bir bir bağımsız kapitalist devletler haline gelirken, imparatorlukta kayda değer bir anti-feodal hareket henüz gelişmemişti.

İmparatorluk, batı da rakabetçi kapitalizmin yaşandığı bir sırada, doğu Avrupa'da kapitalist devletlerin doğuşu önünde, feodalizmden başka, ikinci büyük engeli teşkil ediyordu. Doğu Avrupa'da feodalizmin tasfiyesi, bağımsızlık mücadelesine bağlı olarak geliştiği için, batıda olduğu gibi bir iç sorun değil, aynı zamanda ülkenin bağımsızlığı sorunu idi.

Batı Avrupa'da kapitalizm doğduktan sonra, feodalizmle mücadelede, feodalizmi ayakta tutan veya bu hesaplaşmada olumlu veya olumsuz rol oynayan bir “dış” müdahale ile karşılaşmamıştı. Feodalizmle kapitalizmin mücadelesi, bir bakıma her iki tarafında “öz güçleri” arasında bir mücadele olarak gelişti ve sonuçta da bilindiği gibi, feodalizmin tepelenmesi ile sonuçlandı.

Fakat doğuda böyle olmadı.

Doğu Avrupa'da genç burjuvazi feodalizme karşı mücadeleyi ulusal kurtuluş mücadelesi ile birleştirmek zorunda kaldı. Doğal olarak bu ülkelerde, feodalizmle kapitalizmin hasaplaşması da aynı zamanda ulusal kurtuluşçu güçlerle sömürgeci güçlerin hesaplaşması olarak gelişti. Yani bu ülkelerde feodalizmle kapitalizmin öz güçlerinden başka sömürgeci burjuvazi de hesaplaşmaya (feodalizmden taraf olarak) katıldı ve böylece mücadele daha başından özgür gelişme olanaklarından yoksun kaldı.

Doğu Avrupa ülkeleri bağımsızlıklarını kazandılar ve kapitalist devletler haline geldiler. Ancak feodalizmin tasfiyesini bir bütün olarak tamamlayamadılar. Batıdaki kapitalist devletlerin rekabetçi dönemlerini tamamlamak üzere oldukları bir sırada sahneye yeni kapitalist ülkeler olarak çıkan doğu Avrupa ülkeleri, çok geçmeden batıda rekabetçi dönemini kapsayan kapitalizmin (yani tekelci kapitalizm) engeli ile karşılaşarak, rekabetçi dönemlerini özgürce yaşayamadılar. Buna bağlı olarak bu ülkelerde, feodalizmin kalıntılarının tasfiyesi, emperyalizm çağına taşınmış oldu ve artık o çağda da, emperyalizmin muhafaza etmesi sebebiyle tasfiyesi tamamlanamadı.

Bu süreçte;

Batı da kapitalizm rekabetçi dönemini yaşarken ve doğuda da bağımsız devletler doğarken, hala kayda değer bir anti-feodal hareketin gelişmediği imparatorluk, doğu Avrupa daki geri kapitalist devletler gibi sonunda emperyalizmin vantuzları arasına düştü.

Osmanlı imparatorluğu emperyalizm çağına feodal bir imparatorluk olarak girdi. İmparatorlukta vaktiyle kapitalizmin geç doğuşu ve gelişmemesi, emperyalizm çağından önce bir burjuva devrimi imkanını ortadan kaldırdı. Emperyalizm çağına girerken, imparatorlukta kapitalizm, feodalizmi tasfiye edebilecek güçte değilken, bir de emperyalizmin karşısına dikilmesi ile tamamen güçsüz kaldı.

Başka bir deyişle, emperyalizmin Osmanlı imparatorluğuna girmesi, aynı zamanda, feodalizmin, burjuva demokratik devrimi ile tasfiye imkanlarının ortadan kalkmasını beraberinde getirdi. Çünkü artık, milli kapitalizmin gelişerek yok etmek durumunda olduğu feodalizm, sırtını emperyalizme dayıyordu, yerini sağlama alıp, hayatını şimdilik kurtarmıştı.

Bütün dünya da "emperyalizm çağı", feodalizmin burjuva anlam-

www.partizanarsiv.net

da tasfiye yollarının tıkandığı çağdır. İmparatorluk, feodalizmin yıkılıp, kapitalist devletlerin doğup geliştiği, koca üç yüz yılı (17. yy-20.yy arasını) feodal bir imparatorluk olarak tamamlamıştı. Bu üç yüz yılda imparatorluktaki kapitalizm, yabancı kapitalizmin baskısı altında kalarak, belini dorultamamış, hiç bir zaman güçlü bağımsız bir gelişme gösterememiş, bu sebeplede, feodalizme karşı mücadelede mesafe katedemediği gibi, imparatorluk son üç yüz yılını kapitalizme karşı savaşım durmakla geçirmişti.

Diğer yandan,

Feodal Osmanlı imparatorluğunda burjuva demokratik devrimi yolu tıkalı olduğu gibi, feodalizmi iç dinamikle tasfiye edebilme yoluda tıkalı idi. Çünkü:

Kapitalizme iç dinamikle geçiş; Paris Komünü olayları, genç kapitalist ülkelerde işçi sınıfı ile burjuvazi arasındaki çelişmenin derinleşmesi, böylece işçi sınıfı ile burjuvazinin feodalizme karşı ittifakının bozulması ve henüz feodalizmi tasfiye edememiş ülkelerde burjuvazinin, feodalizme karşı burjuva devrimi için işçi sınıfını, artık önderliğinde mücadeleye seferber edememesi sonucunda, emperyalizm çağından bir süre önce feodalizmin devrimci anlamda (köylü usulü hal tarzı) tasfiyesi giderek ortadan kalkmıştı. Bu dönemden itibaren taki emperyalizm çağına kadar bir kısım ülkelerde (Purusya, Rusya vb.) burjuvazi, feodalizmi aşağıdan yukarıya tasfiye edebilecek güçleri önderliği altında toplayamadığı için, bu kez feodalizmi yukardan aşağıya tasfiye yolunu seçti. “Purusya usulü hal tarzı” dediğimiz bu tarz tasfiye, feodalizmi süreç içerisinde tasfiye etmekten başka, işçi sınıfına karşı da bir ittifaka yöneltti.

Kapitalizm, siyasal üst yapıda yer ettikten sonra, feodalizmi buradan, (hemde feodalizmle ittifak içinde) tasfiye ederek ülkenin sosyal ve iktisadi yapısına kapitalizmi egemen kılıyor, başka bir deyişle, çelişmesi önündeki engelleri temizliyordu.

Ancak bu tarihi dönemde, imparatorlukta kapitalizm bu tarz tasfiyeyi başaracak kapasitede güçlü dinamiklerden ve üst yapıda kayda değer bir yerden yoksundu. Çünkü, bütün dünyada iç dinamikle kapitalizme geçme döneminde, imparatorluk çoktan yabancı kapitalizmin eline düşmüş ve feodalizmi tasfiye edecek yegane “dinamik” olan milli kapitalizm önemli ölçüde tahrip olmuş ve (ilerlemeye değil) gerilemeye devam ediyordu. Yukarıdan aşağıya feodalizmi tasfiye edebilmek

www.partizanarsiv.net

için “yukarıda” bir yerde olmak gerekirken, imparatorluktaki milli kapitalizm bu dönemde “yukarıda” (yani siyasal üst yapı da) bir yer edilemedi. I. Meşrutiyetin ilanı (1876-1877) ve ilk Osmanlı parlamentosunun açılması, siyasal üst yapıda bir değişmeye tekabül etmiyordu. Kaldığı bu göstermelik parlamento sadece bir yıl sürdü.

İmparatorlukta kapitalizm, kayda değer bir yere, ülkenin ekonomik yapısında bir ağırlığa erişemediği için siyasal üst yapıda yansıyanmadı. Meşrutiyetin ilanı, imparatorluğun bir bakıma “Avrupa modasına” uymak çabasından öteye gidemedi. Meşrutiyet genç kapitalist devletlerdeki gibi de olsa, Osmanlı devletine hiç de “meşru” tiyet kazandırmadı ve devlet feodal sınıfın siyasal egemenlik aracı olarak kaldı.

Üyelerini padişahın atadığı “Ayan Meclisi”nin yanısıra üyelerini “Milletin Seçtiği”, “Mebusan Meclisi”, Osmanlı devletine “meşru” tiyet kazandırmadığı gibi, “burjuva devleti” niteliğinde kazandırmadı. Çünkü “burjuva devlet” ve “burjuva demokrasisi” kapitalist iktisada tekabül ederler.

Fakat “meşrutyet”i bir bütün olarak “modaya uymak” diye vasıflandıramayız. Bunu, temelde kapitalizmin varlığına bağlı bir olay olarak değerlendirilmelidir. Eğer imparatorlukta milli kapitalizm daha güçlü durumda olabilseydi, “meşrutiyet” veya başka bir hareketle, iktisaden varlığının bir yansıması olarak siyasal üst yapıdaki yerini alacaktı. “Meşrutiyet”in ilanından sonra, Osmanlı parlamentosunun bir yıl sonra fesh edilmesi ve “anayasanın” rafa kaldırılması... hep siyasal üst yapıdaki feodalizmin egemenliğini (çok nispi bir sarsıntıdan sonra) pekiştirme çabasından kaynaklanmaktadır. Bunu yaparken feodalizmin kayda değer bir engelle karşılaşmadığını biliyoruz. Eğer kapitalist gelişme, iktisadi yapıda önemli bir gelişme gösterebilmiş olsaydı, üst yapıdaki yansımasında bu kadar kolayca (bir padişah fermanı ile) bir anda sökülüp atılamazdı. Aynı şekilde feodalizmde bir silkinme ile siyasal üst yapıdaki eski egemenliğine asla kavuşamazdı.

Şurası kesindir ki, imparatorlukta ki, feodalizm ile kapitalizm kendi başlarına bir mücadele sürdürebilselerdi, ve emperyalizm, feodalizmle mücadelenin temel unsuru milli kapitalizmi tahrip etmeseydi, feodalizm Osmanlı imparatorluğunun iktisadi ve sosyal yapısından da sökülüp atılacaktı.

Daha önce yabancı kapitalizmin, milli kapitalizmi çökerttiğini daha önce belirtmiştik. O dönemde, binlerce el tezgahı ile, gelişerek günü-

müzün modern fabrikaları olabilecek binlerce atölye yabancı kapitalizm ile rekabet edemedi ve kapanıp gitti. Çeşitli araştırmalara dayanan istatistikler, 5-10 yıl içerisinde imparatorluktaki el sanatlarının, atölye üretiminin ölüm döşeğine yattığını göstermektedir. Yabancı kapitalistler gelişmiş sanayi ürünlerini daha ucuza pazarlayarak, yerli imalatın olanca pazarını ele geçirdi ve onu iflasın eşiğine getirdi. Binlerce dokuma tezgahından, halı vb. atölyelerden, deri imalathanelerinden çok az bir kısmı hayatını sürdürebildi. Milli kapitalizmin gelişmesinin bir ayağını teşkil eden madenler, hammadde kaynakları yabancı kapitalistlerin eline geçti.

Emperyalistler, sermaye ihracı ile imparatorluğu boğazına kadar borca batırdılar. Emperyalistlerden borca alınan sermaye (yatırıma değil) sarayın lüksüne, protokole veya eski borçların ödenmesine gittiği için her kuruluş başına ülke biraz daha bağımlı hale geldi, biraz daha içerden çöktü. Emperyalistlerden alınan borcun vadesi dolup ödenmeden, sadece faizleri anaparanın bir kaç katı olarak, emperyalistlerin kasalarına aktı. Emperyalistler, böylece imparatorluğu donsuz karıya çevirdikten sonra, alacaklarını tahsil edemez duruma geldiler. Yabancı kapitalistler alacakları tahsil etmenin bir yolunu buldular. Onlar Düyun-u umumiye (umumi borçlar) teşkilatını kurarak imparatorluğun bir kısım vergilerine el koydular. Düyun-u umumiye “Devlet içinde devlet” gibi kemirerek imparatorluğu içerden çökertti. Bizim, şimdiki “İMF severlerimizin” yabancı sermaye aşkları ta bu tarihlere dayanır. Herhalde o zamanda imparatorluğun başındakiler (eğer vardıysa) yabancı sermayeye karşı çıkanları “vatan hâini” sayıyorlar, padişahın “yüksek buyrukları” ile “tez elden kelleleri” vuruluyordu muhakkak! Sanıyoruz, emperyalistlerin “yardım” türküleri, ta o zamandan beri söyleniyor. Yani emperyalistler “sağolsunlar” ta o tarihten beri ülkelerinin kalkınmasını bir kenara bırakarak, boyuna “Türkiyenin kalkınmasına katkıda bulunmak için” çırpınıp duruyorlar. Adamlardaki fedekarlığa bak!

Emperyalizmin, önceleri Osmanlı imparatorluğunda, sonradan da yeni Türk devletinin ekonomik ve siyasi hayatında ki yeri çok önemli ve geniş bir konudur. Biz genel olarak değineceğiz.

“Rekabetçi kapitalizmin ayrıtedici özelliği meta ihracıydı. Tekelci kapitalizmin ayrıtedici özelliği ise sermaye ihracıdır.” İşte bu sebeplerdir ki, Osmanlı imparatorluğu önceleri “yabancı kapitalizm” (yani

www.partizanarsiv.net

rekabetçi kapitalizmin) istilasına uğramış, bu dönemde ülkelerin en ücra köşelerine kadar taşınan ithal edilmiş “Meta”lar, yerli kapitalizmi (milli kapitalizmi) tahrip etmiş, daha bu taarruz bitmeden, bu kezde emperyalist sermaye ülke ekonomisini pençesine almıştır. Yabancı metalar, ülkenin pazarını istila ederek, mevcut milli kapitalizmin yaşadığı pazarı, çekip elinden almış, iflasına yol açmış, diğer yandan da tüketim böylece karşılandığından yerli imalat daha teşebbüs aşamasında iken önlenmiştir.

Emperyalizm, Osmanlı toplumuna girdiğinde, henüz kuvvetle mevcudiyetini sürdüren **feodalizmi esas dayanak olarak almıştır**. Başka bir deyişle, imparatorluk iktisadında emperyalizmin temel fonksiyonu “kapitalizmin gelişmesini engellemek” olmuştur. Bu her toplumda da böyledir. Böyledir çünkü kapitalizmin Osmanlı toplumunda gelişmesi demek, giderek kapitalizmin ülke iktisadına hakim olması demektir. Bunun neyi ifade ettiği açıktır. Eğer imparatorlukta kapitalizm hakim iktisadi biçim halini alabilseydi, işgücünü, madenleri yerli kapitalistler sömürecek, yerli pazarı da yine yerli imalatın ürünleri doyuracak ve emperyalizme sömürecek bir şey kalmayacaktı. Görüldüğü gibi ülke kapitalizminin, ülkede, emperyalizme sömürecek bir şey bırakmaması, emperyalizmin ülkedeki varlık sebebini ortadan kaldırmaktadır. Emperyalizmin neden kapitalizmin gelişmesini istemediği açıktır. Eğer emperyalizm kapitalizmi geliştirseydi bu kendine kastetmek olurdu.

Bütün bunlardan ötürü, imparatorlukta, emperyalizmin varlığı, imparatorluğun geri iktisadi yapısına sıkı sıkıya bağlıdır. Emperyalizmin, feodalizmi temel dayanak alması tesadüf bir dostluk değildir. Bir toplumda, kapitalizmin gelişmesi ancak feodalizmin tasfiyesi ile mümkün olabilir. Feodalizm, kapitalizme karşı varlık-yokluk savaşı içindeyken, emperyalizmin kendine uzattığı ele sarılması ona, durumunu şimdilik sağlama alması olanağını sağlamaktadır. Emperyalizm içinde aynı şey geçerlidir. “Kapitalizmin gelişmesini engellemek” yalnızca feodalizmin muhafaza edilmesi ile mümkündür. Geri iktisadi yapı muhafaza edilmeden ülkeyi bağımlı tutabilmek mümkün değildir. Çünkü ülke iktisaden geri olduğu sürece emperyalizme bağımlı olacaktır.

Emperyalizmle-feodalizmin bu gerici ittifakı işte bugün bu sebeplerden dolayıdır. Birinin varlık savaşı diğerinin ülkeyi sürekli bağımlı tutabilme savaşı onları böyle bir ittifaka itmıştır. Bu durumda doğal olarak kapitalizmin gelişmesi eskiden karşısında yalnızca feodalizmi

buluyorken, bu ittifakla bir de emperyalizm karşısına dikilmiştir. Böylece kapitalizmin, yani ülkenin feodalizmi bağrından doğmuş milli kapitalizmin gelişmesi karşısındaki engeller onun için artık “aşılmaz” hale gelmiştir.

Emperyalizm, Osmanlı imparatorluğundaki feodal yapıyı muhafaza ederek kapitalizmin gelişmesini engellemiştir derken meselenin bir yanını-emperyalizm ile feodalizmin ittifakını ortaya koymuş olduk. Meselenin diğer yanı da, emperyalizmin, imparatorluktaki feodalizmde, kendi isteğine rağmen sebep olduğu çözümlerdir. Şimdi bunu kısaca izah edelim.

Emperyalizm, feodalizmle ittifak ederek bir yandan varlık sebebinin garanti altına alınırken diğer yandan da, ülkeyi sömürebilmek için sömürünün alt yapısını oluşturur. Bir kere yeraltı zenginlik kaynaklarının başlarına birer şantiye dikilir, bu şantiyelere ulaşmak, hammaddeleri taşımak, aynı şekilde metayı en ücre köşeye kadar götürmek için demir yolları, kara yolları vb. döşenir. Diğer nakliye olanakları sağlanır ve işgücünü yerinde sömürebilmek için fabrikalar kurulur. Ayrıca doğal olarak, bir takım kapitalist üretim araçları (makinalar) faaliyete sokulur. Sonuç olarak feodalizmin çözümlerine yol açan bazı adımlar atılır.

Feodalizmin “doğal” kabuğu parçalanır. Kazağını evinde üreten köylü, daha güzelini pazardan alır. Ununu evinde yeldeğirmeninde öğüten köylü, tahılını pazarda sattıktan sonra fabrika unu alır. Ayakkabısını, ölen hayvanının derisinden değil, pazardan alır. Çarık yerine “iskarpın” giymeğe başlar. Çıradan sonra gaz lambası, daha sonra da elektirik başlıca aydınlatma aracı olur. Bulgur, makarna artık evde yapılmaktan çok pazardan alınır. Evde pekmez, başlık (pestil) yapmaya gerek yoktur. Bütün bunlar pazarda artık istenildiği an bulunmaktadır. vs.

Ayrıca, hammaddeleri işletmeye açmak, fabrikaları işletmek, taşıma işleri, yükleme-boşaltma vb. için işgücü gereklidir. Böylece bir kısım “işsiz-güçsüz”, “aylak” çalıştırılmaya başlanır. İşçilerin toplumun nüfusu içindeki oranı artar. Kapitalist sömürünün temeli olan artı-değer sömürüsü genişler.

Motorize araçlar toplumun hayatına daha fazla oranda girer. Millet eskiden günlerce yaya, taban teperek yaptığı yolculukları, kısa zamanda yapmak imkanından faydalanır. Binlerce kilometre uzaklıktaki

insanlarla konuşabilir, haberleşebilir, toplumda tam bir kültürel deprem başlar.

Kapitalist üretimin nimetlerinden daha geniş ölçüde yararlanılır. Kara sabanın, öküzün, pulluğun yeri dardır. Traktör, Patos, biçerdöver, Pres vb. bir çok kapitalist tarım aracı kullanılmaya başlanır. Toprak ağaları, topraklarını binlerce ırgata değil, 4-5 traktöre sürdürür, yine bir kaç biçerle biçtirirler. Ayrıca binlerce dönüm araziden elde edilen milyonlar bazı yatırımlara da yönelir. Toprak ağaları fabrika kurar veya ortak olurlar. Köylülerin büyük bir kısmı topraktan daha önce koptuğu için, sanayi kentlerine göçer, bir kısmı bir ayağı köyde bir ayağı şehirde, mevsimlik işçilik yaparak geçinir. Bir kısmı yarıcılıkla geçinir, bir kısmı ufacık toprağından sonra başkasının toprağında ırgatlık yapar. Bir kısmı ise kendine yeter toprağında çalışıp durur.

Daha elverişli ve karlı olduğu için köylü ürünün bir kısmını veya tamamını pazara götürür, satar ve diğer temel geçim ihtiyaçlarını alır. Bir kısım geçim ihtiyaçlarını tamamen pazardan alırken, bir kısmını hala kendi kendisine üretir.

kısacası, emperyalizmin ülkeyi sömürmek için yaptığı yol, açtığı fabrika, kurduğu şantiye de bir oranda ister istemez feodalizmin çözülmesine yol açar. Zaten emperyalizm bu çözülmeyi bir yere kadar teşvik eder. Mesela, kundurasını evinde yapan köylü artık kundura ihtiyacını pazardan karşılarsa bir kısım geçim araçlarını kendisi üretmek yerine, emperyalistlerin ürettiklerinden alırsa, bu emperyalizmin sömürüsünü artıracığından teşvik edilir.

Görüldüğü gibi emperyalizm, bir nispette feodalizmin çözülmesine yol açmakta ve hatta bir yere kadar çözülmeyi teşvik etmektedir. Ama hepsi bir yere kadar! Oradan ileri gitmek, ülkenin iktisadi yapısına kapitalizmi hakim kılmak, emperyalizmin varlık sebebini ortadan kaldırmak olacağından orada durmak gerekir.

Emperyalistler, Osmanlı imparatorluğunda binlerce kilometre demiryolu döşemişlerdir. Bu demir yollarının güzergahını da, kendileri tespit etmişler ve işletme hakkında kendilerine ait olmuştur. **Hatta, emperyalistleri işletme hakkından başka demir yolları boyunca uzanan bütün madenlerin işletilmesi hakkını da almışlardır.** Öyle ki, 3500 Km. civarındaki demir yolu ancak yeni Türk devletinin kuruluşundan sonra, millileştirilmiş ve yeni demir yolları yapılabildiği. Vaktiyle emperyalistler bu demir yollarını yaparken

amaçları, her zamanki tantanalarına “ülkemizin gelişmesine katkıda bulunmak” değildi elbette. Onlar, hammadde kaynaklarımıza ulaşmak, onları taşıyabilmek, metallerini en ücra köşelere kadar götürmek istiyorlardı.

Emperyalizm, feodalizmde yol açtığı çözülme oranında, yeni bir kapitalizm geliştirdi. Feodalizmin gözeneklerinde geliştirilen bu kapitalizm, emperyalizmin imparatorluğa getirdiği komprador kapitalizmdi. Bu kapitalizmi diğerlerinden ayıran temel özellik, emperyalizmin geliştirmiş olmasıydı.

Komprador kapitalizm, feodalizmle uzlaşan, varlığı feodalizmin varlığına bağlı olan feodalizmle kaynaşmış bir kapitalizmdir. Bu sebeble komprador kapitalizmin geliştirilmesi, feodalizmin varlığına yönelik bir gelişme değildir. İmparatorlukta emperyalizmin geliştirdiği bir komprador kapitalizm, o tarihlerden beri ülke iktisadının temel unsurlarından biri olarak varlığını sürdürmüş tamamen gerici karakterinden ötürü, üretici güçlerin gelişmesi önünde engel teşkil etmiştir.

Bu noktada şuna dikkat çekmemiz gerekir.

Emperyalizmin “kapitalizmin gelişmesini engellediğini” söylerken, diğer yandan da “emperyalizmin komprador kapitalizmi geliştirdiğini” söylemek bir çelişki midir? Hayır! Bizim söylediğimiz bir çelişki arzetmemektedir. Çünkü “komprador kapitalizmi geliştirmek” ile “kapitalizmi geliştirmek” farklı şeylerdir. Eğer emperyalizm “kapitalizmi geliştirmek” amacıyla olsaydı, ülkeye geldiği zaman, mevcut olan kapitalizmi, yani milli kapitalizmi tahrir etmezdi. Oysa ki, emperyalizmin ilk işinin, milli kapitalizmi tahrir etmek, gelişimini engellemek olduğunu görüyoruz. Demek ki, emperyalizme lazım olan kapitalizm, başka nitelikte bir kapitalizmdi. Bu öyle bir kapitalizm olmalıydı ki, bu ülkede, gerçek anlamda kapitalist gelişme yoluna tıkamalı, feodalizmle uzlaşmalı ve onu hiç bir şekilde tasfiye etmemeliydi.

Milli kapitalizm, tabiatı itibarıyla anti-feodal gelişmesi önündeki temel engel feodalizm olduğundan, feodalizmle uzlaşması düşünülemez.

Bu durumda gelişmesi feodalizmin tasfiyesine yol açan bu kapitalizm, emperyalizmin dayanağı olamazdı. Ve zaten daha önce de belirttiğimiz gibi, eğer emperyalizm, imparatorlukta bu milli kapitalizmi tahrir etmeyerek, gelişmesini önlemeseydi, milli kapitalizm muhakkak, feodalizmi tasfiye edecekti. Feodalizmin imdadına emperyalizm

yetiştirdi.

Demek ki, “emperyalizmin geliştirdiği” kapitalizm, milli kapitalizmden tamamen farklı bir karakterdedir. İktisadi yapıda ki, milli kapitalizm ile feodalizm çelişmesi (komprador kapitalizmin doğarak, feodalizmle içiçe girmesinden ve tamamen gerici bir ittifak oluşturmamasından sonra) milli kapitalizm ile feodalizm ve komprador kapitalizm arasındaki çelişme halini almıştır.

Bütün bunlardan ötürü, komprador kapitalizmin gelişmesini “kapitalizmin gelişmesi” ile karıştırmamak gerekir. “komprador kapitalizmin gelişmesi” demek, esas olarak emperyalizmin geliştirdiği kapitalizmin, feodalizmle ittifakını daha da genişletmesi demektir. Eğer komprador kapitalizmin gelişmesi, feodalizmin tasfiye olmasına yol açsaydı, bu komprador kapitalizmin kendi varlığını kendisinin yok etmesi anlamına gelirdi. Halbuki daha önce de belirttiğimiz gibi komprador kapitalizmin varlığı feodalizmin varlığına bağlıdır. Feodalizm olmadan komprador kapitalizm olmaz. İşte bu nedenle komprador kapitalizmin feodalizmi tasfiye etmesi, kendisini tasfiye etmesi anlamına gelir. Böyle bir şey mümkün değildir.

“Emperyalizmin kapitalizmi geliştirdiğini, dolayısıyla ayağına köstek vurulmaması gerektiğini söyleyenler hep revizyonistler olmuşlardır.” Onların çabaları, emperyalizmi ve komprador kapitalizmi ilerici göstermeye yönelikti. Bu revizyonistler komprador kapitalizmin gelişmesini, feodalizmin tasfiyesine yol açan bir gelişme (sanki milli karakterde bir kapitalizm) imiş gibi göstermektedirler. Böylece de bir çırpıda komprador kapitalizm ve emperyalizm “ilerici” olmaktadır.

İmparatorlukta, burjuva demokratik devriminin olamadığını sonradan da, milli kapitalizmin feodalizmi iç dinamiklerle tasfiye edecek kadar güçlenme fırsatı bulunmadan, emperyalizm tarafından tahrip edildiğini ve feodalizmin muhafaza edilerek, kapitalizmin gelişmesini engellendiğini anlatmıştık. Bugün, ülkenin iktisaden “kapitalist bir ülke” olduğunu iddia edenlerin görüşünde temelde ülkeyi, emperyalizmin kapitalist bir ülke haline getirdiğine dayanmaktadır. Osmanlı imparatorluğu 20 yy’nın başına gelindiğinde, dünya “emperyalizm çağı”nı yaşıyordu. Artık tekellerin kapitalizmin uzanmadığı, girmediği bir tek bucak bile kalmamıştı. Bu tarihi döneme kadar iktisaden genel olarak üç tip gelişme oldu. a- Emperyalist ülkeler (bunlar burjuva devrimleri ile veya iç dinamiklerle kapitalizmi köklü olarak tasfiye etmiş, rekabetçi dönemini

tamamlamış ülkeler) b- Kapitalist ülkeler (kapitalizm hakim hale geldiği halde, rekabetçi dönemini yaşayamadan, emperyalizmin ağına düşen ülkeler) c- Yarı-feodal ülkeler (emperyalizm çağına kadar feodalizmi burjuva devrimi ile veya iç dinamikle tasfiye edememiş ülkeler.)

İmparatorluk, üçüncü tip ülkelere dahildi.

1908 yılında “ Jön Türk Hareketi” olarak bilinen hareket, feodalizmin tasfiyesi kapitalizmin gelişmesi bakımından ve ayrıca imparatorluğun siyasal üst yapısı bakımından I.Meşrutiyet’ten **temelde** farklı bir özellik taşıyordu. Ülkede kapitalizmin gelişmesinin sonucu olarak gelişen bir hareket olmaktan çok çağın çok çok gerilerinde kalan imparatorlukta bir “islahat” gibiydi. Hareket anti-emperyalist olmadığı gibi anti-feodal bir nitelikte taşıyordu. 1876’da ilan edilen Osmanlı Anayasasının raftan indirilmesini ve bir Meclisli toplanmasını amaçlıyordu. Hareket “Batılı”(Avrupalı) emperyalistlerin kompradorlarınca geliştirildi. “Jön Türk Hareketinin olgunlaştırdığı fikirlerle yüklü ittihat ve terakki, 1908’a kadar ‘padişahı, 1876 Anayasasını uygulamaya zorlayanların’ derneği idi.” (Sonradan partileştiğini görüyoruz.)

I. ve II. “Meşrutiyet”(1876-1908) hareketleri, genel olarak feodalizmin siyasal temsilcisi olan imparatorluğun ülkenin iktisadi olarak, yarı-feodal bir karakter kazanmasına paralel olarak, (yarı-feodal iktisadi yapıya denk düşen) yeni siyasal karakter kazanmasına yönelik hareketlerdi. Böylece, imparatorluk (yani devlet) yalnızca feodallerin değil, aynı zamanda (komprador kapitalizmle birlikte ortaya çıkan ve siyasal ağırlık kazanan) hakim sınıfların diğer ayağı“komprador burjuvazinin” de siyasal temsilci olmak durumundaydı.

Feodalizmin buna kısmi bir direniş gösterdiğini (1909 olayları) ancak siyasal üst yapının yarı-feodal bir karakter kazandığını ve bunun giderek yerleşip sistemleştğini görüyoruz.

Bu tarihlerde, feodal sömürgeci imparatorluğa karşı gelişen bağımsızlık hareketlerinin bir çoğunun (özellikle) bir sonuca ulaştığını görüyoruz. Sonradan Kürdistan, Ermenistan dışında hepsinin imparatorlukta bağımsızlıklarını kopardıklarını ancak, bu seferde emperyalizmin sömürge, yarı-sömürgeleri haline geldiklerini görüyoruz.

İmparatorluk, 1908 sonrası taki I. Emperyalist savaş (.....) kadar ittihat ve Terakki partisinin hükümet (.....). I. Emperyalist savaşa

katılmadan önce imparatorluk Trablusgarb ve Balkan savaşlarına (.....) emperyalizm bu dönemde imparatorluğun canına (.....) yapışmıştır ki, neredeyse zor soluk alıp (.....) boğazına kadar borç içindedir. Doğu'da, Batı'da (.....) boyu zulmünün hesabını verir gibi hırpalanma (.....) budanmıştır. Ekonomi emperyalizme tamamen bağımlı hale gelmiş, imparatorluğun bağımsızlığı tamamen bir laf olmuştur. Padişah emperyalistlerin kuklasından başka bir şey değildir. Emperyalizm Düyun-u Umumüye ile canına bir sülük gibi yapışmıştır.

(.....) Osmanlı İmparatorluğu, I.Emperyalist savaş gündeme geldiğinde yarı-sömürge bir ülke idi. Hükümeti elinde bulunduran İttihat ve Terakki Alman emperyalizminin işbirlikçisi Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partisi idi. Ülke bir bütün olarak emperyalizmin yarı- sömürgesi olmakla birlikte Alman emperyalizmi yarı-sömürge statüsü içindeki hakim emperyalist gücü.

I.Emperyalist savaş gelip çattığında köhne imparatorluk, sınırları içinde ve dışında hemen hemen dört bir yanda savaşlarla çok yıpranmış, istila ettiği ülkelerin büyük bir çoğunluğu bağımsızlıklarını kazanmışlardı. İmparatorlukta hükümetin başında bulunan "Turancılar" I.Emperyalist savaşa Alman Emperyalistlerinin safında katılarak bu vesile ile Kuzey-Doğudaki Türkleri de imparatorluk çatısı altında toplamak istiyorlardı.Bu sömürgeci feodal imparatorluğun belini doğrultmasını sağlayabilirdi. İmparatorluğun savaşa katılmasının esas olarak üç sebebi vardır;

Birincisi; imparatorluk yarı-sömürge olması nedeniyle, Alman emperyalistlerinin imparatorluğun savaş gücünden faydalanmak istemesi ve imparatorluğu savaşa katılmaya zorlaması.

İkincisi ve en önemlisi ; Alman emperyalizminin en büyük pazarı olan Osmanlı imparatorluğu muhtemel bir yenilgi halinde, diğer emperyalistlerin mutlaka işgal edecekleri daha doğrusu paylaşacakları ilk pazardı. Yani imparatorluk eğer savaşa katılmasaydı da bir yerde kendini savaşın içinde bulacaktı.

Üçüncüsüde; feodal sömürgeci imparatorluğun, kuzeyde yeni istilalar gerçekleştirerek "Bütün Türkleri bir bayrak altında toplamak" ve böylece yeni bir sömürgeci imparatorluk olarak tekrar sahneye çıkmak istemesiydi. Eğer savaşa safında katıldığı Alman bloku, savaştan galip çıkarsa bundan, bu hesap doğrultusunda pay alabilecekti!

İşte osmanlı imparatorluğu bu sebeplerle savaşa katıldı.

www.partizanlarstv.net

İngiliz-Fransız-İtalya emperyalistleri ve Çarlık Rusyası imparatorluğa dört bir yandan saldırıya geçtiler. İttihat ve Terakkinin şeflerinden Enver Paşa, Kuzeyden çarlık üzerine yürüdü. Bu bir yandan, Kuzey-Doğudaki Ermeni hareketini bastırmaya, diğer yandan da Çarlık ege-menliğindeki bir kısım topraklarda istilalar gerçekleştirmeye yönelikti. Enver Paşa komutasındaki Osmanlı Ordusu Ermenistan da korkunç bir katliam gerçekleştirdi(1915).Milyonlara varan sayıda insanın kanı akıtıldı. Osmanlı İmparatorluğu, savaş içinde olmasından faydalana-rak bir ermeni devleti kurmak isteyen ve emperyalistlerin dedestelediği Ermeni hareketine tarihte az rastlanır bir barbarlıkla saldırarak Ermeni halkını katletti. Bu savaşta binlerce Türk, Kürt emekçisininde kanı akıtılarak kardeş halklar birbirine kırdırıldı. Fakat Doğu'da impara-torluğun başarısı-eğer başarıysa- sadece bu katliamı gerçekleştirmek ol-du. Silahsız savunmasız halk katledildi. Ancak Enverin ve diğer ırkçıların Rüyası gerçekleşmedi ve daha ileriye gidemedi. İmparatorlu-ğun ordusu, korkunç bir yenilgiye uğradı. 100 bin civarında emekçi ta-mamen haksız nedenlerle, Sarıkamışın, Aziziye tabyalarının donduran kışının pençesinde taş kesildiler!

Çarlığın orduları kovaladıkları imparatorluk ordusunun arkasın-dan imparatorluk topraklarına girdiler. Savaş ta Alman bloku yenilgiye doğru ilerliyordu. İngiliz-Fransız-İtalyan emperyalistleri Irak, Suriye, Mısır, Arabistan, Filistin, Yemen, Trab-lusgarb vb. bir çok yeri işgal ederek bölüştüler. Mondoros Mütarekesi ile Alman blokunun yenilgisi kesinleşti. Bu mütareke gereğince, İngiliz-Fransız ve İtalyan emperyalistleri Türkiye ve Kürdistanı'da kapsayan bir taksimle, imparatorluk topraklarının büyük bir bölümünü sömür-geleştirdiler. Alman emperyalizminin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağalarının partisi İttihat ve Terakkiciler savaşla birlikte umut ve iktidarlarını da bitirdiler. Mondoros Mütarekesi gereğince Kürtistan, Ermenistan ve Türk topraklarında, galip emperyalistlerin yapacakları işgallere, İstanbuldaki Osmanlı Hükümeti, karşı koyamazdı. Zaten, or-du sembolik bir sayıya düşürülmüştü. Vaktiyle dört bir yanda istilalar yapan Osmanlı Ordusu dağıtılmıştı. Emperyalistler Kürdistanda ve Gü-neyde (Akdenizde) işgaller gerçekleştirerek, büyük bir kısım toprakları sömürgeleştirdiler. Galip emperyalist devletlerin nezdinde ve yar-dımlarıyla, asırlardan sonra, Yunanistan tekrar İzmir'e girdi ve Bursa'ya yöneldi. Bu sırada, emperyalistlere karşı savaşan halk kendi imkan-

ları ile karşı koymaya ve direnmeye çalıştı. Bu sırada işgalcilere karşı savaşılan önemli bir güce sahip Milli Kuvvetler doğdu. Çeteler işgalcilere rahat uyku uyutmadılar. Örgütsüz ve önderliksiz direnme, giderek güçlenmesine rağmen emperyalistleri kovacak ölçüde güçlenmemişti.

İşgal edilmemiş çok az bir yer kalmıştı. İnanadolu ve İmparatorluğun başkenti İstanbul ve Kuzeyde Karadenizin bir kısmı dışında, her taraf emperyalistlerin işgali altındaydı. Ülke iktisaden yarı-feodal, siyasi olarak bir kısım sömürge bir kısım ise hala yarı-sömürge idi. Bu yarı-sömürge kısım da eskiden yarı-sömürge olup, henüz işgal edilmemiş (yukarıda saydığımız) bölgelerdi.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları emperyalist işgal sürdükçe, yarı-sömürge bölgeler de sömürgeleştirildikçe, kendilerinin de giderek yok olacağını biliyor, bunun terlerini döküyordu. Çünkü eğer ülke sömürgeleşirse, emperyalistlere aracı uşak gerekmeyecek emperyalistler sömürüyü doğrudan kendileri yapacaklar ve komprador burjuvazinin varlık sebebi ortadan kalkarak, yok olacaktı!.. Bu böyle devam edemezdi!..

Türk kompradorları ve toprak ağaları artık kendileri için bir ölüm-kalım meselesi haline gelen işgale karşı savaşılmaktan başka çare göremiyorlardı. İmparatorluk bu kezde, işgalci emperyalistlere uşaklık şartlarını yaratarak, varlığını kurtarmaya uğraşıyordu. İmparatorluk, galip emperyalist devletlerin, ülkenin başkentinde bulunan diplomatlarına danışmadan adım bile atamıyordu. Padişah, İngiliz Emperyalistleri ile kompradorluk anlaşmasını alttan alta yürütüyordu. Bu arada Amerikan emperyalistleride devreye girmiş ve bir kısım kompradorları satın alarak ülkeyi yarı-sömürgesi haline getirmek için çalışmaya başlamıştır. Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağaları, imparatorluğun bir kukla haline gelerek sınıfsal çıkarlarını korumaktan aciz olması ve sömürge statüsü içinde padişahın sadece kendi mevkisine bir yer kapmaya çalışması karşısında, harekete geçerek, başından beri işgale karşı savaşılan halk kitlelerini arkasında toplamaya başlamıştır. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, işgale karşı mücadeleyi yürütmek için Ankara'da bir meclis toplamışlar bir de döküntü imparatorluk ordusunun kalıntıları ve yeni yeni katılmalarla bir ordu teşkil etmeye başlamışlardır.

İşgalci emperyalistler İstanbul'u da işgal ettikten sonra içerde gelişen bu hareketin yok edilmesi için kukla hükümete baskı yapmışlar an-

cak acz içinde olan hükümet çevirdiği bir çok dolaba rağmen hareketi önleyememiştir.

Bu dönemde imparatorlukta iki hükümet vardır. Biri Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının Ankara'daki hükümeti, birisi de kukla padişah hükümeti. Halk kitleleri gözünde işgalcilere teslim olduğu gibi hiç bir harekette de bulunamayan İstanbul hükümetinin hiç bir prestiji yoktur. Ankara'daki hükümet ise kurulduğundan beri, işgalcilerle karşı mücadele içindedir ve emekçilerce de giderek daha fazla desteklenmektedir.

Ayrıca,

Ermenistan ve Kürdistan'ın bir kısmını işgal altında bulundurduğu bir sırada, Sovyet Proletaryasının tepelediği çarlık mevlasına kavuşmuştu. Artık, emperyalist bir ülke değil, sosyalist bir ülke haline gelen Rusya'nın ordularının, başka bir ülkede işgalcilik yapması düşünülemezdi. Genç Sovyet devleti, Çarın işgalci ordusunu derhal geri çekti. Ekim devriminin zaferi ile sanki, Ermeni halkı ve Kürdistan'ın bir kısmı da çarlıktan kurtulmuş oldu.

Genç sosyalist devlet, hem yıllarca süren savaşlar hemde iç savaştan sonra **ülkenin** tamamen perişan durumuna aldırmadan, Türkiye'de gelişen harekete yardıma başladı. Kemalistlere, bütün mücadeleleri boyunca ilk ve en önemli yardım budur. Sovyet proletaryası, **İngiliz-Fransız-İtalyan emperyalistlerine karşı geliyor diye** harekete binlerce silah vb. maddi manevi yardımda bulundular. Şimdi komprador burjuvazininin inkar ederek veya "Rusyadaki Türklere geldi" diyerek inkar ettiği işte bu yardımdır!

Sovyetler Birliği, Çarlığın işgalci ordularının tamamen kendi arzusu üzerine çekmekle kalmamış, bu seferde, emperyalizmi yıpratın, geriletin hareketi desteklemeye koyulmuştur. Emperyalist değilde bir sosyalist devletten başka ne beklenebilirdi ki!..

Harekete önderlik eden, Türk komprador burjuvazisi ve Toprak ağaları, bir yandan kendiliğinden gelişen halk hareketlerini toparlayıp, Ankara'daki hükümete bağlı olarak geliştirmeye çalışırken, bir yandan da hareketin fiili önderliğini elinde bulunduran subaylar, askeri tecrübelerinin de yardımıyla kısa zamanda bir ordu teşkiline koyuldular. İmparatorluk ordusundan artakalan silahlar, halkın kendi silahları, Sovyetler Birliği'nin yardımı ve yeni silah üretimi, bu yeni ordunun silah ihtiyacını aşgari ölçüde karşılamaya yetiyordu. Ankara'daki hare-

www.partizanaisiv.net

ket önderliği (hükümet) bir kısım subaylarını halk mücadelesini geliştirmeye ve milli kuvvetleri (Kuvvay-ı Milliye) komuta vb. bakımından merkezi orduya bağlamaya memur etti. Halkın teşkil ettiği bu çeteler kayda değer bir askeri güç oluşturmaktaydı.

Sonradan, Merkezi Ordunun bir kısım çeteleri kendine bağlayarak, savaşa sevk ettiğini ve (Mesela) Egede yunan işgalinin böylece Merkezi Ordu ve Milli Kuvvetlerin çabası ile kırıldığını görüyoruz. Ancak, Gaziantep'te, Urfa'da, Maraş'ta, Adana'da vb. bir çok yerde emperyalistleri sıkıştıran merkezi ordudan çok halkın mücadelesi olmuştur. Öyle ki, bu mücadeleler sonucu, emperyalistler bir çok şehre girememişler, bir kısım işgal ettikleri yerlerden de çıkmak zorunda kalmışlardı.

Çarlığın orduları çekildikten sonra, Ermeni halkı (1915 katliamından sonra) bağımsız bir ermeni devleti kurmak amacıyla mücadelesini sürdürmüş ve zaten Merkezi orduya olduğu gibi katılan 15.Kolordu, tekrar ermeni halkının üzerine gönderilmiş ve (1920) Ermeni halkı ikinci bir katliamdan daha geçirilmiştir. Bu katliamdan sonra, Gümrü Antlaşmasının yapıldığını ve bağımsızlık hareketinin tamamen bastırıldığını biliyoruz. Kemalistler de ilk zaferini böylece Ermeni halkına karşı kazandılar!

Bütün savaş boyunca, Ankara Hükümeti'nin kurduğu Merkezi Ordu, Yunanlılarla ve Ermenilerle savaştı. İngiliz-Fransız ve İtalyan emperyalistleri ile ordu hiç bir savaş yapmadı. Komprador burjuvazi ve toprak ağaları başından beri arzu ettikleri zeminde emperyalistlerle, anlaştılar. Ülke "İşbirliği halinde" soyulacaktı. Bunun içinde işgal her iki tarafında işine gelmiyordu. Bir yandan işgal sürdükçe, komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfsal varlıklarını kurturmak için işgale karşı mücadele etme zorunda idiler ve işgal koşullarında sömürden pay alamıyorlardı. Diğer yandan emperyalistlerinde işine gelmiyordu, çünkü işgal her bakımdan, zahmetli, külfetli, masraflı bir işti ve halk işgalci emperyalistlere rahat bir sömürü ortamı bırakmıyor, anti-emperyalist hareket sömürge koşullarında daha erken doğup, hızla geliyordu.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları, daha başından böyle bir mücadele geliştirirken, zaten emperyalizmden tamamen bağımsız bir ülke yaratmayı hedeflemiyordu. İktidar kendilerinde olacaktı. Yani komprador burjuvazi ve toprak ağalarında! İşgal kalkacak, ancak

emperyalizm ÷lkede her alanda var olmaya devam edecekti. Bütün m¼cadele **s¼m¼rge stat¼ yerine, yarı-s¼m¼rge stat¼** yaratmaya y¼nelikti.

Kemalistler, daha savaş bitmeden, bizzat savaşın içinde ve gene bizzat “karşı” emperyalist g¼çlerle anlaştılar. Anlaşmanın özü ÷lkenin yarı-s¼m¼rge st¼t¼s¼ idi. B¼ylece başında “**g¼d¼k anti-emperyalist**” bir öz taşıyan hareket tamamen emperyalizmle uzlaşarak, bu niteliğini kaybetti.

Emperyalistlerle uzlaşması sonucu ve zaten bu sıralarda ÷lkeye d¼nen TKP mensuplarını kahpece boğdurmaları sebebiyle, Sovyetler Birliği ile ilişkiler giderek soğudu. Kemalistler kuvvetle ihtiyaç duydukları bir sırada, Sovyetler Birliğinin desteğini almak için yapmadık iltifat bırakmadıkları halde, artık emperyalistlerle anlaşarak meseleyi halletmiş olmalarından ötür¼ iki y¼zl¼l¼k yapmalarınada gerek kalmamıştı. Türk komprador burjuvazi ve toprak ağaları T¼rkiyenin yarı-s¼m¼rge stat¼s¼nde anlaşarak, ÷lkeyi emperyalist sistemin bir halkası haline getirdi.

Savaş içerisinde SB’de kurulan TKP hareketi “g¼d¼k” de olsa anti-emperyalist niteliğinin ötür¼ Kemalistleri destekledi. Ancak TKP tarihi bir yanlığı içindeydi, harekete “Milli burjuvazinin önderlik ettiği”ni savunuyordu ki, bu yanlıştı. TKP, bu sebeple hareketin emperyalizmi kovmakla kalmayarak, feodalizmde tasfiye edeceğini, b¼ylece sosyalist devrimin yolunu açacağını bekliyordu. Emperyalizme karşı, m¼cadelenin geliştirilmesi için halk içerisinde yoğun çaba sarfeden TKP, silahlı birliklerde teşkil etmeye m¼cadeleyi bütün anti-emperyalist g¼çleri kapsayacak şekilde genişletmeye çalıştı. Ancak komprador burjuvazi ve toprak ağaları, bizzat bunun da farkında olarak, Ekonomik ve Politik g¼çlerine dayanarak hareketin önderliğini ele geçirdi ve TKP bu nedenle, harekete hep destek durumunda kaldı. Kemalistler hem SB’nin desteğini kazanmak, hemde m¼cadeleyi zayıflatmamak bakımından TKP’nin faaliyetlerine bir nispette göz yumdular. Ancak hiç bir zaman g¼çlü bir hareketin doğmaması için dik katle takip ettiler.

Kemalist hareketin “bağımsızlıktan” sonra, feodalizmi de tasfiye edeceği şeklindeki yanlış tespit, kısa zamanda iflas ederek, yanlışlığı ortaya ıktı. Kemalistler, önce emperyalizmle anlaştılar. Anlaşmaları da doğaldı. Eğer harekete Milli Burjuvazi önderlik etseydi, tabi ki b¼yle

bir anlaşma, (hiç değilse daha hareket içindeyken) mümkün olmayacaktı. Komprador burjuvaziyi emperyalizmden bağımsız düşünmek mümkün değildir. Kemalist harekete önderlik eden komprador burjuvazi ve toprak ağaları kendi sınıfsal varlıklarını (hem de eğemen sınıf konumunda) devam ettirebilecekleri bir statü için mücadele etmişlerdir.

Nasıl ki sömürge statü komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sınıfsal menfaatleri ile bağdaşmaz, aynı şekilde “bağımsızlık” statüsünde bağdaşmaz. Çünkü bu sınıf yalnızca yarı-sömürge statü içinde varlığını sürdürerek palazlanabilir. Ayrıca toprak ağalarının harekete komprador burjuvazi ile birlikte önderlik etmesi, hareketin karakteri hakkında bir fikir verebilmektedir. Feodal sınıfların, yarı-sömürge ülkelerde, emperyalizmin temel dayanakları olduğunu daha önce belirtmiştik. Bu sebeple, yarı-sömürge statü, feodalizme sırtını emperyalizme dayama olanağı vermekte ve böylece tasfiyesi önlenmektedir. Toprak ağalarının, önderliğinin içinde olduğu bir hareketin “bağımsızlık” vaadedemeyeceği, anti-emperyalist olamayacağı açıktır. Özellikle de feodalizmin tasfiyesini böyle bir hareketten bekleyenler asla muradına eremezler.

Marksist-Leninistler “**Kemalist hareket, işçilere, köylülere, bir toprak devrimi imkanına karşı gelişmiştir.**” derken işte bu gerçeği dile getirmektedirler. Kısacası önderliğini komprador burjuvazi ve toprak ağalarının yaptığı bir hareket, tutarlı anlamda anti-emperyalist olamaz! Sömürge statü yerine, yarı-sömürge statü için mücadele etmek, anti-emperyalist bir mücadele sayılamaz. Bu mücadeleye katılan kitlelerin tavrı ve mücadelesi anti-emperyalisttir. Ancak hakim sınıflar bu gücü, emperyalistlerle pazarlık ederken bir koz olarak kullanmışlar ve halkın direnişine dayanarak, yarı-sömürge statü’yü (zaten emperyalistlerinde işine geliyor olmasında etkisiyle) kabul ettirmişlerdir. **Harekete önderlik edenler anti-emperyalist değil, anti-işgalcidirler.**

Gelişmelerin 1923 yılında, köhne kokuşmuş ve zaten ortada sadece adı kalmış Osmanlı İmparatorluğunun yerine yeni Türk devletinin ilanına vardığını görüyoruz. Alışılmış olduğu üzere ‘Bağımsız’ olduğu ileri sürülen bu yeni Türk devleti, ‘Sözde bir siyasal bağımsızlık’tı. Çünkü, ülkede emperyalistlerin ekonomik çıkarları temelde muhafaza ediliyor ve ülke emperyalizmin yarı-sömürgesi olmaya devam ediyordu. Sonra-

www.partizanarsiv.net

dan Lozan Konferansında bu statü uluslararası bir anlaşma ile meşrulaştırıldı. Lozan Konferansı , Yeni Türk devletinin sınırlarını çizdi. Böylece, bugünkü sınırları dahilinde kalan Kürdistan ve Ermenistan’da, emperyalistler adına siyasal egemenlik bu yeni Türk devletine verildi.

“Kurtuluş” savaşı öncesinde, esas olarak Alman emperyalistlerinin pazarı durumundaki ülke, savaştan sonra, İngiliz-Fransız emperyalistlerinin pazarı durumuna geldi. Yeni Türk devleti emperyalistlere olan borçları ödemeyi zaten Lozan’da istediği için, bir yandan eski borçlar ödenirken, bir yandanda emperyalist sermaye teşvik edildi. Ayrıca emperyalistlerin elinde olmasının pek gereği de kalmadığı için 3500 km’lik demiryolları millileştirildi ve yeni demiryolları yapımına başlandı.

Karakterinden ötürü hareket, feodalizmi tasfiye edemediği gibi Cumhuriyetin kuruluşundan sonra da ülkenin ekonomik yapısının yarı-feodal niteliği değişmedi. Bu dönemde, emperyalizmin daha önce geliştirdiği ve sömürge dönemde gerileyen komprador kapitalizm tekrar gelişti. Eskiden beri zayıf olan Milli kapitalizm, savaştan sonrada kendi içinde nispi gelişmeler gösterse bile, esasta komprador kapitalizmin gelişmesi karşısında geriledi.

Cumhuriyet döneminde, komprador kapitalizm çok hızlı bir tempoyla gelişti ve ülkenin yarı-feodal iktisadi yapısı esas olarak bu dönemde ortaya çıktı.

Emperyalistler ucuz iş gücünü, ülkelerine taşıyıp, orada sömürmek imkanı olmadığından, yerinde sömürmek yoluna gittiler. Madenlerin çıkartılması ve Nakliyede sömürülen işçi çok azdı. Oysa ki ülke tam anlamıyla bir ucuz iş gücü cennetiydi. En geniş şekilde sömürmeye hazır olan işgücünden faydalanmak için emperyalistler ülkede fabrikalar açtılar. Böylece Maliyeti düşük Meta üretmek mümkün oldu. Evvelce hammaddeyi alıp yarı-sömürgelerden ve sömürgelerden pazara götürmek hayli masraflı ve külfetli bir işti. Böylece Nakliye masrafları ve ucuz işgücü ile düşük maliyetle mal üretilerek kâr daha da artırılabilirdi.

Emperyalistler hem ucuz işgücünden yerinde faydalanmak isterken, hemde, madenlerin yarı-mamül hale getirilmesi için kısmi bir teknolojiye ülkeye getirdiler. Madenlerin “Hammadde” olarak taşınması yerine yarı-mamul olarak taşınması hem kolay hem de ucuz olduğu gibi

işgücü sömürsününde artırıyordu.

Yeni Türk Devletinin kuruluşundan sonra, İzmir’de topladığı İktisat Kongresi, bir çoklarına göre “ülkenin bundan sonra izleyeceği ekonomik çizginin tespit edilmesi için yapılmıştır ve tespit de etmiştir”. Oysa ki ülkelerin izleyeceği ekonomik çizgiler insanların iradesine bağlı olsaydı, şimdi her ülkenin başındaki adamların gönüllerine göre türlü türlü ekonomilerden geçilmezdi. İktisat Kongresinin, bir 24 Ocak kararlarından, bir 7 Eylül, 19 Aralık kararlarından temelde bir farkı yoktur. İktisat Kongresine katılanlar, ülkenin çoktan tespit edilmiş yarı-sömürge, yarı-feodal yapısını hiç bir şekilde değiştiremezlerdi. İleri sürüldüğü gibi “Devlet eliyle Milli Burjuvazi yaratmak” diye bir olağan üstülükde göstermemiştir. Ülkenin iktisadi yapısında temelde bir değişiklik artık bir devrim sorunudur.

Emperyalizm tam olarak kovulmadan, feodalizmi tasfiye etmeden, kongrelerle, konferanslarla, ülkenin iktisadi sosyal yapısında nitelek değişikliği sağlanamaz!...

Yeni Türk devletinin sosyal ve iktisadi yapısı günümüze kadar temelde bir değişmeye uğramadan gelmiştir. Yapının kendi içindeki gelişmesi ise komprador kapitalizmin gelişmesi ve böylece feodalizmle ittifakının genişlemesi, emperyalistlerin ülkeye gelen sermayelerinin artması, ekonomik bağımlılıkla birlikte, siyasi bağımsızlığında artması yönünde olmuştur.

Emperyalistler, kendileri ile birlikte ülkeye getirdikleri komprador kapitalizmi, sömürü ağını genişletmesine paralel olarak geliştirmiştir. Emperyalizmin ülkeye getirdiği bu kapitalizm, tamamen tüketime yöneliktir. Çikolata, büskivi, çiklet üretmekte, kaporta çekmekte, paketleme, istif ve konserve yapmaktadır. Emperyalistler ülke ekonomisini her bakımdan kendi ekonomilerine tabi kılmışlardır. Emperyalistler kendi ağır sanayi ürünlerini, ülkede pazarlamakta, kendi ülkelerinin tüketim maddesi ihtiyacında ülkedeki komprador kapitalizm vasıtasıyla karşılamaktadır. Öyle ki, ülke ekonomisi emperyalistlere tüketim maddeleri üreten yan sanayi durumuna gelmiştir.

Emperyalistler ülkede ağır sanayinin, üretim araçları üretimini sürekli olarak engellemekte, böylece ülke makina ve teknoloji bakımından sürekli olarak emperyalizme bağımlı hale gelmektedir. “Kapitalizmin belirleyici özelliği üretim araçları üretimi” olduğundan, emperyalistlerin buna izin vermemesi kapitalizmin gelişmesine izin vermesi de-

www.partizananalisi.net

mektir. Bunun ise mümkün olmadığını açıklamıştık.

Ülkede komprador kapitalizmin gelişmesine paralel olarak, komprador burjuvazide, sadece “acentacı” burjuvazi olmaktan, emperyalistlerin ürünlerini pazarlayan “ülke şubesi” olmaktan çıkarak, aynı zamanda “Patron” sıfatı kazanmış, fabrika sahibi olarak, işgücü sömürüsü yapmış, böylece emperyalistlerin ihtiyacına göre, gerektiğinde “şube” gerektiğinde “fabrikatör” olmuştur. Komprador burjuvazinin günümüzdeki esas sıfatıda “acentecilik”ten çok “fabrikatör”dür. Emperyalistlerin uçuz işgücünü yerinde sömürmek maksadıyla, fabrikalar açtıklarından beri ve maliyetleri düşürmek maksadıyla bazı mamül maddelerin üretimini, bizzat yarı-sömürgelerde gerçekleştirmeye başladıklarından beri, kompradorlarda, “acentacılıktan” başka “fabrikatörlük”te yapmaya başlamışlardır.

Yeni Türk Devleti kurulduktan sonra, “ülkenin kalkınması” adına, komprador kapitalizm hızla gelişmiştir. Emperyalist sermaye, giderek Osmanlı imparatorluğunu aratmayacak şekilde, devleti vantuzlarına almaya başlamıştır. Bu sıralarda ülkenin ekonomik yapısındaki gelişmelerin yanı sıra, toplumsal yapısında da değişimler olmuştur. Siyasi—üstyapısının esasını oluşturan devlet komprador burjuvazi ve toprak ağalarının egemenlik aracı olarak halkın tepesine dikilmiştir. Ülkede, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının çeşitli klikleri henüz ayrılmamıştır. Hakim sınıflar bir savaşı “kazanmış” olmanın barışıklığını yaşamaktadırlar. Geçen zaman, farklı emperyalist mihrakların, kendilerine bağlı klikler oluşturması için henüz yeterli değildir. Hakim sınıflar için örgütlenme konusu şimdilik CHP’ye dönüşen Halk Fırkası ile giderilmektedir. CHP bu dönemde bir bütün olarak hakim sınıfları temsil etmekte, buna -şimdilik- yetmektedir de. CHP içerisinde farklı eğilimler varsa da, bu farklılıklar ayrı siyasi örgütler oluşturacak kadar derin değildir. Üstelik ülkede hakim emperyalist güçler İngiliz-Fransız emperyalistleridir. Bu emperyalistlerde kendi aralarında o dönemde “birlik” arzetmektedirler. Alman emperyalistleri ise henüz savaşın yıkıntılarını temizlemekle meşguldür.

Yeni Türk Devletinde Cumhuriyetin ilanından sonra “tek parti” dönemi başlamıştır. 1924’te bir anayasa kabul edilerek, grevler ve sendikalar yasaklanmış “kalkınma” hesabına şimdikine benzer ağır vergiler konmuş, halk her türlü örgütlenmeden mahrum edilmiş, grevler,

Nusaybin Demiryolu işçilerinin, tersane işçilerinin grevleri gibi zorla kanlı bir şekilde bastırılmıştır.

Savaş içerisinde güçlenen Kürt Milli Hareketini bastırmak için ‘‘Takkir-i Sükun’’ ilan edilerek, kaç kalem kırdığı belli olmayan, meşhur İstiklal Mahkemeleri kurulmuştur. Bu dönemde, Kürdistan’da Şeyh Sait hareketi başlamış ve nispeten güçlenmişken, faşist diktatörlük tarafından kanlı bir şekilde bastırılmıştır. Bu tarihten sonra Ağrı, Zilan, Koçgiri ve nihayet(1938) Dersim’e kadar tam onüç yıl Kürt halkı üzerinde soykırıma varan bir milli zulüm uygulanmış, derelerde su yerine kan akıtılmış, annelerinin karnında körpe yavrular süngülenmiş, kadınlara (tam bir BARBARLIK şaheseri yaratılarak) tecavüz edilmiş, binlerce Kürt Yurtseveri, aydın istiklal mahkemelerinde günlük yargılamalarla idam edilmiştir.

Asırlardır Osmanlı zulmü altında yaşayan Kürt Ulusu, her seferinde olduğu gibi, bu sefer de, bütün ulusların doğal hakkı olan bağımsız bir devlet uğruna binlerce evladının kanını akıtmış, ancak başarılı olmamıştır. Kemalistler bizzat Milli çıkarlarını satmış Kürt kompradorları ve toprak ağaları vasıtasıyla hareketleri içerden bölerek, çökertmeyi başarmışlardır.

Bütün bu katliamlar devam ederken bir yandan da hakim sınıflar Osmanlı ‘‘ıslahat hareketleri’’ne benzer hareketler geliştirerek, sözüm ona milleti ‘‘medeniyete’’ zorlamışlardır.

1929 bunalımı anlatıldıktan sonra, dünyanın II. emperyalist savaşın arifesinde olduğu bir sırada, ülkede Alman emperyalizminin ekonomik ve siyasi gücü yeniden artmaya başlamıştı. Türk hakim sınıfları olağan üstü tedbirlerle, savaşa katılmaları halinde hazırlıklı olmak maksadıyla halk kitleleri üzerindeki baskıyı ve sömürüyü artırdılar. Tarihi boyunca emperyalizme **sadakat** örnekleri vermiş Türk devleti, savaş çıktığında bu sefer herhangi bir blokun safında aktif olarak yer almamıştı. Bunun sebeplerine gelince:

Birincisi esas olarak; ülkede, hem Alman blokunun, hemde İngiliz-fransız blokunun ekonomik ve siyasi etkisi vardı. Yeni devlet hem Alman blokunun, hemde İngiliz-Fransız blokunun **pazarı** (yarı-sömürgesi) olduğundan, savaşta başında herhangi birisinden yana tavır olarak savaşa girmesi söz konusu değildi. I. Savaşta olduğu gibi her hangi bir taraf, diğeri aleyhine, ülkeyi savaşa sürükleyecek siyasi-ekonomik ağırlıktan yoksundu.

www.partizanarsiv.net

İkinci olarak; ülke emperyalistler için bir bütün olarak **pazar** durumundaydı. Emperyalistler arası paylaşım, daha çok bir blokun pazarı durumundaki sömürü alanlarına yönelikti. Yani Türkiye, Alman bloku için zaten bir oranda **pazardı** ve tamamen İngiliz-Fransız blokunun elinde olan sömürü alanları dururken acilen ele geçirilmesi gerekmiyordu. Hatırlanırsa I. Emperyalist savaşta ise ülkenin, savaşın dışında kalması tamamen olanaksızdı. Adeta savaş “İmparatorluk üzerine” gibiydi.

Üçüncü olarak da; Türk hakim sınıfları, ekonomik olarak böyle bir savaşın yükünü taşıyacak, işgal durumunda ülkeyi koruyacak askeri hazırlıktan yoksundular.

Her ne kadar I. Emperyalist Savaşın yenilgisi hem Alman emperyalistlerinin, hem de Türk hakim sınıflarının ortak tattığı bir yenilgi idiyse de, sadece bunun intikamını almak için Alman bloku safında savaşa katılmakta olmazdı hani!... Ayrıca Türkistan vb. iddialarda ta 20 yıl önce suya düşmüştü.

İşte Türk devletinin II. Emperyalist savaşta yer almamasının sebepleri genel olarak bunlardı. Ancak, Türk hakim sınıfları alman faşistlerinin, Sovyetler Birliğine dış bilemesine de hayli seviniyorlardı. Bu sevinçleri Hitler, Sovyet Sınırına dayandığı zaman terleten bir bekleyişe dönüştü. Çünkü Hitler SB’ne Kafkasya’dan saldırmak istediği takdirde, Türkiye’yi muhtemelen işgal edecekti. Bereket versin ki, Hitler Doğu Avrupa’dan saldırmakla yetinerek, Türkiye’yi işgal etmedi ve bu arada bir de “saldırmazlık” anlaşması imzalandı. Bu tehlike karşısında, Türk komprador burjuvazisini ve toprak ağalarını, İngiliz-fransız bloku safında savaşa katılmaya razı etmek isteyen İngiliz-Fransız emperyalistleri (1943’te) Kahire’de Türk Devletini savaşa sokmak istedi. Roosvelt, Chorchill, İsmet Paşa Kahire’de pazarlığı tamamladıklarında alınan karara göre şimdilik Türkiye savaşa katılmayacaktı! Fakat aynı yıl Kızıldunun tepelemeye başladığı Nazilerin, yenilgiye uğrayacağı anlaşılınca, Türk hakim sınıfları İngiliz-Fransız blokundan yana açık tavır koymakta tereddüt etmediler.

II. Emperyalist savaş sırasında Türkiye’de önemli gelişmeler oldu.

Savaşa son anda katıldığı için yıpranmayın, aksine savaş yıllarında güçlenen Amerikan emperyalizminin, Türkiyedeki iktisadi-siyasi yapıdaki ağırlığı (bütün dünyada olduğu gibi) Türkiye’de de hızla arttı. Emperyalizmin Jandarması Amerika, Türk hakim sınıfları içinde de,

önemli bir kesimi uşaklaştırarak, adeta başlıca hakim sınıf kliği haline getirdi.

II. Emperyalist savaştan sonra, Türkiye, sosyalist kamp karşısında birliğini güçlendiren emperyalizm ile ilişkilerini had safhaya çıkardı. Bu dönemde, 1925'te SB ile imzalan "Dostluk" anlaşması iptal edildi. (1945)

Türkiye emperyalistleri bile hayrete düşüren ekonomik kararlar aldı. Daha yeni kurulan İMF'ye üye olmadığı halde İMF'nin genel politikasına paralel olarak, bir dizi ekonomik kararlar sadık bir uşaklık örneği sergiledi. O dönemde Avrupa basını hayretini gizleyemedi. "7 Eylül Kararları" olarak alınan bu kararların ayrıntıları elimizde yoksa da, bir 24 Ocak olduğundan şüphemiz yoktur.

1946 yılına gelindiğinde, bütün hakim sınıfları temsil eden CHP, artık ihtiyacı karşılayamaz olmuştu. Öyle ki parti içinde yeni gelişen Amerikancı komprador burjuvazi ve toprak ağaları ikinci büyük bir klik olarak CHP'ye hakim kliğin karşısına dikilmişti. Bütün dünyada Amerikanın artan etkisine paralel olarak, Türkiyedeki uşakları da örgütlenme özgürlüğü elde ettiler. "Tek Parti" dönemi, esasında, bir "Demokrasiye geçiş" vb. değil hakim sınıfların, örgütlenme özgürlüğünü, kendi sınırlarını aşmayacak şekilde genişletmeleri ile, alışılmış deyimle "Çok Partili" dönem ile kapanmıştı. CHP, tam 23 yıl bütün hakim sınıf kanatlarını barındırmış, sonunda, hakim sınıfların çeşitli emperyalistlere bağlı kanatları oluşuncada, "Çok Partili döneme" geçilmişti. CHP, artık esas olarak, Avrupalı emperyalistlerin uşağı olan kanadın siyasi partisi olmuştur.

Bu "Çok Partili Dönem" halk kitlelerinin örgütlenebilmesi bakımından, eskiden farklı hiç bir şey ifade etmemektedir. Emekçi sınıflar, bundan önce olduğu gibi bundan sonrada, hiç bir zaman örgütlenme özgürlüğü elde edememişler, parti kurma hakkı hep hakim sınıflara mahsus bir hak olarak kalmıştır.

Bu tarihten sonra, her ne kadar "Köylü Partisi" bütün "Milletin Partisi" geçinenler çoğalmışsa da, emekçi sınıflar, hiç bir zaman sınıf örgütlerini yaratamamışlardır. Özellikle işçi sınıfı, bu döneme kadar kayda değer bir sendikal örgütlenme yaratma olanağından bile yoksun bırakılmıştı.

M.Suphi ve diğer yöneticilerinin kalleşçe boğdurulmasından sonra, revizyonistlerin eline geçerek, hayatını illeal olarak sürdüren

TKP'nin devrimi yapmaktan başka işlerle uğraştığı, şu geçen 60 yıla rağmen, bir arpa boyu yol gitmemiş olmasından anlaşılıyor.

Ayrıca "Yeşil Ordunun" kurulduktan bir süre sonra, bölündüğünü, Halk İştirakiyun Fırkasının böylece teşkil ettiğini, bu Yeşil Ordu'dan bir kısım sahtekârın Kemalistlerle işbirliği yaparak, (halkın devrim inancının düzene yönelmesini engellemek ve devrimci mücadeleyi eritmek için) ikinci bir TKP kurduklarını, sonradan, uşaklıkta profesyonel Hakkı Behiç'in başında bulunduğu bu partinin "işini bitirdikten sonra" dağıldığını görüyoruz.

Bütün bu "gizli" teşkilatların dışında, birde "serbest fırka" legal olarak bir süre varlığını sürdürmüş, sonradan kapatılmıştır.

1946'dan sonra, partiler çoğalmaya başlamışlarsa da bunun ne tür bir çoğalma olduğunu yukarıda izah ettik. Hakim sınıflar, örgütlenme özgürlüğünü kendilerine ait bir özgürlük haline getirmelerinden başka, revizyonist TKP'ye bile tahammül edememiş ve ("1951 tevkiyatı") yoğun tutuklamalarla ağır bir darbe indirmiştir.

Bu dönem, Amerikancıların partileştikten sonra, devletin genel yapısı içindeki yerlerini artırdıklarını görüyoruz. 1950 seçimlerinde, geniş emekçi yığınlarına "bir umut" diye kendini tanıtan ve CHP'nin 27 yıllık iktidarı dönemindeki yoksulluğun, sefaletin biteceğini iddia eden ve "yeni" olması nedeni ile de halkın tanımadığı DP halkı kandırmayı başararak hükümet olmuştur. Bu hükümet edişin, tekrarlanan seçimlerle tam 10 yıl süreceğini göreceğiz.

Bu 10 yıllık iktidar döneminde, DP bu günkü Özal hükümetinin ekonomik politikasına (yani iğneden-ipliğe ve tepeden-tırnağa uşaklık politikasına) benzer bir politika uygulamaya koyarak, iddia ettiği gibi, Türkiye'yi, Amerikanın bir eyaleti durumuna getirmiştir.

(.....) emperyalizm, kendisine ardına kadar açılan kapılardan, doludizgin girerek, ülkenin içeriden iyice çökertilmesini sağladı. DP hükümeti döneminde, Amerikancılar alabildiğine palazlanırken, Avrupalı emperyalistlerin uşağı olan klik devlet üzerinde azalan etkinliğe paralel olarak geriledi.

Aynı yıllarda Türkiye, emperyalistlerin dünya ölçüsünde askeri-politik örgütü NATO'ya katıldı.(1952) Bundan bir yıl önce DP hükümeti, emekçileri, emperyalistler hesabına, Kore halkının devrimci mücadelesini bastırmak üzere, Kore'ye savaşa sürdü. Türk hakim sınıfları böylece uşaklıkta sadakatlerini kanıtladıktan sonra, NATO'ya kabul

edildi. NATO'nun, iktisadi ve sosyal olarak en geri üyesi olan Türkiye'nin, NATO'ya kabul edilmesinin esas sebebi, herhalde Kore'de olduğu gibi, "Kötü günler" gelip çattığında, emperyalizmin fedailiğini yapacaklar bulunsun diyedir. Zira Türk hakim sınıfları bunun için görülmemiş sayıda emekçiyi, silah altına almıştır. İşte bu Kore savaşından beri emperyalistler, Türklerin "cesaret ve yiğitliğinden" dem vurmaya, pohpohlamaya hız vermişlerdir.

Türkiye'nin Nato'ya kabul edilışinin diğer bir sebebide, (kabul edildiği yıllarda) sosyalist kampın beyni, merkezi üssü, Sovyetler Birliği'nin burnunun dibinde olmasıydı. Emperyalistler, Türkiye'yi Nato'ya kabul ettikleri takdirde, "Ortak savunma" adı altında bir çok üs dinleme tesisi kurarak, Sovyetler Birliği'ni sıkı bir takip altına alabilecek ve bir ölçüde de kuşatmış olacaktı. Nitekim Nato üyeliğinden sonra emperyalistler Türkiye'ye bir çok üs, dinleme, gözetleme tesisi ve havaalanları yapmışlar, bölgedeki çıkarlarını daha da güven altına alabilmişlerdir.

Bu dönem dünyada, sosyalist kampın doğduğu ve emperyalist kamp ile çelişmenin D.Almanya, Macaristan vb. bir çok olayla derinleştiği bir dönemdir ki, emperyalistler, sosyalizmin hızla yayılması karşısında, birliklerini güçlendirmek durumundadırlar.

Türkiye'de hakim sınıflar, cılızda olsa, devrimci harekete karşı uyanık ve zalimdirler. Her fırsatta; üzerine gider ve en ufak kıpırdanışları şiddetle bastırırlar. İşçi hareketide zaten çok cılızdır. Hakim sınıflar bağımsız işçi hareketini doğmasına müsaade etmemek ve mevcut işçi hareketini de uşak (....) İstanbul işçi sendikaları ile Hür İşçi sendikaları birleşerek TÜRK—İŞ'i oluşturdular. Bu besleme örgüt o gün bugündür, devrimci bir sendikal hareketi önlemek, işçi sınıfını, komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, hükümet olma mücadelesinde kaldıraç yapmak için ter-kan içinde kalmış, "takdire şayan" bir uşaklık örneği vermiştir. Hangi hükümet gelmişse, birkaç beylik laf ettikten sonra hemen ayaklarına kapanmış, işçi sınıfına arkadan belki yüzlerce hançer saplamıştır. Özellikle vurgulamak gerekir ki, bu kaplama örgüt, Türkiye'de sınıf sendikacılığının en sinsi düşmanı olarak, yıllardır, yüzbinlerce işçiyi burjuvaziye karşı mücadeleden alıkoymak için yapmadık canbazlık, çevirmedik dolap bırakmamıştır. Bunun içindir ki hakim sınıflar hangi cinsten olursa olsun, örgüt düşmanı kesildikleri dönemde bile, Türk-İş "görevini" icra etmeye devam etmiştir. Türk hakim

sınıflarının, kendi hesaplarına hayatları boyunca yaptıkları bütün işlerden, belki de en isabetlisi işte bu kaplama sendikasının kurulmasıdır. Görüşümüzün ne kadar yerinde olduğunu göstermesi bakımından geçenlerde gazatelerde yayınlanan bir haberden söz edeceğiz. Haberde; TÜRK—İŞ’li kadın işçilerin eğitildiği, TÜRK—İŞ’in hayli çaba göstererek, KREŞ vb. sorunların çözümü için çok çalıştığı belirtildikten sonra, “kadın işçilerin eğitimi” amacıyla yapılan seminerde “Türk—İş’li kadın işçilere zamların faydalarının da anlatıldığı” belirtilmekteydi. Bir kaç gün sonra bir makalede, aynı tutum eleştiriliyor ve TÜRK—İŞ’in, bu söz konusu semineri “Asian—American Federation of labor Institute”(AAFLİ) adlı bir Amerikan kuruluşu ile ortak tertiplemediği ve bu kuruluşun CIA tarafından finanse edildiği belirtiliyordu. Aynı makalede, bu CIA’nın finanse ettiği kuruluş ile, TÜRK—İŞ’in uzun zamandan beri işbirliği içinde olduğu da ayrıca belirtilmekteydi. İşte TÜRK—İŞ’in ömrü hayatı boyunca yaptığı öz olarak budur! İşçilere, yani en çok sömürülenlere sömürünün “faydalarını” anlatmak.

DP hükümeti, işte böyle besleme bir örgüt kurarak, hayırlı bir iş yaptıktan sonra, sömürünün, daha emin, sakın yapıldığı, patronlarca bilahare, “müşahede edilerek” “takdire şayan görülmüştür.”

DP hükümeti dönemi ilk defa, daha doğrusu yeni Türk devletinin-kuruluşundan bu yana, ilkdefa hakim sınıflar arası çelişme her zamankine oranla çok daha derinleşmiştir. Öyleki, DP’nin kurulmasına “müsaade eden” CHP kliği, kendisine hükümet olma yolunu tıkayan bu partinin kurulmasına müsaade etmeden pişmandır. Avrupalı emperyalistlerin uşağı komprador burjuvazi ve toprak ağaları kliğinin çıkarları önemli ölçüde zarar görmüştür.

Yarı-sömürge olması sebebiyle, hakim sınıflar arasındaki çelişmenin emperyalistler arası çelişmeden bağımsız düşünülemediği Türkiye’de, bu dönemde hakim sınıfların arasındaki çelişme, bağlı oldukları emperyalist mihraklar arasındaki çelişmeye nazaran daha derin bir yapı arz etmektedir. Bu diğer şeylerin yanısıra, ülkenin özgül koşullarından da kaynaklanmaktadır.

O dönemde, emperyalist kamp bu günkü gibi iki bloktan oluşan bir kamp değil, bu günkü emperyalist sistemin iki blokundan birisine —Amerikancı bloka— tekabül ediyordu. Amerika bir bütün olarak, emperyalist kampın jandarması idi ve o dönemde, emperyalist kamp içindeki en önemli çelişmede Amerikan emperyalizmi ile Avrupalı

emperyalistler arasındaydı. Bu çelişme, bugünkünden daha derindi. Bugün emperyalistler arası çelişmenin esası iki blok arasındaki çelişme olmuştur. Böylece doğal olarak Amerikan emperyalizmi ile Avrupa'lı emperyalistler arasındaki çelişme de gerilemiştir.

DP hükümeti döneminde, hakim sınıflar arasındaki çelişmede işte, o dönemin emperyalist kampı içindeki en önemli çelişmenin devamı idi. Emperyalist kamp, Sosyalist kampa karşı birliğini güçlendirirken, sömürü alanları ve daha fazla pay için de bir yandan sürekli dalaşma içindeydiler.

Türk hakim sınıflarının aralarındaki bu çelişmeyi “sine-i millete giderek” çözmek yerine, birbirlerini tepeleyerek geçici bir çözüme ulaştıklarını biliyoruz. CHP’de örgütlü klik on yıldır hükümet olan DP kliğini, hükümetten almayı kendisi için hayati bir sorun olarak görmekteydi. “Sine-i Milletin”de, hükümet olmak için, pek elverişle ve kesin görünmediği için meselenin “aciliyeti” karşısında her zamanki gibi “Milli iradeye” dayanarak (siz Avrupalı emperyalistlerin uşağı patron ve ağalın iradesi anlayın) DP’yi tepeledi. Türk siyasal tarihinde “27 Mayıs hareketi” olarak bilinen olayın genel mahiyeti bu idi.

Türkiye’nin iktisadi ve sosyal yapısının, günümüzde artık “kapitalist” olduğunu ileri sürenler, daha önceki; Kemalist ve Jön-Türk hareketleri için de olduğu gibi, 27 Mayıs hareketinde feodalizmde çözümlere yol açtığını ileri sürmekte, ve bu sayede de ülkenin “kapitalist bir ülke” haline geldiğini savunmaktadırlar.

27 Mayıs hareketinin feodalizmi, değil “tasfiye etmek”, bir nispette bile tasfiye etmesi söz konusu olamazdı. Çünkü bu hareket, hakim sınıfların kendi aralarındaki bir dalaşmadan başka birşey değildir.

Türkiye’nin iktisadi ve sosyal yapısı ve buna bağlı olarak sosyal gelişmeyi genel olarak anlatmak istediğimiz bu bölümde, 27 Mayıs’tan sonraki olayları belirleyip, yorumlamadan önce, ülkenin sosyal ve iktisadi yapısı ile ilgili söylemek istediklerimizi belirtelim.

1960’tan sonra, iktisadi ve sosyal yapıda bir nitelik değişikliği olduğu, zaten, hiç kimse tarafından ileri sürülmemektedir.

Biliyorsunuz, bu bölümün başlarında, ülkemizde, “Emperyalizm çağı”na kadar, Burjuva Demokratik devriminin olmadığını, ülkedeki feodalizmi, “iç dinamikle” tasfiye edecek güçlü dinamiklerin, yani Milli Kapitalizmin de gelişmediği için, feodalizmin “yukarıdan aşağıya” olarak tasfiye edilemediğini belirttik. Toplumların tarihi

incelendiğinde, emperyalizm çağına kadar, feodalizmi tasfiye eden toplumlar, bunu iki yoldan birisi ile tasfiye ederek kapitalist hale gelebilmişlerdir. Kısacası tarih, emperyalizm çağından önce, feodalizmi tasfiye edebilmenin sadece bu iki “yol”una şahit olmuştur. a- Burjuva Demokratik Devrimi (Aşağıdan yukarıya tasfiye) b- Prusya usulü hal tarzı (iç dinamiklerle geçiş yukarıdan aşağıya tasfiye). Bu gün, Türkiye’nin “kapitalist bir ülke” olduğunu ileri sürenlere göre, acaba Türkiye hangi yolla kapitalist olmuştur?

Bir kısım parti ve hareket, Türkiye’nin “kapitalist olduğunu göstermek” için bin dereden su getirmekte, ancak bir türlü Türkiye’nin nasıl kapitalist olduğu açıklanamamaktadır. Bir toplumun iktisadi yapısında nitelik değişikliğinin olabilmesi, çok köklü toplumsal bir olaydır. Bu değişimin böyle “sessiz-sedasız” olduğunu ileri sürmek, aslında, toplumun iktisadi ve sosyal yapısında, köklü toplumsal hareketlerin olmadığını göstermektedir.

Türkiye’nin “kapitalist” olduğunu söyleyenlerin bir kısmı, kendi içinde tutarlı olarak, kapitalizmin emperyalizm sayesinde “hakim” iktisadi biçim olduğunu belirtmektedir. Bunu açıkça belirtmedikleri halde, kuru bir şekilde “hakim iktisadi biçim”in “kapitalist” olduğunu ileri sürenler ise, gerçekte, bunu açıkça söylemek cesareti gösteremiyorlar. Bir toplumda Burjuva Demokratik Devriminin olmadığı, iç dinamiklerle feodalizmi tasfiye edebilecek güçlerin olgunlaşmadığı ve değil feodalizmi tasfiye etmek, feodalizmin baskısı altında kaldığı halde, ülkenin, genede, “kapitalist” olduğunu ileri sürmek, “ülkeyi emperyalizmin kapitalist hale getirdiğini” ileri sürmekle eş anlamlıdır

Durum Açıktır. Emperyalizm dönemine kadar, feodalizmi tasfiye etmek mümkün iken, bu olmamış, ve zaten “emperyalizm çağında”da olanaksız hale gelerek, işçi sınıfının görevleri arasına girmiştir. İçinde yaşadığımız “emperyalizm ve proleter devrimleri çağında” ülkede feodalizmi işçi sınıfı önderliğindeki, Demokratik Halk devrimlerinden başka bir “yol”la tasfiye etmek mümkün değildir.

Durum böyle olunca;

Ülkede feodalizm köklü bir hareketle tasfiye edilemeyince, buzdolabına konulmuş gibi, bozulmadan da kalmamıştır elbette. Zaten, vaktiyle millî kapitalizm doğduğunda, bir miktar onu çözmüş idi. Arkasından birde, emperyalizm komprador kapitalizmi getirdi. Ve böylece feodalizmde gene bir ölçüde çözülme meydana geldi. Dolayısıyla bugün

www.partizanarsiv.net

ülkede, feodalizmin mevcudiyetinden söz ediyorsak, koyu bir feodalizmden söz etmiyoruz. Çözölmeye uğramış, kapitalizmle içiçe, yanyana yaşamını sürdüren bir feodalizmden söz ediyoruz.

Daha öncede belirttiğimiz bir noktayı vurgulamak istiyoruz.

Ülkede “kapitalizmin” değil, “komprador kapitalizmin” geliştiğinden söz etmek doğrudur. Ancak, bununda ne tür bir gelişme olduğunu, feodalizm karşısındaki durumunu bilmek gerekir. Aksi takdirde, insan, bir kısım gurupların iddia ettiği gibi, komprador kapitalizmin şişirme yapısına aldanarak, ülkenin “kapitalist” olduğu, komprador kapitalizminin feodalizmi tasfiye ettiği düşüncesine kapılabilir.

Genel anlamda, “kapitalizmin gelişmesi” feodalizmin çözölmesi (ve dolayısıyla tasfiyesi) anlamına gelir. Ama, dikkat edilirse, kapitalizmdeki gelişmenin, feodalizmde tasfiyeye yol açabilmesi, o kapitalizmin “Milli” oluşuna bağlıdır. Çünkü; feodalizmin mevcudiyeti, milli kapitalizmin gelişmesi önündeki başlıca engeldir. Vaktiyle milli kapitalizmin, feodalizmi çözerek, geliştiği halde, bir yerde, yabancı kapitalizmin saldırılarına uğrayarak tahrip olunca gelişmesi durdu. Artık, milli kapitalizmde gelişme, hayatını devam ettirebilme mücadelesidir.

Bugün hala milli kapitalizm, gelişmesi önünde, hatta hayatının devamını önünde, feodalizmi ve onunla ittifak halindeki emperyalizmi görmektedir. Ve zaten, eğer milli kapitalizm gelişebilse, bu engellerde, aynı paralelde tasfiye oluyor demektir.

Ülkede böyle olmuyor, olamıyor!

Ülkede gelişen kapitalizm, “milli” değil, “komprador kapitalizm” yani emperyalizmin getirdiği kapitalizmdir. Emperyalizm, ülkede bir kapitalizm —milli kapitalizm— varken, neden başka bir kapitalizm getirmeye ihtiyaç duymaktadır. Sebebi açıktır. Emperyalizme, feodalizmle uzlaşabilen, içiçe yaşayabilen bir kapitalizm lazımdır. Öyle ki; bu kapitalizm geliştiği halde de, feodalizm mevcudiyetini, emperyalizmin temel dayanağı ve ülkedeki varlığının sebebi olarak sürdürebilsin. İşte bu kapitalizm, komprador kapitalizmdir.

Bütün bunlardan dolayı, “**Komprador kapitalizmin gelişmesi**” “**feodalizmin tasfiyesi**” anlamına gelmez. Aksine, feodalizmle ittifakının genişlediği, güçlendiği anlamına gelir. Bu değişme, kompradorkapitalizmin gelişmesi, feodalizm de, gerçek anlamda bir çözölmeyi ifade etmez. Ancak, “hiç çözölmeyede yol açmaz” demek istemiyoruz. Çünkü, feodalizmle komprador kapitaliz-

www.partizanalarsiv.net

min içiçeliği, feodalizmde, zorunlu bir değişmeyide birlikte getirir. Bu, zorunluluk, ittifakın kurulabildiği, komprador kapitalizmin kendisine bir yer edinebildiği noktaya kadardır. Burada, feodalizmde bir çözülmenden söz edilse bile, çözülen yeri, açılan gediği dolduran komprador kapitalizmdir. Zaten komprador kapitalizm feodalizmin “bağrından doğan” bir kapitalizm değil, onunla ittifak etsin diye, dışardan getirilen bir kapitalizmdir.

İşte YARI-FEODAL ilişkiler bu süreçte oluşmaktadır. Komprador kapitalizm geliştikçe feodalizmle kaynaşır ve **ne tam anlamıyla feodal, ne de tam anlamıyla kapitalist olmayan üretim ilişkileri oluşur. Bu üretim ilişkileri; kölecilik, feodalizm, kapitalizm, sosyalizm gibi, başlı başına bir üretim tarzına tekabül etmez..** Bir geçiş aşamasında tıkanıklığı ve bu tıkanıklığın, uzun süre muhafaza edilmesi sonucu oluşan, çarpık üretim ilişkileridir.

Feodalizmle içiçe, onunla kaynaşarak yaşayan kapitalizm, “milli” olamaz. Bu iki iktisadi biçim tabiatıyla birbirlerini dıştalamaktadırlar. Dolayısıyla bugün biz feodalizmle, kapitalizmin “içiçe”liğinden söz ettiğimiz zaman kastedilen feodalizm “içiçe” kaynaşarak yaşayan komprador kapitalizmdir. Milli kapitalizm ise, komprador kapitalizm ile feodalizmin ittifakının somut ifadesi olan, YARI—FEODAL üretim ilişkilerinin “yanında” ve kesinlikle ittifakın dışında yaşama mücadelesi vermektedir.

Ülkede vaktiyle, milli kapitalizm “feodalizmin bağrından” doğup, feodalizmi tasfiye etmeye başladıktan bir süre sonra, emperyalizm milli kapitalizmi tahrip edip, feodalizmi de özellikle muhafaza ederek “geçiş” dönemini (yani feodalizmden kapitalizme geçiş yolunu) tıkamıştır. Bu tıkanıklık bir asırdan fazladır süregelmekte, ve buna bağlı olarak, ülkede komprador kapitalizmin gelişmesine bağlı olarak, YARI—FEODAL üretim ilişkileri oluşup yaygınlaşmaktadır.

İşte bu noktada bolca itiraz ve süpekülasyonla karşılaşılmaktadır. Bir kısım yanlış anlayış sahipleri bu tespiti mekanik bir yoruma tabi tutarak, ülkenin “yarı”sının kapitalist, diğer “yarı”sında feodal olduğunu ileri sürdüğümüzü iddia edecek kadar basitleşmektedir.

Diğer bir kısmı ise “yarı feodal üretim ilişkisi”nin içeriğinin ne ile dolu olduğunu anlamadıklarından olacak illede “feodalizm mi hakim, kapitalizm mi hakim?” ikilemi karşısında, kendilerini tercihe zorluyorlar. Onların herşeyden önce bu ikilemden kurtulmaları gerekir. Bir dev-

rim stratejisi belirleyebilmek için, ülkenin “yarı-feodal” olduğunu belirledikten sonra “peki, bu yarı-feodal üretim ilişkisi içinde hangi yan hakimdir?” diye bir araştırmaya girmek faydasızdır. **Çünkü komprador kapitalizm ile feodalizm öylesine “garip bir şekilde içiçe geçmişlerdirki, birinin nerede bittiğini, diğerinin nerede başladığını tespit etmek olanaksızdır.”** Bu durumda ülkenin “yarı-feodal” olduğunu söyledikleri halde, diğer yandan da “ama kapitalizm hakim yandır” görüşünde olanlar, daha başında, “yarı-feodalizm” kavramının içini boşaltmakta, bu temel konuya ilişkin olarak yanılmaktadırlar.

Ülkemizin sosyal ve iktisadi yapısı ile ilgili yanlış, temelde bir yanlışlığı ifade ettiği için çok yanlış beraberinde getirir. Bu nedenle, bu husus üzerinde durulmalıdır. Ülkede “kapitalizm hakimdir” diyenlerin en büyük yanlışlığı komprador kapitalizmin şişirme yapısıdır. Komprador kapitalizm bir balon gibidir. Onu emperyalizm üfleyip üfleyip şişirmektedir. Yarın emperyalizmi kovun, o zaman geriye pörsümüş bir döküntünün kaldığını göreceksiniz.

Komprador kapitalizmde, holdingler, fabrikalar, dev görünümlü tekeller vardır. Ama hepsi makina teknoloji ve sermaye bakımından emperyalizme bağımlıdır. Emperyalizmi çıkardığımızı işin içinden, geriye kapısına kilit asılı kocaman binalar kalır. Zaten bu kapitalizmin kompradorluğuda buradan gelmektedir. **Makina, teknoloji ve sermaye bakımından emperyalizme bağımlılık:** Emperyalistler sermayelerini makina ve teknolojilerini yarı-sömürgelerin, ucuz hammaddelerinin ve işgücünün tepesine dikmişler ve yarı-sömürgelerin işgücü ve hammaddeleri ile emperyalistlerin makina, teknoloji ve sermayeleri birleşerek komprador kapitalizmi meydana getirmiştir.

Bu gerçekte bir gelişmeyi ifade eder mi?

Bir çokları kapitalizmin hakimliğine, pazarların genişliğini göstermektedir.

PAZAR gerçekten de kapitalizmle birlikte ortaya çıkmış ve ona bağlı olarak gelişen bir olgudur. Kapitalizm geliştikçe pazar açılır ve kapalı ekonominin bireyleri artık pazarla ilişkiye geçerek kapalı ekonominin kabuklarını kırarlar. Gittikçe doğal ekonomi yerini pazar ekonomisine bırakır. Pazar açıldıkça, metalar en ücra köşelere kadar uzanarak, doğal ekonominin bireylerinin emirlerine amade hale gelir.

PAZAR genişledikçe feodalizm çözülür ve giderek tasfiye olur.

www.partizanarsiv.net

PAZARA ilişkin genel gerçekler bunlardır. Bizim dikkat etmemiz gereken husus şudur. Pazarın dar veya genişliği milli kapitalizmin geri veya ileriliği hakkında gerçek bir fikir verir. Çünkü milli kapitalizmin gelişmesi ile birlikte açılan pazar, kapitalizmin feodalizmle dışı dışı bir kavga girerek ve onu parçalayarak gelişmesi içinde açılmaktadır. Kapitalizm, feodalizmi ne ölçüde tepelemiştir, pazarda o ölçüde geniş olacaktır. Görülüyor ki, kapitalizm ve onun bir ürünü olan pazar doğal gelişme seyrini izledikleri taktirde feodalizmin çözülmesine tasfiyesine paralel bir gelişme göstermektedirler.

Halbuki komprador kapitalizmde gelişme, feodalizmde tasfiyeye değil onunla daha geniş bir ittifaka girmesi anlamına gelmektedir. Böylece, komprador kapitalizm geliştikçe açılan, genişleyen PAZAR feodalizmin tasfiyesi pahasına açılan bir pazar değildir. Komprador kapitalizm feodalizmi tasfiye etmeden gelişerek ve böylece pazarda genişleterek en ücra köşelere kadar ulaşabilmektedir.

Bugün bu pazarda esas olarak komprador kapitalizmin ürünleri vardır. Emperyalizmle birlikte gelen bu kapitalizmin, emperyalizmle gittiğini düşünerek, onu pazardan çıkarın, geride bu şişirme pazarı doyuracak bir şey kalmaz.

Diğer bir şey, bizim gibi ülkelerde pazar, feodalizmle kapitalizm arasındaki mücadelenin değil (normalde böyle olması gerekir) feodalizmle komprador kapitalizmin ittifakının somutlaştığı noktadır. Pazar komprador kapitalizmin ürünleri gelir, feodal üretimin ürünlerinde karmaşık bir mübadele gerçekleşir. Milyonlarca basit meta üreticisi pazarda, ürettiklerini satar ve tekrar komprador kapitalizmin ayağına kadar getirdiği ürünlerden ihtiyaçlarını alır, köyüne döner. **Temelde incelendiğinde "basit metanın" "meta" ile mübadele edildiği ortaya çıkar.** İşte bizde, pazarın temel işlevi budur.

Bugün ülkede basit meta üretiminin yaygınlığı gözönüne alındığında, genel bir deyimle ülkede basit meta üretiminin hakim olduğu rahatlıkla söylenebilir. Doğal üretim (diğer adıyla kapalı ekonomi) feodalizmdeki çözülmeye paralel olarak, tamamen ortadan kalkacak iken feodalizmin tasfiyesinin engellenmesi, ancak bir oranda da çözülmesi sebebiyle yerini giderek hem pazar için meta üretimine, hem de üreticinin doğrudan kendi ihtiyaçlarına yönelik üretimine bıraktı. Bugün hiç bozulmamış bir kapalı ekonomiden söz etmek mümkün değil. Artık kapalı ekonomi bir nispette basit meta üretiminde içeren bir ekonomi haline

gelmiştir. Şimdi üretici ürünlerinin bir kısmını doğrudan kendi ihtiyaçlarını karşılamak için üretmektedir. Diğer bir kısım ürünlerini de pazara götürüp satmak diğer geçim ihtiyaçlarını temin etmek için işte bu anlamda bir meta üretmektedir.

Basit meta üretiminin yaygınlığı ve kapitalizm öncesi (“prekapitalist”) üretim biçimlerine tekabül ettiği gözönüne alındığında, ülkeye bir çırpıda “kapitalist” demenin, motorların gürültüsünden şişen bir kafanın kârı olduğu anlaşılmaktadır.

Bir ülkenin ekonomisi hakkında gerçek bir tespitte bulunabilmek için o ülkede pazarın, üretim araçlarının durumlarından başka sermayenin durumunu da incelemek gerekir.

Kapitalizmde, sermayeyi önce ikiye ayırmak gerekir. Birincisi kapitalistin üretim araçlarına yatırdığı, böylece sabitleşen değişmeyen sermaye, diğeri de her süreçte işgücü ve hammaddeye ayrılan değişen sermayedir. Kapitalizm normal bir gelişme seyri izlediğinde geliştikçe değişen sermayede azalmaktadır. Çünkü her üretim sürecinin sonunda kapitalist, işgücünden elde ettiği KÂR’ı değişmeyen sermayeye dönüştürmekte, yani üretim araçlarına yatırarak üretimi genişletmekte, böylece değişmeyen sermaye büyümektedir. Bugün, bütün kapitalist ülkelere bakıldığında durumun böyle olduğu görülmektedir.

Ancak komprador kapitalizmde böyle değildir. Her zaman ezici ağırlık değişen sermayededir. Öyleki değişen sermayenin sabit sermaye karşısındaki büyüklüğü, ülkede üretim araçlarına yatırılarak sabitleşen sermayenin hemen hemen hiç olmadığını göstermektedir. Bu konuda millî produktivite merkezi tarafından “bankacılık”la ilgili bir araştırmanın sonuçlarına göre “... mevduatın sanayiye kanalize edilmediği, büyük bir bölümünü ticari sektöre gittiği belirtildi.” Raporunda, sanayi işyerlerinin % 57’sini teşkil eden küçük sanayi işletmelerinin ise genel kredi diliminden % 2,3 gibi çok küçük pay aldığı açıklandı. Araştırmada elde edilen sonuçlar, sınai kalkınma bankasının açtığı yatırım kredilerinde büyük ölçüde düşüş olduğunu ortaya koydu. Ticari bankalar 1900 yılından 1980 yılına kadar geçen 80 yıllık sürede topladığı 490 milyar lira tutarındaki mevduatın yaklaşık dört katını son üç yılda topladı. Ancak bu kredilerin sanayi sektörüne kanalize olmadığı, büyük bir bölümünün ticari sektöre kısa vadeli kredi olarak gittiği belirlendi” (Tercüman Gazetesi)

Bu konudaki hastalık esasında sermayenin esas olarak emperya-

listlere ait olması ve emperyalistlerin de bu sermayenin işlevini, verilirken katı kurallara bağlayarak sanayiye aktarımını önlemesinden kaynaklanmaktadır.

Emperyalizmin feodalizmi muhafaza etmesi bu olay incelendiğinde somut olarak ortaya çıkmaktadır. Eğer emperyalistler ihraç ettikleri sermayenin kullanılmasını kontrol altına almazlarsa, bu sermayenin çıkarlarına zarar verebilecek tarzda kullanılabilmesi ihtimali ortaya çıkar. Bu emperyalist sermayenin amaçları ile çelişir. Emperyalistlerin ihraç ettikleri sermaye ülkede sanayinin gelişmesinde kullanılarak üretime yatırılmalı ve böylece emperyalist sermaye serbest kullanılarak kapitalizmi geliştirirse bu emperyalistlerin ülkedeki varlık sebeplerini ortadan kaldırmaz mı?

Sermaye ihraç eden emperyalistler zaten bu işi ta başından düşünerek katı kurallar getirirlerdir. Bir kere onlar sermayeyi esas olarak (kısa vade yüksek faiz esaslı üzerinden) BORÇ vererek anaparadan kat kat faizler almaktadırlar. Diğer yandan da sermaye, yatırım değil, ticari kredi olarak verilmekte veya başka dış borçların kapatılması için verilmekte, böylece yatırıma akması önlenmektedir. Yatırım kredisi alındığında da, özellikle devletin aldığı yatırım kredilerinin büyük bölümü sanayiye aktarımı engellenmektedir.

Emperyalistler verdikleri sermayenin ticari amaçlı olması halinde satın alınacak “mal”ında kredilerden alınması koşulunu getirerek, sermaye ihracını meta ihracı ile sürdürmekte iki yönlü kâr etmektedirler.

Devletin aldığı krediler köprü, baraj, tünel, kanalizasyon, yol vb. alt yapı yatırımlarına, ayrıca silah alımına harcanmaktadır

Mesela, “şu yardım” diye verilen FMS (yabancı ülkelere) askeri satışı kredisinin koşullarına bakın. Bu kredinin bir “yardım” olduğu bir safsatadır. Onu şimdi tartışmıyoruz. Ancak, emperyalist sermayenin koşullu gelişini örneklemek bakımından FMS kredilerinden söz edelim.

Bu kredi ile: **yalnızca Amerika’dan** “mal” alabilirsiniz. Ayrıca, askeri “mal” alımında kullanacağınız bu kredi ile yedek parçada alamazsınız, yani daha önce aldıklarınızın bir parçası yoksa onu, artık atmak, yenisini almak zorundasınız. Askeri malzeme satın almak zorunda olduğunuz bu kredi ile, eski borçlarınızı kapatmak için ödemede yapamazsınız!

www.partizanarsiv.net

Görülüyorki emperyalistler işlerini hayli iyi tezgahlıyorlar. Adamın delik cebini para ile doldurup paçalarından avuç tutuyorlar. Bu yetmezmiş gibi birde bu işin fazi var! Emperyalistlerin tünel, baraj vb. önemli alt yapı yatırımlarına kredi vermesi ise bir çoklarına yanıltıcı gelmektedir. Bir kere, emperyalistlerin tünel, baraj, vb. yatırımlar için kredi vermesi tamamen bilinçlidir. Zaten onlarda bu ülkenin tahıl, hububat, narenciye deposu olmasını istiyorlar. Bu alandaki gelişme tüketime yönelik üretimi artıracaktır. Zaten emperyalistler, kendi ekonomilerinin bir uzantısı haline getirdikleri bu ekonomiye, tüketim “madde-leri üretmek” “ambalaj ve kaporta yapmak” gibi yan işlerini gördürmekte ve özellikle de tarım üretiminin gelişmesini istemektedir.

Dikkat edilirse, yıllardan beridir Türk ekonomisinin gerçek direktörü İMF, uşaklarına gönderdiği bütün talimatlarda, tarım üretimine ağırlık verilmesini sanayinin boş verilmesini buyurmaktadır.

Bütün bunlardan anlaşıldığına göre, Türkiye’de sabit sermaye gelişmemektedir. Sabit sermaye, ağır sanayi, üretim araçlarını üreten bir sanayide ağırlık kazanır. Ve ancak bu takdirde gerçek bir gelişmeden söz edilebilir.

Sanayinin gelişmiş olması üretimdeki işgücünün rolünü azalttığından, makinalar tek başlarına, bir kişinin idaresiyle artık onlarca kişinin işini görebildiğinden, değişen sermayede bu yanı ile de azalma olmaktadır. Yani üretim süreci sonucunda elde edilen KÂR’ın sabit sermayeye eklenmesinden başka, sanayinin gelişmesine paralel olarak, işgücü ihtiyacı azaldığından, otomatik olarak değişen sermayede azalmaktadır. Bu bile kapitalizmin durumu hakkında insana bir fikir vermektedir. Sanayinin gelişmediği Türkiyede binlerce insanın yaptığı işi emperyalist ülkelerde modern makinalarla bir kaç yüz işçi pekala yapabilmektedir.

Bu ayrıca, şu bakımdan da önemlidir. Türkiye’de işçi sayısındaki kabarıklık, düz mantıkla kapitalizmin gelişmiş olmasına eş anlamlı olarak değerlendirilmemelidir. Bu bir anlamda da kapitalizmin gelişmediğinin ifadesidir. Mesela, bugün Türkiye’de toplam 5-6 milyon işçinin yaptığı üretimi, emperyalistler, son derece teknik, modern üretim araçlarıyla, bir iki bin işçiyle yapabilmektedirler. Bugün kapitalizmdeki gelişme, üretim araçlarının gelişmesini, dolayısıyla ağır sanayinin, üretim araçlarının üretimini içerebilseydi bunun değeri olacak ve işçi sayısında bize gerçeğe yakın resitler yapmamıza yarayacak bir materyal

olacaktır. Oysaki bu günkü geliŒme böyle değildir. Emperyalistler retim araçlarının geliŒmesini özel olarak engelledikleri için ülkeye transfer ettikleri teknolojinin seviyesinde dikkat ederek, onu her zaman kendilerinden fersah fersah gerilerde olmasına dikkat ediyorlar

Kapitalizm geliŒmiyor. Bunu anlamak gerekir. Emperyalistler geliŒmeyi nlyorlar ama yayılmaya teŒvik ediyorlar. Komprador kapitalizm kŒede-bucakta görüldükçe millet artık “kapitalizmin çok geliŒerek, köylere kadar uzandığını” söylüyor. Kapitalizm köylere uzanmıŒsa, yayılıyor. “GeliŒmek,” retim araçlarının geliŒmesi ile olur, yayılmak ise metaları alıp köylere kadar götürmekle. Emperyalistler birincisini engelliyor, ikincisini teŒvik ediyorlar.

“Kapitalizmin belirleyici yanı üretim araçlarının üretimidir.”

Bunun anlamı açıktır. Üretim araçları üretmek! İŒte kapitalizm budur. Üretim araçları üretmek! İŒte Türkiyede “yok” olan da budur!

Bugün ülkede kapitalizmin “geliŒmiŒlik” durumu incelendiğinde dikkate alınacak en önemli kıstas budur.

Vaktiyle ülkede bir milli kapitalizm vardı. Doğal geliŒmesini tutturmuŒ yoluna devam ediyordu. Eğer tahrip edilmeseydi, o da geliŒmesini tamamlayarak son derece modern, teknik üretim araçlarına sahip olarak üretim araçları retecekti. Bu olmadı, olamadı. Œimdi ülkede hiç üretim aracı yok mudur? Mesela bin türlü çikolata, bisküvi ne ile üretilmektedir? Motor kaportası ne ile yapılmaktadır? Demek ki tüketim araçları da üretilse, üretim aracına ihtiyaç vardır. Bu, Türkiye’de retilemediğine göre bunu kim nereden sağlamaktadır? Hepimizin bildiği gibi makinalar emperyalistlerin gönüllerinden koptuğu oranda verdikleridir. Çünkü bugünkü tüketim maddelerini üretecek makinaları üretecek kapasitede sanayi ne yazıkki bulunmamakta ve bu boŒluęuda emperyalistler doldurmaktadırlar.

Üretim araçları ile tüketim araçları rimi yanyana bulunur. Ama kapitalizm geliŒmiŒ ise üretim araçlarının rimi, geliŒmemiŒse tüketim araçlarının rimi yapılır. Ülkemizde yapılan tüketim araçlarının üretimidir. Otomobil, buzdolabı, amaŒır makinası üretmek, üretim araçları üretmek değil, modern tüketim araçları, deyim yerindeyse tüketim makinaları üretmektir. Üretimde makinaların kullanılması kuŒkusuz önemli bir olgudur. Karasabanın, pulluğun, yaba’nın yerini, traktör, patos vb. makinaların alması, zaanat üretiminde modernleŒerek, fabrika rimi haline gelmesi ve basit araçlarla değil, makinalar-

la yapılması önemli bir gelişmedir. Bu hususunda istatistiklere dayanan bir incelemesini yapmak gerekir. Bugün ülkede yarım milyar civarında traktör olduğu, mevcut ekilebilecek alanların bütünüyle traktörle sürülebilmesi için bu sayının en az iki-üç katı artması gerektiği, resmi istatistiklerde belirtilmektedir. Ayrıca milliyet ekonomi dergisinde yapılan bir yayına göre bugün ekilebilen toprakları, Türkiye’den az olan Yunanistan’da, bu gün için, Türkiye’dekinin yaklaşık iki katı sayıda (850 bin) traktör kullanılmaktadır.

Kaldığı bu sayısal durum meselenin bir yanıdır. Birde, makinalarla, feodal ilişkilerin tarımda yanyana durduğu. Mesela tarımda, feodalizmin en başlıca şekli yarıcılıktır. Toprak sahibinin veya ağanın yarıcısı, toprağı traktörle işlediği, samanını patosla çıkardığı halde, hala yarıcıdır. Yarıcılık günümüzdeki feodal-rant’tır. Yarıcılığın “yarı”lığı sonuçta ürünün yarısının toprak ağasına, yarısının da köylüye kalmasından gelmektedir. Kapitalist üretim aracı, feodal üretim ilişkisi işte yarı-feodalizm denilen olayın bir yansımasıdır.

İşte bütün bu gerçeklerden uzak olarak, Türkiye’nin sosyal ve iktisadi yapısını değerlendirebilmek mümkün değildir. İçinde yaşadığımız ekonomik, sosyal koşulların tahlil edilebilmesi tayin edici öneme sahiptir. Tahlil işini bizler burada yapmak durumunda değiliz. Bunu yapacaklar vardır ve zaten vaktiyle de bu tahlil yapılmıştır. Biz sadece bir özetini sunmaya çalıştık.

Bir noktaya daha dikkat çekmek istiyoruz.

Doğuşundan beri, emekçi sınıfların sömürülmesi üzerinde yükselen kapitalizm, geniş kitlelerde öyle bir antipati yaratmıştır ki, bir çok kapitalist-emperyalist adını reddetmektedir. Helede hiç kimse (Amerika bile) emperyalist olduğunu kabul etmiyor. Duyduğumuza göre ne yapıyorlarsa “geri kalmış ülkelerin ilerlemesi için” yapıyorlarmış Özal’da böyle söylüyor zaten...

Sömürücü sınıflar kapitalizmin kan emeciliği karşısında başka sınıflar buluyorlar kendilerine. Mesela emperyalist ülkeler kendileri için “sanayi ülkeleri,” “gelişmiş ülkeler” ya da “batılı ülkeler” gibi adlar takmışlardır. Bizim hakim sınıflarımız ise başından beri bir “KARMA EKONOMİ” lafı tutturdular. öyle gidiyor halen. Hatta ülkenin kapitalist olmadığını, Türkiye’nin kendisine göre bir modeli olduğunu, işte KARMA EKONOMİNİN’de zaten böyle olduğunu söylüyor.

Bunların bilimsel bakımdan beş para etmeyen görüşlerini tartışma-

www.partizanarsiv.net

yacağız. Sadece sahtekarlık yaptıklarını yüzlerine söylemek istiyoruz.

Nedir KARMA EKONOMİ?

Sömürü ve talan üzerine kurulmamış mıdır?

Ha Vehbi “Bey” soymuş, ha devlet!

Devlet denilen şey Vehbi Bey’e ait değildir?

Onun milyarlarını bekleyen devlet ile Vehbi Bey arasında ne fark vardır?

İliğine kadar soyulmuş biz emekçiler için önemli olan soyulmamaktır. Soyulduktan sonra kimin soyduğunun hiç önemi yoktur.

Vaktiyle hakim sınıflar kişilerin mali gücü yetmediği takdirde devlet PATRON olacak diye bir ekonomik tedbir alırlar ve KARMA EKONOMİ olur memleket! Bilmeyende neden “KARMA” diye düşünüp, biraz sosyalizm, biraz kapitalizm katmışlarda öyle KARMA olmuş sanacak! Hakim sınıfların ekonomisi gerçekte “KARMADIR” ama onların dediği anlamda değil, gerçekte feodalizm ile kapitalizmin bir KARMASIDIR!

Şimdi bundan başka yeni bir terim daha icad edildi. Zamanında bir takım aydın çevreler, Türkiye’nin geri kaldığını, hatta “geri bırakıldığını” ortaya çıkarıp teşhir ettiklerinde, hakim sınıflar bu geriliği gizleme yoluna gittiler ve zaten “geri kalmış ülkeler” terimi birazda aldattıydı. Hemen bir icad daha yapıldı: “Gelişmekte olan ülkeler” ve Türkiye’de “gelişmekte olan ülke” oldu. Bütün bu cambazlıklar gerçeği gizlemek için yapılmaktadır. Hakim sınıflar kafalarını kuma soktukları taktirde gizleneceklerini sanıyorlar.

“Gelişmekte olan ülke” denildiğinde, kitlelerin kandırılacağını ve aslında onlarca yıl geçmesine rağmen ülkenin iyice emperyalizme bağımlı hale gelmesinden başka bir gelişme olmadığının gizlenebileceğini umuyorlar.

Boşuna çaba sarfediyorlar!

Bu ülkenin iktisadi ve sosyal yapısının bir adı vardır. Bu ülke emperyalist değildir, kapitalist değildir. Bu ülkenin sosyal ve iktisadi yapısı yarı-feodaldır.

Ülkelerde sınıflar da ülkelerin sosyal ve iktisadi yapısına göre şekillenmektedir. Kapitalizmde temel iki sınıf vardır, burjuvazi ve işçi sınıfı; diğerleride ara sınıf ve tabakalardır.

Kapitalizm geliştikçe ara sınıf ve tabakalar, burjuvazi ve proletaryaya dönüşerek erimektedirler. Feodalizmde temel sınıflar toprak ağa-

ları ve köylülüktür. Bu feodal iktisadi yapı yerini kapitalizme bıraktıkça, bu iki temel sınıfta “temel” olmaktan çıkarak ara sınıf durumuna düşerler.

Küçük üretim (yada basit meta üretimi) gelişmesi sürecinde hem proletaryayı, hem de burjuvaziye doğurmaktadır. Bu süreç kapitalist ülkelerde öyle bir noktaya gelmiştir ki, ara sınıfların, bütün sınıflar içindeki oranı giderek düşmüştür. Ancak bizim gibi yarı-feodal ülkelerde kapitalizm gelişmediği için “farklılaşma” olayı çok ağır ve çarpık bir biçimde gelişmektedir. Ülkede hala ara sınıf ve tabakaların nicel toplamı, ana sınıfların nicel toplamının üç katıdır. Nüfusun % 65—70’ni köylülüğün oluşturduğu bir ülkede sadece bu rakam, kapitalizmin gelişemediğini bu nedenle henüz “farklılaşma” sürecini tamamlamamış küçük üretimin yaygın ve hakim olduğunu gösterir.

Farklılaşma süreci feodalizmin çözülmesi ve kapitalizmin gelişmesiyle eş anlamlıdır. Ülkede feodalizmin tasfiyesi önlendiğinde bunun diğer adı farklılaşma sürecinin tıkanmasıdır. Bu sebeptendir ki, farklılaşma, emperyalizmin engelleri ile karşılaşmadığı sürece normal seyrini izleyebilir. Peki karşılaştığı takdirde ne olur?

Eğer farklılaşma süreci emperyalizmin engeliyle karşılaşırsa bütünüyle durmaz, ağırlaşır ve çarpık bir halde devam eder. Çarpıklığına geline;

Farklılaşma normalde küçük üreticinin ya palazlanarak burjuvaziye doğru ya da yoksullaşarak proletaryaya doğru başkalaşması, değişmesidir. Bu süreç emperyalizm tarafından tıkanıldığında kitleler yoksullaşır proleterleşmekte, ancak sanayi gelişmediği için istihdam edilememektedir. Yoksullaşarak proleterleşen geniş kitlelerin proletaryaya katılması kapitalizm, normal seyrini izlediğinde mümkün iken, yarı-feodal ülkelerde mümkün olamamaktadır. Resmi istatistiklere bakıldığında, topraktan, tarımdan kopan milyonlarca insanın, sanayide istihdam edilmediği için, ya işsizler ordusuna katıldığını, ya işportacılık, hammallık, tombalacılık gibi işlerle uğraştığını, ya da geçimini temin etmek için gangasterlik, aylaklık vb. yaptığını göstermektedir.

Türkiye’de, milliyet ekonomi dergisinde yayınlanan verilere göre, tarımsal nüfustaki artış hiç tartışmasız günümüze kadar sanayi nüfusunun üç katıdır. Üstelik azalması gerekirken 1965 yıllarına kadar durmadan tarımsal nüfusun yükseldiği belirtilmekte ve aynı dergide “sanki, batıda yüzyıl önce yaşanan gelişme, bizde de daha şimdi oluyor” denil-

mektedir.

Sözü daha fazla uzatmadan sınıflar konusuna dönersek, ülkede kapitalizmin doğuşu ile birlikte doğan burjuvazi ve proletarya (her ne kadar ülke kapitalist hale gelmemişse) temel sınıflardır. Nicel olarak köylülük toplumun yüzde yetmişini oluştursa da, artık temel sınıf olmaktan çıkmıştır. Erimekte, yok olanı temsil etmektedir.

Ülkenin yarı-feodal yapısı, komprador burjuvazi ile toprak ağalarının yani komprador kapitalizmin efendisi komprador burjuvazi ile feodalizmin efendisi, toprak ağaları ittifak halindedir. Ülkenin iktisadi yapısının doğal bir sonucu olarak bu sınıf ekonomik ve siyasal olarak HAKİM SINIF'tır. Geçtiğimiz bölümlerde sık sık değindiğimiz için üzerinde daha fazla durmayacağız.

İşçi sınıfı ise ülkede kapitalizmle birlikte doğmuş, genç ama gelişen geleceği temsil eden bir sınıftır. Genel olarak işçi sınıfı içinde "sanayi proletaryası"nın oranı düşüktür. Küçük işletmelerde ara işlerde çalışanların sayısı genel olarak kendi içinde nicel olarak ağırlıktadır. Birde işsizler ordusu vardır ki bu aslında işçiler ordusuna eşittir.

Ülkenin ekonomik yapısından ötürü mevsimlik işçiliğin (yarı-proleterliğin) yaygın olduğunda belirtmek gerekir.

Proleterleşmenin eşliğindeki yoksul köylülük, genel köylü nüfusu içindeki en geniş tabakadır ve düzenden çok acı çekmektedir. Yarı-proleterlerle mevsimlik işçiler bu kesimdedir. Bunlar topraksızdır. Köylü ailelerinin geneli içinde topraksızlar % 33 civarında bir nispeti temsil etmektedir ki, bunların tamamı yoksul köylüdür. Bunların büyük bir bölümünde yarıcılıkla, toprak sahiplerinin topraklarını işletmekte, kıt kanaat geçinmektedirler.

Orta köylülük ise, elinde kendine ait ve yeterli ölçüde toprağı olan köylülüktür ki bu "yeterli" esasında aç kalmama anlamındaki bir yetmedir. Zengin köylülük biraz daha fazla toprağı olan kesimdir ki, bunlar bir miktar artırmada yapabilmektedirler, hemen hepsi motorlu araç sahibidirlere ve birkaç işçi çalıştırırlar. Topraktan tamamen kopan köylülerin topraklarını satın alarak topraklarını genişletirler. Bunlar bir nispetle sömürü yapabilmektedirler.

Toprak ağalarına gelince, bunlar ellerindeki çok geniş toprakları ve angarya sömürü ile palazlaşmışlardır. Çoğu foter şapka, kravat takıp, fabrika ortaklığı, nakliyecilik vb. işleriyle uğraşmaktadır. Bunlar onlarca motor, patos vb. sahibidir ve bunların kendilerine ait

çeteleri vardır. Politikayla hayli barışıktılar. Bütün parti başkanlıkları, milletvekillikleri ellerindedir. Bütün bunların dışında küçük burjuvazinin birde “şehirli” kanadı vardır ki, esnaflar, zanaatkar, memurlar bu kesime girerler. Düzenin soyup soğana çevirdiği, soluk aldrmadığı bir kesimdir ve sürekli yoksullaşmaktadırlar.

Sınıfların durumuna daha ilerde partimizin programı bölümünde, diğer yanlarını da ortaya koymak için değineceğiz. Bu sınıfsal yapının yarı-feodal ülkelere özgüdür. Kapitalist ülkelerde sınıfların yapısı, durumları elbette ki farklıdır. Biz sadece ülkenin iktisadi ve sosyal yapısının bir göstergesi olarak sıralayıp nicel durumlarını belirtmeye çalıştık.

Ülkemizde sosyal gelişmeyi anlatmaya çalıştığımız bu bölümde mesele ile yakın ilişkisinden ötürü sosyal-iktisadi yapının değerlendirilmesinde zaman zaman girdik. Sosyal-iktisadi yapının teorik anlamda değerlendirilmesi ile ilgili olarak söylediklerimizle yetineceğiz. Bundan sonra ülkemizde 1960 sonrasındaki olayları sıralayıp yorumlamaya çalışacağız. Hepsinden önemlisi güncel duruma değinmemiz gerekmektedir.

Sayın mahkeme heyeti!

1960 yılı sonrası, ülkede önemli siyasal gelişmeler oldu. DP dönemindeki baskı ve sömürüye karşı gelişen halk muhalefatinin etkisi ile 1961 Anayasasına kısmi demokratik haklar girdi. Hepsinden de önemlisi, işçi hareketi bu dönemde çok yükselerek, (1963) grev ve lokavt ve sendikalar kanununda kısmi hakların alınabilmesinin birikimini sağladı.

İstanbul’da toplanan 100 bin kadar işçi, grev ve lokavt kanununun çıkarılması için mitingler yaparak ve bu mücadelenin bütün ülkede desteklenmesi ile oluşan muhalefet sayesinde grev ve lokavt konusunda yani, Türk devletinin tarihinde en önemli kararlar alınabildi.

Bu olaydan sonra sendikal mücadelenin canlandığını, özellikle TÜRK—İŞ içinde muhalefetin güçlenerek bir alternatif sendikal faaliyetin geliştiğini, devrimci sendikacılık hareketinin işçi sınıfı içinde yer etmeye başladığını görüyoruz.

1961 Anayasası ile örgütlenme özgürlüğü konusundaki hakkın nispeten genişletilmesi sayesinde, TİP’in kurularak, TKP’ye alternatif bir hareket olarak, geliştiğini görüyoruz. TİP “işçi partisi” geçinmesine rağmen, esasta milli burjuvazinin partisi olarak doğdu ve toplumsal

www.partizanarsiv.net

muhalefeti, önemli ölçüde çavresinde topladı.

Bu dönemde kapatılan Amerikancıların partisi DP'nin devamı olarak, AP kuruldu. Şimdiki MDP ve HP gibi o dönemin mühür sahiplerinin direktifi olarak kurulan YTP'nde kurulduğunu ancak tutmadığını görüyoruz.

1965 seçimlerine gelindiğinde, TİP de birçok ilçede örgütlenerek seçimlere katıldı. TİP'in 15 milletvekili çıkardığı 1965 seçimlerini, Amerikancıların yeni partisi AP kazandı. 1969, 1973 ve gerekse diğer seçimlerde, eskiden olduğu gibi iki ana parti mücadeleye devam etti. AP ve CHP. Sonradan hakim sınıfların Amerikancı kanadı içindeki en gerici, ırkçı faşistlerin MHP'yi oluşturduğunu, ayrıca MSP'nin diğer bir önemli parti olarak sahneye çıktığını görüyoruz.

1965 sonrası en önemli olayları, 1967'de TÜRK—İŞ'e alternatif olarak DİSK'in kurulması ve işçi sınıfının en ileri kesimini etrafında toplaması, diğeride (Türkiye Öğrtetmenler sendikası) TÖS'ün ve gençlik mücadelesinin yükselmesi idi.

Sayın mahkeme heyeti!

1970 yılına gelindiğinde, ülkede devrimci hareket, tarihindeki en yüksek noktasına ulaşmıştı. Eskisinden farklı olarak, devrimin bir halk ayaklanması ile olacağını düşünenler çoğalıyor ve TİP'in "parlementerist" çizgisi ile birlikte "darbe teorilerinden" uzaklaşıyordu. Fikir klüpleri federasyonu, DEV—GENÇ'e döndükten sonra, DEV—GENÇ'inde, yeni ayrışmalar geçirdiğini ve "Milli Demokratik Devrim" tezini savunanların, yeni bir hareket geliştirdiklerini görüyoruz. O dönemde, Milli Demokratik Devrim tezini savunan grubun içerisinde, bir kesim, PDA'yı (Proleter Devrimci Aydınlık) oluşturdu. Sonradan partimizi kuran yoldaşlarda, bu grubun içinde yer almışlardı.

Milli Demokratik Devrim tezini savunan grubun ayrılmasından sonra DEV—GENÇ yeni bir ayrışma yaşadı. THKP ve THKO bu ayrışma sonunda doğdu. Özellikle üniversite gençliğine dayanarak, geliştirilen mücadele, halk kitleleri içinde köklü bir sempati yarattı.

Devrimci mücadeleye, farklı çizgileri ile katılan bu hareketlerin hepsi, proleterya dışında, halk sınıf ve tabakalarının çeşitli kesimlerinin temsilcileri idiler. Büyük çoğunlukla da küçük burjuvazinin. Bu dönemde henüz, işçi sınıfının partisi doğmamıştı. Hemen hemen bütün

www.partizanalisi.net

sol hareketler, ML’i savunduklarını iddia ederek, “işçi sınıfı hareketi” veya partisi olduklarını iddia ediyorlarsa da, gerçekte ML’i savunan bir parti henüz doğmamıştı.

Bütün devrimci hareketlerin çabasıyla gittikçe yükselen mücadele, hakim sınıfları tedirgin ediyordu. Yoksulluğun pençesindeki kitleler, düzene karşı mücadele ediyorlardı. Mücadelenin en ön saflarında öğrenci gençlik, özellikle üniversite gençliği vardı. Toprak işgalleri, grevler, boykotlar birbirini izliyordu. Hakim sınıflar, devrimci mücadeleyi hali hazırdaki imkânları ile durduramıyorlar, oysaki gelişen muhalefet iktidarı tehdit ediyordu.

Sonuçta, 12 Mart askeri faşist diktatörlüğünün tezgahlandığını ve emekçi sınıflara karşı azgın bir saldırının yöneltildiğini görüyoruz. Aydınlar, yurtseverler, demokratlar, devrimciler evden, yoldan, işten, fabrikadan, on-on, yüz-yüz, bin-bin toplanmakta ve işkenceden geçirildikten sonra içeri tıkmaktaydı. Köylere baskınlar yapıyor, köylülere köyün ortasında en adi işkenceler yapıyor; kısacası düzen kurtarılmaya çalışılıyordu.

Saldırının böyle azgın oduğu bir dönemde TKP/ML kurularak mücadeleye atılıyordu. İşte TKP/ML adı o günden beridir hakim sınıfların beynini kemirip durmaktadır. Hakim sınıflar “İhtilalci komünizmin Türkiye’ye uygulanışı” olarak gördükleri TKP/ML’in mücadelesi karşısında, tamamen farklı ve oldukça azgın bir tutum benimsemişlerdir. Öyle ki, her fırsatta TKP/ML’i boğmak ve yok etmek için özel gayret sarfetmişlerdir.

Türk hakim sınıfları mücadeleyi daha toprakta tohum iken boğmayı düşünüyordu. Oysa ki, bu tohum ne yeni atılmıştı, nede sökülecek kadar basitti.

Fakat saldırdılar! Kızıldere’de M.Çayan ve arkadaşlarını, Nurhak’ta Sinan Cemgil ve diğer arkadaşları, Hüseyin Cevahir’i, Ulaş’ı katlettiler. Dinez’i Yusuf’u, Hüseyin’i idam ettiler. Sandılar ki “Devrim, onlarla ölüp gidecek”. Durmadılar, bir daha dirilmemek üzere devrimi öldürmek istiyorlar...TKP/ML’in kurucusu, önderi Türkiye’nin çeşitli milliyetlerden halkının önderi İbrahim Kaypakkaya’yı katlettiler. İşte şimdi bizim yargılandığımız bu “Bekir’in Diyarı” şehri bu olaya şahittir.

Onlar İbrahimle; devrimci direnmeyi ve azmi öldürmek istiyorlardı. 17 Mayıs 1973 gecesi onu katlettiklerinde, herşeyin bittiğini düşü-

nüyordardı. Bu yiğit insanın görkemli direnişi karşısında, onu öldürmekten başka çareleri de yoktu.

Türk hakim sınıfları yiğit PARTİZAN, Ali Haydar Yıldız'ı öldürdüklerinde de aynı duygular içindeydiler. Özellikle ...Şehremini'de kuşatıp katlettikleri A.Muharrem Çiçek üzerine gelen paralı uşak sürüsüne kahramanca karşı koyduğu zaman, yüreklerine karasu inmişti! Böyle kahraman insanlar öldürülmeli, bir an önce yok edilmeliydiler.

Bir yandan işkenceler ve katliamlar devam ederken, bir yandan kurulan sıkıyönetim mahkemelerinde yargılamalar başladı. Komprador patronların ve ağaların değil düzenini değiştirmek, rahatını kaçıran herkese yüklü cezalar verilerek, devrimciler, aydınlar, yurtseverler içeri tıkıldılar. Hakim sınıflar bir takım yasal değişikliklerle de düzeni garantiye aldıktan sonra, orduyu kışlaya gönderdiler.

12 Mart sonrasından başlayarak, 1980 12 Eylülüne kadar geçen dönem, yani yakın geçmiş, "demokrat" hatta birazda "devrimci" kesilerek, hatta "biraz da düzeni değiştirmek"ten dem vurarak, düzenden yana olmayan milyonlarca emekçinin oyunu almayı başaran CHP hükümeti ile başladı. Türk hakim sınıfları bir yıl sonra Kıbrıs'ı işgal ettiler. Öteden beri Yunan hakim sınıflarının Yunanistan'a, Türk hakim sınıflarının da "Anavatan"a dahil etmek istedikleri KIBRIS, bu iki ülke hakim sınıflarından, İngiliz ve öteki emperyalistlerden çok çekmiştir. Halen daha çilesi bitmemiş olan Kıbrıs'ın, çeşitli milliyetlerden emekçileri, 1974 işgali sırasında da katledildiler, öldürüldüler, evlerinden, yurtlarından edildiler. Ecevit'in güvercinleri tüfekten çıktı. İşgal Rum ve Türk milliyetinden emekçilere gene ölüm, sefalet, ayrılık getirdi. Patronlar ve emperyalistlerin ada üzerindeki hesapları bitmiyordu bir türlü, halen de bitmediği gibi.

Bu dönemden sonra ülkede, hakim sınıflar arasındaki çelişmenin de giderek derinleştiğini ve dalaşma ile birlikte, yalanın dolanın, emekçilerin oylarını alabilmek için, her türlü canbazlığın yapıldığını görüyoruz.

Amrikancı kompradorların en azgın en ırkçı kesimi ile, Avrupalı emperyalistlerin uşakları arasındaki çelişme, yer yer silahlı çatışmalara varacak kadar derinleşmişti. MHP, devrimcilerden, yurtseverlerden, demokratlardan başka CHP'lilerede yer yer saldırmaktan geri durmadı. CHP'li il başkanları, avukatlar, MHP'li faşistlerce öldürüldüler.

Her seçim döneminde, emekçileri kandırmak için kılıktan kılığa gi-

ren hakim sınıf partileri hükümet oldukları taktirde en zalim soyguncu kesildiler. CHP'nin "soi"geçinerek elde ettiği "güç" karşısında, Amerikancı kompradorların ve toprak ağalarının partileri örgütsel olarak birleşmeler de, güçlerini birleştirmek zoruda kaldılar. Amerikancılar hükümet olmak imkanını ancak bu şekilde elde edebiliyorlardı. I. ve II. MC hükümetleri böyle kuruldu.

CHP 73 seçimleri öncesinden başlatarak, sürdürdüğü kampanyalarda, kitleleri kandırmaya özel dikkat gösterdi. Emekçilerin mevcut düzenden nefret etmeleri karşısında, "düzeni değiştirmek"ten, devrim istemeleri karşısında "devrimci"likten, sola sempatileri karşısında "sol"culuktan, demokrasi talebi karşısında "demokrasi"den dem vurmaktan geri kalmadı. CHP bu sahte propagandalarının faydalarını gördü. Öyle ki, bu sahte propagandalar 73'ten bu yana ona "en büyük parti" sıfatını kazandırdı.

Barış ve Kardeşlik, "Faşizm" ve "anti gerilla", "HAK'ça ve HALK'ça bir düzen" propagandaları sayesinde CHP kitlelerin "umudu" oldu! Bir kısım "solcu" geçinen aydınlar kitlelere kurtuluşun "CHP'ye oy vermek"te olduğunu gösterdiler. Hatta, halka önderlik ederek, devrim yapacağını iddia eden bir kısım örgütler, kitleleri CHP'ye oy vermeye ve hakim sınıfların çeşitli kanatları arasında tercihe zorladılar.

Gene bir kısım "aydın" geçinenler ile "işçi sınıfı hareketi" veya "partisi" geçinen örgütler, Türkiye'de "Faşizmin peçesi" olmaktan başka bir şey olmayan parlmentoyu "demokrasi" alâmeti olarak görüp, gösterdiler. Bu yanlış görüş sahipleri, faşist diktatörlüğün teşhir olmasını, olumsuz yönde etkileyerek kitlelere devrim yerine parlmentoyu gösterdiler. Hatta "işçi partisi" geçinen bir kısım yasal-revizyonist partinin dışında bir kısım sözümona "illegal" geçinen hareketler, Çarlık Rusyasında Duma karşısında Sosyal Demokratların tavrını taklit etmeye, böylece "Marksizmi uygulamaya" kalkıştılar. Faşist Diktatörlük, onları "teşebbüs" aşamasında bıraktı.

Hakim sınıf partileri her seçim dönminde köy köy dolaşarak oy dilediler. İktidar olduklarında her tarafın güllük gülüstanlık olacağını, yoksulluğun biteceğini, her tarafın yollarla, okullarla donatılacağını, işsiz kimse kalmayacağını söylediler. Sigara paketlerinin, kiprit kutularının üzerine, İllerin, ilçelerin dertlerini yazdılar. Verdikleri söze göre, herşey "çantada keklikti". Ancak, sigara ve kibrit bitince, paket-

www.partizanarsiv.net

ler çöp tenekesine atıldı. “Milletin Vekili” geçinenler, hep ağaların, beylerin vekili oldular. Zaten nerede bir bey ağa varsa, bastırıldı parayı, geldi meclise, oldu “Milletin vekili”. Meclisin yarısı ağa, yarısı bey.

Köylüler ta uzaklardan, boşuna Ankara’nın yolunu gözleyip toprak beklediler. Ağalar mecliste onlara toprak mı verecekti? İşsizler boşuna iş beklediler. Köyler boşuna yol, okul beklediler. İşçiler boşuna beklediler. Patronlar onlara Hak mı verecekti? Ama beklediler işte! Bir takım insanlar aylarca dil döküp şeref sözü verdiler. “bu işin başka yolu yok” dediler. “Oy verince bu iş olur” dediler. Onlarda verdi. Nereden bilinsindi bu adamların sahtekar olduğunu. Hem sonra bilse ne olurdu ki? Bir oyu vardı, kime verecek ti, ya sabah gelip yalan söyleyememe ya akşam gelip çelme takana...

Her seçimle birlikte umutlarda suya düştü. Sahtekarlar seçildikten sonra soluğu mecliste aldılar ve hemen sonra gelsin zamlar, gitsin zamlar milletin kanburu biraz daha büyüdü. İşçiler soyudukça patronlar şişti, köylüler soyuldukça ağalar şişti... Patronların göbeği, artık pantolonlarına sığmaz oldu. Millet susuzluktan kıvranırsa onların musluklarından şarap aktı. Milletin açlıktan nefesi kokarken patronların ağaların her sofrası onlarca çeşit yemekle donatıldı.

“Milletin vekili” geçinen sahtekarlar, meclise gittiler, mecliste patronların ve ağaların vekili kesildiler. “İşçilerin ücretleri enflasyona sebep oluyor dondurulmalı”, “şekere, tuza, ekmeğe, zam yapılmalı”, “grevler yasaklanmalı”. “toprak işgalleri, mülke tecavüzler önlenmeli”, “toprak reform tasarısı rafa kaldırılmalı” yalnız “seçimden seçime indirilmeli”, “Türk ekonomisinin düzlüğe çıkması için, fadecarlık yapılması, İMF’nin HANS’ın, SAM’ın talimatlarına uyulmalı”, “devrim-mevrim lafı edenler hemen boğulmalıdır.” vs. İşte bütün sahtekarlar böyle yaptılar. Bu senaryo tam elli yıl tekrarlandı. Zalimler doymak bilmediler. “Yarabbim Şükür” demediler bir türlü!

“kurtarmak” dediler patronları ağaları kurtardılar.

“Korumak” dediler onları korudular.

Açlık, fukaralık bize düştü. “Yeter” dedik kurşunlar, tezgaha çektiler, sürüp gitti.

İşçiler çalıştılar, köylüler çalıştılar, patronlar ve ağalar yedi. Çalışan milyonlarca emekçi sefil ve mağdur kaldı. Elimi, soğuktan sığağa vurmazın asalaklar, sülükler varlık içinde, servet içinde yüzdüler. Çalışanlar aç, çalışmayanlar tok gezdi. İşçi ve köylü kadınlar, işten yor-

gun dönen kocalarının önüne, bir tas sıcak çorba koyamamanın ezikliği içindeyken, patronlar karılarına milyarlık makyaj malzemesi, kürkler ısmarladılar. Sanki temiz bir etek giymek, elleri yarılmış Ayşe'nin, Emine'nin hakkı değil de, bu sosyetik hanımların hakkıydı. Onlara "allah vergisiydi" hangi tanrı, çalışan kulumu seviyordu? Peki öylese Ayşe'yi niye sevmiyor? Küçüklüğünden beri "çalışanı tanrı sever" diye bilen Ayşe, artık kocadığına bakmadan, hala çalışmasına rağmen tanrının kendisini niye sevmediğine akıl erdiremeden gitti..

Bu memlekette ömrünü, sığırların arasında geçiren bir tek iyi gün görmeden giden milyonlarca Ayşe var, kim geldi göçtü, kimi de göçtü, kimi de göçüyordu. Her gün kan-ter içinde kaldığı hasta çocuğuna babalık yapamayan babalar var bu memlekette...

Analar var analar...

Bir şairin, "sofradaki yeri, öküzümüzden sonra gelen..." dediği, /günahsız/ tepeden tırnağa Ak/...hep doğuran/ hep üreten/hep ağlayan analar... Ayrılık, fukaralık, zulüm hep bize mi düşer acaba? Elli kere "düzelecek" dediler, bir kere bile düzelmedi. Elli kere şeref sözü verdiler. Meğer "Şeref" dedikleri çürük sakızmış... Her seçimde dedikleri "hizmet yarışı" "soyma yarışı" imiş. Onlar geldiler, söz verdiler, gittiler, sözlerinde durmadılar, geldiler, yalan söyledediklerini yüzlerine söyledik, hiç yüzleri kızarmadı!... Tükürseydik "rahmet yağıyor" diyeceklerdi. Her seçim döneminde tekrar geldiler, emekçilerin karanlıkta kalmış olmasından istifade ettiler, kandırdılar, mecbur bıraktılar, oyları alıp gittiler. Sahtekârlığın sonu gelmedi.

Biz onları dinlemekten bıktık, onlar yalan söylemekten bıkmadılar. Kendileri söylüyor yetmedi, birde Amerikancılar, Almanlar, İngilizleri çağırdılar. En büyük patronlar, vakit geçirmeden damladılar. Kuyruklarının sığıdığı her delikten gövdelerini geçirdiler. Bizim uşaklar, kendileri soyuyor yetmiyor, birde Amerikalıları, Almanları çağırıp, milyonlarca fakir fukarayı onların insafına terkettiler...

Hangisini seçip gönderdiysek, o biraz daha sattı ve nihayet, Amerikalılara, Almanlara, misafire meyve sunar gibi "KADIN" sundular. Hangisini seçtiysek, canımızı elinden zor kurtardık. "Milletin Vekili" diye patron-ağa uşaklığı yaptıkları yetmedi, birde rüşvetle köşeyi döndüler.

Seçim dediler, milyonlarca insanı, ya Amerikan, ya Alman uşaklarını seçmek zorunda bıraktılar. Sonuçta emekçiler gerçeği görmeye

www.partizanarsiv.net

başladı. Parlemtentodan umudunu kesenler, oy kullanmayanlar çoğaldı. Başka bir kurtuluş yolu aramak zorunda kaldı. Elli yıldır taş taş üzerine koyamazken, Vehbi bey, Sakıp bey şirket üstüne şirket kurdu, holding oldular. Yalnız Vehbi bey ile Sakıp bey olsaydı “idare ederdik”(!) hani. Birde Bodur’u, Narin’i, Çarmıklı’sı, Makzume’si çıktı. Her mahallede, binlerce fukara ile birlikte bir-iki milyoner doğurduk nihayet. Menderesin kulakları çınlasın

Peki ne olacaktı?

(.....) “rüzgar ekmek” arasında ne fark vardı?

İşte böyle bir ikileme karşı karşıya kalan emekçilerin büyük bir kesimi devrimi bir umut olarak görmeye başladılar. Bununla birlikte devrimci mücadele yükseldi.

12 Mart’la “iş bitirmeyi” amaçlayanlar yanıldılar. Baskının, işkencenin, katliamların, devrimci mücadeleyi değil durdurmak, aksine daha da güçlenip, kök salmasına yol açtığı görüldü. Kim zulüm, işkence gördüyse, kim soyuldu, sövüldü ise, hesabını sormaya kalktı. Herkesin muhakkak bir tarafını kanatan düzen yeni düşmanlar kazandı. 12 Mart’ın işkenceleri, baskı ve zulmü, devrimci mücadeleye binlerce gönüllü kattı. 12 Mart öncesinde sadece birkaç bin kişiden ibaret olan mitingler, 12 Mart sonrasında, yüzbinleri sürükledi. 1 Mayıs 1977’de Taksim’de, tam 1 milyon emekçi vardı. 12 Mart nerede kalmıştı? İbrahim işkencede öldürüldü, Denizler ipe çekildiler de, bütün aydınların derisi yüzüldü de, devrimciler kurşunlandı da bitti mi? Bittiyse nereden çıktı bu 1 milyon insan? 12 Mart öncesinden belki on, hatta yüz katı şiddetinde bir mücadele nereden çıktı? Hani her şey bitmişti?

Bitmez beyler! Siz; sömürüyorsunuz, işkence yapıyorsunuz! Siz, bizi, fukaralığa mahkum ediyorsunuz! Bu mücadele bitmez! Çünkü siz, memleketi, Amerikalıya, Almanya satıyorsunuz. Siz, bizlerin alın teri üzerinde sırça saraylarda yaşayıp, bize gecekonduyu çok görüyorsunuz... Bitmez! Siz, çalışmadan yiyorsunuz, hem de tıksırıncaya kadar. Biz aç geziyoruz, yediğimize fit olduk olmadı... Bu seferde, İsviçre’deki hesaplarınızı şişirdiniz. Olmaz beyler! Bu mücadele, bizim ağlayan kadınlarımızın gözyaşı dinmeyinceye kadar durmaz! Siz, sömürüyor, işkence yapıyorsunuz. O halde bu mücadele bitmez...

12 Mart, 24 Mart, 36 Mart... Daha nice Martlar gelip geçecek. Her seferinde, emekçiler bir çığ gibi büyüyecek ve düşecekler dağların tepelerinden, ovalara doğru akıp, işkencenin zulmün üzerine çökecekler.

Tarihte, sömürüyü, zulmü yapanların sonları, hep normalden de yakın olmuştur. Onlar, sömürdükçe, zulüm yaptıkça, öldürdükçe, intikam peşinde koşanlar çoğalmış, bir gün gelmiş, tüfekler, ordular, sömürücü sınıfları kurtaramamıştır. Köle sahipleride çok direndiler, astılar, kestiler ama genede efendiler yok olup gittiler. Ağalar geldi. Onlarda direndiler. Bu cennet gibi hayatı bırakmak istemediler, ama sonuçta onlarda gittiler. Patronlar geldi. Günümüzün kravatlı, fötr şapkalı, şiş göbekli efendileri gitmek istemiyorlar. Haklıdırlar. Kimin ki; bir eli yağda, öbürü baldadır, o, gitmek istemez tabi. Şöyle şömineli, “Amerikan bar”lı köşkerinde, seks partileri için özel bölmeli, saray yavrusu villa’larında, kahkahadan çatlayan bu asalaklar gitmek ister mi? İstemezler elbette! İstemezler ama, gitmemek ellerinde olsaydı. Fakat gidecekler. Çünkü “Takke düştü kel göründü”, yağma yok. Biz diyoruz; kim çalıştı, kim terledi; o giysin, o yesin, o yaşasın... Yağma bitti! Birkaç seneye ne soyarlarsa kârdır. Yağma bitti!

Derisi yüzülmeyen vatandaş kaldı mı? Kaç kişi işkencede, kaç kişi cezaevlerinde, kaç kişi sokakta öldürüldü. Onların çocukları, kardeşleri, amca, dayı, yeğenleri... İşte bu mücadelenin taze kanları şimdi bunlardır...

Dememiz odur ki; Zulüm kimseyi kurtaramamıştır, bundan sonrada kurtaramayacaktır. “artık yeter illâllah” diyen, milyonlarca yoksul insanın; sadece sesleri, zalimlerin beynini patlatacak kadar gürdür. Emekçiler, “düzelecek diyenleri” çok beklediler. Ama, insan sabır taşı olsa çatlardı. Düzelmedi ki...Bizim alın terimizle mülti milyoner olduklar, bir lokma istedik, “vatan haini” diye bağazladılar.

Sayın mahkeme heyeti.

12 Mart sonrasında, işte, yukarıda açıklamaya çalıştığımız gibi emekçiler, artık; başka çareleri kalmadığı için, mücadele etmek zorunda kaldılar. Bugün ömrünün son günlerini yaşayan, bir yoksul, acaba geçirdiği bütün ömrü boyunca kaç defa umutlanmış, kaç defa yüzüstü bırakılmıştır? Acaba, fukaralığın sebebi tenbelliği midir? Peki öyleyse, köylüler, işçiler tembel, o halde kim yapıyor, üretiyor giydiklerimizi, yediklerimizi... Kim üretiyor? Yollarımızı kim yapıyor, bize ışık veren bu santralleri, barajları kim inşa etti? Birisi tembel. Peki bütün işçiler ve köylüler mi tembel, neden hepsi yoksul?

Kimse artık, birazcık namusu varsa yalan söylemesin. Bu “milletin

www.partizanarsiv.net

efendisi” denilen köylüler, bu hayatı yaratan işçiler ne yapsınlar? Onların mücadele etmekten başka, çareleri var mı?

Gençlikleri, atılın oluşları, doğru fikirlere açık oluşları, değişik arzuları, bu mücadelede gençleri öne çıkardıysa, sanılmasın bu “maceradır”, “anarşidir”, “terördür”. Bu mücadele tamamen bilinçli, şuurlu bir HAK mücadelesidir. Fabrikada işçinin, tarlada köylünün, küçük esnafın, sürüm sürüm süründürülen memurun derdi, âhı birdir. Bu mücadele onlarıdır. Bugün hala bir kesimi sessiz ise, henüz arayış içinde olduğundandır, gene kandırıldığındandır. Hala bir umut beklemektedir Ankara’dan. Fakat yarın o da görecektir. Çünkü, yıllar insanın önüne tecrübeler koyuyor. Herkes elini, kolunu bağlayıp otursada, kitleler kendi acı tecrübeleri bu düzene bir parça umutları varsı, onuda kaybedeceklerdir. Bu kaçınılmazdır.

Bugün, bu mücadelenin, en ön saflarında mücadele eden insanlar, haklı olarak, bu mücadelede, kendilerine yol göstereyin diye örgütler yaratmışlardır. Kurtuluşu, iktidarın komprador burjuvazi ve toprak ağalarının alınmasında gören, emekçi sınıflar, mücadelelerini her geçen gün daha örgütlü hale getirmektedir. Ortada kırktane örgüt varsada, bunların bir kesimi, devrimci geçinmesine rağmen, aslında devrimi istemeyen, ancak, ülkenin, Amerikancı blokun değilde, Rus’yanın yarı-sömürgesi olmasını isteyenlerdir. Diğerleri ise, halk sınıf ve tabakalarının, çeşitli kesimlerinin temsilcisidirler. Bir kısım ufak-tefek örgütler vardır ki, bunlar “şef”lik arzularını, kariyerizm’lerini tatmin için kurulmuş, birtakım bağınaz solcuların eseridir. Sınıfsal olarak sağlam bir temele dayanmadıkları için, bugün var, yarın yokturlar.

Kurdistan’da bağımsızlık mücadelesinin yarattığı bir takım devrimci örgütler ise, son yıllarda, Türk hakim sınıflarının uykularını hayli kaçırdı. Asırlardır bir kene gibi canlarına yapıştıkları Kürt milletinin, en ufak bir kıpırdanışını, katliamla bastıran Türk hakim sınıfları, bugün de, bu hareketlere karşı olanca zalimliği ile saldırıyor, “az kalsın memleketi bölecekler”miş, “zor yetişmişler”miş vs. vs.

12 Mart sonrasında, Kürdistan’da bağımsızlık mücadelesi eskisinden çok farklı bir şekilde gelişti. “Otonomi”, “özerklik” vb. nin yerini “Bağımsız, birleşik, demokratik Kürdistan” talebi aldı. Ulusal bilinç bu dönemde çok hızlı bir gelişme gösterdi. Bunun ürünü olarak, Kürt halkının çeşitli kesimlerinin (küçük ve milli burjuvazinin) siyasal hareketleri doğdu. Aynı şekilde, Kürdistan’ı Rus sosyal emperyalistlerine ta-

bi bir yarı-sömürge haline getirmeyi “bağımsızlık” diye sunan bir takım hareketler de türedi.

Ulusal burjuvazinin asla değişmeyen “bağımsızlık” talebi, bir kısım küçük burjuva örgütlerce Marksizm-Leninizmle cilalanarak, “Kürdistan proletaryasının asgari hedefi” olarak ileri sürüldü. Her ne kadar bugünkü somut koşullarda “ayrılma” talebi, Kürdistan proletaryasının asgari hedefi değilse de, “bağımsızlık” mücadelesi, Kürdistan’da, sömürüye, zulme karşı mücadele ile de kaynaşarak hızla yükseldi. Kürt halkı, milli çıkarlarını satmış Kürt kompradorlar ve toprak ağalarına karşı mücadele ile Türk hakim sınıflarına karşı mücadeleyi birleştirdi. Öyleki, bu dönemde, hareket aşiret reislerinin, bir takım gerici çevrelerin sultasından kurtularak, halk sınıf ve tabakalarının, çeşitli kesimlerinin hareketleri olarak gelişti. Faşist diktatörlüğün, Kürt komprador ve toprak ağalarının zulmü, saldırısı yetmiyormuş gibi, bir takım “aydın” geçinen çevreler, hatta “devrimci” geçinen bazı örgütlerde, bu mücadeleye, (deyim yerindeyse) küfür etmekten geri durmadılar. Hatta bazıları yer yer saldırılar bile yönelttiler.

Bu sırada, Kürdistan’da hızla gelişen bağımsızlık ... önüne düşmek ve önderliği ele geçirmek için, bütün “bağımsızlıkçı” hareketler arasında, çekişme başladı. Aşiretlerin birbirlerine düşmanlıklarının etkisi ile bir kısım hareketler, faşist diktatörlüğe karşı mücadeleyi bırakıp, birbirlerinin peşine düştüler. Bu çekişmede onlarca insan hayatını kaybetti. Dört parça Kürdistan’da; bilimden, Marksizm-Leninizmden en çok etkilenen, Kürdistan’ın Türkiye sınırlarına dahil edilmiş bölümü olduğu halde, burada “bağımsızlık” mücadelesi; İran’ı, Irak’ı aratmayacak bir kısır döngü içine girdi.

Hakim sınıflar bu mücadeleyi bölmek için, olağanüstü çaba sarfetmişler, tarihte aşiretleri birbirine düşürerek kazandıkları başarıları, tekrar edebileceklerini ummuşlardır. Onlar bir yandan da, “kaçakçı“, “eşkiya” diye, Kürt emekçilerini katletmeyi ve bunla beraber, çok yönlü bir “Türkleştirme”yide asla ihmal etmemişlerdir.

Türk hakim sınıfları, bağımsızlık mücadelesi karşısında uyguladığı “bölme” taktiğini yaygınlaştırmış, yalnız aşiretçiliğe değil, mezhepçiliğe de dayanmıştır. Bu sayede emekçilerin mezhep ayrılıkları ile, birbirlerine düşürülerek “düzene karşı mücadele” yerine “karşı mezhebe karşı mücadeleyi” bilinçli olarak teşvik etmişlerdir. Malatya, Kahraman Maraş, Çorum ve diğer birçok yerde, yüzlerce insanın ha-

yatına malolan olaylar hatırlardadır. Özellikle MHP eliyle geliştirilen, Alevilerin “komünist”, “allahsız, dinsiz”, “kitapsız” olduğu (af buy-run) komünistlerin “ana, baci tanımadığı” vb. propaganda ile, halkın dini, ahlaki duyguları istismar edilerek, emekçiler birbirlerine düşürülmüştür.

Hakim sınıflar, bir yandan da MHP eliyle finanse ettikleri faşist örgütleri, halkın üzerine salmışlar, yüzlerce masum insan; hiç kimseyi sömürmedikleri, hiç kimseye işkence yapmadıkları, ırz düşmanı olmadıkları halde; kurşunlanmışlar, öldürülmüşlerdir. Öyle ki, MHP'nin saldırıları, yalnız işçilerle ve köylülerle kalmamış, Üniversitelere, gazete bürolarına kadar uzanmıştı. Server Tanilli, Bedrettin Cömert, Orhan Yavuz, Ümit Kaftancıoğlu, Abdi İpekçi ve ötekiler...

Yeri gelmişken, basında yer alan bir haberden partimizi ilgilendirdiği için söz etmek istiyoruz. Haberle yeniden gündemleşen, İpekçi olayına, yeni bir halka eklendi. Abdi İpekçi olayını da, Papa olayı gibi, “esrarengiz” bir hava vererek, soğuk savaş malzemesi yapmak isteyen hakim sınıflar, emperyalistler, (aşlında hepsinin, ellerinin içleri kadar iyi bildikleri) sözüm ona bir “bilmeceyi” çözmeye uğraşıyorlar. “Abdi İpekçi’yi öldürenlerin arkasında kim vardı?” Bulaşmadık yer kalmadı, şimdide partimize el attılar. “Agca’yı Adli tıp’tan kaçırmak isteyen Atilla Serpil TİKKO militanı” imiş. Bu sahtekarlar hedef şaşırtıyorlar. Partimizin, Ağca’nın mensubu olduğu cinayet şebekesi ile, düşmanlıktan başka ilgisi yoktur! Partimizin adını kirli işlere, faşist cinayetlere karıştırmak isteyenlerin sahtekarlıkları geri teper. Agca’yı sevk edenlerde, kaçırarlarda bellidir. Agca’yı kaçırınlar, devlet üniforması giymişlerdi. Nerede, kimi arıyorlar şimdi? Uzman bozuntusu Klara Sterling’e sorun; göreceksiniz, muhakkak “emri Andropov vermiştir”, “merhum ölmesee zaten itiraf bile edecekti”. Ayrıca “KGB, Bulgar gizli servisi ile işbirliği yaparak gerçekleştirmiştir.” muhakkak(!)

Kimi arıyorlar şimdi?

Bu sahtekarlığa bir son verilmelidir. Bu vesile ile tekrar belirtelim, partimiz kime düşman, kime dost olduğunu çoktan beri ilan etmiş, bunu da göstermiştir. Faşistler olayın özünü saptırmak istiyorlar. Fakat kimseyi kandıramazlar. Çünkü, o kadar namuslu, fukara insan öldürdüler ki, halk onların caniliğini bilmekte, onları tanımaktadır. Halk bizzat, bu beslemelerin kimlerce beslenip, kimlerden destek gördüğünü bilmekte, ancak, “tövbe-haşa” “niye besliyorsunuz” dememektedir.

www.partizanarsiv.net

İşte 12 Mart sonrasında bu faşistler, devletin “kaçtı”, “dur dedim durmadı”, “dördüncü kattan atladı” diyerek katlettiklerinden başka “devlete yardımcı olmak için” yüzlerce masum insanı öldürdüler. Pek tabii olarak, devrimciler bu faşist cinayet şebekelerine karşı mücadele ederek, birçok cinayetlerini hesapsız bırakmadı.

Sayın Mahkeme heyeti.

Türk hakim sınıfları, kitleleri mücadeleden alıkoymak için doğrudan saldırıp öldürmekten başka da çok yönlü çabalar sarfetti. Kültürel, ahlâki yozlaşmayı teşvik etti. Emekçilerin geçim derdini unutmaması; sarhoş, esrarkes, aylak, diskocu nemelazımcı hale gelerek düzen için tehlike olmaktan çıkması için, çok gayret sarfettiler. 12 Mart’tan sonra, özellikle, gençliği uyuşturmak istiyorlardı. İstiyorlardı ki; gençler gidip diskolarda tepinsin, miting meydanları yerine, stadyumları doldurup, oralarda, sinemalarda, barlarda, pavyonlarda, boş bir çuval gibi, aylak aylak gezsin...

Bunun için bolca seks filimleri piyasaya sürülerek, fuhuş teşvik edilerek, şehvet kamçılandı. “Sansür”, “kontrol etsin” diye kendisine gelen seks filimlerinde, pazarlanan kadınların üzerinde bir-iki yaprak varsa, onu da kaldırıp, anadan üryan sürdürdü piyasaya... “Baba” gibi, “Endişe” gibi, halkın kendi manzarasını gördüğü, bütün alemin “sanat eseri” olarak değer verdiği filimler, insanlara iyi duygular, meziyetler kazandıran öğretici filimler “YASAK” ama “parçala Behçet”, “Şehvet Kurbanı” “SERBES”. Yasaklananlar, “Milli duyguları güçlendirmiyor, zayıflatıyor” muş(!) “Parçala Behçet”, bu hesaba göre “milli duyguları güçlendiriyor”. Başka izah edebilen varsa beri gelsin!

İşte bize “Namussuz” diyenler, bu kadın pazarlayanlar ve onları “Milli duyguları güçlendiriyor” diye teşvik edenlerdir. İşte bizi, (Bizim, namus için öldüğümüzü-öldürdüğümüzü bildiği halde) “namussuzlukla” itham edenler, ellerine, sefaletten, yoksulluktan, sahipsizlikten ve eğitimsizlikten düşen kadınları mal gibi pazarlayanlardır. İşte, “namus” deyince, mangalda kül bırakmıyan, gene bu hayyetsiz adamlardır.

Ne yapılmak isteniyor?

Daha olgunluk çağına yeni gelmiş bir genç, bütün ömrü boyunca bir tek saat bile cinsel eğitimden geçmediği halde, bu seks furyası ile, bu ahlaksızlık ile karşılaşıp, alt-üst olmayacak, hepsinden de önemlisi,

www.partizanalarsiv.net

muhtemelen sapık olmayacak mıdır? Şimdi “sanatçı” geçinen fahişelerin kendilerini sinemalarda pazarlamaları yetmedi, şemdede videolarla, ahlaksızlık, her köşeye, bucağa taşında. Hakim sınıflar yoz, ahlaksız insanları, topluma “sanatçı” diye gösteriyor, onların karşısına sanat adına, sanatla ilgisi olmayan mahlukların çıkmasını teşvik ediyor. Üç türkü ezberleyen, dekolte bir elbise giyip, biraz kendini boyadıktan sonra, “sanatçı” kesiliyor. Sanatın kilometrelerce uzağında yaşayan, bu ahlaksız insanların, renk renk fotoğraflarını yayınlayan boyalı basın, sanatçı geçinen bu yoz insanların hayat hikayelerini, saati saatine anlatarak reklamlarını yapıyor. Bu sayede lüks ve şatafata aldanan gencecik kızlar, delikanlılar “artis” olmak, “sahneye çıkmak” için evlerinden kaçıyor ve çoğunlukla da çirkefin içine düşüyorlar. Uşak basın, artis müsveddelerininin gayri meşru ilişkilerini anlata anlata bitiremiyor. Başkaları yapınca “ZİNA” artis müsveddelerininin ki “AŞK” oluyormuş...

Bir Arabesk çıktı başımıza. Şimdi takımıcılıktan sonra, şimdide “Ferdicilik, Orhancılık” türemiş. Gencecik insanlar, birkaç sorhoşun feryatlarıyla yanıp, tutuşuyorlar. Bir sevgili yakıp bitiriyor onları şimdi. Açlığı, işkenceyi, zulmü bilmiyorlar. Bildikleri tek şey “bir teselli ver”. Bir yazarın deyişiyle, “hayatımız arabesk”. Belli ki, bundan medet umanlar var.

Diskotekler gençlerle dolup taşıyor. Tepiniyorlar. Durmadan kendilerinden geçercesine tepiniyorlar. Düzen şaşkına çevirmiş, eğlenmekten, tepinmekten başka bir işleri, bir sorumlulukları yok. Herhalde “Vatanına, milletine faydalı, hayırlı evlatlar” bunlar olsa gerektir. Fükara halkın haline bakacak yerde, sevgilinin gözlerine bakan bu gençleri, böyle nemelazımcı, böyle sorumsuz, böyle modacı yetiştiren hakim sınıflar, belli ki, bundan fayda umuyorlar.

Halkın tarafını tutmak yerine, Fenerbahçe’yi tutmak, patronların ve ağaların işlerine geliyor. Milyonlarca lira vererek “uzun adam”, “topa iyi vuran adam” ithal ediyorlar. Franko’dan öğrenmişler. Belki yüzbinlerce, karnından gürlütüler gelip, nefesi kokarken takım derdine düşmüş. Yarın ne bulup yiyeceğini değil, kimin şampiyon olacağını düşünüyor. Gençler, futbolcular gibi fiyakalı olmak, hergün gazetelerde çıkabilmek için korkunç bir istek duyuyorlar. (.....) çocuğunun riskini kesip kulübe yardım yapıyor. Belliki bundan fayda umanlar var.

Sayın Mahkeme heyeti!

Hakim sınıflar kültürel ve ahlaki yozlaşmayı, bilinçli olarak teşvik ediyorlar. Onlar kitlelerin dikkatini, sınıf mücadelesinden başka taraflara çekmek istiyorlar. Bunun bir aracı da okullardır. Eğitme, öğretme adına, “diplomalı cahil” yetiştirilir. İnsanların birazcık yeteneği varsa onlarda köreltilir. Herkesi yeteneklerine göre yetiştirmek yerine, herkese yirmi ders, yarım-yamalak belletilip salınır. Tamamen ezbere dayandığı için okulun bahçesinden çıkmadan unuttur insan. Kazanılan beceri unutulmaz, ama ezber unutulur...

Türk milli eğitiminde insan, sanki yirmi çeşit yemeği birden yemeye zorlanmaktadır. Hepsini yerseniz patlarsınız, birer lokma alsanız mideniz allak-bullak olur. Biraz ondan, biraz bundan derken türlüye döner insan. Daha başında ırkçılık yapılır. İnsanlığa değil, “Türk Milletine yararlı” olan insan yetiştirilmek istenir. Başka milletlere zararlı olsa da önemi yok... “Kahpe Yunan”, “Rusya’nın emelleri”, “boğazlar” vs. vs. Sonra biraz çalışkan olanlar, başka şeyler de öğrenebilirler. Mesela; “Atatürk”, “Dört kıtada at oynattık”, “...fethettik”. Biraz daha gayret sarfedenler, toplama ve çıkarmada öğrenebilirler.

İnsanlara; fedakarlık, sorumluluk duyguları yerine, bireycilik, bencillik, nemelazımcılık öğretilir. “Gemisini kurtarana kaptan denir”, ayrıca “her koyun kendi bacağından asılır”, “el için ağlayan gözünden olur”. Eğitimde öze değil söze, görünüşe önem verilir. Öğrenmenin en temel ve güvenilir yolu bilimsel deney hemen hemen hiç yapılmaz. Öğrenci, tamamen zararsız ve dolaylı bilgi ile şişirilir. Osmanlı İmparatorluğunda kaç padişah geldi geçti, hepsinin sayısı ve adları bilinir, ama toplumun iktisadi ve sosyal yapısına gerek duylmaz. Onlarca savaş anlatılır, Osmanlı’nın yukardan, Haçlı’nın da aşağıdan geldikleri, askerlerin sayısı anlatılır, bütün savaşlar düşman askeri, Türk askerinin iki-üç katıdır. Bazen rakamlarda verilir, ama savaşın gerçek sebepleri anlatılmaz, 621 yıllık Osmanlı Tarihinde istila ve işgalcilik “dört kıtada at oynattık”, “dünya atlarımızın nalları altında ezildi” diye övülür. Feodal Osmanlı Toplumunda, emekçi sınıfların sefalat ve zulüm altında oldukları söylenmez, gizlenir. Emekçi sınıflar mücadeleleri, “devlete karşı isyan”, “kışkırtma” diye çarpıtılır.

Emperyalistlerin dilini öğrenmek mecburidir. İngilizce, Fransızca, Almanca dersini vermeyen sınıfta kalır. Kürt Milleti ana dilini konuşmazken, bunun için içeri tıklarken, ana dilini konuşması “yasak” bir

www.partizanarsiv.net

kürt genci, emperyalistlerin dilini bilmeyince sınıfta kalır. Kürtçe yasak, Amerikanca serbest, hatta zorunlu...Kısacası insanlara hiç bir şey vermeyen bir eğitim.

Burada esas konumuz olmadığı için üzerinde daha fazla durmaya çağız. Fakat, bizim anladığımız şu ki; bu memlekette insanların karanlıkta kalmasından menfeati olanlar var. Eğitimin, Kürt milletini ve diğer milli azınlıkları Türkleştirmenin aracı olarak kullanıldığı bu memlekette, öğrenebilmek, patronların ve ağaların çocuklarına mahsustur. Onlar Avrupalarda tahsil yapabilirler. Köşelerde, sokaklarda, köprü altlarında, nice yetenekler, nice Edison'lar, Darwin'ler, Picaso'lar öle dursunlar, ağaların ve patronların çocukları dünyanın en ünlü okullarında, üniversitelerinde tahsil yapsınlar, özel öğretmen tutsunlar. Zira buna yalnızca onların "hakkı vardır"(!) Çünkü para onlarda, güç onlardadır.

Sayın Mahkeme heyeti!

Bütün bunları, düzenin elle tutulur bir yanı olmadığını göstermek için anlatıyoruz. İnanıyoruz ki, görmek isteyen herkes bu düzenin çirkef ve köhnemiş olduğunu görebilmektedir. Ancak görmek istemeyenden daha kötü kör olamaz! Mesleği gerçeği gizlemek olanların veya yalandan fayda umanların görmesi, zaten hiçbir zaman mümkün değildir. Biz, karanlıkta bırakılmış, uyutulmuş, ancak iyi niyetli, namuslu insanların, bizi er veya geç anlayacaklarına inanıyoruz.

Patronlar, ağalar, beyler ve onların uşakları dışında milyonlarca emekçinin, bu düzenden bekledikleri (zulüm ve işkenceden başka) bir şey yoktur. 12 Eylül öncesinde, sınıf mücadelesinin hızla yükselmesinin sebebidir işte budur. 12 Eylül öncesinde emekçiler öylesine yoksullaşmıştı ki, hayat onlar için artık çekilmez bir hal almıştı. Patronlar ve ağalar, İMF'nin her direktifi gelince zam üstüne zam yapıyorlar, vergi üstüne vergi koyuyorlar, yağma ve talan alabildiğine yayılıyordu. Emekçiler; yarın ekme bulup-bulamayacaklarını kestiremiyorlardı. On nüfus bir odada kuru ekmeğe talim ediyor, ancak lokmalar bölünüyor, kuru ekme bile giderek katık oluyordu. İMF'nin, "niyet mektupları", "stand by anlaşmaları", "Amerikan yardımları" derken, milletin derisi kemiğine yapıştı. "Türk ekonomisini düzlüğe çıkarmak için" dediler, yıllardır soydular, bir deri bir kemik kaldık, bir türlü, sanki inadına "Türk ekonomisi düzlüğe çıkmadı" Koç'ların, Sabancı'ların

şirketleri çoğaldı, holdingler kurdular, şişti patladılar, hala düzlüğe çıkmadı Türk ekonomisi...

Patronlar ve ağalar, emekçilere “kemerleri sıkın” dediler, kendi göbeklerine kemer kavuşmaz oldu. Şimdi askı takıyorlar. Yıllardır aynı hikaye... Peki öyleyse; biz her ZAM’dan sonra mağdur olduk, aç kaldık, okuyamadık, kabul! Türk ekonomisi düzlüğe çıksın diye, fedakarlık yaptık, yoksullaşıp iflas ettik. Peki öyleyse... Eczacıbaşı’nın şirketleri ikiden bire mi düştü, Sakıp beyin şirketleri ondan dokuza mı düştü?

Peki öyleyse!..

Biz, fedakarlık yaptık diyelim.

Biz, çoluğumuzun çocuğumuzun rızkını kestik, “Türk ekonomisi düzlüğe çıksın” diye, sigarayı da bıraktık... Peki öyleyse; Yazar bey, Okumuş bey, Demirören bey ne kaybetti, fedakarlık namına ne yaptı? Küçük esnaf iflas etti, kilit astı kapıya, peki bu “beylerin” kaç şirketi iflas etti?

Görüyoruz ki, bu beylerin şirketleri çoğalmış, holding olmuşlar. Rekor düzeyde vergi veriyorlar ve kârları tarihlerinin en yüksek düzeyinde. İşte gazete haberleri: “Şirketlerin karı %44 arttı” (Güneş Gazetesi), “Şirketler son yılların en yüksek kârına ulaştılar” (Tercümün). ... acaba hala yorum yapmak gerekiyor mu? Bütün çıplaklığı ile gerçek ortada, bizden alınanlar nereye gitmiş ortada, kim soyulmuş, kim soymuş ortada...

Kimse kalkıp, artık bize “fedakârlık” lafı etmesin, kimse bize “düzlüğe çıkmaktan” söz etmesin. Biz bu yalanları çok dinledik. Yeniden, her dinleyişimizde, her söyleyenin uşak olduğunu göstermekten başka bir işe yaramaz. Biz, düzlüğe çıkmak isteyen, patronlar ve ağalar olduğunubiliyoruz. Hiç bir zaman onlar bizi soymaktan geri durmayacaklar, asla doymayacaklar. Bu nedenle Türk ekonomisi, ne yapsak düzlüğe çıkamayacak!

Sayın mahkeme heyeti!

Bundan altı yıl önce (26 Aralık 1978’de) soyula, soyula can derdine düşmüş emekçiler, kendilerine azap çektiren patronlara ve ağalara karşı mücadele edince ve bu mücadele, patronların ve ağaların rahatça soymalarını engelleyince, sıkıyönetim ilan ettiler. Özellikle Kürdistan’da uygulanan sıkıyönetim, iddiaya göre, “can ve mal güvenliğini” temin

www.partizanarsiv.net

edecekti. Halbuki emekçilerin güvenliğe alınarak korunacak malı kalmamıştı. Kimin malı, kimden korunacaktı. İşçinin gecekondusunda, köylünün yamalı pantolonunda, bir-iki karış toprağında gözü olan mı vardı? Bu korunmak istenen mal kimindi? Peki bu korunacak olan “can” kimindi? Emekçileri her fırsatta katleden bu devlet, kimin canının, kimden koruyordu? “Grev yaptı” diye işten atılan, hatta tezgaha çekilen işçiden, “boykot yaptı” diye sürülen, hatta görevine son verilen öğretmenden, köylüden korunan can kimindi?

Bilinmektedir ki, sıkıyönetim ilanından sonra, ağalar toprakları işgal edilmesin diye, fabrikada işçi grev yapmasın diye, başlarına jandarma dikildi. Böylece kimlerin malı korunuyor, belli oldu. CHP hükümetinin ilan ettiği bu kısmi sıkıyönetim devam ederken, AP koalisyon hükümeti kuruldu. Hakim sınıflar, normal dönemde uygulamaya koymadıkları, 24 Ocak kararlarını, sıkıyönetim ilanından sonra rahatça uygulamaya koydular. Sıkıyönetim temelde iki hedefe yöneliyordu. Devrimci mücadeleyi bastırmak, toplumsal muhalefeti susturmak, ayrıca İMF'nin talimatı doğrultusunda ekonomik kararlar almak. Gerçek anlamda, kitleleri “sulh ve sükûn içinde” soymak! kararı idi bu.

24 Ocak kararlarının mahiyeti biliniyor. Şimdiye kadar, bütün İMF mektuplarında işlenen şaşmaz temalar vardır. “Zam yapılacak, ağır sanayiye değil, tarıma ağırlık verilecek, ücretler dondurulacak” vs. vs. 24 Ocak kararları da işte bu direktif doğrultusunda alındı. Arkasından zamlar birbirini izledi. Enflasyonun sebebi olarak gösterilen işçi ücretleri, kemirilmeye başlandı. Yabancı sermayeye kolaylık, teşvik kanunu, ithalat, ihracat kolaylığı, kapılar ardına kadar açık, serbest pazar vs. İşte bugün hala yürürlükte olan 24 Ocak kararları, bundan beş yıl önce, “bir-iki yıl içinde düzlüğe çıkacağız”, “köşeyi döneceğiz,” “Türk mucizesi yaratacağız” diye ilan edildi. Fakat kimin düzlüğe çıktığı, kimin köşeyi döndüğü ortada.

Bu bölümde, ülkenin çok genel bir sosyal gelişme tarihi ile birlikte sosyal ve iktisadi yapısında yer yer anlatmaya çalıştık. Şüphesiz son yılların en önemli gelişmesi 12 Eylül'e yer vereceğiz. Önemi açısından, özel bir bölümde ele almayı düşündük. İşte şimdi bunu yapmak istiyoruz. 12 Eylül nasıl bir hareketti, kimler tarafından, hangi hedeflere yönelik olarak geldi?

Dışarda ve içerde 12 Eylül'ü nasıl yaşadık. Hangi uygulamalara maruz kaldık, özellikle biz tutuklular nerelerden geçerek, bugünlere

nasıl geldik? Genel de olsa bunu ortaya koymamız gerekir. Zira bizlerin ve bizim dışımızdaki milyonlarca insanın muhakkak bir tarafında iz bırakan, böyle bir olay karşısında görüş belirlemek zorunludur. Kayıtsız kalmamız düşünülemez. Böyle bir olay, milyonlarca insanın hala acısı, nefreti iken, hiç olmazsa bir görüş belirtmek zorunludur.

Sayın mahkeme heyeti!

Emperyalizmin yarı-sömürgesi olan Türkiye’de 12 Eylül gibi önemli bir olayın , emperyalizmden bağımsız gelişmesi düşünülemez. Hele de bu bağımlılık, Türkiye’nin bağımlılığı gibi, yüzyıllara dayanan köklü ve göbekten bir bağımlılık ise. Savunmamızın çeşitli yerlerinde yarı-sömürgeliğin ne demek olduğunu ortaya koymuştuk. Hareketle ilişkisi bakımından değinmemizde yarar vardır.

Türk devleti, görünüşte ülkenin bağımsızlığının göstergesidir. Hakim sınıflar, her ülkenin hakim sınıflarının yaptığı gibi “bağımsız” geçinirler. Ancak gel gör ki gerçek bu değildir. Emperyalistler ülkede, öyle bir ekonomik ağırlık sağlamışlardır ki, onlarsız, geriye ekonomi diye sadece bir hiç kalır. Bugün ülkedeki bütün fabrikalarda, makineler onlarındır. En önemli madenlerin başındaki işletmeler, sandaj kuleleri onlarındır. Teknoloji onlarındır. Peki bunları çıkarırsanız geriye ne kalır? Zaten bağımlılık olgusunun temeli de budur. Sadece bir aileyi düşünün, eğer bir ailede, evin reisi sayılan baba, çalışıp kazanamıyor, ailenin ekonomisine katkıda bulunamıyorsa evdeki otoritesi muhakkak zayıflar, aksine ekonomik olarak esas katkı kiminse, söz, (bu isterse kadın olsun) giderek onda biter. Mesela bugün Türkiye’de ekonomik kilit noktaları Amerika tutmuştur. emperyalist ülkeler arasında en çok ... Amerikanındır. Daloyısıyla, Amerika’nın siyasal ağırlığıda tartışma götürmez.

Türkiye neden 1947’den beri İMF’nin önünde amuda kalkmaktadır? Kalkmak zrudadır. Çünkü, ekonomi tamamen emperyalistlerin etkinliğinde, onların kontrolündedir. Dolayısıyla İMF’nin, Türk ekonomisi için reçete hazırlaması, keyfinden değildir. Yanılmıyorsa 12 niyet mektubu, bir o kadar da İMF reçetesi değış-tokuş yapılmıştır. İnceleyin Türkiye’de hakim sınıfların ekonomik kararlarının tamamen İMF’nin reçeteleri doğrultusunda olduğunu göreceksiniz.

Türkiye, Amerikancı bloka ekonomik olarak bağılı olduğu halde, siyasal olarak başka bir bloka bağılı olabilir mi? Olamaz(.....) Bugün

www.partizanalarsiv.net

dünyanın bütün yarı-sömürgelerinde ekonomik etkinlik hangi emperyalist blokun elinde ise, o ülke, mutlaka siyasal olarakta o bloka bağlıdır. Bugün, Türkiye, bir Polonya, Afganistan, Çin, Filistin olayları, silahlanma ve barış sorunları gibi hangi uluslararası siyasal sorunda, Amerikancı bloktan farklı tavır alabilmiştir?

Türkiye’de Amerikan üsleri neden vardır?

U-2 casus uçakları neden Türkiye’de üstlenmişlerdir?

Türkiye gerek 1958’de, gerek 1983’te Lübnana olaylarında, neden Amerikan askerine üsleri açmıştır?

Türkiye’deki nükleer silahların tetiği niye Amerika’nın elindedir? Mesela, Kore’de Türk ordusu kimin için savaşmıştır? Bu örnekler çoğaltılabilir. Askeri alanda bağımlılık öyle bir bağımlılıktır ki, ona mahkum oldunuz mu, işiniz bitmiştir. Diğer bağımlılıklar kendinden gelir. Şimdi Türkiye, milyonlarca dolar emperyalist sermaye ülkede var iken, ülke ekonomisi makina, teknoloji, vb. her alanda emperyalistler sayesinde ayakta ise, emperyalistlerden bağımsız bir karar alabilir mi?

Bakınız 24 Ocak, 19 Aralık, 2 Eylül vb. ekonomik kararlar alındığında, hemen not versinler diye emperyalistlere gidilir. Onların teveccühüne sunulur ve hemen sonra basında demeçler yayınlanır. Vaktiyle 7 Eylül kararları alındığında, bir İngiliz gazetesinde şöyle bir haber çıkıyor: “Türk hükümeti bizi şaşırttı. Herhalde bu kararları İMF’ye girmek için aldılar.” Şimdi ne değişmiş? Bakın; şimdiki ekonomik durum için, emperyalistler ne diyorlar: İMF direktörü Larosiere şöyle dedi: “İyi sınav verdiniz”.

Dünyanın en büyük bankalarından, Union de Banque Suisse’nin yöneticisi şöyle dedi: “Özal’a tam destek veriyoruz. Dünya Türkiye’yi örnek alabilir. Sizin uyguladığınız ekonomik politikalar Dünya Bankası ve İMF’nin istediği gibidir.”

İsviçre bankasının başkan yardımcıları Zürih’teki merkezlerinde gazetecilere: “Biz Avrupa’lı ve Amerika’lı bankalar olarak Özal’ın yürüttüğü ekonomik politikayı bütünüyle destekliyoruz.”

IMF heyeti yönetim kuruluna gönderdiği gizli raporda, Özal hükümetinin programından söz edildikten sonra şöyle deniyor: “Eğer biz yapmış olsak, ancak bu kadarını gerçekleştirebilirdik.”... nedir bunlar?

Bunlar sadece bizim rastladığımız birkaç haberdir. Ama ... açıktır. Yazar Teoman Erel’in konu ile ilgili söylediği gibi: “Özal hükümetinin

www.partizanarsiv.net

verdiği niyet mektubunu, beğenip kabul eden IMF'nin diyeceği şudur: 'Aferin oğlum Ahmet, bu yolda devam et!'

Bugün bir "yardım", bir "Maraş" konularında, hakim sınıfların neden etekleri tutuşmuştur. Adamlar "Maraş'ı Rumlara verin", ancak "o zaman yardım alırsınız" diyorlar. Peki niye bu "bağımsız" ülkeden bir Allah'ın kulu çıkıp, "ne Maraş'ı veriyoruz, ne yardımı istiyoruz" diyemiyor? Neden acaba! "Yardım"ın şartı olur mu?

Hem, "emperyalistlere bağımlılık" hem de bu "yardım" sahtekarlığını çok iyi örnekleme bakımından bu son günlerde sözü edilen "yardımın" üzerinde duralım. Konuyu inceleyen gazeteci M.Ali Bibrand, bir makalesinde şöyle diyor:

"Amerika, Türkiye'ye geçen yıl 853 milyon dolar yardım verdi. Bunun 138 milyon doları ekonomik, 715 milyon dolarıda askeri yardım idi.

"Askeri yardımın 130'u hibe, 585 milyon doları ise FMS (yabancı ülkelere askeri satış) kredisiydi.

FMS kredisinin koşulları, uluslararası bankalardan bulacağınız kredilere oranla daha da ağırdır. Kullanılmasında önemli kısıtlamalar vardır. Örneğin FMS kredisinin faizi, o gün serbest piyasalarda, normal bir krediye ne kadar faiz veriliyorsa odur. Bunun üstüne birde % 0,5'lik komisyon eklenir. 10 yıl ödemesiz dönemle 20—30 yıl ödenir. **Bu krediyle sadece Amerikan malzemesi alınabilir.**

"Koşulları böyle ağır olması yanında, bu kredilerin toplamı arttıkça, siyasal fatura ve bağımlılıkta artar. İşte ABD senatosunun son Maraş koşulu ortadadır." Yazar, konu ile ilgili olarak, Papondreu'nun bir televizyon konuşmasını aktarmış. Şöyle deniyor: "Bu yardım sadece kredidir. Faizi piyasalardaki dalgalanmalara göre ayarlanır. FMS kredisinin başka zorlayıcı yanları da var. Örneğin eski borçların ödenmesinde kullanılmıyor..."

"Ayrıca FMS ile sadece askeri malzeme alabiliyorsunuz. Yedek parça alamazsınız..." Yazar görüşlerini şöyle tamamlıyor:

"Unutmayalım ki, ABD'nin bu yardım-kredi" programının temel felsefesi, Amerikan silahlarının satışını artırmayı, verilen ülkeyi 'bağımlı' hale sokmaktır. Yani amaç ticarettir.

"ABD 'yardımlarını' gerçek boyutlarına oturtmazsak, sağlıklı şekilde tartışamayacağımız gibi, bir gün kendimizi hiç kurtarılamayacak biçimde bağlanmış olduğumuzu göreceğiz. O zamanda çok geç ola-

cak...”(Milliyet gazetesi)

Bu görüşlerin bizim açımızdan önemi,“bağımlılık” olgusunu açıklamak ve yardım sahtekarlığına ışık tutmasından gelmektedir. Yazar “geç kalabiliriz” diyor. Oysaki geç kalalı bir asırdan fazladır. Her şeyi bir kenara bırakalım, bir kere önce bu soyguna neden “yardım” denilmektedir. Bu kadar iki yüzlülüğü nereye sığdırıyor bu adamlar! Sadece bu “yardım” kredisi denilen sermayenin, koşulları bile incelenmediğinde, durumun vahameti görülmektedir.

Emperyalistler, ülkeyi sadece, ekonomik, askeri, siyasi yönden değil, kültürel yöndende bağımlı hale getirmek istemektedir. Bu konuda, temel olarak uşak ruhlu insanlar yetiştirmeyi hedef almışlardır. Amerikalılar üniversitelerini bile, ülke ülke dolaşıp pazarlıyorlar. New Hampshire üniversitesi dış ilişkiler başkanı Steven Harvey “Bu bir yatırımdır” dedi. Harvey devam ederek, “kısa dönemde döviz, uzun dönemde, ileride ekonomik, kültürel bağlantı kurabileceğimiz dostlarımızı kazanacağız” dedi. Acaba yoruma gerek var mıdır?

Bugün hakim sınıflar bir “Batıhlık” tutturmuşlardır demeyin gitsin. Kitleleri sınıf mücadelesinden uzak tutmak, mücadeleden alıkoymak için, müzikleri, filmleri, videoları, basınları, modaları, eroinleri ile tam bir taarruza geçmişlerdir. Dallas’tan buyana, Flamingo yolundan bu yana, çevrenize bakın, çok şeyin değiştiğini göreceksiniz. Bu sokaklarda çıkarması giymesinden zor pantolonlu, arkaya taralı, ortadan ayırık saçlı, blu-jeans’lı gençler, böyle giyinip taranmasını büyüklerinden mi öğrendiler acaba? Bu köşe başlarındaki birahaneler, Amerikan barları bizim icatlarımız değil.

Sayın mahkeme heyeti!

Daha fazla uzatmaya gerek görmüyoruz. Sağımıza döndüğümüzde Alman, solumuza döndüğümüzde Amerikan, arkada Fransız, önde İngiliz emperyalistlerinin eserlerini görüyorsak, bu ülkenin bu adamlara, babalarının çiftliği gibi adanmış olmasındandır. “Bağımsız” geçinmenin alemi var mıdır? Ekonomisini İMF’nin yönlendirdiği, dış politikasını Amerika’nın tayin ettiği, askerini Amerika’nın silahlandırdığı bir ülke “bağımsız” olabilir mi?

İşte bütün bunlar göstermektedir ki, ülkedeki 12 Eylül gibi önemli siyasal olayları, emperyalizmden bağımsız düşünmek ne olanaklıdır, ne de insanı doğru sonuçlara götürür: 12 Eylül öncesinde, dünya ve Türki-

ye olayları değerlendirildiğinde, durum daha da iyi anlaşılmaktadır.

Bir kere, 12 Eylül öncesinde, dünyada emperyalist bloklar arası çelişme çok derinleşmiş bir noktada idi. Afganistan, Polonya, Nikaragua, İran, Kamboçya, Çin, silahlanma vb. bir çok hususla birlikte Ortadoğu olayları, emperyalist savaşın suyunu ısıtıyordu. Böyle bir dönemde Amerikancı blok, İran gibi bir karakolu kaybetti. Böylece Amerika hesabına bölgede bir boşluk doğdu. Bunun telafi edilmesi gerekiyordu. İlk akla gelen Türkiye oldu. Yeni üsler, hava alanları ile Amerika'nın ülkedeki tahkimatı güçlendirilirse bu eksiklik giderilebilirdi.

Diğer bir olay İran olayları idi. İmam Humeyni Şahın başını yemlele kalmamış, "islam imparatorluğu" peşine düşerek bölgedeki bütün islam ülkelerinin hakim sınıflarını düşündürmeye başlamıştı. Bundan da önemlisi İran-İrak savaşı Amerika'nın çıkarları doğrultusunda Türkiye'nin bu savaşa katılma ihtimalini doğurmuştu. Eğer İmam Humeyni, İran'dan sonra Irak'ı da ele geçirirse, yada bu ihtimal doğarsa bu gelişmeye artık kesinlikle "dur" demek gerekir. Bu işi emperyalistler hesabına yapacak, bölgede Türkiye'den daha uygun bir ülke yoktu. Çünkü, Türk hakim sınıfları da bölgedeki gelişmeden tedirgindiler. Irak ve İran Kürdistan'ında, bağımsız bir hareket koşulların elverişli olması sebebiyle gelişerek, tehlikeli hale gelebilirdi. Bu hareket, Türkiye Kürdistan'ında hayli yükselmiş hareketle birleşerek, Ortadoğu'nun haritasını değiştirebilirdi. Böyle bir ihtimal karşısında "savaşa girmek" adına "Kürdistan'a girmek" için hazır olmak, gerekirse savaşa girmek, Türk hakim sınıfları için hem Irak, hem de İran Kürdistan'ına saldırmak için yeterli bir sebepti.

Ayrıca, Kerkük ve Musul petrolleri çok önemli ya. Eğer Irak düşerse, bu petroler ya Kürtlerin, yada İran'ın eline geçecekti. Buna fırsat vermeden Irak'ın düşmesi halinde, yakından bir işgal ile, hem Kürdistan'a saldırılabilir, hemde Kerkük ve Musul petrollerine ulaşabilirdi.

12 Eylül'ü hazırlayan dış şartlar genel olarak bunlardı. Bu olaylar tabiki "tali" etmenlerdir. Esas olarak belirleyici olan ... şartlar ki, bu şartlar hem emperyalistler için, hem de Türk hakim sınıfları için zorlayıcıdır.

Bu şartları genel olarak iki noktada toplamak gerek. a—Devrim ve bağımsızlık mücadelesi, b—Ekonomik durum. Kısaca değinelim.

12 Eylül öncesinde, Devrim ve Kürdistan'da bağımsızlık mücadelesi hakim sınıfların iktidarını ciddi olarak tehdit ediyordu. Ülke bir iç

savaşın eşigindeydi. Devrimci mücadele gittikçe halk kitlelerine yayılıyor. sömürü giderek olanaksızlaşıyordu. Grevlerle patronların sömürsü azalmıştı. Toprak işgalleri oluyor, ağalar zarar ediyordu. Mitingler, bojkotlar, direnişler öylesine yaygınlaşmıştı ki, hakim sınıflar haklı olarak ecel terleri döküyorlardı.

Gerçi, işçi sınıfının siyasal partisi henüz kitleleri önderliği altında toplayamamış ve mücadele bölük-pörçük idi. Ancak genede oluşturduğu tehlike büyüktü. Artık buna dur demek, işleri yoluna koymak, ortalığı güllük, gülistanlık yapmak, “kahrolsun faşizm”, “yaşasın devrim” seslerini susturmak gerekiyordu.

Kürdistan’da bağımsızlık mücadelesi 40 yıl aradan sonra Koçgiri, Zilan, Dersim katliamlarına rağmen, yeniden maddi bir güç haline gelecek gelişmeye başladı. Kürt milleti, milli zulümden, esaretten kurtulmak istiyordu. Ulusal bilincin hızla gelişmesine paralel olarak doğan Bağımsızlıkçı hareketlerle birlikte “Tüm milliyetlerin tam hak eşitliğine dayanan” Bağımsız ve Demokratik bir ülke yaratmak için partimizin geliştirmeye çalıştığı mücadele, Kürt emekçileri arasında her geçen gün daha fazla taraftar bularak, Türk hakim sınıflarının dilini yakmaya başlamıştı.

İşte, 12 Eylül’ü hazırlayan iç ve dış şartların içinde en önemli olan da bu idi. Diğer iç şartlara gelince, bu ekonomik durumdu. Bir kere bunu devrimci mücadeleden bağımsız düşünmek mümkün değildi. Devrimci mücadele yükseldikçe, doğal olarak sömürü hem azalıyor, hem de kökten tehlikeye düşüyordu. Hayat pahalılığı, soygun ise devrimci mücadelenin gelişmesini etkiliyordu. Öz olarak da, İMF’nin reçeteleri uygulanamıyor, önemli bir toplumsal muhalefetle karşılaşılıyordu. İMF ücretleri düşür diyordu, oysa ücretlere ZAM yapılınsın diye, yüzbinlerce işçi grevde idi. Üstelik yer yer de öyle dayatıyorlardı ki, patronlar kısmi zamlar yapmak zorunda kalıyorlardı. “Sendikal faaliyet kısılsın” deniyordu. Oysa, ülkede hızlı bir sendikalaşma ve sendikal hareket gelişiyordu. “ZAM yap” deniliyordu. Oysa zam yapmak giderek tehlikeli olmaya başlamıştı. İthalat ve sermaye kolaylıkları sağla deniyor, oysa ülkede, emperyalizme karşı güçlü bir muhalefet gelişiyordu. Bunun yanında iç şartlara ilişkin olarak bir hususu daha eklemek gerekir. Mevcut parlamento, siyasal partiler ve sahnedeki uşaklar öylesine yıpranmışlar ve teşhir olmuşlardı ki, sadakatlerine rağmen değiştirilmeleri gerekiyordu. Hakim sınıflar arasındaki çelişmelerde belli bir çözüme kavuş-

turulmalıydı. Devrimci mücadelenin böyle yükseldiği dönemde, birlik içinde olmak gerekiyordu. İşte 12 Eylül bu temeller üzerinde yükseldi.

Hakim sınıfların çeşitli kesimleri sorunun çözümü için farklı yollar öneriyorlardı. Fakat sonuç ortada. AP içinde örgütlü Amerikan ve komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sağ kanadı ile CGP'de örgütlü kompradorlar ve toprak ağaları baskın çıktılar.

12 Eylül'e gelince,

Bu hareketin özü, ülkemizde iktidar biçimi olan faşist diktatörlüğün azıtması, baskı ve zulmünü artırması ve böylece, İMF reçetelerinin uygulamasını sağlamak, Devrim ve Bağımsızlık mücadelesini bastırarak, bu arada üsler, hava alanları yapımını anti-emperyalist muhalefetle karşılaşmadan gerçekleştirebilmek, bölgenin sıcaklığı karşısında cepheyi sağlama almak...

12 Eylül'ün bu saydığımız hedeflere yönelik olarak ilk fırsatta yenisini, teşhir olmamışını oluşturmak üzere parlamentoyu ve siyasi partileri kapattı. Arkasından kaplama işçi örgütü TÜRK—İŞ dışındaki sendikalar, dernekler kapatıldı. Grevler yasaklandı, ücretler donduruldu. Bu noktadan sonra, Askeri faşist diktatörlüğün uygulamalarını dışarda ve içerde olarak ikiye ayırarak anlatmak uygun olacaktır.

Dışarda; hakim sınıflar bir yandan operasyonlar, tutuklamalar ve yerinde infazlarla devrimcileri, yurtseverleri, demokratları tutuklayıp, mücadeleyi durdurmaya çalışırken, bir yandan da hayal ettikleri düzenin temelini oluşturacak yasalar çakarmaya başladılar. En önce çıkarılan yasalar pek tabii, 61 Anayasası'ndaki kısmi demokratik hakların gaspına ve faşist saldırının her alanda meşrulaştırılmasına ve artırılabilmesine yönelikti.

12 Eylül'ün, şimdiden tarihe kara bir leke olarak geçmeye aday operasyonlarından önce, yeni Anayasa'dan, daha doğrusu arzu edilen düzenin temeli olacak yasalardan söz edelim.

Anayasa, tamamen 61 Anayasası'na tepki olarak, onda, mevcut olan kısmi demokratik hak ve özgürlüklerin gaspı idi. Her şeyden önce, faşist diktatörlük şartlarında parlamentonun, bir takım çelişkiler yüzünden, devrim karşısında yeterince atik davranıp, sert kararlar alma durumuna son verilmeli, yetkilendirilmiş bir cumhurbaşkanı ile, parlamento ağırdan olsada, devrimci mücadele en kısa zamanda, en sert şekilde boğazlanabilmeliydi.

Bundan sonra kurulacak partilerin programı, şimdiden anayasa

komisyonu tarafından tespit edilmeli ve “Atatürkçü” olmaları şart koşulmalıydı. “Devrimci”, “sosyalist”, “işçi”, “emekçi” ne kadar böyle allerji yapan isimde parti varsa kapatılmalı, bir daha da açılmalarına müsaade edilmemeliydi.

Sonra öyle bir seçim sistemi konulmalıydı ki, yalnızca Amerikan ve Avrupalı emperyalistlerin uşakları parlamentoya girsin.

Bu kokuşmuş, köhne düzeni, (olurya) çıkıp değiştirmek isteyen olursa, tutulup yargılanmalı, eğer boğazlanamazsa, en ağır cezalarla içerde çürütülmeli, af’tan yayararlanmamalıydılar. Zira onlar işkenceyi, çürümeyi hakketmişlerdir. Suçları büyüktür.

Dernekler, iki-üç tane, soranlara göstermek için kurulursa yeterlidir. Hani, bizde demokratik ülkeyiz.

Bilinmektedir ki, bu anayasa, temel hak ve özgürlük namına ne varsa alıp götürdü. Bundan başka çıkartılan bir çok yasa ile halka her türlü saldırını kapılar her an için açık tutuldu. Polise sokakta infaz yetkisi verildi. Her yere girip, çıkabilecek, mesken, haberleşme özgürlüğü vb. istenilen her an kaldırılıp atılacaktı.

Seçim yasası yalnızca Amerikancı kompradorlar ve toprak ağaları ile Avrupalı emperyalistlerin uşaklarının örgütlenebileceği ve seçime katılabileceği şekilde düzenlendi. “35 ilde örgütlenemeyen seçime giremez”. Böylece 61 Anayasası’nın bir nisbetle genişleterek, milli burjuvaziye kadar uzattığı örgütlenme hakkı, sadece komprador burjuvazi ve toprak ağaları ile sınırlandırıldı. İşçiler YHK adlı bir kuruluşun insafına terkedildi. Basın, “Devlet neylerse güzel eyler” diye yazmaya, gerçekleri çarpıtmaya, yada yazmamaya mecbur edildiler. Zaten, uşaklık vaadetmeyen hiç bir basın çıkamazdı. Tan, Merhaba, Şey, Haftasunu, işte buna benzer “faydalı” yayınlar çıkabilirdi ancak.

Geçmişte muhalefetle karşılaşılıp çıkarılmayan DGM’ler, yada CHP’nin taktığı ismi ile “ihtisas mahkemeleri” kanunu DGM’ler adıyla çıkartıldı. Yargılama usulünde yapılan değişikliklerle savunma hakkı kuşa çevrildi. Avukatlık mesleği tehlikeli bir meslek haline geldi. Varlık sebebi “suçluları savunma” olan Avukatlık kanunu, Türkiye’de “suçluları savunuyor” diye suçlu oldu. Bu zihniyetin devamı olarak, çıkartılan bir kanuna göre “Haklarında devletin şahsiyetine yönelik cürümlerden kamu davası açılan Avukatlar işten” yasaklandılar.

Faşizmin en önemli özelliklerinden biri olarak bilim düşmanlığı aldı yürüdü. Bir kere, bütün devlet kademelerinde ne kadar Atatürkçü

olmayan memur varsa kıyıldı, sürüldü. Sonrada en tehlikeli okullara, yani üniversitelere yöneldiler. YÖK'le birlikte üniversiteler, bilim merkezleri olma özelliklerini kaybettiler. Kıyılan, sürülenlerin dışında bir çok bilim adamı YÖK'ün bilim düşmanlığına karşı çıkarak, üniversiteleri terk ettiler. Şimdi ODTÜ rektörü Mehmet Gönlübol, Topkapı Restorant'ta, Sakıp Sabancı'ya, Nejat Eczacıbaşı'na, bir yemek vererek; "Yurt dışından hoca getirmemiz için yardımlarınızı rica ediyoruz" diyor. Şimdi patronlara el açan bu rektörün hoca aradığı ODTÜ'den 12 Eylül'den sonra tam "246 örgüt üyesi ayrıldı", yorumunu siz yapın.

Emekçilerin düzene muhalefetlerini ifade eden en ufak bir hareketine meydan verilmemesi için gösteri yürüyüşleri, mitingler tamamen olanaksızlaştırıldı.

Sonuç olarak BASIN, SENDİKALAR, SEÇİM, PARTİLER, DGM'ler, OLAĞANÜSTÜ HAL, SIKIYÖNETİM, vb. YASALARLA amaçlanan, düzeni ayakta tutmak, soygun ve talanın sulh ve selamet içinde devamını sağlamaktır.

Sayın mahkeme heyeti!

İşin diğer tarafına, yani operasyonlara gelince...Bunu aslında bizim içimizde bilmeyen yoktur, fakat belki gelecekte, bugünü yargılamak isteyenler çıkacaktır muhakkak. Onlara anlatalım.

Faşist diktatörlük ilk fırsatta, daha önceki istihbaratlarına dayanarak, önce hedeflerini belirledi. Bu şekilde siyasi kimliği tamamen ortada olan "zararlı" unsurlar toplandıktan sonra, esas hedeflere, devrimcilere yöneldi. Zaten bütün meselede bu idi. Bunun için önce seyyar işkence ekipleri kuruldu. Merkezde kalıp, tutuklananların derisini yüzme için 10—15 bin liraya kiralanmış insan müsveddelerinin dışında, operasyonlarda tezgahı, manyetoyu, jopu, haydarı ile gezecek ekipler oluşturuldu. Hangi köyde devrimci varsa, yada kalmışsa, hangi köyde bir silah varsa, belki binlerce askerle kuşatıldı. Köyün orta yerine, yada müsait bir yerine karargah kurulduktan sonra her kesten bir-iki silah istendi. Vermek mecburi idi. İster olsun, ister olmasın getirmek zorundaydı. Köyde bir yandan silah toplanırken, bir yandan da muhbirler vasıtasıyla ihbar edilmiş kişiler, devrimcilere, insanlığının bir gereği olarak yemek vermiş, bir-iki gece misafir etmiş olan köylüler veya devrimci, yurtsever olanlar ilk fırsatta "tam devleti" böcekleri sırada hemen orada işkence başladı. "Silahım yok" diyenler, "yoksa doğura-

www.partizanarsiv.net

çaktı”. Kurdular tezgahlarını, çektiler milleti.

Bütün köyü, meydanda toplayıp, sıra dayığından geçirdiler. Kadınlarının gözleri önünde, erkekleri çırıl çıplak soyarak dövdüler, hakaret ettiler. Kadınlara sarkıntılık ettiler. Irz düşmanları, tecavüz etmeyi de ihmal etmediler... 1981 yılının Eylül sonlarında, Ovacığın bir köyünde BEHZAT SOYLU adındaki genç köylüye, çevrede barınan partimizin üyelerinin yerini göstereceğini diye, üniformalı bir canı annesinin, babasının, kardeşlerinin gözleri önünde işkence yaptı... olmadı...söylemedi... Gaz dökülüp elini ayağını, yanını yarasını yaktı... Olmadı... Söylemedi. Orada kurşuna dizdiler. BEHZAT SOYLU, soylu bir şekilde öldü orada...

Çınar’ın bir köyünde,operasyondan sonra, gözleri ağlamaktan kızarmış bir baba, “köye gelen devletin” kızına tecavüz ettiğini söylüyordu... Batman’ın Belpınarı köyünden bir vatandaş, kadın, kız, çoluk-çocuk köyün yanbaşındaki taşlıkta, kendilerine saatlerce yat-kalk talimi yaptırıldığını anlatıyordu. Köylülerin ahlaki duygularından istifade edilip, kendilerine nikah yemini ettiriliyordu.

Seyyar işkence ekipleri, Çermiğın bir köyünde, tarlasında çalışan bir köylüyü, uzaktan havaya ateş ederek korkutup kaçmasını sağladıktan sonra, arkasından da delik deşik ederek, “kaçan bir teröristi vurduklarını” söylediler. Zavallı adama tam 40 yerinden mermi isabet ettiği söyleniyordu.

Sivereğın bir köyünü, devrimciler barınıyor diye, ateşe verip olduğu gibi yaktılar...

Mardin’in bir köyünde, çatışmada yaralı olarak ele geçirilen Salman Doğru’nun kafasını taşla ezerken, dayanamayan yaşlı bir köylü, sadece, bu zulme ağladığı için, dipçiklendi ve sonrada hasteneye kaldırdılar, ama öldü... Suçu, bir insanın öldürülmesine yanmaktı...

Mardin’in bir köyünde, bir gün önce kurşunlanan insanların mezarı üzerinde iken rastladıkları iki köylüyü, oracıkta kurşunlayıp gittiler...

Bloka çevresinde, arazide altı kişiyi kurşunlayıp cesetlerini, cemseye dolduktan sonra, köye indiler. Köyün muhtarını da orada öldürdüler. Bir kadını da panzerle ezdikten sonra çekip gittiler.

Derik’te, yıkıntı bir tuvalete sığınan iki kişiyi, tuvaleti panzerle üzerlerine yıkarak pestil ettiler...

Siverek’te bir köyde yaralı ele geçirdikleri M. Mazhar Tüzün’u

orada hemen parçaladılar...

Mardin’de Halef Kavli adındaki bir köylüyü, panzerin arkasına iple bağlayarak sürüklediler, tugaya götürdüler, orada öldü...

Bir köylü, silah istediklerini, ancak silahı olmadığını, bir inek satıp, elden düşme bir silah aldığını, teslim ederse, belki yakasından düşeceklerini söyledi.

İdil’in bir köyünde karakol kurdular. Köyün bütün kadınlarını toplayıp, bir okula doldurdular. Erkekleri çılgına döndü. Bir gece yarıdana sığınıp karakollarını bastılar. Sonrada namustan sonra yaşamak haram deyip, çekip Suriye’ye gittiler...

Hemen, hemen her köyden aradıklarının kadınlarını, bacılarını alıp götürdüler. Arkasından da “teslim olmazsa kendi bilir. Biz karısına ne yapacağımızı biliriz” diye haber saldılar.

Bütün köylerin muhtarları, imamaları, öğretmenleri ihbara mecbur edildi. Tunceli’nin bir köyünde ihbar yapmayı reddettiği için bir muhtarını döve döve öldürdüler.

Köylülerin birbirlerine düşmanlıklarından yararlanarak, sahte ihbar dilekçeleri verdirip, tutuklamadık, işkence görmedik köylü bırakmadılar.

12 Eylül arazide, evde, okulda, sokakta, halkımızın, devrimcilerin, her adımında boğazlanmasıdır. Operasyonlarda “kaçtı”, “durmadı” diyerek yüzlerce insan katledilmiştir.

İşte partimizin üye ve sempatanı olup operasyonlarda öldürülenlerden bir kaç isim: Mehmet Düzen, Aydın Çakmak, Pir Hasan Kulaç, Veysel Uyar, Metin Karataş, Zeynel Demir, Şefik Karaağaç, Ali Karadağ, Murat Diri, Aziz Süer, Tekin Çakmak, Haydar Aslan, İhsan Parçacı, Ali Uçar, Bahar Yıldız. İşte çeşitli parti ve örgütlerin sempatanı olup, kahbece kurşunlanan bir kaç isim: Delil Doğan, Seyfi Doğanbey, Ahmet Yavuz, Şükrü Sever, İbrahim Kaplan, Murat Yüksel, Mehmet Şirin Tüzün, Hasan ertaş, Bozan Alan, Zeki Palabıyık, Davut Ulaş, İdris Aktaş, İsmail Demet, Mehmet Güden, Mehmet Esen, Mehmet Sincay Davut, Hüseyin Aslan ve Hamile eşi Necla Aslan, M.Emin Mutlu ve diğer 13 arkadaşı, Tamer Arda, Doğan Özzümrüt, Atilla Ermutlu, Selçuk Küçükçiftçi, Zekeriya Aydemir, Zeki Yıldız... ve ötekiler... Hala yerde ve kurumamış kanlarıyla halkımızın yiğit kahraman çocukları... Kimi dağda, kimi evde, kimi yolda, kimi işte kurşunlandılar. Devrim umutlarıyla birlikte öldürülmek istendiler. Kendileri öldü

www.partizanarsiv.net

ama umutları, gönülleri dolduruyor şimdi...

12 Eylül sadece bu kadar değildir. Korkunç bir memur kıyımıdır. Daire şeflerinin ihbara mecbur edilmesidir. Kitap düşmanlığı, daha doğrusu bilim düşmanlığıdır. Talandır. Sokaklarda infazdır. Görülüyor ki, bu bir katliamdır... İşte, “operasyon” denilince ilk aklımıza gelenler bunlardır.

12 Eylül’ü Anayasa oylamasından da unutmak mümkün değil. “Hayır” diyenlerden yanımıza gelenler oldu. Anlattılar. Bir vatandaş oyunu kabinde kullanıp çıktıktan sonra “içerde hiç hayır oyu yok” demiş. Adamı tutup, derisini yüzmeye götürmüşler.

Köyünde Anayasa’ya “hayır” oyu çıkan muhtarları falakadan, işkenceden geçirmişler. Fazla bir şey söylemeye ne hacet. Millet in bu çok sevip oy verdiği Anayasa’nın, biliyorsunuz **lehinde propaganda yapmak serbest, aleyhinde propaganda yapmak yasaktı.** ‘Tanrı aşkına’ dünyanın neresinde böyle ilginç bir oylama duyduunuz?

12 Eylül bize ayrıca Sunalp’ı, Calp’ı, Özal’ı hatırlatıyor. Hani şu Demokrasi oyunun baş aktörleri, özellikle de adı “12 Eylül partisine” çıkan MDP’yi kurulduğu günlerden hatırlıyoruz.

Şurası kesindir ki, Türkiye’nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkı, taki milletvekili seçimlerine gelinceye kadar hiç soluk alamadı. Milyonlarca emekçi “12 Eylül’ü sivil dönemde de sürdüreceğiz” diyerek, üstlerine bir kara bulut gibi çöken partilerden birisine oy vermeye zorlandı. Fakat emekçiler 6 Kasım öncesinde, bir nefes alma fırsatı bulunca, öyle bir tokat patlattı ki, Sunalp, herhalde yıldızları hala saya, saya bitirememiştir. Bu aslında, 12 Eylül karşısında halkın tavrıydı. Düzenin sınırları içerisinde atılmış bir tokattı. Bununla halkımızın Özal’a oy vererek iyiyi yaptığını söylemek istemiyoruz. Biliyorsunuz, Özal MDP ve HP gibi güncel deyimle “muvazaa” partisi değil, Amerikancı kompradorların bir kanadının kendi inisiyatifi ile kurulmuştur. MDP ve HP ise tamamen KAPLAMA partilerdir. Basında açıkça belirtildiği gibi, malum çevrelerin “emri” ile kurulmuştu. Halkın MDP ve HP yerine ANAP’a oy vermesinin sebebi iste ANAP’a umut bağlamış olmasından değil, faşist diktatörlüğe ANAP şahsında bir cevap verme imkanı bulunmuş olmasındandır.

Sayın Mahkeme heyeti!

Bütün bunların yanında, hepsinden de önemlisi “12 Eylül” deyince bizim aklımıza ilk gelen şey İŞKENCE’dir. Öyleki bu iki isim adeta özdeş olmuştur.

Bu lanet olası işkence aslında anlatmakla bitmez, ama şöyle kısaca anlatalım. Aslında işi gücü bırakıp, sadece İŞKENCE’yi anlatıp altına da “işte 12 Eylül budur” deyip bitirsek eksik bir şey kalmaz herhalde...

Anlatalım. Ancak, meselenin esas önemli yanı işkencenin nasıl yapıldığından çok bu konudaki sahte ikiyüzlü tutumdur. Buna özellikle dikkat çekmek gerekir. İşkence öz olarak bir insanın başka bir insana eziyet etmesi, acı çektirmesi, maddi ve moral olarak ezmesi, yıpratmasıdır. Tarihten günümüze kadar sürekli devam edegelen işkence, sömürücü sınıfların halka karşı kullandıkları bir yıldırma, sindirme, yoketme aracı olarak geliştirilmiştir. Artık günümüzde özel bir ihtisas gerekmektedir. Bir işkence sanayi de doğmuştur. Modern, özel, çeşitli şekillerde kullanılabilen işkence aletleri yapılmış, yapıldıkça yöntem olarakta gelişmiş, günümüzde doğal olarak, asırların tecrübesi ile en yüksek düzeye ulaşmıştır.

İşkence de esas faktör işkence yapandır. Bilim adamları işkence yapabilen bir insanın bazı duygularını yitirmiş olduğu, sadist ve manevi olarak hasta olduklarını belirtiyorlar. Başka insanların acı çekmesinden zevk alan insanların, bir işkencecinin hayatı, aslında bir çok şeye şuuraltı düşmanlıklarla doludur. Ancak, eli kolu bağlı bir insana saldırabilir ve böylece biraz tatmin olabilir. Bazılarında, işkence yapmak, artık rahatlatıcı, tatmin edici bir uyuşturucu gibidir.

Bugün dünyanın birçok ülkesinde, işkence sistemli olarak yapılmaktadır. Yapılmayan, yada az yapılan ülkelerde ise sömürücü sınıflar, hem kamuoyundan çekinmekte, hemde şimdilik diğer bas-kılarla düzeni ayakta tutabilmektedir.

Dünyada işkencenin sistemli olarak yapıldığı ülkelerden birisi de Türkiye’dir. Biliyorsunuz “İnsan hakları evrensel bildirgesi” yayınlandıktan, 1 yıl sonra Türkiye tarafından da imzalandı. Fakat bunun bir sahtekarlık olduğunu, tartışmaya gerek duymuyoruz. Çünkü, hem “temel hak ve özgürlüklere bağlı kalacağım” diye dünya alemin gözü önünde imza at, sonrada, ülkede, en temel haklara, “yaşama hakkına” saldır, yüzlerce insanı öldür, milyonlarca insanı tezgahtan geçir, fakat bir yandan da “insan haklarına saygılı” geçin, hatta her fırsatta “Tür-

www.partizanarsiv.net

kiye'de işkence yoktur'' diye yalan söyle..! Bu iki yüzlülük Türk hakim sınıflarına mahsustur. Zira işkence onlara atalarından miras kalan en büyük meziyettir.

Türkiye'de işkence eskiden beri zaten vardır. Fakat 12 Eylül ile birlikte doruğa çıkmıştır. Çünkü bütün sömürücü sınıflar, iktidarın çatırdadığını görünce hırçınlaşır, kudurur, sağa, sola saldırır, önüne geleni ısırırlar. İşkence acizliğin, yarınından emin olmayanların, çöküşe gidenlerin yöntemidir. 12 Elül öncesinde de Türk hakim sınıfları böyle bir acizliğin içinde çırpınıyorlar, iktidarları çatırdıyordu. Bu nedenle işkenceye hız verdiler.

Sıkıyönetim ilanından sonra, her sıkıyönetim komutanlığı kendine bir işkence merkezi tespit etti. 7.Kolordu da, Mardin'de tugayda bir bina tahsis etti. Urfa'da merkez komutanlığı binasının alt katı (şimdi Şehitlik'te özel inşa edilen bir binaya taşındı), Diyarbakır'da, önce Kurdoğlu kışlası, sonra kolordu binasının hemen arkasında bir bina (öyleki çığlık sesleri mahkeme salonlarından duyuluyormuş) şimdi de istihkam taburuna taşındı. Ayrıca ilçelerde de askeri birliklerin binalarında, karakollarda özel odalar tahsis edildi. İstanbul'da Gayrettepe ve bir çok yerde, Ankara'da Emniyet Sarayı'nın alt katında, erzurum'da askeriyenin içinde, Tunceli'de komonda birliği binalarından birinde... Bu örnekler çoğaltılabilir.

Kıscacası bütün sıkıyönetim komutanlıkları özel binaları tahsis ettikten, yada eski binaları elverişli hale getirdikten sonra poliste, orduda ne kadar sadist varsa hepsini buralara doldurdu. Eski kadrolar böylece 10—15 katına çıkartılarak takviye edildi. Emniyet müdürleri, yüksek rütbeli subaylar işkence yaptılar, hatta bazı subaylar "reis", "kapitan", "şef" oldular.

Biliyorsunuz 12 Eylül'den hemen sonra, işkence süresi resmi kayıtlara göre 30 gündü. Ancak bu kayıtları koyanlar sahtekarlıkta binlerce insanı 40-50 hatta 100 gün soruştamalarda tutup işkence yaptılar. Bunun hukuki kılıfını hazırlamak maksadıyla, bir kaç ay sonra "gözcaltı", yani polise işkence süresi olarak 90 gün verildi. Fakat genede 190 gün kalanlar oldu. Bu da yetmedi, cezaevlerine konulmuş tutuklular yenden işkenceye alınabildiler. Böylece, bir tutuklunun 6-7 kere soruşturmaya gittiği ve toplam 5-6 ayını işkencehanelerde geçirdiği oldu. Böylece Urfa'nın işkencecileri 90 gün işkence yaptıktan sonra, cezaevine gelen tutuklu, birkaç ay kendine geldikten sonra Antep'in 90 gününe, ce-

zaevine gelip bir kaç ay dinlendikten sonra, bu kez Diyarbakır'ın, Ankara'nın 90 gününe gitti. Böylece kan emiciler hakkın, hukukun ırzına geçerek hiç bir kayda, kurala aldirmeden, taki tatmin oluncaya kadar insanlara işkence yaptılar. Soruşturması yapılmış bir olaydan 4-5 kez soruşturmaya alınan sanıklar var aramızda. Aramızda 5 ayını, yani 150 gününü işkencede geçirenler var. Hani 90 gündü?

Bugün gözaltına alınıpta işkence görmeyen var mıdır? Kamuoyunun yakinen takip ettiği bir-iki tutuklama ile, rüşvet veren bir kaç ağabeyin dışında, işçi olupta, köylü olupta, kısacası yoksul olupta, işkence görmeyen var mı? Diyarbakır'da kolordu mahkemesine 100 metre uzaklıkta bir binada yapılan işkencenin feryatları, kolordu binasından duyulurken, hala biz "işkence var mı, yok mu" tartışması yapıyorsak, milyonlarca insanın işkenceden geçirilmesine rağmen, hala biz işkence tartışması yapıyorsak, bu çok kaba, çok çirkin bir ikiyüzlülükle hemde en yetkili ağızlardan "işkence yok" denilerek, dünya kamuoyunun yanıltmak istenmesindedir. Biz Türkiye'nin çeşitli milliyetlerinden halkı için, işkenceyi anlatmıyoruz, onlar zaten yaşadılar. Çocukları, kardeşleri, babaları öldürüldü. Biz bunu yaşamayanlara anlatıyoruz. Çünkü hala bazı insanlar çıkıp utanmadan, sadece karakollarda bir-iki kendini bilmez polisin yaptığını, onların cezalandırıldığını söylüyorlar.

Hakim sınıflar güneşi balçıkla sıvamak istiyorlar!

Peki öyleyse, partimizin önderlerinden, çeşitli milliyetlerden halkımızın kahraman oğlu, Süleyman Cihan nerede öldürüldü?

Aslan Badem, Mehmet Beyhan, Şahban Sağlamgöz, Mehmet Karaca, Alaaddin Gülmüş, M.Beşir Milkar... Urfa'da işkence tezgahında can vermedi mi?

Urfa'nın Viranşehir ilçesinin Medla köyünden emekçi bir kadını, silah saklıyor diye, Urfa'nın kan içicileri öldürmedi mi? Mehmet Özer, Ahmet Demir, Hüseyin Gelincik, Hasan Demirel, İbrahim Hoca, Mehmet Cizrelioğlu, Kasım Aslan... Mardin'in kan içicileri tarafından öldürülmedi mi?

Mehmet Sait Aksoy'un, Halef Kavli'nin, Abdurrahman Çeçe'nin Mardin'de canavarlarca kanları içilmedi mi?

Resül Gürgen, Mehmet Boynukara, Remzi Yalvaç, Hamza Yazgan, Kenan Uygur, Diyarbakır'da tezgahta can vermediler mi?

Zeynel Abidin Ceylan, Hasan Asker Özmen, Satılmış Kılıç, Yaşar

Aydoğdu, Askeri Demir, Ankara’da işkencede can vermediler mi?

Tunceli’de Süleyman Ölmez, Hasan Kılıç, Haydar Sönmez, Behzat Soylu işkencede can vermediler mi?

Partimizin sempatzanı, Munzur Geçgel İzmir’de canilerin elinde ölmedi mi? Ali Ekber Ürek, Maraş’ta işkencede öldürülmedi mi?

Zeki Yumurtacı, Hüseyin Kırangaç İstanbul işkencecilerinin ellerinde ölmediler mi?

Ve ötekiler...

Hepsi, daha onlarca, yüzlerce... bizim duymadıklarımız, hatırlayamadıklarımız, bunlar çoğu hayatının baharında katledilmediler mi? Binlerce insan “adalet dağıtan” iddialarındaki mahkemelerde, savcılıklarda, işkencenin üzerlerindeki tahribatını gösterdi, anlattılar... Ne oldu?

Şimdi üç tane işkenceciyi sanık sandalyesine oturtup yargılayanlar, bilmelidirler ki, o sanık sandalyesine oturacak olanlar kendileridir, düzenleridir. Bu öyle bir vebaldir ki, yapanların yedi sülalesine yüklesen çekmez. Bu bir kapanmaz yara olarak yüreklerimizde kalacak, bu acıyı çocuklarımıza, bizden sonrakilere anlatacağız. Nesilden nesile anlatılacak, çocuklarımız, bu düzenin ne kadar çirkef ve zulümkar olduğunu bilecek, bizim tepeden tırnağına haklı olduğumuzu anlayacaklar, mücadele sürüp gidecek...

İşkence yapanlar, geçici olarak kendilerini tatmin edebilirler ama, hepsi bu kadarla kalır. Yok olup gitmekten kurtulamazlar.

Türk hakim sınıfları, bir kısım Avrupa ülkesinin çeşitli sebeplerle ileri sürdüğü işkence iddialarını “yalandır” diyerek reddetti. Bununla da kalmadı, “Türkiye’de işkence yapılıyor” diye, insan hakları mahkemesinde dava açmak isteyen ülkelere, sık sık suçlamalar yönelterek, aksine bu ülkelerde işkence yapıldığını ileri sürdü. Gazetelerde Norveç polisinin tutuklulara dayak attığı, işkence yaptığı haberleri yayınlandı. Sanki, Türkiye’de yokmuş, yapılmıyormuş gibi Yunanistan’dan bir cezaevinden resimler yayınlayarak, Türkiye’ye “işkence yapılıyor” diyenlerin kendilerinin işkence yaptıkları savunuldu. İşte, Türk hakim sınıfları, bu kadar ikiyüzlüdür. Anayasa’ya işkence yapmanın yasak olduğunu koyanlar, “hukuk devleti” geçinenler gene bunlardır. İşkence ettikleri yetmemiş gibi eşlerinin kardeşlerinin gözleri önünde kadınlara tecavüz edenler, ikide bir çıkıp “işkence yok” dedikçe, biz onların ne kadar sahtekar ve ne kadar düzenbaz olduğunu daha iyi anlıyoruz.

www.partizanalarsiv.net

İşkencenin devlet politikası değil de, üç-beş memurun kendi başına yaptıkları bir-iki olaydan ibaret olduğunu söylemek yüzlerce insanı tezgahta katledenlere “başarılı memur” diye ödül dağıtılırken, kalkıp bir-iki piyonu yargılamak nedir?

Sayın mahkeme heyeti!

İşkence denilince, özellikle 12 Eylül’den sonra cezaevleri akla gelir. Çünkü cezaevleri bu dönemde mezbahaya çevrilmiştir. Tutuklulara soruşturmalarda gördüklerinin kat kat üstünde, üstelikte (değil 90 gün) yıllarca yapılmıştır. Bu husus üzerinde durmaya fazlasıyla değmektedir.

Cezaevleri “SUÇLU”görülen insanların kapatılarak islah edildikleri, yeni yeni suçlar işlemekten alıkondukları, ve bu suçtan doğan vicdanı rahatsızlığı gidermek için SUÇLU sayılan kişilerin kapatıldığı, devletin baskı araçlarından birisidir. Genelde böyle bir kurum olarak adlandırılabilirler. Ta eski çağlardan beri hakim sınıflar menfaatlerine zarar veren unsurları buralara kapatarak, zararını önlemeye ve düzenlerini devam ettirmeye çalışmıştır. Bugün ülkemizde de cezaevleri aynı maksatla kullanılmaktadır. Sömürücü sınıflar, bizleri cezaevlerine doldururken, umduğu tek fayda bizi mücadeleden alkoymak ve buralarda islah adına işkence ve baskı ile yıldırarak pisifize etmektir.

Bugün ülkede, cezaevi yapımına alabildiğine hız verilmiştir. Askeri cezaevlerinin dışında Adalet Bakanlığına bağlı, basında yer alan sayılara göre 647 cezaevi vardır. Bu yakında, buna 15 kadar ekleme olmuş, böylece sayı 662’ye yükselmiştir. Bir kısmının yapımında sürmektedir. Bugün Askeri cezaevleri ile birlikte bu sayının 700’ü bulacağına kuşku yoktur. Sadece bu bile bu düzenin kukuşmuşluğundan başka, çöktüğünü de gösterir. Bir toplumda cezaevleri azalmıyor, artıyorsa o düzenin geleceği yoktur.

Bugün hakim sınıflar, islah etmek deyince, ilk olarak biz siyasi tutukluları akıllarına getiriyor. Yıllanmış bir hırsızın, üçkağıtçının, fahişenin, dolandırıcının, esrarkeşin, külhanbeyinin islah ihtiyacı yoktur. Çünkü bunlar düzenin geleceği bakımından tehlike teşkil etmezler. Bunları bir dama kapatmak, sonrada cezası bitince salma, yaparsa bir daha tıkmak, biterse bir daha bırakmak yeterlidir.

Hakim sınıflara göre, islahı zorunlu olanlar, siyasilerdir. Bunlar çok tehlikelidir. Bunları islah etmeden, gelecek garanti altına alınmaz.

www.partizanarsiv.net

Gelelim islah meselesine;

Sık sık basında, Adalet Bakanı'nın ve diğer yetkililerin ağzından demeçlerde duyuyoruz. "Suçluları topluma kazandırmaktan", "iş temin etmek, eğitmek, meslek sahibi yapmak"tan dem vurulur. Ancak gerçekte onların niyetleri başkadır, pratikte yaptıkları başkadır. Onların **başlıca islah yöntemi işkencedir, baskıdır**. Osmanlı kafası, dövünce, öldürülünce, ... kemiklerini kırınca, sakat bırakınca "artık bir daha yapmaz" diye düşünüyor. "Dayak cennetten çıkma" imiş, vs. Bugün yıllar öncesinden beri birkaç cezaevinde tutuklular ufak tefek elişleri ile uğraşmaktadırlar. Bunun dışında, en azından insani anlamda bir islah çabası adına ne vardır?

Biz şunu gördük ki, Türk hakim sınıfları yaptıkları bütün işlerden sadece birisini sistemli ve adına layık bir şekilde yapıyorlar, o da işkence. Bu memlekette sömürücü sınıfların en iyi yaptıkları şey işkencedir. Elllerinden başkaca bir şey gelmez. Bir baraja beton döker 30 sene bitiremezler, bir yola harç döker 30 sene bitiremezler. Ama sadece üç yıl içinde 4-5 milyon insanın tezgahtan geçirilmesini, helal olsun, tamamladılar. Millete hizmet etmeyi beceremezler, ama sıra işkence etmeye geldimi üstlerine yoktur. Devlet olarak becerdikleri, hakkını verdikleri tek şey işkencedir. Yol yapmayı, su akıtmayı, tarla ekmeyi, fabrika yapmayı, vs. bunları bilmezler. Cezaevlerinde de böyle olmuştur. Cezaevlerini yaşanabilir hale getiremezler, ellerinden gelmez. Bir-iki doktorluk, bir sağlık hizmeti vücuda getiremezler. Tutukluya karnını doyuracak bir-iki kap yemek vermezler, ama işkenceye geldiğinde iş değişir. Bir gecede cezaevinin hepsi sıradan geçirilebilir ve sabaha payını almamış kimse bırakmazlar.

Çünkü, islah deyince onların anladığı tek şey işkencedir. Üstelik buda, branşlarıdır. Uzmanlık alanlarıdır. Hakim sınıfların aslında, biz siyasal tutuklulara karşı esas tavrı **intikam almaktır**. Cezaevinde, soruşturmada, mahkemede hep tutuklunun kafasına, gözüne vurularak intikam alınır. "Niye sen kahrolsun sömürü diyorsun, öyleyse al sana! al sana!..."

Sayın mahkeme heyeti!

Bizler yaşadığımız, gördüğümüz cezaevinden söz ederek, "cezaevleri" denen olayın ne olduğunu ortaya koymaya çalışacağız. 12 Eylül öncesinde, sıkıyönetim Askeri Cezaevleri olarak kullanılan I, II,

www.partizanarsiv.net

ve V. nolu cezaevlerinde kalınan sıralarda tutuklular binaların vderme çatmalığı ve sosyal ihtiyaçlarının karşılanmıyor olması sebebiyle sıkıntılı günler geçiriyorlardı. Dertleri, sorunları vardı ve ilgilenilmiyordu. Tutuklular sorunlarının çözümü için zaman zaman bir takım eylemler geliştirmek zorunda kaldılarsa da sorunlar çözülmedi. Ancak bu dönemin cezaevleri adına en iyi yanı, cezaevinde sistemli bir işkence yoktu. Gerçi tutukluları soruşturmaya götürmek, eylemi kırmak vb. için ikide bir cezaevinin etrafı (çevresi) kuşatılıyor ve bomba yağdırılıyordu ama genede cezaevinde sistemli olarak işkence yoktu.

Fakat biliyorsunuz, 12 Eylül’le birlikte işler değişti. Nasilki dışardaki kısmen mevcut olan temel hak ve özgürlükler, birer birer çekilip alındıysa ve nasilki dışarda zulüm adım adım yükselerek dayanılmaz hale geldiyse, cezaevinde de öyle oldu. Bir kere 12 Eylül tutuklulara işkence yaparak onları yıldırma, onlardan intikam almayı kafasına koymuş vaziyette cezaevine geldi.

“Tutuklular islah edilecek” denildiğinde, bundan kasıt: Tutukludan “suçuna” karşılık intikam almak, bundan sonrada, onu emir kulu, zararsız vatandaş, soyulmaya-sövülmeye hazır, “yat” deyince yatacak, “kalk” deyince kalkacak robot haline getirmek, onur, haysiyet, gurur namına ne varsa alıp götürmek... Değer yargılarını, kişiliğini tahrip etmek... Bu arada, sözüm ona “eğitim” adına “Atatürkçü” olmayı mecburi hale getirmek.

Burada, ayrıca şunu belirtelim, Diyarbakır Askeri Cezaevi esasında bir esir kampıdır. Bir milletin ezilen,sömürülen milli zulüm altında inleyen bir milletin fertleri ile doludur. onları, başka bir milletin hakim sınıfları bağımsızlık mücadelesinde esir almıştır. Kürt milletinın üzerindeki katmerli milli zulüm doğal olarak cezaevinede yansımıştır. Tutukluların %95’inin Kürt olması, bu cezaevinde “islah” adına yapılanlara, bir jenosid, asimilasyon karakteri kazandırmıştır. Şiddetli bir Türkleştirme ve milli değerlerinden uzaklaştırma politikası gütmek, bu cezaevinde “islah” politikasının özü olmuştur.

Şimdi “islah”tan kastedilenin ne olduğunu belirttikten sonra, bu hedeflere ulaşmak için izlenen yolu izah edelim.

Bu cezavinde, daha önceden ağırdan, ağırdan ucu görülen işkence-ler, 1980 sonlarında başladı. O dönemin iç güvenlik amiri, Başçavuş Mevlüt Akkoyun, ilgili yerlerden aldığı talimat gereği, askerlerine saldırı emri vermişti. 1980 yılı, esasında cezaevinde, nisbi haklarını, im-

www.partizanarsiv.net

kanlarını korumak isteyen tutuklularla, bunları bütünü ile almayı ve yukarda belirttiğimiz hedeflere ulaşmayı amaçlayan idare arasında bir mücadele ile bitti. 1981 yılı geldiğinde tutuklular haklarını korumak için, henüz açlık grevinden çıkmışlar ve tam 600 kişi hücrelere doldurulmuş vaziyetteydi.

Malum amaçlarla, Esat Oktay Yıldırım iç güvenlik amiri olarak atandığında, bizzat kendisinin de belirtmiş olduğu gibi “her tarafı dümdüz etmek için” harekete geçti ve bu adam kesinlikle seçilmiş, efendilerinin güvenini kazanmış, son derece sadist bir insandı. Öyle ki, işkence onda bir hastalık haline gelmişti. Havasız, susuz yaşayamadığı gibi, işkencesiz de yaşayamayacak kadar sadistti. Ve gene **bizzat kendisininde belirttiği gibi** normal bir yüzbaşı gibi, bir üstüne, mesela bir binbaşıya değil, yüksek yerlere bağlıydı. Bir gün tutuklulara şöyle demişti. “Sizin en büyük hatanız, beni basit bir yüzbaşı olarak görmeyiniz, nere ile irtibat halinde olduğumu, kimden emir aldığımı, ne gibi yetkililere sahip olduğumu bilmemenizdir.”

İşte bu bizim, vaziyetini bilmediğimiz yüzbaşı, iç güvenlik amiri olduktan sonra, tutukluların önlerine bir takım şeyler uzatıldı. “KURALDI” bunlar! Uyulacaktı! Uyulması zorunluymuştu! Emirdi, Askeri Cezaevinde tutuklu bizlerde askerdik, dolayısıyla emirlere uyaçtık vs. vs.

Bu dönemde önümüze sürülen “kural” adındaki şeyler ilk bakışta insana basit gibi geliyordu. Mesela bir kol uzatmak gibi... Bu arada bir yandan da şiddetlenen işkence artık bir tehdit unsuru haline geldiğinden, “kurallara uyanlara işkence yok!” deniliyordu.

Cezaevinde hemen bir ayrışma başladı. İşin nereye varacağını bildikleri halde, işkenceden korkan tutuklular, veya kuralları basit, önemsiz görerek, bunun ardını hesaphyamayarak uymayı kabul eden tutuklular, hücreden koşullara alındılar. Zaten koşullarda olupta, uymayı taahhüt edenler hiç hücreye alınmadan koşullarda kaldı. Daha başından kural denilen uygulamaların mahiyetini kavrayan tutuklular ise uymayı kabul etmediler. Bu durumda, hücrelerde olanlar zaten orada kaldılar. Koşullarda olanlar ise, kurallara uymadığı gerekçesiyle hücrelere alındılar. Böylece ilk fırsatta bir asgari ayrışma sağlanmış oldu.

İdare “kurallara uyanlara işkence yok” izlenimini yaratmak için koşullara alınan tutuklulara hemen yüklenmedi. Bu dönemde esas mesele direnişi kırmaktı. İç güvenlik amirinin deyişiyle “kurallara uyma-

yan bir sinek dahi bırakmamak” için hücrelerdeki tutuklulara olağanüstü baskı yapılmaya başlandı. Yüzlerce tutuklunun direnişi devam ederken, bu arada (Mart 1981’de) cezaevinde ilk defa ölüm orucu başlandı. 14 kadar tutuklunun başlattıkları ölüm orucunun amacı üzerine geniş bir açıklamaya gerek yok, işkencenin kalkmasını, normal tutuklu muamelesi yapılmasını istiyorlardı.

Gözü dönmüş işkenceciler, ölüm orucundakilere bile ağır işkence yaparak direnişi kırmak istiyorlardı. Fakat bir kısım tutuklunun kararlı olarak sürdürdükleri ölüm orucunun günleri çoğalıyordu. İşkenceciler, baskı ve zulüm ile kırılmayan direnişi, başka yollarla kırmaya çalıştılar. Dönemin iç güvenlik amiri onlara giderek, kendilerine işkence yapılmayacağını, sadece cezaevi müdürü ile iç güvenlik amiri olarak kendisi geldiğinde ayağa kalkılmasının yeterli olacağını, normal tutuklu muamelesi göreceklarını şeref sözü olarak belirtmesi üzerine 43. gününde (15 Nisan 1981’de) I. ölüm orucu bitti. Bu sırada Ali Ere arkadaşta öldü.

2 gün sonrada PKK Anadavasının sanıkları mahkemeye çıktılar. Cezaevinde idare bu noktada tavır değiştirdi. koğuştaki tutuklular, yani ta başından beri kurallara uyacaklarını belirten ve uyan tutuklular bu döneme kadar, sonrasına göre nisbi sayılacak bir baskı altındayken, direniş bittikten sonra en ağır saldırıya maruz kaldılar. İdare kurallara bilfiil uyan, üstelik harfi harfine uyan bu tutuklulara, korkunç bir saldırı başlatıldı.

Bu arada “şeref sözü”nüde bir çürük sakız olduğu anlaşıldı. Hücrelerdeki tutuklular üzerinde de işkenceler yeniden şiddetlendi. Kısacası bütün cezaevinde işkence bu dönemde yükseldi. Bu dönemde, yani iç güvenlik amirinin deyimiyle “kurallara uymayan bir sinek dahi yok” iken, hala işkence yapılıyor olmasının sebebi neydi?

Demek ki, biz tutuklular, bu kurallar önümüze uzatıldığı vakit hemen uymayı kabul etseydikte, biz genede işkence görecek, gene öldürülecek, sakat bırakılacak, deli edilecektik. Çünkü, amaç sadece “kurallar uydurmak” değil, aynı zamanda insanları doğduklarına pişman etmek, yıldırmaktı. Zira devletin büyüklüğü böyle gösterilecekti.

Artık, kuralların bini beş para, gelsin kurallar, gitsin kurallar. Kayda bağlanmamış tek şey kalmadı. Mesela bir tutuklunun kaşınması, öksürmesi, sağa-sola bakması vs. vs. Kurallara bağlı olmayan en ufak bir şey yok. Artık biz tutuklular öyle bir durumdaydık ki, dört bir yanımıza kural adında aralıksız kazık dikilmiş, put gibi, tepemizde

www.partizanarsiv.net

gardiyanın kalası olduğu halde kıpırdayamıyor, bir soluk alamıyorduk. Yapılan şeylerin güvenlikle alakası yoktu.

Bu sırada kuralların en temellisi olarak emir-komuta zinciri yerleştirildi. Daha sakalında tüy bitmemiş, konuşmasını doğru dürüst öğrenmemiş, asılsız propaganda ile robotlaştırılmış bir er komutan, hem de general cinsinden komutan, hepsi ağabeyisi, hatta babası, hatta dedesi yaşındaki tutuklularda, emir kulu oldular. İdare her gün defalarca yapılan iştimalarda, askerın kafasını öyle yıkadı ki, asılsız propaganda ile öylesine bize düşman edildi ki, artık komutanı “işkence yapma” dese de, duramıyor, hastalık oldu. İbadet namına yapıyor adam. Eskiden “bir Ermeni öldüren cennete gidermiş”, şimdi hani, Ermeniler katledilmiş sıra bizde, “bir komünist öldüren cennete gider”. Saldırıyor adam. Hayatında ilçeye üç sefer gitmiş adam, şimdi yüz, hatta ikiyüz kişinin başına komutan dikiliyor. Adamın aklı başından gitmiş. Hayatında kime ne gıcığı varsa, faturasını tutuklulardan istiyor. Askere bizim “ana, bacı tanımaz,” “dinsiz, imansız,” “cani” olduğumuz belletiliyor ve üzerimize salınıyordu. İdare, askerler arasında öyle bir mekanizma kurmuştu ki, hiç bir asker diğerine güvenmiyordu. Birbirini “falanca, tutukluları az dövüyor” diye ispiyon ediyorlardı ve böylece bir-iki tane, henüz insanlık melekesini yitirmemiş olanı varsa, onlar hemen gardiyanlıktan alınır ve cezavinden gönderilirdi. İdareciler, kendilerine bağlı beş-on askeri, salmışlar ortaya, gardiyanlar hakkında rapor başlıyor. Kim çok işkence yapıyorsa, on gün sonra koluna bir onbaşı, biraz daha ... baktınız, en zalim, en sadist olanı çavuş olmuş...

İdare, gardiyanlar arasında, adeta, işkencede yarışmayı teşvik ediyor. Yeni işkence metoodları geliştiren gardiyanlar, artık uzman kadrosuna alınıyor. Bir bakıyorsunuz yeni bir işkence metodu başlamış, iki gün sonra bir yenisi, böylece sürüp gitti.

Direnış bittikten bir süre sonra, idare, cezaevinin artık bir “askeri okul” olduğunu ilan etti. Herkes Atatürk’çü olmak zorundaydı. Bütün Kürtler “ben Türk oğlu türküm” diyecekler, ayrıca “ne mutlu Türküm diyene” diyecekler, ayrıca günde belki yüz defa “Türküm, Türküm” diye bağıracaklar, cezaevindeki Irak’lı, Suriye’li, hatta Alman’ı bile “ben Türk oğlu Türküm” diyecek...

Bu okul ilanı ile birlikte, tutukluların paralarına el kondu. Her koğuş hiç abartmasız yüzbinlerce lira vererek boya, kağıt vb. almak zorunda bırakıldı. Bütün koğuş duvarları rıklı-soven yazılarla, resimlerle

www.partizanarsiv.net

donatıldı.

“Çanak kale’yi kimse geçemez”, “izin deyiz”, “yunanlıları denize döktük”, “dört kıtada at oynattık”, vb. Cezaevi okul olunca, bizde askerî öğrenci olunca, marş ezberlememiz lazım, bir-iki azdır, on tane olsa azdır, yirmi yetmez mi acaba? Olmaz azdır otuzda azdır, hatta kırkta, iyisi şimdilik elli tane olsun ve abartmasız adamlar bize, kalasla (namı diğer haydarla) tam elli marş ezberlettiler. Bütün marşlarda Yunanlılar kahbeydi, Kıbrıs yavru vatandı. Dünyayı atımızın nalları altında ezmiştik, Türk olan mutlu olurdu. Bir Türk dünyaya bedeldi, Türk milleti hep kahramandı vb. ırkçı, şoven temalar işlenir, özellikle, Kürt milliyetinden tutuklular, milli benliklerinden uzaklaştırılarak Türkleştirilmek istenirdi.

Bu arada, “asker” olduğumuzdan, başından beri uygulamaya konulan eğitim, artık sadece başlıca bir işkence yolu olmaktan başka bir şey değildi. Tutuklular işkence zoru ile söylenenleri en mükemmel şekilde yapıyorlar, genede eğitimler, en çok işkence görülen zaman olma özelliğini koruyordu. Bir çok kişi “buradaki eğitimi Cumhurbaşkanlığı muhafız alayı yapamazdı” diyerek hayretini belirtirken, bizler, habire “olmadı” diye işkence gördük, (affedersiniz) bir söz vardır; Denilrki “adamı eşek sudan gelinceye kadar döveceklerdi. Dövdüler, dövdüler, bir türlü eşek sudan gelmedi...” Bizimki de bu düzen olmuştu “olunca” işkence olmayacaktı, ama bir türlü “olmadı”ki!

Bu sıralarda tabii iç eğitimde başlamıştı. Tutuklular gün boyunca, yemek saatleri hariç, ayakta, içerde ya kitap okuyorlar, ya eğitim yapıyorlardı.

İdare, tutukluların tepesine diktiği gardiyanlar yetmiyormuş gibi, birde ispiyon şebekesi oluşturdu. Tehditle, vaatle kurulan şebeke, tutuklunun ensesinde oldu daima. Eğitimde başını yukarı kaldıran adamı ispiyon ettiler. Her gün sudan sebeplerle onlarca insan “hata”larından ötürü işkenceden geçirildiler. Yıldırma ve tüketme hedefine bir adım daha yaklaşan idare, tutuklular üzerinde otorite sağladıktan hemen sonra, tutukluları itirafa zorlamaya başladı. Hedef bütün cezaevine itiraf yaptırmaktı! Herkes suçunu kabullenecek, başkalarının suçlarını söyleyecek, hukuk devleti böylece yoluna devam edip gidecekti...

İşkenceler, baskılar o kadar yoğunlaşmıştı ki, ispiyon şebekesi o kadar güçlenmişti ki, birde arkasından itirafçılık o kadar geliştirilmişti ki, artık cezaevi tamamen bir ölüm çemberi, bir işkencehane olmuştu.

Cezaevinde “kurallara uymak” devrimci tutukluların kendilerini red-detmeleri, düşüncelerini çığnemeleri, onursuzlaşmaları, kişiliksizleşmeleri anlamını taşıyordu. Tutuklular 12 Eylül’den hemen sonra, estirilen terör sayesinde panige kapılmışlar, kendilerini toparlamalarına fırsat verilmiyordu. Fakat, her şeye rağmen bazı tutuklular da kurallar geldikçe, işkence ile bizde uydukça, düşmanlığımız, kinimiz, nefretimiz azalacak yerde, arttı. Bütün tutuklular devletten nefret ettiler. Bu yapılan zulüm kitaba sığar mıydı?

1982 yılı başlarında, işkence ve baskı doruğunda seyrederken, Mazlum Doğan arkadaş, 21 Mart’ta kendini asarak işkence ve baskıyı proteste etti! Bu sanki bozkırı tutuşturan ilk ateş gibiydi. Çok geçmeden 33. Koğuştaki dört arkadaş Mazlum Doğan’ın çağrısına kendilerini yakarak cevap verdiler. 33.Koğuşun, cendereden geçirilmiş, yorgun, argın tutukluları 17 Mayıs gecesi uyandıklarında alevler içinde “kahrolsun işkence,” “Kahrolsun sömürgecilik” sloganları ile, dört yiğit devrimcinin yandığını gördüler. Bunlar Mahmut Zengin, Eşref Anyık, Ferhat Kurtay ve Necmi Öner arkadaşlardı.

İşkenceciler, isyan ateşinin bütün cezaevini sarmasından korkuyorlardı. Olayı gizlemeye çalıştılar. Olay gecesi 33.Koğuşa gelen iç güvenlik amiri “bundan sonra kendini yakmak isteyenler mesai saatinde yaksınlar. Beni gece rahatsız etmeyin” diyordu. Bu sıralarda, mücadelenin gelişmesinden korkan idare, baskıyı, işkenceyi artırdı. Ancak bir kere mücadele tohumları ekilmişti...

1982 yılının ...temmuzuna gelindiğinde, artık mücadelenin kaçınılmaz olduğunu düşünen bir kısım tutuklu arkadaş (35.koğuştaki) kaldıkları tecrit bölümünde ölüm orucuna başladılar. İdare deliye döndü. Çünkü artık, bu tutuklular onu daha iyi tanımışlar, dönüşü olmayan bir karanlıkta canlarını, kanlarını önlerine koymuş yiyorlardı. İç güvenlik amirinin “dört salağın” işi diyerek küfrettiği bu mücadele, bütün tutuklular için bir umut ışığı olmuştu. Sadistler ilk günlerde, ölüm orucuna başlayan tutukluları vazgeçirmek için kendilerine işkence yaptılar, ölüm orucunun ilk günlerinde onlara su vermediler, beton da yattırdılar... Fakat ölmekte kararlı olan arkadaşlar devam etti...

İlk olarak, Kemal Pir arkadaş 7 Eylül günü kahramanca direnişten sonra şehit oldu. Arkasından M.Hayri Durmuş arkadaş 12 Eylül’de gökemli direnişini noktalayarak şehit oldu. Faşist diktatörlük can istemeye devam ediyordu. 14 Eylül’de Akif Yılmaz arkadaş, iki gün sonra-

da Ali Çiçek arkadaşın kanını içti, iştahı hayli açılmıştı. Ancak, bu böyle sürerse, ölenler çoğalacak ve kamuoyunda homurdanmalar, şiddetli bir tepkiye yol açabilecekti...Korkuya kapıldılar, gidip ölüm orucunun 67. gününde, ölümün eşliğindeki arkadaşlara, “size şeref sözü veriyoruz. Artık işkence yok, herkes savunmasını istediği gibi yapabilir. Doğal ihtiyaçlar silah olarak kullanılmayacak” dediler. Bunun üzerine ölüm orucu en genişlediği bir sırada bırakıldı.

Arkasından da cezaevi 81’in başından beri ilk olarak bir-iki ay biraz soluk aldı, işkenceler biraz düştü. Fakat hepsi bir-iki ay kadar. Sonra gene “şerefın” çürük sakız olduğu anlaşıldı. Tekrar işkenceler, başkılar başladı. Doğal olarak kurbanlarda aldı. Öldürülen tutuklulardan başka, sakat, deli, verem vb. bir çok dert sahibi edinen tutukluların sayısı çoğaldı. Savunma imkanları da yeniden ortadan kaldırıldı. Artık bir şey söylemek isteyen, kendini savunmak, görüşlerini savunmak isteyen canını dişine takmak, kelleyi koltuğa almak zorunda kaldı.

Yeniden ispiyon şebekesi güçlendi, hepsinden de önemlisi, itirafçılık geliştirildi. Bu çirkefin devam ederek ... eylül 1983 yılına geldiğini görüyoruz. 1983 Eylül’ünden sonraki dönemi anlatmadan önce, bu cezaevinde, yaklaşık üç yıllık (1980 sonlarından 1983 Eylül’üne kadar olan) dönemin bir dökümünü yapmakle, ölenleri tespit etmekle, işkencelerin nasıl, ne şekilde yapıldığını ve günlük yaşantımızı anlatmakta fayda vardır.

Bu dönem içinde:

Partimizin üyesi Ali Sarıbal; 3.Koğuştta Hasan Bora, Necati Gültekin adlı ispiyoncuların ihbarı üzerine, işkence edilerek öldürülmüştür.

(...) Ereğ arkadaş; 1981 yılında, 33. koğuştta mart ayı sonlarına doğru ölmüştür.

Önder Demirok; 18.Koğuştta günlerce ağır işkence sonucu ölmüştür.

Halit Atala; 26.Koğuştta işkence ile öldürülmüştür.

Abdurrahman Çeçen; Daha yeni cezaevine geldiği gün kendisine yapılan özel işkence ile öldürüldü.

Aziz Büyükertan; 27.Koğuştta işkence sonucu ölmüştür.

Cemal Kılıç; Ağır işkence sonucu hastaneye kaldırılmış, orada ölmüştür.

Mehmet Emin Akpınar, Aziz Özbay, Bedi-Tan, İ. Halil Baturalp,

www.partizanaarsiv.net

Ramazan Yayan, İbiş Vural, Kenan Çiftçi, Seyfettin Sak, Selahattin Kurutur, M. Ali Eraslan...

Bütün bu öldürülen arkadaşların dışında, en az 250-300 civarında tutuklu verem edilmiş, bir bu kadarı böbrek hastası edilmiş, bir çok arkadaş deli olmuş, bir çok arkadaş bunalım geçirmiştir.

Gördükleri ağır işkence sonucu sakat kalanların sayısı yüzlerle ancak ifade edilebilir. Ölen arkadaşlara bir de sözüm ona tedavi için hastahaneye kaldırıldığı halde, kendilerine işkence yapılması sonucu iyileşmeyen ve sonuçta ölen Medet Özbadem'i, Ramazan Yayan'ı özellikle anmak gerekir. Bu dönemde fiili görev sahipleri müdür Birol Şen, Esat Oktay Yıldırım ve Ali Osman Aydın'dır.

Gelelim işkencenin nasıl yapıldığına;

İşkenceler, cop, kalas, zincir gibi aletlerle yapılırdı. (Sonradan bunlara elektrik şoku ve asmayıda eklediler.) İşkence çeşitleri ise hayli boldu: Mesela, soğuk suyun içinde bırakma, ayaklarından veya kollarından asarak, çarpmıha gerili halde dövme, hayalarına taş bağlama, buzda, karda, yağmurda veya güneşin altında, oldukça ısınan betonun üzerinde çırılçıplak süründürmek, lağım sularında "banyo" yaptırmak, insan dışkısı yedirme, **makata cop sokma**, falaka, elin parmak uçlarına vurarak tırnakları patlatma, ellerin tersine kalasla vurma, meydan dayakları, fare yedirme, tükürük yalatma, birbirine tecavüze zorlama, portakal kabuğu, çöp yedirme, vb.

Psikolojik işkence; Toplumumuzda kutsal gözü ile bakılan, ana, baba, bacı, kardeş, sülale, hatta beşikteki çocuk, avrat gibi değer yargılarına, ağıza alınmayacak adilikte, güngörmemiş hayasız küfürler etmek, elliye aşkın marşı ezberletmek, hergün aynı marşları saatlerce tekrar tekrar okutmak, yapılan her şeyde muhakkak "eksiklik" bulmak, bu bahane ile işkence yapmak, kişileri inançlarına, kendi siyasi düşüncelerine küfrettirmek, tutuklulara birbirlerine tokat attırmak, birbirlerine küfür ettirmek vb.

Bunların yanında, kasıtlı olarak aç-susuz bırakmak, haftalarca süren sigara, görüş cezaları, sabahlara kadar nöbet tutturma, yemek yalatma, koğuş pencerelerini sürekli kapalı tutma, deterjan, tursil, diş macunu ve benzeri yedirme gibi, çeşitli işkencelerde vardır.

Cezaevinde işkencenin ve baskının yarattığı öyle bir psikolojik hava vardırki, tutuklu, on dakika sonra ne olacağından, sağ kalıp kalmayacağından veya işkence görüp görmeyeceğinden emin değildir. Genel

hava tedirginlik havasıdır. Sürekli gözler kapıdadır. Zaten çoğunlukla iki kişinin bir araya gelmesinin, kısacası konuşmasının yasak olduğu koşullarda, gözler devamlı kapı mazgal deliğindedir. Ha açıldı, ha açılacak! Birden bakarsınız DİKKAAAT diye yırtınır birisi. Sanırsınız kolordu komutanı geldi. Halbuki gelen, “Hasanoğlu, 1965 doğumlu, falanca bölükten, falan erdir.” Herkes put gibi ayaktadır! Şimdi “gardiyan” değil komutanın yüksek emirleri beklenmektedir. Kendileri buyurur, küfürünü eder, bir kaç tanesininde feleğini şaşırttıktan sonra artık şişi inmiştir. Kapatır... Sürekli tedirginlik ve ruhen tam bir deprem... İşte tutuklu ruh halinin özeti budur.

Bir de şu Co’yu unutmadığımızı belirtelim. Bizim yemekler, koğuş kapılarına geldiği vakit Co tadına bakar, sonra yemek içeri verilirdi. Bu Co, hani şu köpek işte! Ona, tutukluya zorla tekmil verdirtilirdi. Hayatımıza gelince, sırasıyla anlatalım:

YAŞAM VE EĞİTİM

Esat Oktay Yıldırım’ın cezaevine gelişiyle beraber, askeri eğitim adı altında, gerçekte ise işkence olan uygulamalar başladı. Mahkumlar sabahın kör karanlığında yataklarından kaldırılıyor, eğitime başlanıyor, öğlen istirahati haricinde dinlenmeden bu eğitim akşam karanlığına kadar sürüyordu.

Koğuşlardaki yaşamın daha iyi anlaşılabilmesi için cezaevinin en iyi koğuşu olarak adlandırılan ve gerek 7.kolordu kurmay başkanının ve gerekse basın mensuplarının sık sık ziyaret ettiği bir koğuşun günlük faaliyetlerini anlatalım.

Sözünü edeceğim bu koğuş diğer koğuşlara oranla mevcudu fazla olan bir koğuştur. Cezaevi genelinde olduğu gibi, bu koğuştaki tutuklularda kaçakçılık, örgüte yardım, örgüt üyesi olma gibi suçlardan ötürü tutuklanmıştır. Okur-yazar ve tahsil oranı çok düşük , bunun yanında burjuva kültürü bir yana, feodal kültürden daha yoksun olan bu insanların yaşadığı koşullar üç aşığı, beş yukarı cezaevi genelinde yaşanmaktaydı.

Koğuş güneş doğmadan beş otuzda kalkardı. Koğuşun kalkmasıyla birlikte idarenin koğuştaki “gardiyanı” konumunda olan tutuklu sorumlunun sesi duyulurdu. “Son sayı üç, herkes giyinsin, içti-maya geçsin.” Kimsenin oyalanmasına izin verilmeden tuvalet, traş gibi

ihtiyaçlar görülmeden içtimaya geçilir ve orada sorumluya tekmiil verilerek, izin alınarak ihtiyaçlar karşılanırdı. Eğer sorumlunun keyfi yerindeyse izin verirdi. İzinsiz gitmek ise disiplinsizlikti ve en ağır cezayı gerektirirdi. Saat 5.30'dan 6.30'a kadar ayakta ve esas duruşta beklenirdi, bu anlamsız bekleyiş çoğunlukla marşlarla, diz çökmeye daha da dayanılmaz hale gelirdi. 6.30 sularında koğuş gardiyanı karavana çıkarmak için gelirdi. Bu esnada gece nöbetindeen küçük bir şaşırma yapanı, uykusunda sağa sola döneni, geceleyin tuvalete gitmek yasak olduğu için tuvalete gidemeyip altına işeyeni dışarı çıkarırdı. İçerde kalanlar ise, dışardan gelen cop, kalas seslerini sayarlardı. Eğer bu sayı 30 dolayındaysa ucuz atlatmış olunurdu. Gardiyan karavaneları çıkarıp, koğuşa veya tek tek kişilere dayağını atıp sabah keyfini çıkardıktan sonra aynı anlamsız bekleyiş sürerdi. Ta ki, saat 7.30 sularında yemek gelinceye kadar. Yemek denildiğinde yarım bardak çay ve 3-4 zeytin anlaşılmalıdır. Kahvaltı(!) sonrası bir sigara dahi içmeden sayım düzenine geçilirdi. Sayım düzeninde oturmak yoktur, ayakta ve esas duruşta beklenilirdi. 7.30 dolaylarında, sayım düzenine geçilmesine rağmen, sayım en azından 8.30'da yapılırdı. Bu süre içerisinde yeni gelen marşlar söylenir veya sürekli sayım provası yapılır. Sayımlarda sayan kişi çöker, sayım bitince topluca kalkılır, sağ ayak hızla yere vurulur, eğer tek ses çıkmaz veya şaşırma olursa, sayımı yapan Asteğmen denetiminde dayak atılır ve süründürülürdü. Sayım biter bitmez, “ yerinde say, uygun adım marş” komutuyla eğitim başlar. Fasılasız öğlen 12'ye kadar sürerdi. Eğitim süresinde, bırakın oturmayı, sağa sola bakmak dahi yasaktı. Bazen marşlı eğitim yerine kitap okunurdu. Kitap okuma yöntemi, dünyada eşine rastlanmayan bir yöntemdi. Şöyle ki, bir kişi yüksek sesle okur, diğerleride yüksek sesle topluca tekrar ederlerdi. Saatlerce ve esas duruşta söylenince, okunanların anlamsızlaştığı, kavratmadan çok işkence olduğu gün gibi ortaya çıkardı. Bu süre içinde gardiyanlar duvarlarda bulunan gözetleme deliklerinden en ufak bir kıpırdamayı bahane ederek koğuşa sigara içmeme veya yemek yememe cezası verir, bu cezalar keyfice günlerce uzatılırdı. bunun yanında yenilen dayakta cabası. Eğitim saat 12'de biter, güya istirahatata geçilirdi. “İstirahatta” yataklara uzanmak, oturmak yasaktır. Yalnızca betona oturmak serbestir. Bir saatlik “istirahat” döneminde yemek gelirdi. Yemek kişi başı çeyrek ekmek ve beş-altı kaşık yemekten ibarettir. Yemek sonrası çoğunda yemek geç geldiği için yemek yenilmeden eğitime devam edilir-

www.partizanalarsiv.net

di. eğitim sabahki şartlardan akşam karanlığına kadar, gardiyanın isteğine kadar devam ederdi. akşam yemeği sonrası sigara içilmeden, yataklar girmek, kaybolmak zornluydu. Çünkü akşam yemeğinden sonra tuvalete gitmek için dahi olsa, ayakta olmak ertesi gün atılacak dayaklara gerekçe olmaktadır. Yatarken sağa sola dönmek yasaktı. Gece nöbetçileri bağırarak tekmil vermek ve yalnızca kendi koşularını değil, çevre koşularında rahatsız etmek zorundaydı. Gece yarısına doğru, nöbetçi subay ve erler fitil gibi sarhoş haldeken, koşu kaldırır, ihtyar ve akıl hastalarıyla dalga geçerler, sonrada koşu dayak atarlardı.

Havalandırmadaki eğitim ise, başlı başına bir işkencedir. Şöyle ki; saatlerce daracık havalandırmada dolap beygiri gibi dönülmekte, okuna okuna biteviyelik kazanan marşlar, bağıra bağıra söylenmekteydi. Yine sudan bahanelerle sürdürürme, dayak, lağım kanalında “banyo” yaptırılırdı.

Cezaevinin disiplin ve eğitim yönünden birinci olan bu koşu 7.Kolordu kurmay başkanınca, Güneş, Tercüman gibi basın organlarının mensuplarınca sık sık ziyaret edilmiştir.

Basın cezaevindeki dönen tüm dolapları bilmesine rağmen, karakter olarak uşak olduğu için cezaevinin şartlarını çok iyi olarak abartmaya çalışmıştır. Oysa gerek dünya, gerekse Türkiye kamuoyu her şeyin bilincinde olup, bu türden haberlere artık itibar etmemektedir.

İHBAR

Toplumun her kesiminde tiksintiyle karşılanan, itibar vermeyen ihbarcılık sistemi, yüzyıllardan beri eğemen sınıflar tarafından yaratılmış, primlendirilmiştir. İhbarcılar kişisel çıkar temelinde, yaranma temelinde hareket etmek, baskı ve zorbalıktan kurtulma yolunu ihbarcılıkta bulmaktadır.

12 Eylül sonrası, Türkiye genelinde yoğunlaşan ihbarcılık kaçınılmaz olarak cezaevlerinde de baş gösterdi. Sınıf mücadelesinin gerilediği dönemlerde devrimcilere karşı duyulan gerici kin, ihbarcılık şeklinde ortaya çıkmaktadır. Nasıki eğemen sınıflar bu kini kullanarak ihbar organizasyonu oluşturuyorsa, cezaevi idareleri de bu yola baş vurmakta, efendilerinin yolunu izlemekte, cezaevinde ihbarcılara bir takım özellikler tanıyarak, devrimci örgütlenmeyi ezmek istemektedir.

www.partizanarsiv.net

Bu, cezaevinde ihbarcılık, eğitimden kurtulma, dayaktan kurtulma, kantin ve çeşitli ihtiyaçlarını koğuşun sırtından sağlamayı, devrimcilerle karşı duyulan kini kusma şeklinde ortaya çıkmaktadır.

İhbarcılar, kişisel anlaşmazlığı olan insanları, onurlarını yitirmeyen insanları, çıkarlıklarına karşı çıkan insanları, siyasi propaganda yapıyor şeklinde ihbar etmek, bu insanları hücrelere atırmak, günlerce özel işkenceler uygulattırmak şeklinde olmaktadır. Bu ihbarlar sonucu yüzlerce insanın makatlarına cop sokulmuş, sakat bırakılmıştır.

BASKI UNSURLARI.

Diyarbakır 2.Nolu Askeri Cezaevi her türlü işkence ve eziyetin yanında, açlık, susuzluk, çay, sigara gibi zaruri ihtiyaçların kasten verilmeyişiyle de ender görülen cezaevlerinden biridir.

T.C. Anayasası'na göre cezaevlerine düşen kişinin güvenliği devlete aittir. Her tutuklunun, belirli bir istihakı vardır. Mahkeme kararları olmadan bu istihak kesilemez ve eksik verilemez.

Faşist diktatörlük her şeyde olduğu gibi, bu konuda da kendi yasalarını çiğnemekte, hiçe saymaktadır.

Yemek, ekmek yeterli ölçüde verilmemekte, kantin hizmetleri binlinçli olarak yapılmamakta, banyo, çamaşır yıkamak kasıtlı olarak yapılmamaktaydı.

1981 ocağından başlayarak, özellikle Esat Oktay Yıldırım'ın gelişile beraber cezaevindeki açlık, susuzluk akıl almaz boyutlara ulaştı. Tutuklular günlerce ekmek, yemek yüzü görmüyordu. Diş fırçalamaaya, ayağını yıkamaya hasret kalmıştılar. Yemekler çok az gelmekte, gelen yemekte çoğunlukla cezalı olunduğu için yenilmemekte ve 5-6 saat bekletilip soğutulularak çöpe döktürülmekteydi. Ekmek günlerce gelmez. Geldiği gün bile adam başı çeyrek ekmekten fazlası düşmezdi. Buna rağmen yemeklerin artanı dökülüyor şeklinde tutanak alınırdı. Oysa mahkumlar açlıktan, ssuzluktan bayılacak haldeydi ki, çoğu zamanda bayılanlar oluyordu. Açlığın yanında susuzlukta, su olmasına rağmen en yoğun şekliyle yaşanıyordu. Bazı koğuşlarda su akmasına rağmen ya vanalar kapatılıyor veya gardiyan su içmeyi yasaklıyordu. Su akmasına rağmen ihbarlar yüzünden kimse su içemiyordu. Hele suyu akmayan koğuşlar günde bir bardak su bile içemiyorlar, günlerce bulaşıklarını, yüzlerini yıkayamıyorlardı. Susuzluk beraberinde bitlenmeyi, uyuz, mayasıl gibi hastalıkları getiriyordu. Bu susuzluğa rağmen var olan ve-

www.partizanalarsiv.net

ya iki, üç günde bir verilen, bir-iki bidon suyla “banyo” yaptırılırdı. Yani sular yerlere döktürülür, mahkumlar burada sürdürülürdü. Gardiyanlar cezaevindeki köpek yavrularını bidonlardaki suyla yıkar-ken, tutuklular bir damla suya hasret kalarak yaşarlardı.

Açlık, susuzluğun yanında, kantin, sigara, çay gibi ihtiyaçlarda baskı unsuru olarak kullanılırdı. Kantin tutukluların kendi paralarıyla alınmasına rağmen, gardiyanın canı istediği zaman alınmaktaydı. Gardiyan çeşitli bahaneler uydurarak kantin alınmasını engellerdi. Ayda, yılda bird alınan kantinde ise tam anlamıyla kazık yenilirdi.

Sigara, her ne kadar mahkumluk kavramıyla özdeşleşmişse de burada söz konusu değildir. Tutuklu günde en fazla 5-6 sigara içebilmektedir. Çünkü zamanı yoktur, günün 14 saatini eğitim yapmaktadır. Bunun yanında gardiyan canı istediğinde bahane bulur veya bahaneye gerek görmeden haftalarca süren sigara cezaları verirdi.

Çay; tutuklunun hayatında ekmek, yemek kadar değer taşıyan çay, binlerce lira verilmesine rağmen bulanık su özelliğini aşmaz. Üstelik içmek için tanınan süre on-onbeş dakikayı geçmez. Böyle olunca bidonlar dolusu çay zaman yokluğu sebebiyle içilemediğinden tuvalete dökülür.

Mahkumlara, görüşmecilerinden gelen paralar en doğal ihtiyaçları giderilmeden, yağlı boya, karton, tutkal gibi eşyaların alınmasında harcanırdı. Çünkü alınan bu eşyalarla koridor ve koğuş duvarları boş yer bırakılmaksızın Kemalist ideolojinin, ırkçı gerici sloganlarıyla doldurular, bayraklar yaptırılırdı. Yüzbinlerce. Lira ödenerek her tarafı yazılarla donatılan duvarlarda, mahkum çalışma kamplarındaki gibi, gemilerdeki forsalar ve kürek mahkumları gibi, kalçalarına, sırtına dayak atılarak çalıştırılırdı.

Yukarıda yazdığımız baskı unsurları, mahkum kitlesini yıldırma, teslim almak amacıyla yapıldığı gibi, kitlede bireyciliği, birbirlerine karşı güvensizliği geliştirmek amacıyla da kasıtlı olarak uygulanmıştır.

GÖRÜŞME—AVUKAT GÖRÜŞMESİ

Görüşme; mahkum kitlesinin dışarıyla ilişkisini sağlayan, yaşama bağlayan, dört duvar arasındaki monoton hayatına değişiklik getiren en önemli olaydır. Hasretler, özlemler bir kaç cümle ile giderilmeye çalışılır. Görüşme günleri mahkumlarıniple çektiği günlerdir. Böylesi

www.partizanalisi.net

günlerde sevdiklerini görme imkanları vardır. Görüşmecisi gelmeyen mahkumu hüznün ve merak sarar. Artık gelecek görüşmelere kadar hüznün ve merak çöktükçe çöker üstüne.

Oysa Diyarbakır 2.Nolu Askeri Cezaevinde genel mahkum psikolojinin tersine, görüşmecinin gelmemesi sevindirici ve mutlu bir olaydır. Evet, mantıksız görünsede gerçek budur.

Çünkü, dışardan gelen görüşmeciler, kilometrelerce yoldan gelmelerine rağmen, cezaevinde her türlü azar, hakaret işitmesine rağmen oğlunu, kızını, kocasını, babasını, kardeşini görmeden, konuşmadan geri dönmekteydi. Çünkü; hayat bir insanın nasıl rabotlaştırıldığını, insanlıktan çıktığını görmekte, bir şey yapamamanın ezikliğini duymaktaydı. Çünkü; görüş için kendisinin ve çocuklarının boğazından keserek getirdiği parayla, aldığı üç-beş parça çamaşır, tutuklunun eline varmadan parça parça edilirdi.

Öte yandan tutuklu koğuştan çıktığı andan, görüşme yerine kadar dayak, küfür gibi işkencelere katlanmakta, görüşmecisiyle görüşürken dahi aynı şeylere maruz kalırdı.

Çünkü; ailesinin ve kendisinin çektiği bunca zahmet ve cefaya karşın toplam bir dakika dahi konuşamazdı. Hangi (.....) hangi insan bu şartlarda görüşmecisinin gelmesini ister acaba?

Diğer taraftan; kanunen avukat ve müvekkilinin görüşmesi mümkün ve olanaklıdır. Sanık vekiline dava dosyasıyla ilgili her şeyi sorma ve öğrenme özgürlüğüne sahiptir.

Oysa burada tutuklu-avukat görüşmesine giderken niye avukatını çağırmanın gerekçesiyle dövülür, gelirken yürüyüş cansız oldu gerekçesiyle dövülür. Bunlar yetmezmiş gibi kendisine verilen talimat şudur: "Avukat bey merhaba, mahkemede görüşmek üzere hoşçakalın" denilip geri dönecektir. Bunun aksinde tutuklu avukatının önünde yaka, paça kabinden atılır. Böylelikle avukat görüşmesi başlamadan bitirilirdi. Tutuklu ise mahkemesiyle ilgili hiç bir şey öğrenmeden döner, atılan dayaklar, yenilen küfürler için cabasıdır. Bunun bilincinde olan avukatlarda çok zorunlu olmadıkça cezaevine gelmezlerdi.

MAHKEMELER

Bu konuyla ilgili olarak anlatacağımız olayların şahitleri arasında bizzat mahkeme heyetleri, avukatlar, dinleyicilerde vardır. Çünkü bunlar tutukluları, başları eğikken, arkadan kelepçeli ellerini zin-

cirli durumda görmüş. Bunun yanında duruşma salonunda robot gibi gözlerini, heyetin üstünde duvara yazılan yazıdan ayırmadıklarını, ayaklarını ve ellerini açamadıklarını, öksüremediklerini, tuvalete gitme ihtiyaçlarını karşılayamadıklarını yakından görmüşlerdir.

Bizler burada bu konunun görünmeyen yerlerini anlatmaya çalışacağız.

Mahkemesi olan tutuklu: kör karanlıkta (.....) aç karnına koğuştan çıkarılır, çırılçıplak soyundurularak aranıp bekleme yeri olan koridora, uygun adımla ve marşlar söylenilerek getirilir. Gelir gelmez elleri arkadan kelepçelenir ve zincirlenirdi. (Bu zincirleme uzunca bir süre devam ederdi) Kafalar eğik, sağa sola bakmak, konuşmak yasaktır. Aksi taktirde en ağır cezalar uygulanırdı. İsim yoklamasından sonra, arabalara bininceye kadar bağıra, bağıra marş söylenirdi. Dizler çekilirdi. Tabi bu arada salt gözdağı vermek için sudan gerekçelerle dayak atılır, çök, kalk yaptırılırdı. Bunda amaç, mahkemelerde siyasi düşüncelerin ve cezaevi şartlarının anlatılmasını engellemektir. Arabalara üst üste istif edilerek, doldurulan tutuklular yolda bir-ikisi çöktürülür, askerler üstlerine binerlerdi. Mahkemeye gidinceye kadar, sarsıntılarda, yerinden kıpırdayan tutuklu en ağır küfürlere, dayaklara maruz kalırdı. Mahkeme salonlarında, heyet gelmeden dahi gözler bir noktadan başka bir yere bakamazdı. Mahkeme heyeti karşısında kısa, kısa künye yapmadan konuşmak, avukata bakmak en ağır cezalara çarptırılmayı gerektirirdi. Özellikle mahkemede siyasi düşüncelerini açıklayan veya czaevi şartlarını anlatan tutuklular, cezaevine gelir gelmez hücreye atılır, lağım sularında saatlerce banyo yaptırılır, ayaklarından asılarak saatlerce cop ve kalaslarla işkenceye tabi tutulurlardı. Artık o tutuklu cezaevinde kaldığı sürece hücreden çıkamazdı.

Mahkemelere gidişte karşılaşılan tüm eziyet yöntemleri geliştire uygulanırdı. Tutuklu mahkemeye gitmektense hiç gitmemeyi tercih edecek noktaya gelmişti.

Mahkeme heyetleri tutukluların içinde buldukları şartları çok iyi bilmektedir. Çünkü mahkeme heyetlerinin karşısında cop dürtme, küfür etme hemen hemen her duruşmada yaşanmaktaydı. Tutuklu bazen akşama kadar aç ve ihtiyaçları karşılanmadan bekledi. Mahkemeden gelen tutuklu, hiç bir gerekçe gösterilmeden dayak

yer, çırılçıplak, anadan doğma soyundurularak aranırdı.

HASTALIKLAR VE İLGİSİZLİKTE ÖLÜMLER

Cezaevlerinde bir takım hastalıklara yakalanmak olağandır. Çünkü, Türkiye genelinde cezaevlerinde sağlık hizmetleri, yaşam standartları ilkeldir. Türkiye cezaevlerinde her yatakta üç kişinin yattığı, koğuşlarda yer kalmadığı için tutukluların nöbetleşe yattığı, banyo, su sorunlarının olduğu bir gerçektir. Bu temel sorunlar çözülmeden, cezaevlerinde fiziki ve ruhi hastalıklar kaçınılmazdır. Ama bu, cezaevi mevcudu, hastalık oranı, hastalık çeşitleri ve bu çeşitlemelerdeki yoğunlaşmalar dikkate alındığında sorunun olağan kriterlerini aştığı ve vahim boyutlara ulaştığı görülür.

Şöyle ki; cezaevindeki hastalıklar verem ve ruh hastalıkları şeklinde yoğunlaşmaktadır. Bugünkü şartlarda cezaevinde bulunan 1200 dolayındaki tutuklunun 300'den fazlasında verem hastalığının çeşitli evreleri vardır. Bir o kadarda psikiyatri servislerinin hastaları olmuştur.

Verem hastalığı, günümüzde geliştirilen tedavi şekilleri sonucu, grip özelliği taşıyan üç aylık tedavi sonrası kesin iyileşme sağlayan bir hastalıktır. Gerçek böyleyken hala cezaevinde verem hastalığından insanların ölmesi çok acıdır. Özünde bu insanlar hastalıktan değil, ilgisizlik, işkence, yok etme anlayışlarının sonucu ölmüşlerdir.

En ağır hastalara dahi eğitim yaptırılmış, dayak atılmış, ilaçları verilmemiş, yemek, ekmek, suları kısıtlanmış, hastahaneye götürülmemiş, kısacası öldürülmüşlerdir.

Faşist diktatörlük, devrimcileri yoketme politikalarını işkencelerle uyguladıkları kadar, hastalıklarda da uygulamış, onları öldürmüştür. Bunu yaparlarken koğuş sorumlularında imzası bulunan tutanaklar alınmış, bu tutanaklar tüm tutuklularca imzalanmıştır. Tutanaklar sayesinde, işkencede katledilen bir kişiyi ülserden veya migrenden ölmüştür şeklinde gösterebiliyorlardı.

Verem hastalığının yanı sıra 3 seneyi aşkın süre boyunca sürekli uygulanan insanlık dışı işkenceler, baskılar ve açlık, bunun yanında, sınıfsal bilincin kavrayamayışın etkisiyle, mahkum kitesinin hiçte önemsenmeyecek bir bölümü ruh hastası, sinir hastası olmuştur.

Cezaevi idaresinin hastalarla ilgilenmediği, onların ölmelerini sağlamak için, çeşitli yollara baş vurma yetmiyormuş gibi, veremli tutuk-

luların balgamlarını yemek karavanalarına attırmak, sağlam tutuklları hastalandırmak için veremlilerin yanına koymak, gibi yöntemlerle, tüm cezaevi kitlesini yok etmeyi, yok edemezse dahi onları hasta ve yarım adam ederek işe yaramaz hale gelmelerini hedeflemiştir.

Genel olarak yukarıda yazdığımız nedenlerden dolayı, partimiz sempaticanlarından Medet Özbadem, PKK davasından yargılanan Ramazan Yayan, İsmet Karak öldürülmüşlerdir.

İTİRAFLAR

Eğemen sınıflar sömürü ve talana dayalı düzenlerini sürdürebilmek için işkence, baskı, zulüm uyguladığı gibi, siyasi alanda da, ideolojik mücadele yürütmektedir. Bu ideolojik mücadele yalan ve iftiralara dayanmaktadır. Burjuvazi gelişen sınıf mücadelesinin er geç zafere ulaşacağını ve proletarya önderliğindeki halk güçlerinin, iktidar olacağını çok iyi bilmektedir. Buna rağmen ömrünü uzatabilmek için her çareye baş vurmaktadır. Baş vurdğ çarelerden biriside devrimci örgütlenmelerin belirli kademelerinde yer alan unsurları, işkenceyle ihanete sürüklemektedir. Sınıf mücadelesi bilincini özümlememiş, halka, halkın haklı davasına yürekten inanmamış, küçük burjuva zaaflarını aşmadığı gibi, bu zaafların içerisinde boğulup kalmış unsurlar, burjuvaziye bu anlamda hizmet etmekte ve hainleşebilmektedir.

Soruşturmalarda, cezaevlerinde yılğın, teslimiyete meyilli unsurlar saptanmakta; bunları gerek korkutma, gerekse vaad yoluyla "ikna" etmekte, akabinde bunların samimi itiraflarını(!) basın, mahkeme kanalıyla kamuoyuna aktarmaktadır.

Diyarbakır 2.Nolu Askeri Cezaevindeki mahkumlarda bu politika doğrultusunda, her türlü işkence, küfür, açlık gibi dayanılmaz şartlara maruz kalmıştır. Devrime inanmayan, halka güvenmeyen bir takım unsurlar "kurtuluşu" ihanette bulmuştur. Ama mahkum kitlesinin geneli, her türlü zorluğa katlanmış, ihanet çemberini kırmıştır.

Cezaevi idaresi, Şahin Dönmez, Yıldırım Merkit, Erol Değirmenci, Hıdır Akbalık, Hasan Garip, Ali Gündüz, Hüseyin Yağmur, Vedat Gönenç gibi ihanetçileri mahkemelerde cezaevinde kullanmış, bu sayede suçsuz, suçlu ayırdetmeden bir sürü tutukluya işken-

www.partizanarsiv.net

ce yapmıştır. Mahkemeler ise itirafları delil sayarak ceza üstüne, ceza yağdırmıştır.

Tarih ihanetçilerin uğradığı kötü akibetlerle doludur. İhanetçilerin teşhiri ve tecritiyle doludur. Şahin Dönmez ve avaneside bu kaçınılmaz sona uğrayacaktır. Şimdiden bile aileleri tarafından tecrit edilen ihanetçi çete, güvendiği devletten de yakında tekme yiyecektir. Burjuvazinin kullandığı insanların işi bitince, bu insanları nasıl çöp tenekelerine attığı örnekleri, yıllardan beri yaşanmıştır ve yaşanacaktır.

Cezaevi şartlarında en iyi koşullara sahip olmalarına rağmen, yarınından, halkından, asılmaktan, dayaktan işkenceden korkarak ihaneti seçen bu dönekler, er geç hakettikleri cezaya çarptırılacaklardır. Bundan kimsenin kuşkusu olmasın.

BAYAN VE ÇOCUK KOĞUŞLARININ DURUMU

Cezaevi genelinde yürütlen baskı, işkence kaçınılmaz olarak kadın tutukluları etkilemiş, onların üzerinde de yürütülmüştür.

1981 yılının ocağında başlayan saldırı ve baskınlarda kadınlar koğuşuda sık sık basılmış, saldırıya uğramıştır. O dönemin iç güvenlik amiri MEVLÜT AKKOYUN (Havacı başçavuş) ve sadık uşağı ŞERAFETTİN TORUNLU'nun peşine bir sürü asker takarak kadınlar koğuşunu basmakta, tuvaletleri tıkatmakta ve koğuşa yayılan pisliğin içinde yüzdürmekteydi. Kadın tutuklulara aynı şekilde dayak atılmakta, küfür edilmekteydi.

Cezaevine yeni tutuklanarak gelen kadınlara "kızlıklarını dışarda yitirdiklerini, kadın olduklarını" içeren tutanaklar imzalatılmıştır. Cezaevindeki evli-bekar tüm kadınlara imzalatılan bu tutanaklar cezaevi idaresinin pisliklerine, ahlaksızlıklarına zemin oluşturmuştur. Esat Oktay Yıldırım'ın iç güvenlik amiri oluşuyla birlikte genelde katmerleşen, sistemleşen işkenceler kadın tutuklular üzerinde alabildiğine uygulandı. Kadın tutuklular artık diğer tutuklular gibi saatlerce marş okuyor, eğitim yapıyor, gardiyana kısa künye yapıyor, en küçük bir hatada saatlerce yat-kalk yapıyorlardı.

Bayanlar koğuşuna bu iğrenç baskıların yapıldığı dönemlerde Alman vatandaşı Margaret isimli bayan tutuklu hamile kalmış, tahliye olduğunda ise genişçe açıklamalarda bulunmuştur.

Kadın tutukluların saçları uygunsuz bir şekilde kesilmekte, aramalarda gardiyan askerlerce uygunsuz şekilde aranmaktaydı. Kadınlar koğuşunun gardiyanı, diğer gardiyanlarca "HOROZ" diye çağırılırdı. Varın gerisini siz düşünün.

Yüzbaşı Esat Oktay Yıldırım ve sapık, sadist askerleri pijamalarını giyerek kadınlar koğuşuna, gece yarıları gidiyor, kadınların yataklarına yatıyorlardı. Kadın tutuklular ise ayakta bekliyordu. Burjuvazi lümpenliği, cinsi sapıklığı askerleri içerisinde bilinçli olarak geliştirmişti. Ancak bu sayededir ki, ayakta durabilmektedir. Ancak bu sayededir ki, insan ahlakına sığmayacak şeyleri, örneğin; cop sokmayı, ırza geçmeyi yaptırabilmektedir. Bu hususta PKK Elazığ grubunda tutuklu Sakine Polat arkadaşın mahkemeye verdiği savunmada, tecavüz olayları genişçe anlatılmıştır.

Çocuk koğuşu ise, yaşı 18'den küçük olanların bir araya toplandığı koğuştur. Ama aralarında yaşları 30'u geçen dört kişi vardı. Bu dört kişi Diyarbakır'da bir uçağı kaçırırken yakalanan aşırı ümmetçi, şeriatçı faşistlerdir. Bunlar çocuk koğuşunda kalmakta ve çocuk koğuşunda kalmakta ve çocuklara sorumluluk yapmaktaydılar. T.C. Anayasası, T.C. Devletin laik bir devlet olduğunu, şeriatçılığı TCK'nın 163.maddesi uyarınca en açık bir şekilde açıklamıştır. Oysa bu cezaevinde yatan en az bizler kadar şuçlu pozisyonda bulunan YILMAZ YALÇINER, ÖMER YORULMAZ, MEKKİ YAS-SIKAYA, HASAN GÜNEŞER adlı şeriatçılar cezaevi idaresinin akıl hocası olmuştu. Yüzbaşı Esat Oktay ve ondan sonra gelen iç güvenlik amiri Ali Osman Aydın atacakları her adımda bunların görüşlerini almaktaydı. Şeriatçı faşistler çocukların beyinlerini dinle, ırkçılıkla doldurmakla, onları geleceğin şeriatçıları olarak hazırlamaktaydılar. Cezaevi yönetimi buna engel olacağına, bizzat desteklemekte ve yönlendirmekteydi. Çocuklar saatlerce süren dini eğitim görmekte, topluca namaz kılmakta, buna uymayanlar ise aylarca hücrelere atılmaktaydı.

Bu şeriatçılar akıl hocalığı sonucu diğer koğuşlarda da zorla namaz kıldırmakta, mahkumlara dini sorular sorulmakta, namaz kılmayanı veya soruyu bilmeyen tutuklu işkenceye alınmaktaydı.

Yukarıda konular halinde ele alıp açıklamaya çalıştığımız yöntemler ve şartlar dışında, cezaevi yaşamında önemi inkar edilemeyecek imkanların burada nasıl kullanıldığında değinmek istiyorum.

www.partizanarsiv.net

ruz.

Örneğin banyo; sözüm ona cezaevinde banyo her onbeş günde birdir. Banyoya gidiş yalın ayak ve sadece külotludur. Üstelik uygun adımlarla ve marş söyleyerek. Banyo süresi 15-20 dakika olmasına rağmen 3 dakikayı geçmez ve soğuk, buz gibi suyla duş yapma özelliğini aşmaz, üstelik gidiş-gelişte ve yıkanıldığında yenilen dayaklar, çıplak vücutlara atılan kalaslar tutukluların yanında kâr kalırdı. Bazen banyodan gelişte, yürüyüş cansız oldu gerekçesiyle yat-kalk ve süründürülme yaptırılırdı. Banyo esnasında ya andımız, ya da istiklal marşı okutulurdu. Kısacası banyoya giden tutuklu gittiğine bin pişman olur, temizleneceğine daha da kirlenerek gelirdi. Gitmeyen tutuklular ise koğuştaki "banyo" yaparlardı. Yani yere dökülen suda süründürülürlerdi.

Koğuştaki tutukluların dünya ile bağlantısı yalnızca gazetelerdir. Cezaevi idaresi her şeyde olduğu gibi bu olanağı da silah ve sömürü aracı olarak kullanmaktaydı. Bulvar gazeteleri, dedikodu, seks gazete ve dergilerini binlerce lira ödeyerek almak zorundaydık. Çünkü gazeteler tutukluların isteğine göre değil, cezaevi idaresinin isteğine göre gelirdi. Lumpen kültürü geliştirmek, mahkumları cinsel bunalımlara itmek için gazete ve dergiden başka her şeye benzeyen basın(!) organları kasıtlı olarak getirilirdi.

Televizyon; 1982 Ocak ayında cezaevinde yarışma kampanyası açıldı. Bu kampanya sonucu, eğitim, disiplin, duvarları yazıyla doldurmada birinci gelen dört koğuşa televizyon verildi. Televizyonlar mahkumlardan toplanan paralarla alındı. Alınan televizyonlar derhal silah olarak kullanılmaya başlandı. Eğitimin cansız olduğu, marşlar cansız söylendi vs. vs. vs. gibi bahanelerle televizyonlar açtırılmıyordu. Zaten normal günlerde televizyon sekiz kırkbeşe kadar izlenebiliyordu. Dostlar alışverişte görsün misali, idare koğuşlarına televizyon veriyor, onlara rahatlık sağlıyor kanısını uyandırma için verilen televizyonlar, yirmi-otuz gün sonra gerekçe gösterilmeden alındı. Mahkumların verdiği para gaspedildi.

Daha sonraları mahkum kitlesinde gelişen muhalefeti yatıştırmak için orduya yardım -esasında rüşvet- olarak verilen televizyonlar, çeşitli koğuşlara dağıtıldı. ama en küçük bir bahaneyle tekrar geri alındı.

Bunların dışında koğuşlar geceleri basılmakta, sorhoş subay ve

askerler tutukluları dayaktan geçirmekte, ranza altı yaptırmakta, uykusuz bırakmakta ve tutuklular üst üste bindirilerek süründürülmektedir.

Gündüzleri her bahaneyle atılan dayak, yapılan işkenceler bu sadist ruhluları tatmin etmemiş olacakkı geceleride aynı şeyleri yapmaktaydılar.

Ayrıca aramalarda, tamamen bir işkenceden başka bir şey değildi. Tutukluların eşyaları, yiyecek, giyecek kasıtlı olarak bir birine karıştırılır, her taraf ters-yüz edildikten sonra arama adına elbilseler yırtılır, koğuştan nazilerin geçtiğini sanırsınız. Bir yerden bir peçe kağıdı çıkmışsa, bir karış iplik çıkmışsa, o koğuştan başına gelecekle-ri bir Allah bilir bir de onlar...

Sayın mahkeme heyeti!

Cezaevi ile ilgili durumları gördüğünüz gibi, genel şeylere bir kaç cümle ile değinerek yetindik. Aslında imkan bırakılsaydı ve on-onbeş gün içinde savunma yazmak zorunda bırakılmasaydık, bu konuyu gerektiği şekilde savunmamıza alacaktık.

Buraya kadar, 1983 Eylül ayına kadar yapılan bir takım uygulamaları anlattık. Sonrası içinde bir kaç cümle söyleyerek işkence ile ilgili söyleyeceklerimizi bitirelim.

Daha öncede belirttiğimiz gibi, cezaevinde, 1980 Eylül sonrası ayrı bir dönemdir. Kendisine has yapısı ile özel olarak incelenmelidir.

1983 Eylül ayı öncesinde, tutuklular ağzına kadar dolmuş bir bekleyiş içinde idiler. Hemen hepsinin kafasında ne olacağı sorusu vardı. Geçen yıllar, hepimizden önemli şeyler alıp götürmüştü. Bundan sonra halâ götürmesine müsaade edilecek miydi? Acaba ayağı kalkmanın, artık "yeter" demenin zamanı geçmekte değil miydi? Geçen yıllar göstermişti ki, mesele ne kuraldı, ne da kanun... Mesele bizi her bakımdan tüketmekti. Bizi belki bir gecede kurşuna dizmeyi göze alamadılar, dizmediler ama gene öldürdüler... Tam 300 tanemiz verem, bir o kadarını da benzeri hastalık sahibi ettiler. Yakamızdan düşmediler. Önlerinde el pençe durduk olmadı... Hiç bir zamanda durmadı... Duracak gibide değil... Onlar öldüreceğine, teker teker öldüreceklerine, bir kere hep birlikte ölmekti çare. Bu cezaevi bize ölmeyi öğretti.

www.partizanarsiv.net

Eylül'de 40 arkadaş ölüm orucuna başladı. Arkasından da bu sayı hızla yükselerek 200'ü buldu. Cezaevinin hemen hemen tamamı 12 Eylül'de bu mücadeleyi desteklemeye başladı. Kimi ölüm orucuna, kimi açlık grevine, kimi de "kural" denilen keyfi uygulamalara uymayı reddederek...

3 yıldır "kul" haline, köle haline gelen bu insanların ayağı kalkışı işkencecileri şaşkına çevirdi. Kaçacak delik aradılar. Hemen ilk fırsatta, ellerine sopa verip, beyinlerini kemirip üzerimize gönderdikleri askerlerini çektiler. Diğer uşakları da ortalıkta görünmemeyi tercih ettiler. Gidip, Kürdistan'da basmadık köy, işkence etmedik köylü bırakmamış bir bölük komanda getirdiler. Baskı, tehdidin sökmeyeceğini anlayınca da, bu seferde "siz haklısınız, gelin vazgeçin, herşey düzelecek, zaten biz düzeltercektik" dediler. Tutuklular kanmadılar. Onlar I. II. ölüm orucu eyleminde de aynı şeyi yaptılar. 3 yıldır bir mezbaha, bir sır yatağı, bir kapalı kutu, bir işkencehane olan cezaevinde, kıpırdanma başlayınca, emekçiler yoğun bir destek verdiler. Kadınlarımız işkencehanenin kapısını tırmalamaya başladı. Nefret büyüyordu, faşist diktatörlük, bu nefretin dahada büyümesi halinde nereye varacağını biliyordu. Eli ayağı tutuştu. Kapıları açtılar. Mahkemede "baktın" diyerek bize işkence yapanlar, görüşmecilerimizi alıp, koğuş kapılarına getirdiler. Yemin billah ettiler. "Artık işkence yok" vs. vs.

İşkenceciler, artık durdurulması bu insanların öldürülmesine bağlı olan direnişi, zorla kıramayınca, bu sefer sözde bizim, bizim haklarımızı teslim etme yolunu seçti. Şimdilik önedikten sonra, bilahare halletmeyi düşünüyorlardı. 27 gün sonra dirniş bitti. Sözde, artık işkence yapılmayacak, havalandırmalarda bir saat dolaşabileceğiz, zorla eğitim vb. yaptırılmayacak, itirafa zorlanmayacaktı. vb.

Ama, işkencecileri iyi tanıyan bizler, biraz rahat etmemize işkencecilerin müsaade etmeyeceğini biliyorduk. Çünkü onlar baskı, işkence yapmazlarsa gözlerine uyku girmez, kaşınıp dururlar. Bize işkence yapmazlarsa, "Türk ekonomisi düzlüğe çıkmaz", "fabrikaların üretimi durur." Biz biliyoruz, yıllarını zindanda geçirmiş ve halada geçirecek olan bizlere, işkenceciler rahat vermeyecekler, kanımızı içmeden durmayacaklar.

Eylülden sonra 3 ay tahammül edebildiler. Yani üç ay işkence yapmadılar. Sonrasında biliyorsunuz, Gelip kapıya dayandılar,

www.partizanarsiv.net

www.partizanarsiv.net

bugüne kadar çok önemli hatalarımız, sıfatımızla asla bağdaşmayan tavırlarımız olmuştur. Şüphesiz bundan hepimiz aynı ölçüde sorumlu değiliz.

Kimimizin hataları daha çok, kimimizin daha azdır. Kimimizin hataları "SUÇ" olarak değerlendirilebilir. Fakat ortaya çıkan şu ki, temelinde küçük-burjuvazinin sınıf ..{.....} var. Devrime, halka, partiye inançsızlık, akıma karşı göğüs germeme var.

Bir çok yoldaşımız çok ağır işkencelere rağmen bir ML olduğunu unutmadı. Direndi. Mücadele bayrağını işkencehanelerin tüm (.....) imzalamadı, devrime en ufak bir zarar vermedi. İbrahim Kaypakkaya'nın ruhu İŞKENCELERDE yürek bırakmadı. Ancak bir çok yoldaşımız da onurlarını ayaklar altına aldı. Sıfatı ile bağdaşmayan tutumlar içine düştü. İyi niyetine rağmen (.....) devrime zarar verdi.

Sonrada, kapatıldığımız cezaevlerinde (.....) Bizi kişisizleştirmek inançlarımızdan, doğru olarak bildiğimiz ne varsa ondan soyutlamaya, hayalet haline getirmeye çalıştılar. Her gün, her saat kendimizi inkar etmemizi istediler. Çok ağır işkence koşullarına göğüs gremeyerek boyun eğdik. Bir kısım arkadaşlarımızda ağır saldırı ve kayıplar karşısında inançsızlık, umutsuzluk gelişti. Bazı arkadaşlarımızda ise kendine güvensizlik doğdu.

Kendimizi toparlayıp, silkinip ayağa kalktığımız zaman arkamızda . hesabı ödenecek bir çok hata ve suç bıraktık. Şüphesiz olaylardan dersler çıkarmak bizim görevimizdir.

Anladığımız kadarıyla,

Son yıllarda partimize, bol miktarda küçük burjuva unsur sızmıştır. Nitelikten çok niceliğe önem verilmiş, partimize üye kabul edilirken sağ bir tutum benimsenmiştir. Olaylar kafamıza çarpa çarpa vuruyor. Bu tutumun terk edileceğinden kuşumuz yoktur. Parti üyesi olmak bir ideal olmalıdır Partimiz olayları değerlendirecek, dersler çıkaracak ve denenmemiş, sınanmamış siyasi bilinç taşımayan küçük burjuva hayat tarzını-anlayışını, tavrını terk etmemiş, siyasi polise karşı koymak cesaret ve yeteneğine sahip olmayan unsurları partimize bir daha almayacaktır. Parti aday üyeliği zor bir imtihan olacak ve asla gösterişe, gevezeliğe pirim verilmeyecektir. Mücadelemizin sahipleri, siyasi poliste, cezaevlerinde onurunu ayaklar altına almayan, (.....) yitirmeyen, cesaretli, yiğit insanlardır. Bizim önderlerimiz onlardır.

www.partizanarsiv.net

Partimiz üyelerinin büyük çoğunluğu her zaman (en az %40) işçi sınıfından gelmelidir. bu "Mücadele gerçek sahiplerinin kollarına terk edilmelidir."

İllegalite kesinlikle bir laf olmaktan çıkarılmalı, bir prensip bir hayat tarzı haline getirilmelidir. Bundan sonra ülkemizde bir partinin mücadelede başarı kazanması, ikide bir tüyden saraylar gibi yıkılıp gitmemesi, birçok şeyin yanında buna da bağlıdır.

Devrime, gerilla savaşına hazırlık için bolca laf yerine, somut adımlar atılmalıdır. Çalışma deyince kahvede oturmayı, köşelerde pineklemeyi, forslu giysiler içinde keskin laflar etmeyi anlayanlar partimiz içinde yer almamalıdır. Parti görevinin mücadelesinin ciddiyetine göre, hatalarını terketmeli, eksikliklerini gidermelidir.

Artık günümüzde işçi sınıfı ve yoksul köylülük içinde çalışmak, stratejik bir sorun haline gelmiştir. Gençliğin partiye beraberinde getirdiği acelecilik, subjektivizm, istikrarsızlık yok edilmeli, atılganlığı, cesareti, yeniliğe açık oluşu partide kalmalı ve işçi sınıfının ağır başlılığı, tutarlılığı ve objektifliği partiye hakim olmalıdır.

Parti, geçmişte önemli hataları olmuş bir kısım üyelerine ve bundan sonra da önemli hataları olması muhtemel üyelerine karşı sekte, eğitici olmaktan uzak, hatalı bir tavır takınmamalı, hatalarına karşı uzlaşmaz, ancak kazanıcı, eğitici ilerletici olmalıdır.

Geçmişte birçok komünist partisine dönek ve unsurlar sızmıştır. Bu dönek ve unsurlar, Parti içerisinde önemli kademelerde gelmişlerdir. TKP/ML de bu olayları yaşamıştır. Tecrübesi vardır. Bunu doğal karşılamakla birlikte, dikkatimizi, titizliğimizi artırmamız gerektiğini anlatmaya hacet yoktur. Kimse haketmediği yerde olmalıdır.

Ayrıca, bir kısım parti ve örgütler gibi, karşı-devrimci terörün arttığı her dönemde tabanları yağlamayıp, mücadelenin yegane sahibi olarak sürdürmek, ancak, her fırtınaya göğüs gerebilecek bir hazırlıkla sürdürmek gerekir. Partimiz bu bakımdan esas olarak iyi bir sınav vermiştir.

ARTIK "KAZANILACAK BİR DÜNYA" var. "KAZANILACAK BİR DÜNYA" GÜÇLÜ BİR SOLUK, BÜTÜN DÜNYA İŞÇİLERİNİN VE EZİLEN HALKLARININ SOLUĞU OLMALIDIR

www.partizanarsiv.net

www.partizanarsiv.net

www.partizanarsiv.net

önderliğindeki, sosyalizmi ve giderek komünizmi, azami hedef olarak alan hareketlerdir. Bu hareketler ile, Dünya Devrimci Hareketinin diğer unsurları arasında ayırım yapmak gerekmektedir.

İşte bizim tarihine genel olarak bakmak istediğimiz hareket, uluslararası komünist harekettir.

İçinde yaşadığımız yüzyılın başında, Marksizm, Uluslararası Komünist Hareketin elindeki eylem klavuzu idi. Marksizm, doğduktan itibaren, hayatının her safhasında burjuva ideologların en ağır saldırılarına uğramış, bu saldırılar, onu yok etmek, ya da en azından burjuvazi için zararsız hale getirmek yerine, güçlendirmiş ve bütünlüklü bir ideoloji haline gelmesine etki etmiştir. Uluslararası burjuvazi Marksizmi, sözümona “çürütmek” için çabalarını hala, bütün şiddetiyle sürdürmektedir.

Uluslararası Komünist Hareket, dünyanın dört bucağını kasıp kavuran, sınıf mücadelesinden ayrı, onun dışında bir olgu değil, tam aksine, onun ürünüdür ve bu mücadele, hareketin durumunu etkileyen temel unsurdur. Nasıl ki, sınıf mücadelesi bir ayrışma, bir saflaşmadır, nasıl ki, sınıf mücadelesi, herşeyden önce birlikte mücadeleyi, sınıfsal menfaatlerine uygun gören sınıf ve tabakaların ayrışması-birleşmesi ise, Komünist harekette sürekli, bu seyre paralel olarak ayrışmalar, birleşmeler ve bölünmeler yaşamaktadır. Hareket, sınıf mücadelesinin doğal sonucu olarak yaşadığı ayrışmalar dışında burjuvazinin satın alma ajanlaştırma çabalarına da şahit olmaktadır.

Uluslararası Komünist Hareket ilk ciddi bölünmeyi II. Enternasyonalde yaşadı. Alman sosyal demokrasinin önderi KAUTSKY ve adamları, Marksizmi terk ettiler. Onlar, 1912 yılında imzaladıkları BASLE BİLDİRİSİNİ daha mürekkebi kurumadan reddettiler ve savaşa kendi tekelci burjuvazilerinin yanında yer aldılar.

II. Enternasyonalin bu dönem şeflerine karşı, Lenin ve diğer Marksistler mücadele ettiler. Fakat oportünist olmalarının doğal bir sonucu olarak, Kautsky ve adamları, imzalarını reddettiler ve inkarcılık yaptılar. Lenin, onların tavrını eleştirdi. Sözde, sosyalist geçinen bu beylelerin (aslında, kendi tekelci burjuvazilerinin yanınd yer almakla) emperyalizme hizmet ettiklerini, bu takımın SOSYAL EMPERYALİST olduğunu ortaya koydu. Leninizm bu mücadele içinde doğup güçlendi.

Hareket, II. Enternasyonal de yaşanan bu köklü ayrılıktan etkilen-di ve doğal olarak büyük bir ayrışma geçirdi. ML'ler, revizyonizme kar-

www.partizanarsiv.net

şı mücadelenin yanı sıra, ML hareketin birliğini yaratmak için de çaba sarfettiler. Hareket bir merkezi yapıya sahip olmalıydı.

Uluslararası Komünist Hareket kendi içinde bir ayrışmanın ertesinde iken, dünya, I. emperyalist savaşı yaşıyordu. Savaşın gelişmesi ve ortaya çıkardığı gerçekler ve hepsinden de önemlisi EKİM DEVRİMİNE yol açması, ML ideolojisinin pratikte doğrulanmasını sağladı. Bu artık tartışma götürmez bir açıklıkla ortaya çıktıktan sonradır ki; ML geçinenler ve ML'i savunuyor görünmekten medet umanlar çoğaldı.

İşte KOMÜNTERN, artık dünyanın bir bölümünde, sosyalizmin devlet olarak var olduğu ve hareketin hızla güçlendiği Ekim Devriminin bütün dünya emekçilerine kurtuluş umutları dağıttığı sırada (1919) kuruldu.

Uluslararası Komünist Hareket, Lenin'in yol göstericiliğinde bir merkeze sahip oluyodu. KOMÜNTERN, sonraki tarihi olaylarla da anlaşılacaktır ki, Uluslararası Komünist Hareketin, tarihinde sahip olduğu en büyük ve en etkin örgüt olmuştur. ML'ler bu örgütle proleter dünya devriminin sorunlarına çözümler getirmişler, ülkelerdeki devrimci hareketlere önemli katkılarda bulunmuşlardır. İşte bunun içindir ki, uluslararası burjuvazi KOMÜNTERN'i baş düşman olarak bellemiştir.

Lenin'in (1924) ölümü, uluslararası Komünist hareket için büyük bir kayıp olmuş, ancak sadık tekipçisi Stalin'in hareketin başına geçmesiyle hareket ilerlemesine devam etmiştir. Bu noktada şu belirlemeleri yapmak gerekmektedir.

Komüntern, ML bir örgüt olarak, parti ve hareketleri, bünyesinde toplarken ML olmayı temel kıstas olarak kabul etmiştir. Bu sebeple, ML parti ve hareketlerinin birliği olarak KOMÜNTERN, ML'in kararlı savunucusu olmuştur. II. Enternasyonalde, Lenin ve diğer Marksistler, revizyonizme karşı sadece Marksizmi savunuyorlardı. Lenin, bu mücadele içerisinde Marksizme önemli katkılarda bulunmuştu. Ayrıca, Lenin, tekelci kapitalizmi tahlil etmiş ve emperyalizm çağında proleter devrimin teorisini kurarak, Marksizmi, emperyalizm koşullarında uygulamıştır. Bu sebepledir ki, Leninizm "emperyalizm çağının Marksizmi" olarakta adlandırılmaktadır. Durum böyle olunca, her türden saldırının hedefi durumuna gelen Leninizmi, Marksizmin kopmaz bir parçası olarak savunmak, Komüntern'in ideolojik alandaki te-

mel görevi olmuştur.

Olaylar göstermektedir ki, Komüntern bu görevi yerine getirmiş-tir. Bu konuda, 1926 programı, proletr dünya devrimimin programı olarak hala bir anıt gibi ayakta. ML'ler bu programla, dünya koşullarını, tek tek ülke devrimlerinin sorunlarını inceleyerek doğru çözümler getirmişlerdir. ML'i savunmak ve derinleştirmek görevini yerine getirmişler, kendini kanıtlamayan ve uluslararası komünist hareketçe tartışmasız kabul edilen ML'i, gerçek yüzlerini gizlemek için bir maske olarak kullanmak isteyen, her türden burjuva ideolojilerinde teşhir etmişler, yüzlerini açığa çıkarmışlardır.

Uluslararası komünist hareketin tarihini, genel olarak özetlemeye çalışırken, onu her zaman içten kemiren ve ML'in ideolojik alanda en büyük düşmanı olan OPORTÜNİZMDEN kısaca söz etmekte yarar vardır. Çünkü oportünizmin teşhir edilmesi, ideolojik alanda hala en önemli görevlerden bir olmaya devam etmektedir.

Oportünizm, herşeyden önce genel bir terimdir ve geniş anlamda ML'den her türlü sapmayı içerebilmektedir. İster sağ, ister sol, oportünizm son tahlilde burjuva ideolojisidir. Oportünizm, somut şartların somut tahlilini inkar eder, böylece gerçek daha başından inkar edilmiş olur. Oportünizm iki yüzlülüktür. Onlar bugün imzaladıkları, kabullendiklerini yarın pekala reddedebilirler. Çünkü onlar günlük politika izlemektedirler. Rüzgar ne yandan eserse ona göre eğilirler. İlleden yoksundurlar, "Somut şartlar" safsatası, sahte politikalarının en belli beşli kılıfıdır. Hatta bir kısmı ML'in geçmitede doğru olmakla birlikte, artık "eskidiğini" ileri sürmektedir. Bir kısım oportünistler ise "Marksizmin doğma" olmadığı safsatası ile yeni teorileri icad ederek, bunları "Marksizm" diye piyasaya sürmekte, kitleleri kandırmaya çalışmaktadır.

ML'ler için, oportünizmin sağ'ıda, sol'uda aynı ölçüde zararlıdır. Bu bağlamdan mücadelenin şiddetinde ayırım yapılmaz. Ancak tanımak bakımından ikisinin bariz karakterini ortaya koymak gerekmektedir.

Sağ oportünizm kitle kuyrukçuluğudur. İşçi sınıfı önderliğini reddeder ve bir kısım düşman sınıf ve tabakaları da "DOST" görür, gösterir. Düşmanın gücünü abartır ve devrimin gücünü küçümser, bu PASİFİZMİN temel sebebidir ve düşmanla uzlaşır tutumunun temelini teşkil eder. İlegal mücadeleyi ve iktidarın silahlı mücadele ile alınması gerektiğini —belirsiz gevelemelerine rağmen— esasta reddeder.

www.partizanarsiv.net

REVİZYONİZM, sağ oportünizmin en tehlikeli olanıdır ve günümüzde ML'in başlıca düşmanı durumuna gelmiştir. Revizyonizm, ML'le cıfalanmış, REFORMİZMDİR. Reformizm ise işçi sınıfı saflarında burjuvazinin satın aldığı, işçi aristokrasisine dayanır. Sınıf barışının ve uzlaşmanın savunuculuğunu yapar, işçi sınıfını sosyal devrimden alıkoymaya çalışır.

Sol oportünizm, sağın aksine kitleden kopukluktur. Düşman güçlerini küçümsediği için, kitlelerin gücüne gerek duymaz. Dost sınıf ve tabakalarında düşman görür. Lega ve barışçıl mücadeleyi küçümser, reddeder. İdeolojik alanda, işçi sınıfı önderliğini reddeder, tek tek ülkelerde emperyalist zincirin en zayıf halkalarından kopacağını reddeder ve toptan dünya devrimi tezini savunur. Devleti, devrimin doğrudan ortadan kaldırmasını savunarak, sınıflı toplumlarda devletin var olacağını inkar eder ve böylece proleterya devletini reddeder.

Bütün bunlardan da anlaşılacağı gibi oportünizm, ideolojik alanda burjuva düşüncesinin çeşitli şekillerde, ama ML'le cıfalanmış olarak savunulmasıdır. Bu böyle olduğu için ML'ler her dönemde mücadeleyi bir an olsun gevşetmemişlerdir. İşte Komüntern böyle tehlikeli bir saldırıyı başarıyla göğüslemiş ve ML'i layıkıyla savunabilmiştir.

Komüntern sayesinde; tek tek ülkelerdeki devrimci mücadele yükselmiş, SB'de sosyalizmin inşası yükselmiş ve uluslararası anti-faşist güçler, emperyalist savaşa karşı harekete geçirilebilmiş ve emperyalistler dize getirilebilmiştir.

Bilindiği gibi Komüntern 1943 yılında fesh olmuştur.

Tek tek ülkelerde, sosyal devrime önderlik edecek kadrolara ve partilerin olduğu ve uluslararası sorunların son derece karmaşık bir hal aldığı, proleter dünya devriminin tek merkezden yönetilmesinin giderek olanaksızlaştığı bir dönemde, mevcut yapısıyla komüntern, olumlu bir rol oynamayacağını görerek, kendisini fesh etmiştir. O, ML'in önüne daha güçlü ve yetenekli bir uluslararası merkezi örgüt yaratmak görevini koyarak tarihini tamamlamıştır.

1943 yılında Komüntern'in kendisini fesh etmesinden sonra uluslararası komünist hareket merkezi bir yapıya kavuşmamıştır. 1947 yılında kurulan Komünform bu nitelikte bir örgüt değildi. Ancak Titocu revizyonistlere karşı mücadele ederek, Yugoslav revizyonistlerini "sosyalist sistem içindeki emperyalizmin ajanları" olarak mahkum ederek hareketten ihraç etti. Komünform, 1953 yılında Stalin'in ölümü

ile tarihini tamamladı.

Stalin'in ölümü, hareket içerisindeki en şiddetli fırtınaların başlangıcı oldu. Revizyonistlere gün doğmuştu. Hareketin içerisinde yüzlerini gizleyerek, sinsi bir hayat sürdüren revizyonistler harekete geçtiler. Hayat tarzlarına uygun bir sinsilikle, revizyonist tezlerini yavaş yavaş ileri sürdüler. SBKP'de önderliğe çöreklenen revizyonistler, parti içerisindeki Marksistleride tasfiye ederek, partiye bütünüyle hakim oldular. Revizyonistler, SBKP'nin uluslararası alanda kazandığı haklı prestijden de faydalanarak, görüşlerini yaygınlaştırdılar. Bir kısım sosyalist ülke partileri, güveninde etkisiyle revizyonistleri takip etmiş, revizyonistler, kendi görüşlerini onaylamayan sosyalist ülke partiler ile partileri de zorlamışlardır. Arnavutluk'taki Sovyet elçisi KRİLOV, AEP'in, revizyonist tezlerini onaylamadığı, Stalin'i ve onun şahsında ML'i savunduğunu görünce, parti içinden uşak satın almaya uğraşmış ve bir kısım parti üyelerini satın almayı da başarmıştır.

Sovyetler birliğinde, sosyalizmin kaderini değiştiren revizyonistler, diğer sosyalist ülkeleri ekonomik vb. yardımları kesmekle tehdit ederek, kendilerini takibe zorlamıştır

Revizyonistlerin Stalin'e saldırı ve ML'in temellerine saldırarak başlattıkları tırmanış, daha önce uluslararası komünist hareketin, "emperyalizmin ajanı" olduğu gerekçesiyle tecrit ettiği Yugoslavya'nın yeniden "dost sosyalist ülke" olarak kabul edilmesi ve Kruşçev'in (1956) Yugoslavya ziyareti ile doruğuna ulaşmış ve ayrılıklar çok net bir şekilde ortaya çıkmıştır.

1957 yılında, Ekim devriminin 40. zafer yıldönümü sebebiyle Moskova'da bir araya gelen, sosyalist ülke partileri, uluslararası komünist hareketin sorunlarını görüştüler ve bir deklarasyon yayınladılar. Yugoslavya'nında katılıp, imzaladığı bu deklarasyondan sonra, orada bulunan ML parti ve örgütler (81) bir toplantı yaparak, deklarasyonu onaylar temelde, dünya halklarına bir bildiri yayınladılar.

Uluslararası komünist hareketin merkezi örgütünü de yaratmayı amaçlayan 1957 deklarasyonu, komüniformdan sonra ilk büyük toplantı durumundaydı. Önemi sadece buradan değil, fakat aynı zamanda, uluslararası ML hareketin yaşadığı en büyük bölünmelerin de başlangıcı olmasından da gelmektedir.

Deklarasyon ve bildiride yer alan bir çok görüşün yanında, esas olan ve özünü oluşturan görüşlerden hareketle şu değerlendirmeyi yap-

mak mümkündür:

Bu görüşler bir bütün olarak ele alındığında, revizyonist ve ML tezlerin bir bileşkesi durumdadır. Deklerasyona katılan partilerin farklı çizgilerini yansıtmaları bakımından bir uzlaşma belgesidir. Sonuç itibarıyla bu belgelerde ML görüşler ağır basmaktadır. Dikkatle incelendiğinde kolayca anlaşılacağı gibi bu belgelerde yer alan revizyonist tezlerin mimarı SBKP, ML tezlerin savunucusu ise ÇKP ve AEP'ti.

Emperyalistlerin sosyalist sisteme sürekli saldırdıkları ve sosyalist sistemin birliğine kuvvetle ihtiyaç duyduğu bir dönemde ML'i savunan ÇKP ve AEP'in bazı revizyonist görüşleri de içeren bu belgeyi imzalaması bir taktik olarak değerlendirilmesidir. Çünkü ÇKP ve AEP, ideolojik ayrılıkları yeterince deşip tartışmadan ayrılığı ilan etselerdi, revizyonistlere daha o günden meydan terk edilmiş olacaktı. Sorumluluk mücadele etmeyi gerektiriyordu. ML'ler bu belgeyi imzaladılar ve yakın bir bölünmeyi önleyerek, SBKP revizyonistlerinin oyununu bozdular. Onlar zaman kazanmak ve revizyonizmi teşhir etmek istiyorlardı.

Bilindiği gibi ortak deklarasyon ve bildiriye rağmen, herekt, ideolojik ayrılıkları muhafaza ederek toplantılarına son verdi. Ancak, dağılımadan önce sorunların çözümü için yeni bir toplantı yapılmasında karara bağladı. Bu toplantının zaman ve gündemini saptamak için bir ön toplantının yapılmasında karar dahilinde idi.

Bir süre sonra Tito'cu revizyonistler, 1957 deklarasyonu ve bildirisine imza attıkları halde , yeni bir programla ortaya çıktılar ve kendi başlarına hareket etmeye koydular.

Bu sıralarda, SBKP revizyonist görüşlerini yaygınlaştırmak için hareketli bir çaba içerisindeydi. Bir çok ülke partisine görüşlerini içeren mektuplar gönderdiler. 1960 yılında yapılacak olan 2. Deklarasyonun gündem ve zamanını tespit için (1958'de) Bükreş'te bir araya geldiğinde, SBKP revizyonistlerinin sinsi bir çaba içinde olduğu anlaşıldı. Onlar toplantının çok öncesinden, toplantıya katılacak (30 civarında) partiye görüşlerini içeren mektuplar göndererek, sadece yöntem tespit etmek durumunda olan bu toplantıyı, bir tartışma toplantısı haline dönüştürmeye çalıştılar. Sözkonusu revizyonist görüşlerini içeren mektuplar toplantıya katılan sadece dört partiye gönderilmemişti. Bu partiler ÇKP, AEP, KEP(Kore Emek Partisi) ve VİP'ti. Toplantıdan bir kaç saat önce kendilerine verilen mektuplar karşısında, KEP ve VİP, deklarasyonda

ortaya koyduğu “ORTA YOLCU” tavrını, sürdürdü. AEP heyeti “sadece gündem ve zaman tespiti konusunda yetkili” olduğunu ileri sürdü. SBKP’nin bu toplantıyı tartışma toplantısı haline getirmesini teşhir etti ve eleştiri haklarının saklı kalacağını vurguladı.

Ötedenberi ML’in baş savunuculuğunu yapan ÇKP, SBKP’nin görüşlerini ve tavrını teşhir etti. ÇKP, 1957 deklarasyonunda başlattığı ideolojik mücadeleyi, seviyeli ve olgun bir şekilde sürdürüyordu.

1960 yılına gelindiğinde ilişkilerdeki olumsuzluklar hayli derinleşmişti. Ekim devriminin 43. yıldönümü münasebetiyle, Moskova’da yeniden bir araya gelen sosyalist ülke partileri ve diğer komünist parti ve örgütler, 1960 deklarasyon ve toplantısını yaptılar.

Toplantı, mevcut politik-ideolojik ayrılıkları gidermek bir yana çelişkilerin daha da derinleşmesine yolaçtı. SBKP, hareket üzerinde kesin bir etkinlik kurdu ve ML’i savunun partileri tecrit etmeye çalıştı. Revizyonist görüşlerini “yeni şartlar,” “ML’in doğma olmadığı,” “Dünyanın değişen durumu” vb. safsatalarına dayandırarak ML’in bütün çabalarına rağmen, savunmakta ısrar etti. SBKP’nin yeni revizyonist şefleri, ölümünden hemen sonra başlattıkları gizli saldırıları (.....) daha da açığa çıkartarak, Stalin’e seviyesiz bir saldırı yönelttiler. Sağlığında ona “büyük öğretmen,” “önder” “baba” diyen bu revizyonistler, artık her fırsatta, onun “Diktatör,” “zalim” olduğunu öne sürdüler. bu revizyonistler, Stalin’den haklı olarak nefret ediyorlardı. Çünkü o hayatının büyük bir bölümünü, özellikle son yıllarını revizyonistlerle, troçkistlerle mücadele ederek geçirmişti. Onların sosyalist inşayı tahrip etme, ML’i burjuvazi için zararsız bir ideoloji haline getirme çabalarını boşa çıkarmıştı. ML’ler deklarasyonda revizyonist görüşleri, bütün güçleri ile teşhir ettiler. Proleter dünya devriminin, “emperyalist sistemle, sosyalist sistemle yarışması” yolu ile değil, tek tek ülkelerde devrimin zaferi ile mümkün olabileceğini, BARIŞ sorunlarının, halen esas akım olmaya devam eden DEVRİM sorunlarına tabi olduğunu, “Barış içinde bir arada yaşama” politikasının, sosyalist ülkelere, enternasyonalist görevleri ile çalışmeyeceğini ve ezilen halkların devrim mücadelesinin desteklenmesinin, “Barış içinde bir arada yaşamak” gerekçesiyle gözardı edilemeyeceğini, savundular. ML’fer, ayrıca, uluslararası tekeli burjuvazinin ve uşaklarının, cennetlerini, ZOR olmaksızın, hiç bir şekilde bırakmıyacaklarını, hatta, son ana kadar direnmesini sürdüreceğini belirttiler. Bu sebeplerle onlar iktidarın

ele geçirilmesi sorununun ancak, emekçi kitlelerin devrimci savaşımla ile mümkün olabileceğini savundular. ML'ler sosyalizme "Barış içinde geçiş" in bir arzudan öteye geçemeyeceğini ve ML'lerin, bu ihtimali göz önünde tutmakla birlikte, devrime, emekçi sınıfların ZOR'unu örgütleyerek hazırlanmak gerektiğini, bunun aksini yapmanın, devrimci mücadeleyi daha bşından başarısızlığa mahkum etmek olduğunu savundular.

Daha bir çok ideolojik-politik ayrılıkta birlikte, bu sorunlarda da bir görüş birliğine varılamadı. Revizyonistler direndiler.

Sonuçta, muhteva itibarıyla, 1957 deklerasyon ve bildirisinden farklı olmayan bir deklerasyon ve bildiri imzalandı. Bu tarihten sonra, hareketin tarihinde "63 POLEMİKLERİ" olarak adlandırılan tartışmalar başladı. Bu tartışmalar sırasında SBKP'nin revizyonist ideologlarından Suslov'un bizzat, teşhis edip belirttiği gibi, "ÇKP toplantılarına kendine özgü düşüncelerini inatla savundu. Ancak, uluslararası hareketten tecrit olmak endişesiyle, deklerasyon ve bildirileri izaladı." Suslov'un, "kendine özgü düşünceler" diye nitelendirdiği düşünceler, kısaca yukarıda açıkladığımız gibi, ML'den başka bir şey değildi. Ancak revizyonist görüşlerini de içeren, deklerasyon ve bildirilerin imzalanmasında, sebep, kuru bir yalnızlık ve "tecrit olmak" korkusu değildir. ÇKP çok iyi bilmekte idi ki, uzun vadede, gerçekten tecrit olacak olanlar, ML'den uzaklaşanlar olacaktır. II.Enternasyonalde de Kautsky, "etkin olmuş," "çoğunluğu" sağlamıştı. Ama sonuç ne oldu? Gerçekten tecrit olanları süreç belirledi, Kautsky ve adamları gerçek anlamda tecrit oldular.

ÇKP ve onu takip eden AEP'si, revizyonist görüşleride içeren bu belgeye imza atarken, yanılmışlar, yada hatamı yapmışlardı? Onlar bunu yapmakla revizyonizmi onaylamışlar mıydı? Hayır elbette! Bir kere deklerasyon ve toplantılarda ÇKP görüşlerini açıkça savunmuştur ve bundan herkes haberdardır. Belgelerin imzalanması sorununa gelince; gerek deklerasyon, gerekse bildiriler, uluslararası komünist hareketin ortak belgeleri içinde kalmak, mücadele imkanları tükenmediği sürece ve artık, mücadele bitip, son sözler söylenmeyinceye kadar; yararlıdır ve revizyonizme karşı mücadele imkanlarını da artırmaktadır. Böyle dünya çapında bir hareketten ayrılmak, bir partiden ayrılmakla karıştırılmamalıdır. Daha 1957 'de hatta daha önce, 1955'te çizgiler oluşmuştu. ÇKP ve onu takip eden AEP hiç deklerasyonlara bile katılmaya-

www.partizanlarstv.net

bilirler ve artık yollarının ayrıldığını ilan edebilirlerdi. Ama bu neye yarardı? ML'ler doğrusunu yaptılar. Revzyonizmin hareket içerisindeki etkisini kırmaya, hepsinden de önemlisi, sosyalizmin varlığına, dünya ölçüsünde indirilmek istenen darbeye engel olmak gerekiyordu. Sovyet proleteryanının görkemli eserini bir (.....) revzionistlere terk ederek gitmek sorumsuz bir davranış, onarılmaz yaralara yol açacak önemde bir sorumsuzluk örneği olurdu. Uluslararası Komünist Hareket içerisinde SBKP'ye duyulan saf güven ve maddi hesepalar, bu mücadelede ML'ler hareketi, revzyonizmin etkisinden kurtarmalarına engel oldu. ML'ler, bu bölünmenin emperyalist sistemi güçlendireceğini bildikleri için, uzun yıllar birlik uğruna yoğun mücadelelere girdilerse de, sonuçta, revzyonistler, MODERN REVİZYONİZMİ harekete eğemen kıldılar.

60 deklerasyonundan sonra başlayarak, gelişen polemiklerde, ÇKP ML'i savunmaya, SBKP'ni ikna etmeye çalıştı. Karşılıklı mektuplarla üç yıl süren polemikler sonucu değiştirmede. Hareket kesin bir şekilde ikiye bölünmüştü ve 1963 yılında açıktan teşhire, cepheden mücadeleye başlanmıştır.

1963 polemiklerinde, dokuz mektuptan ibaret yazışmalarında, ÇKP SBKP'ne "ULUSLARARASI KOMÜNİST HAREKETİN GENEL ÇİZGİSİ HAKKINDA TEKLİF"i de gönderdiler. Bu ve diğer mektuplar, polemikler sonrasında (o günün koşullarına özgü) uluslararası komünist hareketin genel çizgisini oluşturdular. Uluslararası revzyonizmin çizgisinide doğal olarak, SBKP'nin görüşleri oluşturdu.

Cepheden mücadeleye ve artık kesin bölünmeye rağmen, ÇKP genede umutlarını muhafaza ediyordu. 1964 yılında, Kruşçev ve adamlarının yerine Brejnev getirilince, yeniden harekete geçti ve çaba sarf etiyse de sonuç değişmedi ve ayrılıklar derinleşmeye devam etti.

Tarihin ilk sosyalist devliti, defalarca saldırmasına rağmen yıkayan emperyalist sistem, kaleyi içten fethetme yolun seçmişti. Çağımızda hala ideolojik alanda baş duman olmaya devam eden revzyonizm, emperyalistlerin imdadına yetişmişti. Artık bu sayede, SB'de ve diğer birçok ülkede, sosyalizmin inşası duracak ve mevcut yapı sinsi bir planda tahrib edilecek, diğer ülkelerde ise artık devrim "yapılmayacaktı"(!)

Bu olay, tek kelime ile, yaşandığı tarihi dönemde, emperyalist sisteme taze kan veren, sosyalizmin giderek güçlenen ve yakınlaşan, dün-

ya ölçüsündeki zafere kesin, ağır bir darbe idi.

Bu mücadele, ML'in bayraktarlığını yapan ÇKP'si ve onu hemen her konuda destekleyen AEP'nin dışında, birde SBKP'nin olduğu gibi, ÇKP'nde, daha doğrusu her iki çizginde hataları olduğunu savunan, hatta revizyonist görüşler savunmakla suçlanan bir de ORTA YOL'cular vardı. Bunlar ortada kalmışlar, ne ML'lerin, ne de revizyonistlerin safında yer almamışlardı. ML'ler bu tutumlarından ötürü onları eleştirmişler (VİP. KEP vb.) ve ortada, uzun süre kalamıyacaklarını belirtmişlerdi. Tarih ML'leri haklı çıkarardı. Vietnam'ın son durumu bunu kanıtlamaktadır.

ML'ler, ML'den uzaklaşmanın, revizyonizmi savunmanın ne demek olduğunu biliyorlardı. "REVİZYONİZM, SON TAHLİLDE BURJUVA İDEOLOJİSİDİR" derken onlar; böylece, SB'de burjuvazinin, (ama yeni tipte ve kılıkta) iktidar olduğunu belirtiyorlardı. İki dünya görüşü vardır. Acaba, revizyonizmin yeri neresidir? Revizyonizm proleteryanın dünya görüşü (felsefi olarak diyalektik materyalizm) olmadığına göre ve ML olmadığına göre, ne idi ve kimin dünya görüşüne, hangi sınıfın dünya görüşüne tekabül ediyordu? Bir üçüncü dünya görüşü olmadığına göre, revizyonizm burjuvazinin dünya görüşüne tekabül etmiyor mu?

SB'de revizyonistler, tarihi görevlerini yerine getireceklerdi. Bu kaçınılmazdı. Sosyalizmin inşası durdurulacak ve mevcut yapısı tahrib edilecekti, diğer sosyalist ülkelerde de durum bundan farklı değildi.

Revizyonistler, çok geçmeden, işe canalcı noktalardan başladılar. Parti ve Devlet! Bu iki noktada nitelik değişikliğinin anahtar olduğunu biliyorlardı. Minare çalınmıştı, kılıfına gelince; artık bu revizyonist takımına göre, SBKP'si bütün "halkın" partisi idi. Devlette öyle, bütün "halkın"dı! Sınıf yoktu ve dolayısıyla burjuvazi (hiç bir şekilde) yoktu! ML geçinmekte yeğîn davranan bu revizyonistler, ML'le, cilaladıktan sonra, revizyonist tezlerini peşpeşe piyasaya sürdüler. En temel ML gerçekleri tahrib. "ML'i günün koşullarına, somut şartlara uygulamak" safsatası ile, devlet, parti, sınıf mücadelesi, sosyalist toplum konularındaki ML görüşlerin içerisini boşalttılar.

Uluslararası sosyalist hareketin tarihini kısaca anlatmaya çalıştığımız bu bölümde, hem yakında ilişkisi, hem de önemi bakımından bu husus üzerinde biraz durmak istiyoruz.

Meseleye, devlet ve parti konusundaki ML görüşü ortaya koyduk-

tan sonra bir açıklık getirmek daha kolay olacaktır.

Devlet, sınıfların ortaya çıkışı ile birlikte ortaya çıkmış ve sınıf mücadelesinin en önemli aracı olarak günümüze kadar süregelmiştir. Sınıflar ve sınıf mücadelesinin olmadığı, ilkel toplumda, maddi şartları olmadığı için olmayan devlet, gene mevcudiyetinin temel şartları (sınıflar vb.) ortadan kalktığına gene olmayacaktır. Doğrudan, günümüze kadar, devlet kimin elinde olmuşsa, o sınıf topluma egemen olmuştur. Ve devlet, her zaman bir-kaç sınıfın değil, yalnızca bir sınıfın diğer bir sınıf üzerindeki baskı aracı (Lenin) olmuştur. Doğrudan günümüze kadar (kölecilik, feodalizm ve kapitalizmde) hep sömürücü sınıfların elinde olan devlet, sosyalist toplumda, yeni egemen sınıfın, yani işçi sınıfının elindedir. Devrim, burjuva devletin parçalanması ve yerine işçi sınıfı devletinin kurulmasından başka bir şey değildir. İşçi sınıfı, sınıf mücadelesinin kanunlarına uyararak, burjuva devleti parçalamak zorunda olduğu gibi, yeni bir devlet kurarak, toplumdaki egemenliğini perçinlemek zorundadır. Çünkü devlet, ona, egemen olduğu bu yeni toplumda yıkılmış ama yok olmamış, burjuvaziye karşı, mücadelede gereklidir ve zorunludur. İşçi sınıfı, devleti olmaksızın sosyalizmi kuramaz ve geliştiremez.

Sosyalist devleti (ya da proletarya diktatörlüğünü) burjuva devletten ayıran temel fark, sınıfsal yapısıdır. Değişen tek şey budur. Devlet gene bir egemenlik aracıdır. Troçkistler, sosyalist devrimde, devletin ortadan bütünü ile ortadan kalkmasını, yani, parçalanan burjuva devletin yerine, proletarya devletinin geçirilmesine gerek olmadığını savunmuşlardı. Marksistler bunun milyonlarca emekçinin kanına mal olan devrimin daha o günden burjuvaziye teslim edilmesi demek olduğunu ve proletarya devleti olmaksızın, sosyalizmin inşa edilmesinin mümkün olmadığını savunmuşlardır. Marksistler, devlet olmaksızın hala devam eden sınıf mücadelesinin işçi sınıfı lehine sonuçlandırmanın mümkün olmadığını kısacası, sınıfları ortadan kaldırmanın mümkün olmadığını ortaya koymuşlardır.

Sınıf mücadelesinin, eskisinden farklı, ama daha şidetle devam ettiği sosyalist toplumda, burjuvaziye karşı mücadele etmenin temel aracı proletarya devletidir. Sonuç olarak, sınıflar ortadan kalkmadan, sınıf mücadelesi gitmeden devlet varlığını sürdürecektir.

Sosyalist toplumu, komünist toplumdan ayıran temel fark sosyalist toplumda sınıfların ve sınıf mücadelesinin varlığıdır. Bu böyle oldu-

www.partizanarsiv.net

ğu içindir ki, revizyonistler devlet konusundaki ML öğretiyi tahrif etmeden önce, bu temel gerçeği reddederler. Revizyonistler göre, sosyalist toplum örgütlendikten sonra, gelişmesi içerisinde, komünist topluma geçmeden de, sınıfların ortadan kalkacağını ve “sınıfsız sosyalist toplum”un olabileceğini savunmuşlardır. Revizyonistlere göre, “sınıfsız” bir toplumda da devlet olabilir revizyonistler bu durumda, devletin hala “işçi sınıfının devleti” olduğunu savunmanın, kendileri ile çok açık bir çelişki yaratacağını bildikleri için, mevcut devlet yeni bir isim icab etmişlerdir. “HALKIN DEVLETİ”!

Sınıf yok, ama devlet hala var!

O halde bu devlet bir sınıfın devleti olamaz, bu devlet herkesindir.

Bu revizyonistlere göre devletin, içerde sınıf mücadelesi bakımından gerekliliği kalmamıştır. Sadece “Sosyalist ülkeyi emperyalist saldırılara karşı koruyacaktır.”(!)

ML’ler bu revizyonist görüşlerin arkasında yatan gerçeği, isabetli bir şekilde tespit etmişlerdir. Revizyonistlerin bu görüşleri kuru bir çarpıtmadan ibaret değildir. Onlar, işçi sınıfı devletini, yeniden burjuva devlete dönüştürmüş olmalarının kılıfı olarak bu görüşleri savunmaktadır. Onlar, uluslararası tekelci burjuvazi ile aynı türküyü söylüyorlar. “Devlet herkesindir” Tekelci burjuvazinin (çok eskilerden diğer sömürücü sınıflarında) bunu iddia etmesinin gereğini anlıyorduk. Onlar, devletin, kendi egemenliklerinin, sömürü düzenlerinin temel koruyucusu olduğunu, (devletin “sınıflar üstü” bir varlık olduğunu savunurlarken, işte bu gerçeği) gizlemek istiyorlardı. Tekelci burjuvaziye göre, devlet herkes, her sınıf karşısında aynı konumdadır ve “ortak bir adalet” uygular. “Birini atıp ötekini tutmaz” vb.

Bütün bunlardan anlaşılmaktadır ki, öz itibarıyla revizyonistlerin savundukları ile, tekelci burjuvazinin savunup-söylediği arasında fark yoktur. “HALKIN DEVLETİ” teorisi, revizyonistlerin, SB’de işçi sınıfı devletinin değişen sınıfsal karakterini gizlemek maksadıyla piyasaya sürülmüştür. Onların görüşleri, bütün sosyalist toplum boyunca varlığını sürdürecektir olan, sınıflar ve devlet konularındaki ML’in öğretisinin, aynı şekline (Mesela “Halkın devletine”) bırakmaksızın ‘sönmesi’, yok olmasına ilişkin gerçeklerin terkedilmesine, ML’in sinsi bir saldırıya tabi tutulmasına dayanır.

Sosyalist toplumda devlet, yerini başka bir devlet şekline bırakmaz, söner ve yok olur, ML’in konuya ilişkin temel gerçeği budur. Aynı

www.partizanarsiv.net

şekilde devlet “Halkın”,(yani, bir kaç sınıfın birden) olamaz!

ÇKP’si, polemiklerde ve sonrasında, revizyonistlerin bu görüşünün gerçek mahiyetini kavrayarak, “Halkın devleti” teorisini teşhir ettiler. Aynı anlamda “halkın partisi” olarak sunulan revizyonist görüşüde teşhir ettiler.

Revizyonistler, proletaryanın devletinden sonra, partisini de “halkın” malı yaptılar. Onlara göre SBKP, sovyet proletaryasının değil, “bütün halkın partisi” idi. Revizyonistler, bu konudaki görüşlerini de, artık sınıfların yok olduğu yolundaki temel çarpıtmaya dayanıyorlardı. Sınıf yok, ama parti var! O halde, bir sınıfın menfaatlerinin savunulmasını örgütleyip, bu uğurda mücadeleyi sevk eden, yani bir sınıfın olmak zorunda olan bu örgütün gerçek yapısı milyonlarca emekçiden nasıl gizlenebilir?

Bu örgütün, “bütün halkın” olduğunu ileri sürerek!

Her iki konuda da gerçek, ÇKP’nin de ortaya koyduğu gibi, aslında partinin ve devletin hala varlığını sürdürüyor olması, sınıfların ve sınıf mücadelesinin varlığından ötürü idi. Ancak, gene açıktır ki, artık bu “halkın” olduğu ileri sürülen, devlet ve parti, “halkın” olmadığı gibi, sovyet proletaryasının da değildi...

Esas konumuz olmadığı için, üzerinde daha fazla durma gereğini duymadığımız, bu revizyonist görüşler, SB’nin, giderek,(sözde sosyalist geçinmeye devam etmekle birlikte) emperyalist bir ülke haline gelmesinin ideolojik zeminini hazırlamıştır. Bu sebeple, ÇKP ve diğer ML parti ve örgütler, daha o zamandan tehlikeye işaret etmişlerdir. Revizyonizmin sosyalizmi inşa etmesi düşünülemezdi. “Her politika istisnasız bir sınıfın damgasını taşıdığına” ve revizyonizmin de işçi sınıfının damgasını taşımadığına göre sosyalist devrimin sürdürülmesi bu şartlarda artık mümkün değildi. Zaman ML’leri doğruladı, revizyonistler SB’ni sosyal emperyalist bir ülke haline dönüştürdüler ve SB, süreç içerisinde, dünyamızın en büyük iki emperyalist gücünden biri oldu.

Revizyonistlerin ideolojik taarruzlarından biriside, Stalin’in reddedilmesi idi. Onlar, Stalin’in şahsında, ML’e saldırıyorlardı. Bu durumda, ML’ler onu ve onun şahsında ML’i savundular. ML’ler bütün saldırılara rağmen, Stalin’in ML’in büyük ustalarından birisi olduğunu ve revizyonizme karşı mücadelede, revizyonizme, çok ağır bir darbe vurmuş olmasından ötürü uğradığı saldırıların, onu daha da yücelttiğini ortaya koydular.

www.partizanarsiv.net

Olaylar devrimi sürdürmenin, devrimi yapmaktan daha zor olduğunu gösterdi. II. Emperyalist savaştan sonra doğan sosyalist kamp, çok zayıflamış, önce Yugoslavya, arkasından da SB ve Doğu Avrupa'daki diğer sosyalist ülkelerin, kapitalizm yoluna girmeleri sonucu, emperyalist sistem, güçlenmişti. Geri kalan bir takım sosyalist ülkelerdeki (Vietnam, Kore, Küba vb.) partilerinde hala revizyonist görüşler savunuyor olmaları söz konusu idi ki, bu hareketin geleceği bakımından yeni bir tehlikeye işaret ediyordu.

Uluslararası hareket, ÇKP'nin içinde çöreklenmiş revizyonistlerin partiyi ele geçirip, "üç dünya teorisi" adı altında piyasaya sürdükleri revizyonist görüşler ortaya çıkıncaya kadar, yeni bir ayrışma geçirmeydi. Aksine bu zaman zarfında, Çin Proleter Kültür Devrimini dalga dalga yayılan etkisi ile, bir çok ülkede, anti-revizyonist ML parti ve örgütler doğdu. ÇKP'si bu dönemde, harekete önderlik eden biricik parti olarak, revizyonizme karşı mücadelenin bayraktarlığını yaptı.

SB ve diğer sosyalist ülkelerin pratiklerinde görüldüğü gibi, burjuvazi sosyalizmi, cepheden saldırılarla değil, kaleyi içerden fethetme yolu ile tahrib ederek, ülkeyi yeniden kapitalizm yoluna sokuyordu. Çin'de de böyle oldu. Revizyonist Çin'i kapitalist bir ülke haline getirmenin ilk adımı olarak ÇKP'ni ele geçirdiler.

Uluslararası proleteryanın büyük öğretmeni Mao Zedung'un ölümünden cesaret alan revizyonistler, onun prestijinden de faydalanmak amacıyla "üç dünya teorisini" onun adıyla piyasaya sürdüler. Sözde bu teori Deng Siao Ping'in değil'de Mao Zedung'undu. Revizyonistler bu sahtekarlığın para edeceğini sanıyorlardı.

İşte "Proleter dünya devriminin stratejisi olarak" piyasaya sürülen "üç dünya teorisi" hareket içinde, çok hareketli tartışmalara yol açtı. Hareket III. Büyük bir bölünme ile karşı karşıya idi. Bu revizyonist teoriyi kabul edenler ve etmeyenler...

Yetmişli yıllarda yaşadığımız bu olay hatırlardadır ki, beklenen sonucu verdi. Bu kez AEP'nin önderliğini yaptığı ML'ler "üç dünya teorisi"ne karşı yoğun bir mücadele sürdürdüler. Kültür devriminin ve revizyonizme karşı mücadelenin en sıcak olduğu tarihi bir dönemde doğan partimiz, bu revizyonist teorinin gerçek yüzünü açığa çıkarmak için bütün gayreti ile uğraştı. Partimiz "üç dünya teorisi"ne "karşı mücadele ettiğini" ileri süren, bir kısım oportünist-revizyonist hareketin hâla, bu revizyonist teorinin, bir kısım görüşlerini savunuyor olması kar-

şısında, mücadeleyi bu hareketleri de kapsayacak şekilde genişletti. Ancak bu konuda meselenin büyüğü, AEP’inde, üç dünya teorisine karşı mücadele ettiğini savunurken, hala bu teorinin bazı yanlarını savunuyor olmasıydı. Fakat, özellikle vurgulamak gerekir ki, üç dünya teorisine karşı müadelede bazı hatalarına rağmen, AEP tayin edici bir rol oynamıştır. Partimizde içinde yer aldığı ML hareket, revizyonist üç dünya teorisinin gerçek karakterini açığa çıkarmış, teşhir etmiş ve daha fazla zararlı olmasına engel olmuştur.

Bu teori:

SB’de sosyalist devrimden sonra dünyanın “artık geri dönüşü olmayacak bir şekilde ikiye bölün”düğünü, ve artık günümüzde “iki dünya”nın var olduğunu inkar ediyor ve dünyanın üç’e bölündüğünü ileri sürüyordu. Revizyonistler bu noktadan hareketle;

I. Dünyayı “iki süper devlet”in oluşturduğunu ve bu iki süper devletin dışında kalan emperyalist ülkelerinde II. Dünyayı oluşturduğunu ve nihayet, sömürge ve yarı sömürgelerle, sosyalist ülkelerinde III. Dünyayı oluşturduğunu savunuyordu.

“Üç dünya”cı revizyonistlere göre, emperyalist sistem “iki süper devletten ibarettir. Ve dolayısıyla, diğer emperyalist kapitalist ülkeler” proleter dünya devriminin motoru “sayılan, sömürge, yarı-sömürge ve sosyalist ülkelerin” müttefikidir.

Yine Deng Siao-Ping ve adamlarının bu yeni iddialarına göre, emperyalizmin yarı-sömürgelerdeki uşakları, kısacası komprador burjuvazi, toprak ağalarının faşist diktatörlükleri de bu mücadelede yer alacaktır ve dolayısıyla “iki süper devlete” karşı mücadelede bu sınıfla “birleştirmek” gerekmektedir.

Bu revizyonist teoriye göre, bütün sömürge ve yarı-sömürgelerde, sınıf mücadelesini tatil etmek ve ‘iki süper devlete’ karşı mücadele etmek gerekir.

Ve sonuç olarak, bu teorinin asıl mucidi Deng Siao Ping ve adamlarına göre bu revizyonist teori Mao Zedung’a aittir.

Yukarıda öz olarak özetlediğimiz bu teori üzerinde, önemi dolayısıyla biraz durma yerinde olacaktır. Zira bu teori hareketin yakın tarihteki en büyük bölünmesine yol açmış, son derece sinsi bir teoridir.

SB’de, Ekim devriminin zaferinden sonra, artık sosyalizm bir devlet yapısı kazanmış, ML pratikle bütünleşmiş, SB’de sosyalizmin toplumsal ve ekonomik olarak örgütlenmesiyle birlikte sosyalist sistem

www.partizanarsiv.net

doğmuştur. Bu olay, aynı zamanda iki dünyanın, daha doğrusu, emperyalizmin dünyasının kaşısında sosyalizm dünyasının doğuşu demektir. Artık emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, dünya kesin olarak ikiye bölünmüştü. Bir yanda karşı-devrim, diğer yanda devrim! İşte ML'ler proleter dünya devriminin stratejisini bu temel gerçek üzerinde inşa ediyorlardı. Revizyonistler ise, sınıf ayrımı yapmaksızın, ülkeleri devrim ya da karşı-devrim safına oturtmalarının aksine ML'ler proleter dünya devriminin esas güçlerini; sosyalist ülkeler, uluslararası proletarya ve ezilen halkların oluşturduğunu ortaya koydular.

Marksist-Leninistler bu noktada; sınıf mücadelesini inkar eden "yeni kılıktaki" iki revizyonizmin, yıllanmış revizyonistlerle aynı şeyi savunduğunu ortaya koydular. Çünkü revizyonizm, daha öncede sözünü ettiğimiz gibi ML ile cilalanmış reformizmdir. Reformizm ise, işçi sınıfı saflarında, burjuvazinin satın aldığı bu tabaka olarak, SINIF BARIŞININ, yani işçi sınıfı ile burjuvazinin "barışını" savunan, işçi aristokrasisine dayanır. Bu kesimin sosyal devrim karşısındaki tavrı öz olarak, işçi sınıfını devrimde alkoymaktır.

SBKP'nin başına çöreklenen revizyonistler "barışın korunması" adı altında, emperyalist sisteme karşı mücadeleden, emekçileri, dünya proletaryasını vazgeçirmeye çalışıyordu. Onlara göre artık "savaşmak" yerine "yarışmak," "Barış içinde yaşamak" ve "barış içinde geçmek" gerekiyordu! Bütün bu görüşlerin, son tahlilde, devrimden vazgeçmek, burjuvazi ile, deyim yerinde ise "BARIŞMAK" anlamına geldiği açıktır. ÇKP'li revizyonistlerin de, savundukları öz itibarıyla budur. Ancak onlar görüşlerini, teşhir olmuş, eski kılıktaki ileri süremezlerdi. onlar, işçi sınıfını, ezilen halkları burjuvazi ile barışmaya çağırırken, yüzlerini yeni bir maske ile gizliyorlardı. Bu sebeple üç dünyacı revizyonistlere, "yeni kılıktaki" (modern revizyonizmin yeni bir şekilde)ki revizyonizm denmektedir.

Üç dünyacı revizyonistlerle, eskileri arasındaki fark laftadır.

Özünde, üç dünyacılar da, sınıf barışını savunmakta, Amerika ve Rusya dışında bütün alemleri "dost," "müttefik" görüp göstermektedir. "Proleter dünya devriminin motoru" sayılan 3.dünyadaki ülkelerde (sömürge, yarı-sömürge) karşı devrimci sınıf ve tabakalar, komprador burjuvazi ve toprak ağaları da "motor" sayılmakta ve devrimin yemini düşmanı sınıflar "dost" gösterilerek, "iki süper devlete karşı" bu sınıflarla (yani bu iki süper devletin sadık uşağı sınıflarla) "birleş-

me”miz gerekmektedir.

Üç dünyacı revizyonistler, bu konuda, eskilerinden bir adım daha ileri giderek, hiç olmazsa, eski revizyonistlerin “müttefik” saymadığı, II. Dünyayıda “müttefik” olarak göstermekte, emperyalistlerin bir bölümüne uşaklığı, ML cilası ile piyasaya sürmektedir.

ML’ler “üç dünyacı” revizyonistlere karşı mücadelede, revizyonistlerin bu teoriyi Mao Zedung’a maletmesi sahtekarlığında teşhir ederek, bizzat, bu revizyonist görüşleri, ML’e kopmaz bağlarla bağlı olan Mao Zedung’un görüşlerine dayanarak teşhir ettiler. Onlar, üç dünyacı revizyonizme karşı mücadelede, panzehir olarak Mao Zedung’un düşüncelerine sarıldılar. Çünkü Mao Zedung’un düşüncelerinin esasını, yarı—sömürge, sömürge ülkelerdeki, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesinin tahlil edilmesi, dost ve düşmanlarının tespiti, strateji ve taktiklerinin ortaya konulması oluşturmaktadır. Mao Zedung’un düşünceleri, ML’in evrensel gerçeğinin, yarı sömürge ve sömürge ülkelerin koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulanmasıdır. buna gör; üç dünyacı revizyonistlerin iddia ettiği aksine, yarı-sömürge ve sömürgelerdeki karşı-devrimci sınıf ve tabakaları “dünya devriminin motoru” saymak, onunla taban tabana bir zıtlık içine girmek, onu inkar etmektir. Mao Zedung, yarı-sömürgelerdeki emperyalizmin esas dayanağı komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfını, bu ülkelerde devrimin baş düşmanı olduğunu, bizatihi, bu ülkelerde devrimin, bu ülkelerdeki eğemen sınıfların iktidardan alaşağı edilmesi demek olduğunu, bu mücadelenin emperyalizme karşı mücadeleye kopmaz bağlarla bağlı olduğunu ortaya koymuş, bizzat Çin Devrimi pratiğinde bunu göstermiştir.

Mao Zedung emperyalizmi, bir sistem olarak ele almış ve onu “iki süper devletten” ibaret değil, bütün emperyalist ülkeleri (üç dünyanın II. dünyasını da) kapsayan, aynı şekilde sömürge ve yarı-sömürgelerdeki uşaklarını da içine alan geniş bir ekonomik—toplumsal sistem olduğunu ortaya koymuştur.

Mao Zedung, proleter dünya devriminin yolu olarak; revizyonist üç dünya teorisini yere (.....) tek tek ülkelerde emekçi sınıfların, karşı-devrimci sınıf ve tabakalara karşı mücadele etmesini savunmuştur. O, şöyle demektedir: “proleter dünya devrimi, kapitalist-emperyalist ülkelerin işçi sınıfının sömürge ve yarı-sömürgelerin, ezilen halklarının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini desteklemesi, sömürge ve

yarı-sömürgelerin ezilen halklarının da, kapitalist ülkelerin proletaryasını desteklemesi ile başarıya ulaşacaktır.”

Mao Zedung, üç dünyacı sahtekarların ileri sürdüklerinin aksine, dünyanın ikiye bölündüğünü ve bu sonuçla, devrim ve karşı devrim arasındaki mücadelenin dünyanın her köşesinde devam ettiğini, proleter dünya devriminin tek tek ülkelerdeki, emekçi sınıfların zaferi ile başarıya ulaşacağını ortaya koymuştur. O, “Bütün yarı-sömürge ve sömürge ülkelerle,” sosyalist ve “iki süper” devlet dışında kalan emperyalist ülkeler **BİRLEŞİN!** değil, “**BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ VE EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİN!**” sloganını, Çin devrimi pratiğinde yaratıcı bir şekilde hayata geçirmiştir. O’nun, üç dünyacı revizyonistlerle tek ve kesin cevabı, Çin devriminin zaferidir.

Üç dünyacı revizyonistlerin, özellikle, Mao Zedung’un ölümünden sonra piyasaya sürdükleri bu revizyonist teoriye karşı mücadelenin, bu teorinin bütün yanlarına karşı yürütülmesi başarıya ulaşacağına inanan partimiz, AEP’nin ve diğer bir çok parti ve örgütün, üç dünyanın temel tezlerinden birisi olan “iki süper devlet” tezine karşı çıkarak, bu iki en büyük emperyalist devleti, diğer emperyalistlerden ayıran, aralarında nitelik farkı varmış gibi bir anlayışa yol açan ve üç dünyacılarında hareket noktasını teşkil eden bu revizyonist görüşe karşı da mücadele etti. Partimiz; bu iki emperyalist gücün, ezilen halkların en büyük düşmanı olmakla birlikte, emperyalist sisteme karşı mücadelenin, bu iki devlete karşı mücadele ile sınırlanamıyacağı gibi, sakat bir “baş düşman” anlayışı ile, (ülkeler başka emperyalist ülkelerin sömürgesi veya yarı-sömürgesi olsalarda) emperyalizme karşı mücadelede, bütün ülkelerin “iki süper devleti” esas alması gerektiğini ileri süren oportünist görüşlerde karşı çıkarak, bu görüşün üç dünya teorisinin temel tezlerinden birisi olduğunu ortaya koydu.

Üç dünya teorisine “karşı” olduğunu ileri süren AEP ve diğer bir çok parti, örgütün, sonradan, işi Mao Zedung’un reddine vardırıldıklarını göreceğiz. Çin’de Deng Siao Ping ve adamları, Mao Zedung’un prestijinin arkasına sığınarak, eğemen kılmaya çalıştıkları, üç dünya teorisi, yeterince kökleştikten sonradır ki, çirkin yüzlerin cesaretle açığa vurdular. Onlar, SB’de Kuruşçev ve adamlarının yaptığı gibi, Mao Zedung’dan artık “onun da hataları olabilir” diye söz ettikten ve “**ONU TABULAŞTIRMAMAK GEREKİR**” gibi, doğru düşüncenin arkasına, kendilerini sakladıktan bir süre sonra, artık “**ONUNDA**

www.partizanarsiv.net

HATALARI OLMUŞTUR” demeye başladılar. Bu revizyonistler, bu durumda, hala, “üç dünya teorisinin Mao Zedung’a ait” olduğunu ileri sürmekte vazgeçtiler.

ÇKP içindeki ML’ler, daha başından, bu sahtekar duruma ve üç dünya teorisine karşı çıktılar. Ancak; ÇKP içinde, artık zor sarsılır bir yer eden revizyonistler, bir punduna getirerek, ML’leri tasfiye etmeyi başardılar. Zira onların önünde, Kuruşçv’in pratiği vardı. Kuruşçev ve adamları da partiyi ele geçirdikten sonra ML’leri “temizlemiş,” böylece devrimi yaratan, SBKP’si ML bir parti olmaktan çıktı.

Üç dünya teorisini reddeden ve Mao Zedung’un ML görüşlerini ve onun devamı olduğu ML’i savunan, içerinde Mao Zedung’un eşinin de bulunduğu, bir kısım ML’ler, tutuklanarak yargılanmışlardır. Bu yargılanmalar sırasında, özellikle Mao Zedung’un eşi, ML’i ve saldırıların hedefi Mao Zedung’u savunmaktan geri durmamış ve üç dünyacı revizyonistlerin komplolarını teşhir etmiştir.

Çin’de revizyonistler, üç dünya teorisini, (bir süre Mao Zedung’un arkasına sığınarak) partinin genel çizgisi haline getirdikten sonra, komponun ikinci evresine geçtiler. Mao Zedung’a karşı sinsi bir kampanya gerçekleştirdiler. Onlar, uzun süre Mao Zedung’un arkasına gizlenemeyeceklerini biliyorlardı. Biliyorlardı ki, onlar, hayat onları öyle bir noktaya getirecekti ki, o noktada açıkça, ML ile revizyonizm arasında bir tercih yapmak zorunda kalacaklar ve Mao Zedung’a yönelttikleri saldırı ortaya çıkacak ve teşhir olacaklar! Bundan ötürü revizyonistler, erken bir manevra ile, Mao Zedung’a yöneldiler. Artık, onun arkasına sığınmak ihtiyacı kalmamıştı.

Çin’de bütün bunlar olurken; Arnavutlukta Emek Partisi de yeni gelişmelere sahne oluyordu. AEP, çizgisindeki hataları, revizyonizme karşı mücadele içerisinde temizleyecek yerde, geliştiriyor, “üç dünya teorisine karşı mücadele perdesi” altında, yeni oportünist bir çizgi sistemleştiriyordu. Onlar, bunu 1978’de Arnavutluk’ta yapılan Bilimsel Konferansta açıkça ortaya koydular. (Hala bazı tezlerini muhafaza ediyor olmasına rağmen) üç dünya teorisinin teşhir olmasında olumlu bir rol oynayan AEP; gerek, eskiden beri mevcut olan (ancak, o zamana kadar, çizgisine hakim olamayan) oportünist görüşlerinin etkisi ve gerekse üç dünya teorisinin bütün tezlerine karşı çıkmayıp, bazı önemli tezlerinin savunuculuğunu sürdürmesi ve ayrıca, üç dünya teorisinin mucidlerinin geliştirdiği, “üç dünya teorisi Mao Zedung’a aittir” yollu

www.partizanarsiv.net

propagandanın da etkisiyle, sonuçta Mao Zedun'un proleter dünya devriminin beş öğretmeninden biri olmadığı gibi ML de olmadığını ileri sürdü.

Bu hareketin geneli bakımından yeni bir sayfa idi.

Yoğun bir tartışma başladı. Bir kısım parti ve gruplar, yeni esmeye başlayan bu rüzgara göre, derhal bel kırdılar. Onlar, rüzgarı başlatan AEP'ten daha hareketli, kaşları çatık bir saldırı geliştirdiler. Hareket yeni bir kavşağa gelip dayanmıştı. Mesele karşısında, bütün parti ve örgütler, karakterlerine, siyasi çizgilerine uygun tavırlar koydular. Oportünistler beklediği gibi, (zamanında en hızlı savunucusu kesildikleri) Mao Zedung'un en hızlı eleştiricileri oldu.

Mao Zedung'un bir öğretmen olmadığı gibi, ML'te olmadığını, hatta "revizyonist" olduğunu ileri süren oportünizmin en bağnaz savunucuları, başlattıkları saldırı sayesinde, emekçilerin bir bölümünü, kafasını karıştırmayı başardılar. Aslında onlar, öteden beri, bir yolunu bulup onu reddetmek niyetindeydiler. Ancak Mao Zedung'u reddetmek, belkide sonları olacağından, taki son yıllara kadar beklediler. Ne zaman ki, üç dünyacılar "Bu teori Mao Zedung'a aittir" diyerek, diğer oportünistlere bir hareket noktası sağladı, işte fırsatı ganimet bilen oportünistlerde, "doğrudur efendim, bu teori Deng ve adamlarının söylediği gibi Mao Zedung'undur" diyerek saldırıların başlatıldılar.

Oportünistler, Mao Zedung'u savunuyor görünerek, ama diğer yandan da revizyonist görüşler savunarak siyasi arenada kervan sürmenin zorluğunu yaşıyorlardı. Kitleler bilinçlendikçe, oportünistlerin, göründükleri gibi, onu savunmadıkları ortaya çıkıyordu. "Hızlı savunucu" geçinmelerinin sebebi de, onun düşünceleri ile, açık bir zıtlık içinde olan oportünizmlerini gizlemektir! Bereket versin ki, Deng onların imdadına yetişti ve onları "büyük" bir sıkıntıdan kurtardı!

Oportünistler, açıkça sınıf barışını savunması ve revizyonist karakterinin açıkça ortada olması nedeniyle, üç dünya teorisinin reddi ile, Mao Zedung'un reddini birleştirerek, işlerinin böylece daha kolay olacağını düşündüler. Üç dünya teorisinin (kendilerinin savunduğu tezleri dışında kalan) bazı tezlerinin revizyonist olduğunu kolayca, ortaya koyduktan sonra, geriye sadece "bu teorinin Mao Zedung'a ait" olduğunu ileri sürmek kalıyordu. Revizyonistler tamı tamamına böyle yaptılar.

Dün, herkesten, daha keskin görünerek, sözümona

“savundukları” Mao Zedung’u bugün bir çırpıda, neden reddettiklerini soran Marksist-Leninistlere bu oportünistler şöyle cevap verdiler:“BİZ ZATEN SAVUNMUYORDUK(!)”

İşte gerçek ancak böyle itiraf edilmiş oldu! Gerçekte, onlar zamanında Marksist-Leninistlercede, yüzlerine söylenmiş olduğu gibi, Mao Zedung’u savunmuyorlardı. Sadece savunuyor görünmekten vazgeçtiler!

AEP’nin başını çektiği, bütün ülkelerdeki günümüzün en yeni oportünist güruhu, bugün hala, aynı mevziden bizi topa tutmaya devam ediyor. Nafile. Artık bu kalede gedik açmak mümkün değil!...

Deng Siao-Ping’in, Türkiye’deki adamları, bu taze kanla; ülkede ne kadar mücadele kaçkını, tüketmiş ve ne kadar bir yolunu bulup kaçmak isteyen burjuva unsurlar varsa, büyük çoğunluğunu topladı. Aydınlık, devrimle karşı-devrim arasındaki çizginin, karşı-devrim safındaki ilk basamağı oldu. Şüphesiz, devrimin safını terketmek isteyenler ona gittiler!..

Üç dünya teorisinin yarattığı kargaşa ortamı, öteden beri, bulanık suda balık avlayarak geçinen oportünistlere, Mao Zedung’u reddetmek için elverişli bir ortam yarattı. Bütün oportünistler, bir zaman, kendi aralarında pay edemedikleri Mao Zedung’a, şimdi de saldırmada yarış ediyorlardı. Ülkemizin bütün oportünistleri, Mao Zedung’un reddinden sonra, Uluslararası Sosyalist hareketin önderliğine oynayan ve kendini hareketin merkezi sayan AEP’nin gözüne girmek için, birbirlerini sollamaya çalıştılar. Onlar, kim daha çok ileri giderse, oportünizm cephesinde, daha muteber bir yere sahip olacaktır düşüncesiyle, çok gayret sarfettiler. Nitekim öyle oldu.

Bir kez daha oportünizmin ilkesizliği, ikiyüzlülüğü ortaya çıktı.

Bu mesele karşısında, gerek dünyada, gerekse ülkemizde, “orta yol” muğlak ve kayıtsız bir tavır takındı. Onlar revizyonist görüşler savunuyor olmalarına rağmen, eskiden, diğerleri gibi “hızlı” Mao Zedung savunuculuğu yapmıyorlardı. Bu nedenle, eski tutumlarını sürdürdüler. Onlar saldırılar karşısında Mao Zedung’u savunmadıkları gibi, ona yönelik “yeni” bir eleştiride geliştirmediler.

Revizyonizmle, Marksizm-leninizm arasındaki tarihi mücadeleden, “ortada” bir çizgi tutturan bu revizyonistlerin dışında, birde, salt Mao Zedung’un savunulması, ya da reddedilmesi konusunda, “ortada” bir çizgi izleyen hareketler vardır ki, bunlar, eskiden

ÖĞRETMEN kabul ettikleri Mao Zedung'un, (dünyada estirilen oportünizm rüzgarının ve çizgilerindeki oportünist hataların da etkisiyle) artık "önemli hataları olan" bir "Marksist-Leninist" olduğunu ileri sürdüler. Hatta bazıları dahada ileri giderek "Fi tarihine kadar ML." ondan sonra da "revizyonist" olduğunu savundular. Bu tutumun sahipleri, Partimiz içindeki bir kısım oportünistten de destek gördüler. Partimizin içinde, yüzlerini gizleyerek, ML geçinen bir kısım oportünist, fırsatı ganimet bilerek tabanları yağladı. Bu oportünistler, Mao Zedung'u birden ve açıkça reddetmenin güçlüğü karşısında, meselenin esasını bilahare çözmek üzere, şimdilik onun "öğretmen olmadığını" ve önemli ilkesel hataları olan bir ML olduğunu ileri sürmekte yetindiler.

Bütün revizyonistler, işi gürültüye getirmenin yararlı olacağı düşüncesiyle, üç dünya teorisini vesile ederek, Mao Zedung'a yönelttikleri saldırılarına ikinci bir perde eklediler. "Stalin savunuculuğu"! Stalin Yılı'nın ilanından sonra, kitlelerin dikkati böyle doğru-gerekli bir noktaya çekilerek, Mao Zedung, Stalin'in karşısına oturtulmaya çalışıldı.

Bu olay, oportünistlerin, işlerinde hayli uzmanlaştığını da göstermesi bakımından önemlidir. Aslında onlar, Mao Zedung'un reddedilmesinin, aynı zamanda, Stalin'in reddi demek olduğunu bildikleri için, bu gerçeğin Marksist-Leninistlerce açığa çıkarılmasının telaşı içinde, "Stalin savunuculuğunu" başlattılar. Bizlerce bilinmektedir ki, onlar, açıkça reddettiklerini ilan etmeden önce, Mao Zedung'u ne ölçüde savunuyorlardıysa, Stalin'i de aynı anlam ve ölçüde savunmaktadırlar. Bu nedenle partimiz, oportünistlerin bu yeni manevrasını da teşhir etmek durumunda kalmıştır.

Son yıllardaki olaylar, partimizin ve diğer Marksist-Leninist partilerin ideolojik alandaki görevlerini artırdı. Bu bilinçle partimiz, üç dünya teorisine karşı başlattığı mücadeleyi,

—Bu teoriyi sözde reddedenleri,

—Üç dünya teorisinin Mao Zedung'a ait olduğunu iddia ederek üç dünya teorisinin reddini, Mao Zedung'un reddine vardırırları,

—Ve, Mao Zedung'u istismar edenleri kapsayacak şekilde genişletti. Partimiz bu mücadele içinde, içine sızmış oportünistleride temizledi. Böylece bu mücadeleden güçlenmiş olarak çıktı.

Bu noktada, saldırıların hala sürüyor olması nedeniyle, partimizin Mao Zedung'u neden savunduğunu ana hatlarıyla ortaya koymakta yarar vardır. www.savunmaktaki hakligimiz.arxiv.böyle.net

Partimiz taki kuruluşundan beri özü hiç bir zaman değişmeyen programı çerçevesinde, Mao Zedung'u her zaman oportünistlerin aksine, gerçek anlamda savunmuştur. Partimiz, Mao Zedung'un, ML'den koparılamayacak düşüncelerinin, yarı-feodal, yarı-sömürge ülkemiz için taşıdığı önemi kavradığında, oportünistlerin saldırı hedefi olacağını başından beri bekliyor ve her fırsatta, savunuyor görünmelerini teşhir ediyordu. Kısacası "Mao Zedung'u savunmak" (onu bir zaman sözde savunanların, şimdi onu açıkça reddetmeleri sonucu ortaya çıkmış) "yeni" bir görev değildi. Partimiz bu saldırı başladığında, onu "red" ya da "kabul" diye bir tercih yapma darumunda değildi. Çünkü, partimiz bu tercihi, başından ta kuruluşunda yapmıştı...

Bütün diğer oportünistler gibi, ülkemizdekiler de kurulduktan, hareket olduktan sonra birçok kere görüş değiştirmişler, hareket içerisindeki oportünistlerin estirdiği rüzgara göre, şu veya bu yönde, yeni çizgilere sarılmışlardır. Onlar, etkileyebildikleri devrimcileri, böyle rüzgarların heyecanı ve gürültüsü içinde, elde tutmaya özen gösteriyorlar. "Üç dünyanın reddi" ya da "Mao Zedung'un reddi", olmazsa "Stalin yılı" gibi gösterişli tavırlarla, etkileyebildikleri devrimcilerin dikkatlerini celbediyorlar. Onlar, Marksist-Leninistlerin çabasıyla, ya da hayatın zorlamasıyla bir noktada, yeni çizgiler saptamak zorunda kaldıklarında, hep böyle davranırlar. Onlara göre yenilik, canlılık getirir ve böylece gına gelenler bu yeni mesele ile oyalanırlar. Ta ki bir başkası çıkıncaya kadar.

Oportünistler, üç dünya teorisi ve Mao Zedung'un reddi gibi konulardan bu anlamda da faydalandılar.

Partimiz bu oportünistlerin sık sık başvurdukları bu sahte tutumlara gerek duymaz. O her meselede, doğruyu savunmayı kendine prensip edinmiştir. Çünkü O; devrimin ancak böyle başarılabilceğinin bilincindedir. Ancak devrim yapmak istemedikleri halde devrimci geçineler, devrimi kendi sınıf menfaatlerine basamak yapmak isteyen küçük burjuvalar Marksist-Leninist olmadıkları halde, öyle geçinir, iki yüzlülük yaparlar. Sahte tutumlara onların ihtiyacı vardır. Çünkü onlar, küçük burjuvazinin sınıf çıkarlarını işçi sınıfının sınıf çıkarlarıyla ortak göstermeye çalışıyorlar. Onlar küçük burjuvazinin ideolojisini, Marksizm-Leninizm diye yutturmaya çalışıyorlar. Onların içinde bulunduğu güçlüğü anlıyoruz. Onların siyaset sahnesinde böyle kucaktan kucağa oturmalarının sebebi anlıyoruz!... Kim ki onların durumunda

olsaydı doğrusu bunları yapmak zorundaydı.

Oportünistler eğer bunu yapmasalardı, devrimci mücadele yükselcek ve Mao Zedung'un düşünceleri, geniş kitlelere yayıldıkça, sınıf menfaatleri güme gidecekti. Onlar bunun telaşı ile, bir an önce meseleyi "hal"letmeye ve milleti Mao Zedung'un "zehirli fikirlerinden" uzak tutkalla çalıştılar.

Bütün ülkelerde, emekçi sınıfların sevgisini ve güvenini kazanmış, Marksizme-Leninizme önmlü katkılarda bulunmuş Çin Devrimi'ni zaferden zafere götürmüş, revizyonizme karşı en büyük ideolojik savaşımı başarıyla yürütmüş, proleter dünya devriminin bu büyük öğretmene yönelen saldırıları göğüslemek, onun takipçilerinin, Marksizm-Leninizm savunucularının görevidir. Bu nedenle, ülkemizde ve diğer bir çok ülkede Marksist-Leninist parti ve örgütler (ŞDKP, ADKP, ÇKP-ML) ona yönelen saldırıları göğüslediler.

Revizyonistlerin, Mao Zedung'u Marksizm-Leninizm ideolojisinden koparma ve onun "düşüncelerini" revizyonist olarak nitelendirme çabalarına karşı mücadele ederek, onun düşüncelerinin,

—Bir çok alanda, Marksizme-Leninizme katkı olduğunu ve

—Esas itibarıyla, Marksizm—Leninizm ideolojisinin yarı-sömürge, yarı-feodal Çin koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulanması ve çıkarılan derslerin özetlenmesi olduğunu vurguladılar.

Partimiz, ülkemizin sosyal ve iktisadi yapısı sebebiyle çok önem taşıyan bu dersleri haklı olarak programına yansıtmiş ve bu dersleri gözönüne almak mecburiyetini her vesile ile kavratmak istemiştir. Ülkemizin oportünistleri ise tam da bu yakın ilişkisinden dolayı, Mao Zedung'a saldırmışlardır.

Partimiz ve diğer Marksist-Leninistlerin Mao Zedung'u savunması kuru bir sempati, bir hayranlık olayı değildir. Partimize göre, Mao Zedung'u büyük yapan, düşünceleri ve pratiğidir. Bu nedenle partimizin Mao Zedung'u savunması, aslında onun fikirlerini savunmasıdır.

Yeni çarları, ülkemizdeki adamları, bir zaman, bizi ve Mao Zedung'u savunuyor görünen oportünistleri "MAOCU" diye nitelendiriyor ve kendileri de, ("Stalinci" geçinemeyeceklerine göre) Leninci geçiniyorlardı. Etrafımıza baktığımızda, şimdi, bizden başka "MAOCU" kalmamış. Şimdi hep bir ağızdan, bizim "MAOCU" olduğumuz türküsünü söylüyorlar. Varsın söylesinler, biz sadece "MAOCU" değil, aynı zamanda Marks'ci, Engels'ci, Lenin'ci ve Sta-

lin'ciyiz!... Bu türküyü, (bizim "MAOCU" olduğumuz türküsünü) söyleyenlerin solukları tükenir. Çünkü "MAOCU"luk para etmediğine göre, oportünistlerin, bugünkü "Stalinci"liğide para etmeyecektir. Çünkü öyle bir gün gelecek ki, emekçiler, Stalin'i savunmanın, aynı zamanda Mao Zedung'u savunmak olduğunu anlayacaklar ve oportünistlere bu meydanda (belki de) bütünüyle ekmek kalmayacaktır!...

Mao Zedung: Marksizmin-Leninizmin evrensel gerçeğini, yarı-feodal, sömürge ve yarı-sömürge ülkelerin koşullarına yaratıcı bir şekilde uygulamıştır. Böylece O, bu ülkelerde devrimi yapmanın ve sürdürmenin, teorisini, Lenin ve Stalin'in koyduğu temel üzerinde kurmuştur.

O, materyalist felsefenin bakış açısından hareketle ve diyalektik yöntemin yardımıyla, yarı-sömürge ve sömürgelerin, sosyal ve iktisadi koşullarını inceleyerek, emperyalizmin, kapitalizmin gelişerek hakim iktisadi biçim halini alamadığı bu ülkelerde, komprador kapitalizmi geliştirdiğini,

Komprador kapitalizmin, feodalizmin gözeneklerinde yetişen, onunla uzlaşan ve varlığı feodalizmin varlığına bağlı olan, tamamen gerici bir iktisadi karakter taşıdığı için, feodalizmi hiç bir zaman tasfiye etmediğini,

Emperyalizmin, girdiği ülkelerde, feodalizmi muhafaza etmeyi esas aldığını, çünkü bu ülkelerde, emperyalizmin varlığının bu geri iktisadi ilişkilere bağlı olduğunu,

Sömürünün ön koşullarını yaratmak ve ucuz iş gücünü yerinde sömürmek için bazı faaliyetlerin, sömürünün alt yapısını oluşturduğunu, bunların, feodalizmde çözümlere yol açmada, emperyalizmin oynadığı esas rolün, feodalizmi muhafaza etmek olduğunu,

Bu ülkelerde kapitalist üretim ilişkileri ile feodal üretim ilişkilerinin yanyana-içiçe mevcut olduklarını, ülkenin iktisadi yapısının yarı-feodal karakterinden işte (.....) ayak üzerinde durduğunu,

Emperyalizmin baskısı altında ezilen, güçsüz milli kapitalizmin varlığını sürdürse de, feodalizmi tasfiye edemediğini, milli burjuvazinin, emperyalizme ve feodalizme KARŞI OLMAK zorunda kaldığını, ancak, gelişmesi önündeki bu iki engeli temizleyecek gücü bulamadığını,

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağından önce olduğu gibi, yarı-feodal ülkelerde, demokratik devrimin, artık eski burjuva devrimlerinden farklı olduğunu,

www.partizanarsiv.net

Demokratik devrimin, emperyalizm ve proleter devrimleri çağın-
dan önce olduğu gibi, özünün hala toprak devrimi olduğunu ve genel
anlamda, feodalizmin tasfiyesine yöneldiğini,

(.....) burjuvazinin önderliğinde değil, işçi sınıfının önderliğinde
başarıya ulaşacağını, feodalizmin tasfiyesini, sınıf menfaatlerine uy-
gun bulan milli burjuvazinin sol kanadının işçi sınıfının önderliğindeki,
Halkın Birleşik Cephesi içinde yer alacağını,

İşçi sınıfının bu devrime önderliğini, KP aracılığıyla yapacağını ve
bundan başka, Halk Ordusu ve Halkın Birleşik Cephesinin, devrimde
halkın zorunlu üç silahını meydana getirdiğini,

Demokratik Halk Devriminde, Halkın Birleşik Cephesinin önder-
liğinin işçi sınıfının yapacağını ve zaten devrimin öncü gücünün işçi
sınıfı, temel gücünün ise köylülük olduğunu, cephenin işçi-köylü temel
ittifakı üzerinde kurulacağını, köylülük dışındaki küçük burjuvazinin
ve milli burjuvazinin sol kanadının bu cepheye yer alacağını, ancak mil-
li devrimde cephenin sınıfsal yapısının değişebileceğini, emperyalist işgal
halinde, işgale karşı çıkan, başka emperyalistlere bağlı komprador-
larında cephe içinde yer alabileceğini,

Demokratik Halk Devriminin, proleter sosyalist devrimlerinin
müttefiki ve proleter dünya devriminin unsuru olduğunu,

Demokratik Halk Devriminin, geniş halk yığınları ile feodalizm
arasındaki çelişmeyi çözeceğini,

Yarı-feodal, sömürge ve yarı-sömürgelerde, feodalizme karşı mü-
cadele ile emperyalizme karşı mücadelenin birbirine kopmaz bağlarla
bağlı olduğunu, bu sebeple milli devrimin, demokratik bir yan, demok-
ratik devrimin de milli bir yan taşıyacağını, bu ülkelerde genel olarak
gündemde olan devrim aşamasının Milli Demokratik Devrim olduğu-
nu,

Emperyalist işgal dönemlerinde, milli çelişmenin baş çelişme hali-
ne gelmesi sebebiyle, milli devrimin ön plana çıktığını, demokratik dev-
riminde buna bağlı olarak gelişeceğini, diğer zamanlarda, genel olarak
demokratik devrimin ön planda olduğunu ve milli devriminde, demok-
ratik devrime bağlı olarak gelişeceğini,

Milli Demokratik Devrimin (başka bir deyişle Demokratik Halk
Devriminin) emperyalizm ve feodalizm ile, geniş halk yığınları arasın-
daki çelişmeyi çözeceğini, bu çelişmenin sürecin temel çelişmesi olduğu-
nu,

Demokratik Halk Devriminin, kapitalist ülkelerde olduğu gibi, toplu ayaklanma ile değil, Halk Savaşı ile, burjuva devletin parça parça yıkılarak, yerine Kızıl Siyasi İktidarların kurulması ve giderek ülke çapında iktidarın ele geçirilmesi ile mümkün olacağını,

Demokratik Halk Devriminin, yalnızca işçi sınıfı önderliği altında sürdürülerek sosyalizme vardırılabilceğini,

Demokratik Halk Devriminden sonra iktidarın halka ait olacağını, ve demokratik halk iktidarının işçi sınıfının kontrol ve ağırlığındaki, bütün halk sınıf ve tabakalarının iktidarı olduğunu,

İşçi sınıfının, Demokratik Halk Devriminden sonra, sosyalizmin ön koşullarını yaratarak, demokratik devrimi, sosyalist devrimle sürdüreceğini, bu sürecin, aynı zamanda halk diktatörlüğünün yerini, işçi sınıfı diktatörlüğüne bıraktığı süreç olacağını,

Halk iktidarının özü itibarıyla, burjuva değil, proleter devlet biçimine tekabül ettiğini,

İşçi sınıfının kendi inisiyatifinde, sosyalizmin maddi şartlarını yaratmak amacıyla kontrollü olarak, bir nispette kapitalizmin gelişmesine izin vermesinin, bu devletin karakteri ile çelişmeyeceğini,

Halk iktidarının, Demokratik Halk Devrimine katılan, onu destekleyen halk sınıf ve tabakalarının menfaatlerini, proletaryanın menfaatlerine denk düştüğü sürece gözetin, ancak ESAS OLARAK, işçi sınıfının menfaatlerini temel alan bir iktidar biçimi olduğunu.

İşçi sınıfının, Demokratik Halk Devriminden sonra, kontrolü elinden kaçırmaması halinde, küçük veya milli burjuvazinin iktidarı ele geçirebileceğini, bu durumda, devrimin sekteye uğrayarak, daha o zamandan kapitalizm yoluna gireceğini,

Ayrıca,

Halk Savaşının “Halkın savaşı” olarak anlaşılması gerektiğini, Halk Savaşının, yarı-feodal, somürge ve yarı-sömürgelerde devrimin stratejisi olduğunu, bu stratejisinin genel olarak üç aşamalı (stratejik savunma, stratejik denge, stratejik saldırı) olarak gelişeceğini,

Kızıl Siyasi İktidarların, Halk Savaşı stratejisinin kopmaz bir parçası olarak, gene yarı-feodal koşullarda mümkün olacağını ve sonuçta kurulabilmesi için bazı ön koşulların gerekli olduğunu, bu koşulların: Mücadeleye önderlik edecek KP'nin ve KP'nin politikasını, emekçi sınıfların ‘ZOR’unu icra ederek hayata uygulayan bir Halk Ordusunun, ayrıca, beslenme için yeterli ekonomik koşulların, kitle teme-

www.partizanarsiv.net

linin ve savaşımaya elverişli arazinin varlığından ibaret olduğunu,

Devrimci durumun bu ülkelerde sürekli mevcut olduğunu, aynı şekilde “Beyaz rejimin” sürekli dalaşma, (bazı da savaşlar) içinde olduğunu, bu nedenle Kızıl Siyasi İktidarlar için bu koşulların zaten mevcut olduğunu, ortaya koymuştur.

Bütün bunlardan başka O:

Her sürece damgasını vuran bir çelişmenin mevcut olduğunu, bu çelişmeninde TEMEL ÇELİŞME olarak sürecin başından sonuna kadar mevcut olduğunu ve süreçle birlikte çözülerek, ortadan kalktığını, TEMEL ÇELİŞMENİN, birçok çelişmeyi ihtiva ettiğini ve dolayısıyla, temel çelişmenin yansımaları olan bu, birçok çelişmeden bazılarının önemi itibarıyla BAŞLICA ÇELİŞMELER durumunda olduğunu, bu çelişmelerin, sürecin sonunda çözüldüklerini,

Genel süreç içerisinde, bazı BAŞLICA niteliğindeki çelişmelerin, dönem dönem öne çıkarak BAŞ ÇELİŞME durumuna geldiğini ve adeta bir yumağın ilmiğini oluşturduğunu ve diğer çelişmelerin çözümünü kendine bağladığını,

Her çelişmenin iki kutbu olması sebebiyle, bir süreçteki baş çelişmeninde doğal olarak iki kutbu olduğunu, devrimde, baş çelişmenin düşman kutbunda yer alan hakim gücün BAŞ DÜŞMAN olarak öne çıktığını, dolayısıyla, devrim güçlerinin, “MIZRAĞIN SİVRI UCUNU” baş düşmana yöneltmesi gerektiğini,

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının, yarı-feodal ve yarı-sömürge ülkelerde, emperyalizmin temel dayanağı olduğunu, dolayısıyla bu sınıflara karşı mücadelenin, aynı zamanda emperyalizme karşı mücadele olduğunu,

Ayrıca, farklı çelişmelerin, farklı yöntemlerle çözüleceğini, bundan ötürü, feodalizmle halk arasındaki çelişmenin demokratik devrimle, emperyalizm ile halk arasındaki çelişmenin ise milli devrimle, burjuvazi ile işi sınıfı arasındaki mücadelenin ise sosyalist devrimle çözüme ulaşacağını,

Temel de uzlaşmaz çelişmelerin ZOR unsuru ile çözüleceğini, bunun esas itibarıyla halk ile halk düşmanı sınıflar arasındaki çelişmelerden meydana geldiğini, halk sınıf ve tabakalarının, kendi aralarındaki çelişmeler uzlaşmaz olmadığından, çözümünde barışçıl olacağını,

Bir dönem uzlaşır olan bir çelişmenin, farklı koşullarda uzlaşmaz bir çelişmeye dönüşebileceğini, mesela, milli burjuvazinin sol ka-

nadının, Demokratik Devrimde devrimin safında yer aldığını ve işçi sınıfı ile arasındaki çelişmenin uzlaşır olduğunu, ancak, farklı koşullarda, sosyalist devrim aşamasında, devrimin karşısında yer aldığı için, çelişmenin de uzlaşmaz hale geldiğini,

Aynı şekilde, bunun tersinde mümkün olduğunu, yani Demokratik Devrim aşamasında uzlaşmaz olan bir çelişmenin bazı koşullarda uzlaşır duruma geleceğini, mesela, işgal şartlarında, işgalci emperyalistlere karşı tavır alan, diğer emperyalistlere bağlı kompradorlarla, diğer halk sınıf ve tabakaları arasındaki çelişmenin geçici olarak uzlaşır niteliğe dönüşeceğini,

Demokratik Halk İktidarı şartlarında, güç ve kontrolü elinde bulunduran işçi sınıfının, koşullara göre; sosyalist devrim karşısındaki tavrına göre, milli burjuvaziye, toplu olarak birden imha etmesinin gerekemeyebileceğini, bu sınıfın işçi sınıfının ZOR'u ile biçimlendirilebileceğini ve böylece, sosyalist devrim önünde engel olmaktan çıkarılacağını, bu sınıfın emeği ile geçinmeye mahkum edilerek etkisiz hale getirileceğini, ancak, her an hortlamak istedikleri göz önüne alınarak, bu sınıfa karşı uyanık olmak gerektiğini, sosyalist devrimin önünde teşkil ettiği engel bu yolla kaldırılmadığı takdirde, ZOR'u devreye sokarak yok edilmeleri gerektiğini,

Devrimde işçi sınıfının en yakın ve güvenilir müttefikinin, yoksul köylülük olduğunu ve iktidarın tüfekten çıkacağını savunmuştur.

O, revizyonizmin saldırıları karşısında Stalin'i bazı hataları olsa bile, bir öğretmen olarak savunmuş, takipçisi olmuştur. O, "tarihte hiç bir devlet adamının, Stalin'in omuzladığı kadar ağır görevleri omuzlama" olduğunu, bu güçlüğe rağmen, Stalin'in görevlerini başarıyla yerine getirdiğini, onu eleştirenlerin, reddedenlerin kapitalizm yolunu izleyen revizyonistler olduğunu ortaya koymuştur.

O, Çin'de kapitalizmi geri getirmek isteyenlere karşı sürekli mücadele etmiş Kültür Devrimi ile, burjuva düşüncesine, ahlak ve hayat tarzına ağır bir darbe indirmiştir. O, yaşadığı dönemde, çağdaşı bütün Marksist-Leninistler içinde, Marksizm-Leninizm bayrağını en yükseğe kaldırmıştır.

İşte, O'nun "revizyonist" olduğunu ileri sürenlerin görmedikleri veya görmek istemedikleri bunlardır. Hayatının Lio Şao-Şi, Lin Piao vb. bütün revizyonistlere karşı mücadele ile geçiren Mao Zedung'un, Marksizm-Leninizm'den koparılamıyacak düşünceleri bunlardır. Par-

www.partizanaisiv.net

timizde, onu sadece bu sebepten ötürü savunmaya devam edecektir!...

İşte bütün bunlardan hareketle, uluslararası Marksist-Leninist hareket, bir kere ML olmanın ön koşulu olarak, günümüz açısından Mao Zedung'u savunmak zorundadır.

Hareketin bugünkü durumu bakımından söylememiz gerekenler şunlardır:

Uluslararası Marksist-Leninist hareket, Komüntern'den sonra, (Komüntern çapında bile olsa) merkezi bir örgüte kavuşmamıştır. Bugün yeniden merkezi bir örgüt yaratmak görevi bu hareketin önüne konulduğunda ve Komüntern'in dağılışı sebepleri gözönüne alındığında, bu örgüt, Komüntern'den daha yetenekli ve güçlü olmak zorundadır.

Hareketin önünde çok zengin tecrübeler vardır ve genel çizginin (bu nedenle) geliştirilebilmesi mümkün ve zorunludur. 63 polemikleri, Uluslararası Komünist Hareketin genel çizgisini de içerdiğinden ve harekete genel çizgi olabilecek yeterlilikte olduğundan, bugün uluslararası düzeyde toparlanmak durumunda olan harekete başlangıç noktası oluşturabilir. Bu temel üzerinde çizgi aşağıdaki hususları da içerecek şekilde geliştirilmelidir.

—SB'de ve diğer eski sosyalist ülkelerde, KP'lerinin, revizyonistlerce ele geçirilmeleri sonucu başlayan kapitalizmin gelişmesi, günümüzde artık tamamlanmıştır.

—Sosyalist Kamp'ın mevcut olduğu dönemde, sosyalist kamp ile, emperyalist kamp arasındaki çelişme, günümüzde nitelik değiştirerek iki emperyalist kamp arasındaki çelişmeye dönüşmüştür.

—Tarihi orta yolcular (Vietnam, Küba vb.) sınıfsal karakterlerinden ötürü, sosyalizmi inşa edemedikleri gibi, ülkelerindeki mevcut ekonomiyi bile ayakta tutamamış ve tek başlarına YOL'larına devam etme cesareti gösteremeyerek günümüzde sosyal emperyalistlerin nüfuz alanına girmişlerdir.

—Çin, ÇKP'yi ele geçiren üç dünyacı revizyonistlerin attığı ideolojik temel üzerinde kapitalizm yoluna girmiştir.

—Mao Zedung'un reddi ile birlikte, AEP'nin çizgisine oportünizm hakim hale geldiği için Arnavutlukta kapitalizm yoluna artık girmiş durumdadır.

—Bu koşullarda bir sosyalist kamptan söz edilemez.

—GÜNÜMÜZDE;

—Devrimi sürdürmenin, devrimi yapmaktan daha zor bir görev

olduğu ortaya çıkmıştır. Uluslararası Marksist-Leninist hareket (son kalede de açılan gedikten sonra) dünya çapında ağır bir yenilgi almıştır.

—Yaklaşık, bir asırlık mücadele, devrimi, artık kesinlikle başarıya ulaştırmanın, devrimi sürdürebilmenin teorisini, (öğretmenlerin koyduğu temel üzerinde) en geniş anlamda kuracak materyalleri içermektedir. Bu yüzyıllık hareketin tecrübelerinin özetlenmesi günümüzde hareketin genel çizgisinin en önemli yanı olacaktır.

—Bir kısım oportünistler, bu sonuçla, Troçki'nin kehanetinin doğrulandığını ileri sürebilecektir. Koşullar, Troçkizmi güçlendirmeye elverişli bir hal almış, Marksist-Leninistlerin görevleri zorlaşmıştır.

—Marksist-Leninistler bu cephede genel yenilginin, Marksizmin-Leninizmin yanlışlığından değil, onun terk edilerek, uzaklaşmasından kaynaklandığını, sosyalist ülke partilerinin, Marksizm-Leninizmi terk etmeleri halinde, ülkelerde sosyalizmin inşasının durduğunu ve gidecek kapitalizmin geliştiğini, diğer parti ve örgütlerinde devrimi daha başından başaramayıp, sömürücü sınıfların iktidarını deviremediklerini bu tecrübelerin ışığında ortaya koymak zorundadır.

—İncelendiğinde, SB'de ve diğer (Doğu Avrupa'deki) sosyalist ülkelerde geriye dönüşün, Kuruşçev ve adamlarının, 1957-60 Deklarasyonunda ortaya koydukları, her alanda "BARIŞ" tezleri ile başladığını,

—Tarihi orta yol'un, başından beri oportünist bir çizgi izleyerek, hiç bir zaman sosyalizmin kurulması bakımından gelecek vaatmediği gibi, sonuçta da SB'nin nüfuz alanına girerek, kapitalizm yolunu seçtiğini,

—Çin'de, kapitalizme dönüşün, üç dünya teorisi ve Mao Zedung'un sinsice reddedilmesi ile başladığını,

—Arnavutluk'ta ise, kapitalizmin kapısının Mao Zedung'un reddedilmesi ile açıldığını görmekteyiz. Ayrıca bütün oportünistlerin uzun süre gizlenerek yukarıda sözünü ettiğimiz dönemlerde açığa çıktıklarını ve dolayısıyla cepheden saldırıya geçtiklerini görüyoruz.

O halde, bütün ülkelerde, kapitalizmin gelişme yolunda olmasının bu temel sebeplerinin köklü bir tahlili, emeğinin boşa gitmesini istemeyen, milyanlarca emekçinin kanına-canına mal olan devrimin, durdurulup, sekteye uğratılmasını istemeyen herkesin, bütün Marksist-Leninistlerin görevidir. Bu görev, 63 polemikleri temel alınarak, bu temel üzerinde, hareketin çizgisi, yüzyıllık tarihinden çıkartılacak derslerle, üç dünya teorisinin reddi, Mao Zedung'un savunulması bakımın-

www.partizanalisi.net

dan geliştirilmesi, çok yönlü, bütünlüklü bir çizgi haline getirilerek başarılabilir.

Partimiz ve diğer kardeş partileri bekleyen görevin zorluğu açıktır. Fakat bu görevin altından kalkılamıyacak zorlukta olmadığı da açıktır. Şüphesiz hareketin, dünya çapındaki durumu incelendikten sonra, ona dünya çapında merkezi bir yapı kazandırmanın, günümüzde, Marksist-Leninistlerin önünde bir görev olup olmadığına karar verilecektir. Ancak, böyle merkezi bir örgüt yaratmak bugün için ister gereksin, ister gerekmesin, genede hareketin belli yapılanmalar içinde olması zorunludur.

Kardeş parti ve örgütler;

a-Marksizmi-Leninizmi her türden saldırılara karşı korumak, hareketin son yüzyıllık tecrübesi ile zenginleşen genel çizgisini uygulamak,

b-Ülkelerdeki devrimin sorunlarına ortaklaşa çözüm getirmek

c-Birbirlerinin mücadele tecrübelerinden yararlanmak,

d-Uluslararası proletaryanın ve diğer emekçi sınıfların birliğini güçlendirerek “BÜTÜN ÜLKELERİN İŞÇİLERİ ve EZİLEN HALKLARI BİRLEŞİNİZ” şiarını, hayatın her alanında uygulamak,

e-Emperyalist sistemin, devrime yönelttiği saldırıları göğüslemek

f-Emperyalist savaş kışkırtıcılığını teşhir etmek ve barış güçlerini, uluslararası düzeyde harekete geçirmek için, sürekli ilişki içinde olmak ve görevlerinin gerektirdiği örgütlenmeleri yaratmak zorundadırlar. Bunu bir çırpıda halletmek değil, ancak, önem sırasına göre, hareketin önüne görev olarak koymak kendini dayatmıştır.

Uluslararası Komünist Hareketin tarihine genel bir bakışla özetlemeye çalıştığımız olaylar ve görüşlerimizi noktalamadan önce, bir hususu dah belirtmek istiyoruz:

“Sosyalist”, “Komünist”, “ilerici” vb. geçinmeyi emekçilerin desteğini kazanmak için, bir manevra olarak kullanan bir kısım partilerin (mesela Avrupa’daki bir kısım komünist, sosyalist geçinen partiler, aynı şekilde, Canbot’un “ilerici sosyalist parti”si ve islam sosyalizmi gibi bazı akımların) dışandı, ML ideoloisi kendisini kanıtladıktan bu yana, devrimci geçinen (ya da geçinmek ihtiyacı duyan) herkes, aynı zamanda, “Marksist-Leninist” olduğunu iddia edegelmiştir. Bunun sonucu olarak meydanda “Kırk türlü Marksizm-Leninizm” olduğu rahatlıkla, söylenebilir. Şüphesiz ki gerçek böyle değildir.

Hareketin tarihine bakıldığında, belli çizgilerin kökleştiğini, ülke-

www.partizanalaisiv.net

lerde devrim karşısında bir tavır almak isteyen “Devrimci”, “Marksist-Leninist” geçinmeyi, sınıf menfaatlerine uygun bulan, sınıf ve tabakaların, bu kökleşmiş çizgilerden, sınıf menfaatlerine tekabül edenini alarak, onun arkasına gizlendiklerini ve kendi menfaatlerini “Halkın” hatta “işçi sınıfının” menfaatleri olarak göstermeye çalıştıklarını görüyoruz.

Günümüzde bu köklü çizgilerden bir tanesi, Kautsky’nin temelini attığı ve Avrupa’lı burjuva uşaklarının özelleştirerek (Avrupa Komünizmi diye) savunduğu ve yine aynı temel üzerinde, Kruşçev ve adamlarının sistemleştirdiği modern revizyonizmdir.

Modern revizyonizm, günümüzde, sosyal emperyalist bloka dahil olmanın, veya ona kompradorluğu savunmanın, ideolojik temelidir.

Diğer bir köklü çizgide, bugünkü ÇKP’nin çizgisidir ki, üç dünya teorisi ile en sistemli halini alan bu çizgi, kapitalizme dönüşü, sosyal emperyalist bloka iltihak ederek değil, Amerikancı bloka iltihak ile gerçekleştirmenin ideolojik zeminidir. Bu çizgi, Çin’in giderek, daha çok bir yarı-sömürgesi haline gelmeye başladığı, Amerikancı blok’a kompradorluğa savunmanın ideolojik kılıfıdır.

Günümüz dünyasında, diğer köklü bir çizgi de, tarihi ORTA YOL’un çizgisidir ki, bu çizgi, son yıllarda şampiyonlarının, SB’nin nüfuz alanına girmesinin gösterdiğine göre ORTADAKİ durumu sallandıdadır!... Bu çizgi SB hakkındaki iddialarından vazgeçip, SBKP çizgisine oturduğu oranda, nitelik olarak modern revizyonist bir karakter kazanmaktadır. Fakat halen daha, aynı çizginin savunuculuğunu yapan parti ve örgütler vardır. Bu çizgi, temelde SBKP ve ÇKP’nin temsil ettiği, her iki çizgiyi de reddetmekle, şimdilik her iki emperyalist bloka kompradorluk kapılarını kapamış ülkelerde, menfaatlerini “Marksizm-Leninizm” diye lanse etmeye çabalayan küçük burjuvazinin bazı kesimlerinin çizgisi olmuştur.

Son yıllarda, hareketin sahne olduğu gelişmeler göstermektedir ki, dünyamızda önemli ölçülerde taraftarı olmuş diğer bir çizgide, AEP’nin savunuculuğunu yaptığı ve Arnavutluk’ta kapitalizm yolunu açan, diğer ülkelerde de küçük (.....) menfaatlerine tekabül eden çizgidir. Bu çizgi sayesinde, (başlamış olmakla birlikte) Arnavutluk’ta akpitalizme dönüş henüz hangi aşamadadır. Bu partimiz için araştırma konusudur. Ancak bu yeni oportünist çizgi hakim olduğu müddetçe varılacak yer kapitalizm olacaktır!

Arnavutluk'un kapitalizme dönüşü, hangi emperyalist bloka iltihak ederek gerçekleştireceği, henüz kesinlik kazanmamış olmakla birlikte "iki süper devletten, Rus sosyal emperyalistleri daha tehlikelidir" tezinin yaktığı ışığa bakılırsa, **bu muhtemelen** Amerikancı blok olacaktır. Zira dünyamızın durumu, iki emperyalist blok dışında, kapitalist olarak tek başına kalmanın mümkün olmadığını gösteriyor.

Bu dört önemli çizginin dışında, birde Troçkizmi anmak gerekir. Bu çizgi ülkelerde küçük burjuvazinin belli kesimlerince savunulabilmekte, taraftar bulabilmektedir.

Daha sayılabilecek onlarca çizgiden (dünya siyaset sahnesindeki sikk rollerinden ötürü) söz etmeye gerek görmüyoruz.

Günümüzde savunmamızın çeşitli yerlerinde vurguladığımız gibi **Marksizmi-Leninizmi,**

Kautsky'nin çizgisini çeşitli şekillerde savunan Avrupa Komünizmini, modern revizyonizmi ve Troçkizmi reddeden,

Üç dünya teorisin, köklü anlamda bir bütün olarak reddeden

Günümüzde, kişiliğinde, Marksizm-Leninizme saldırılan Stalin ve Mao Zedung'u savunan,

Marks, Engels, Lenin, Stalin ve Mao Zedung'u proleter dünya devriminin büyük **önderleri, öğretmenleri, ustaları** olarak kabul eden,

Uluslararası komünist hareketin temel çizgisine temel olarak, Komüntern'in (26) programını ve 63 polemiklerini alan parti ve örgütler savunmakta ve temsil etmektedirler, (UKH'nin) unsurları bunlardır.

Partimiz bu anlamda, ülkemizde Marksizmi-Leninizmi savunan yegane partidir. Sınıf mücadelesinin, bir çok ülkeye oranla, daha yoğun olduğu ülkemizde sözünü ettiğimiz, bu uluslararası alandaki çizgilerin ülkemizde takipçileri vardır. Ülkemizdeki, hareket, hareketin geneli içindeki olaylardan yakından etkilenmiş, ayrışmalar ülkemizde de yansımıştır.

Lenin'in II. Enternasyonal'in dönem şeflerine karşı verdiği mücadeleden sonra kurulan Komütern'in kuruluşundan, bir kaç yıl sonra, TKP kurularak Komütern'e katılmış ve ilk uluslararası adım böylece atıldıktan sonra, TKP M.Suphi önderliğinde Marksizmi-Leninizmi sadakette savunmuştur. M.Suphi'nin "Türkiye'nin Mazlum Amele ve Rençberlerine" başlıklı çağrısı o dönemin TKP'sinin, programı niteliğinde, esas itibarıyla ML bir belgedir.

Sonradan, Lenin ve Stalin'in ölümünden sonra, 1957-60 Deklarasyonları ve sonrasında, hareketin yaşadığı ayrışmada TKP, Marksist-Leninistlerin değil, revizyonistlerin safında yer almıştır. Bu tarihten beri, halen daha SBKP çizgisinin (modern revizyonizmin) ülkemizdeki temsilcisi olmuştur.

TKP'den başka modern revizyonizmi savunan çeşitli hareketler de vardır. Kürdistan'ın "Bağımsızlığını" sosyal emperyalistlere kompradorluk yönünde gerçekleştirmek isteyen bütün hareketlerde bu cümledir.

Günümüz ÇKP'sinin, Türkiye şubesi TİKP'dir. TİKP, "uzaktan kumandalı" olarak, Amerikancı bloka kompradorluğu savunmaktadır.

AEP'nin son yıllarda sistemleştirdiği yeni oportünizmin ülkemizdeki savunuculuğunu ise TDKP, "TKP-ML hareketi"nin türemeleri ve HY yapmaktadır. Kava ise bu çizgiyi, Kürdistan'ın bağımsızlığı tezi ile birleştirerek savunmaktadır.

ORTA YOL'un temsilciliğini ise, öteden beri THKP/C'nin türemeleri yapmaktadır. PKK, A. Rızgari, KUK vb. hareketler, bu çizgiyi "Bağımsız Demokratik Kürdistan" tezi ile birleştirerek savunmuşlar, ancak tarihi orta yolcuların (VİP, Küba vb.) sosyal emperyalist bloka iltihaklarına paralel olarak, bu hareketlerden bazılarıda şimdiden dümen kırmaya başlamışlardır.

Bütün bunlardan başka, ülkemizde Troçki'nin katipçileri de vardır.

Sayın mahkeme heyeti!

Savunmamızın bu bölümünde, partimizin tarih ve programından söz etmek istiyoruz.

Partimiz Çin Proleter Kültür Devrimi'nin etkilerinin, bütün ülkelere dalga dalga yayıldığı, revizyonizme karşı mücadelenin yükseldiği bir dönemde, revizyonizme karşı mücadele içerisinde doğdu. 10 Şubat 1972. Bu hesaba göre, 12 yıllık mücadelesi olan, genç sayılabilecek bir partidir.

Partimizi kuran ML Kadrolar, önceleri PDA içerisindeydiler. ML ideoloji ile daha önce tanışmışlardı. Bu ideolojinin evrensel gerçeği ile, Türkiye'nin somut koşullarını birleştirmek durumunda oldukları, 1970 yıllarının başında, PDA'nın, sözde ML'i savunmasına rağmen, gerçekte revizyonist görüşler savunduğunu tespit etmişlerdi. Bu durumda, on-

www.partizanarsiv.net

ların önünde iki yol vardı. **Birincisi**, PDA'nın revizyonist çizgisini bertaraf ederek ML çizgiyi hakim kılmak, **İkincisinde**, hemen ayrılarak, ML bir parti oluşturmak. ML'ler doğru olarak, PDA içinde kalarak, mücadele yolunu seçtiler. Revizyonizmi tasfiye edebilmek için, yoğun bir çaba sarfetmek gerekiyordu. ML'ler, birçok parti toplantısında, revizyonizmi teşhir ettiler. Bunun üzerine, revizyonist şefler rahatsız olmaya, saltanatlarının sallandığını hissetmeye başladılar. onlar, revizyonizmin görüşlerini, ML'lere karşı savunma cesaretini yitirip, acz içine düştükleri bir sırada komploculuğu seçtiler. ML kadrolara önderlik eden İbrahim KAYPAKKAYA'yı, hain bir tuzakla öldürmek istediler. Ancak, ML'lerin uyanık davranmaları sonucu komploları boşa çıkartıldı.

Artık, revizyonizmin, hareketin içerisinde kalarak, tasfiye edilecek imkanları ortadan kalkmıştı. Bu mücadele içerisinde, iki çizgi mücadelesine teşekkül etmiş, iki ayrı program haline gelmişti. Mücadele imkanlarının tükendiği ve mücadelenin yapıldığı halde, bir sonuç alınmadığı bir dönemde, ML kadrolar, örgütsel ayrılığın doğru tavır olduğuna karar verdiler. 10 Şubat 1972'de Doğu Anadolu Bölge Komitesi (DABK) örgütsel ve ideolojik-politik ayrılıklarını ilan etti.

1-Köylük bölgelerdeki faaliyet esas, şehirlerdeki faaliyet talidir.

2-Salahlı mücadele biçimleri esas, diğerleri talidir.

3-İllegal faaliyet esas, legal faaliyet talidir.

4-Ülke çapında düşman bizden güçlü olduğu sürece stratejik savunma esastır.

5-Stratejik savunma içinde, taktik taarruzlar esas, taktik savunma talidir.

6-Bu dönemde, silahlı mücadele içinde köylerde gerilla mücadelesi esas, diğerleri talidir.

7-Büyük şehirlerde, stratejik savunma döneminde fırsat kollamak ve kuvvet biriktirmek esas, diğerleri talidir.

8-Parti örgütlenmesi esas, diğerleri talidir.

9-Diğer örgütlenmeler içerisinde silahlı mücadele örgütleri esastır.

10-Kendi kuvvetlerimize dayanmak esas, müttefiklere dayanmak talidir.

11-Türkiye'de silahlı mücadele şartları vardır.

Bu tarihten sonra revizyonizm ile cepheden açık ideolojik mücadele başladı. Ayrılığın hemen ertesinde TKP(ML) kuruldu.

TKP(ML) kurulduğunda, kendinden önceki parti ve örgütlerin, Türkiye’de ML’lerin mücadelelerini tahlil etti. Ortaya çıkan duruma göre, TKP(ML) kuruluncaya kadar, yalnızca Mustafa Suphi önderliğindeki TKP, esas olarak, ML birçizgi savunmuştu. Doğal olarak TKP(ML) elliiki yıl sonra bu mirasın kendisine ait olduğu ilan ederek, ona sahip çıktı. Ancak, bu sahip çıkış kuru bir sempatiden ibaret değildi. TKP(ML), TKP’nin esas olarak ML çizgisi yanında, hatalı görüşlerininide eleştirdi. TKP, Kemalist hareketi hatalı tahlil etmişti. Toprak devrimini Kemalistlerden beklemiş, sosyalist devrim için yolun açılacağını hesap etmişti. Bu tutum hatalıydı. Sonuçta, TKP(ML) 1972 Şubatından sonra, bağımsız bir maddi güç olarak hayata atıldığında bu mirası devralıp yüceltti.

Bilindiği gibi TKP(ML)’nin kurulduğu yıllarda 12 Mart askeri faşist diktatörlüğü vardı. Hakim sınıflar, bunca işkenceye, zulme rağmen, hala mücadelenin durmamış olmasından ve özelliklede, TKP(ML)’nin, halk kitleleri içinde sempati yaratan mücadelesinden ötürü çılgına döndüler. Asılmalıydı... Kesilmeliydi... Derisi yüzülmeliydi... “Komanizm”... vs. Vatan, Millet, Sakarya... boğazlanmalıydı... vs. vs. Yoketmek, bu “belayı savuşturmak” istiyorlardı. 24 Ocak gecesi, içlerinde partimizin kurucusu, önderi İbrahim Kaypakkaya’nın da bulunduğu, yoldaşlarımızı, Vartinik’te kuşattılar. Vatani kurtaracaklardı. Hemen orada A.Haydar Yıldız’ı katlettiler. Burada yakalayamadıkları, ancak yaralanan İbrahim KAYPAKKAYA’yı da, ihbarcılarının vasıtası ile beşgün sonra yakaladılar. Dünyalar onların olmuştu. Üşüştüler başına. Sonrada O’nu, üçbuçük aylık bir işkenceden sonra, kudurmuş ve acz içindeyken katlettiler! Bizzat askeri savcı Yaşar Değerli’nin başkanlığındaki işkence ekibi, bu kahraman karşısında ufalhp sinek oldu. Sonuçta O’nu kurşuna dizdiler.

İbrahim Kaypakkaya’nın katledilişi, TKP(ML)’nin tarihinde kendisine vurulan en ağır darbe olmuştur. Çünkü bu bir önderin katledilişidir. Hakim sınıflar, A.Haydar Yıldız, A.Muharrem Çiçek, Meral Yakar gibi değerli komünistleride bu sıralarda katletti. Sonradan birçok parti kadrosunun da yakalandığını, partimizin ağır bir darbe yediğini görüyoruz.

12 Mart yenilgisinden sonra, partimiz kısa zamanda kendisini toparlamayı başarmış, 1974 yılında geçici bir Koordinasyon Komitesi (KK) oluşturarak, mücadelesini sürdürmüştür. Ancak, parti önderliği-

ne çöreklenen, KK'yı oluşturan küçük burjuva unsurlar, kısa zamanda niyetlerini açığa vurarak, parti çizgisinden uzaklaşmaya ve partiyi de örgütsel olarak tasfiye etmeye başladı. Bu unsurlar, partinin olmadığını, bir "hareket" in mevcut olduğunu, parti görüşlerinin yanlış olduğunu ileri sürüyorlardı. Partiye ve çizgisine sahip çıkan ML kadrolar KK'nın bu tepeden tasfiye hareketine karşı mücadeleye başladılar. oportünist unsurlar önderlik organına çöreklenmiş durumda olmalarından da istifade ediyorlar ve parti görüşleri ile taban tabana zıt görüşleri, parti görüşü olarak tabana aktarıyorlardı. 1976 yılına gelindiğinde, parti çizgisinden uzaklaşan oportünistlerin oluşturduğu ikinci bir çizgi, bütünlüklü bir program halini almış, tartışmalara rağmen, ideolojik-politik birlik sağlanamamıştı.

Partiyi ve parti çizgisini tasfiye etmek isteyen bu küçük burjuva unsurlar:

— Türkiye'nin sosyal ve iktisadi yapısının, yarı-feodal değil, kapitalist olduğunu,

— Halk Savaşı stratejisinin yanlış olduğunu, iktidarın parça parça kurtarılarak değil, toplu ayaklanma ile ele geçirileceğini, kızıl siyasi iktidarların kurulamayacağını,

— Faşizmin sürekli olmadığını, ülkedeki iktidar biçiminin "anti-demokratik gerici diktatörlük" olduğunu,

— CHP'nin faşist değil, gerici olduğunu, savunuyorlar ve daha bir çok konuda, kesin ideolojik-politik bir ayrılık zorunlu hale geliyordu.

Bilindiği gibi 1976 yılında, partimiz, ilk ve en büyük ayrışmasına bu gelişmelerden sonra geldi. İdeolojik ayrılıklar, örgütsel ayrılıklarla pekiştirildi. Artık iki örgüt vardı. Birisi TKP(ML), biriside onunla isminden başka bir alakası olmayan "TKP(ML) Hareketi".

Bu ayrılıktan sonra, parti yeni bir aşamaya gelmiş bulunuyordu. Örgütsel olarak partiye sahip çıkan ML'leri birleştirmek ve parti mücadelesini sevk etmek, parti ideolojisini, oportünizme ve diğer sapmalara karşı savunmak görevi gelip dayanmıştı. ML kadrolar bu acil görevi yerine getirmek üzere önderliği sağlamak için bör örgütlenme komitesi oluşturduklar, (ÖK). Bu tarihten sonra, 1978 Parti I. Konferansına kadar parti önderliğini ÖK sağladı. Ancak bu arada, parti içinde hala varlığını sürdüren bir kaç oportünistinde temizlendiğini belirtelim. Sonradan bu takım ayrı bir örgüt gibi geçinmeye kalkıştıysada, aslında niyetleri ta başından köşeyi dönmekti. Nitekim bir zaman örgüt geçindikten

sonra çekip gittiler.

1976 yılından sonra, iki yıl süreyle, ÖK, partinin bölgesel faaliyetlerini birleştirmeye ve partiye merkez bir yapı kazandırmaya çalıştı. Bu çalışmaların sonucunda, 1978 Şubatında Parti I. Konferansına gelindi. Bu tarihe kadar, partimiz gene bir çok şehit verdi. Faşistler M. Kocadağ'ın kafasını taşa ezdiler. Zülfikar Uralçin'den sonra, Atilla Özkan yoldaş katledildi. Daha sonun acısı dinmeden Cemil'i katlettiler. Zeki Şerit'i katlettiler. Hani, şu ölüm döşeğinde kendisine işkence edilen, önder yoldaşlarımızdan. Hani, ölüm döşeğinde, "Yaşasın Halk Savaşı" diye inleyen Zeki Şerit budur işte... Ayrıca bu yıllarda Selhattin Doğan, İsmail Poyraz, Hüseyin Aslan, Hüseyin Çaparoglu yoldaşları kaybettik. Partimiz bu adını andıklarımızdan başkade birçok şehit verdi.

1978 Parti Konferansı, böylece bir çok değerli komünistin ölümünden sonra toplandı. Parti I.Konferansı;

— Parti çizgisini onaylayarak, bir kısım ideolojik-politik hataları giderdi. Yıllardan beridir bir eksiklik olan parti özeleştirisini hazırladı.

— İdeolojik alanda, çağ tespiti konusunda hatalı görüş savunulduğunu tespit etti. Parti belgelerinde çağımızın emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olduğu şeklindeki ML tespit yerine çağımızın "emperyalizmin toptan çöküşe, devrimin toptan zafere doğru geliştiği" çağ olarak tespit ediliyordu. Bu troçkist bir tespit olarak mahkum edildi ve parti iradesiyle değiştirilerek düzeltildi.

— Aynı şekilde baş düşman, baş çelişme konularında da yeni görüşler tespit etti.

— 12 Mart döneminde devrimci durumun yanlış tahlil edilerek abartıldığını, bunun sonucunda partinin pratik mücadelede hatalı davrandığını, yenilgide, bununda payı olduğunu tespit etti.

— Konferans, demokratik kitle örgütleri, gençlik, kadın örgütlenmesi, yayın politikası vb. konularda da görüşlerini ortaya koydu.

— Parti tüzüğünü kabul etti.

— Parti Merkez Komitesini seçerek, Parti Kongresinin hazırlıklarını yapmakla görevlendirdi. Aynı şekilde, MK, bu tarihe kadar, partinin en üst organı olarak partiye önderlik etmekle yükümlü kılındı.

I. Konferans bittiğinde parti, yeni bir çehre kazanmış, yeni bir soluk almıştı. Her tarafta şevkle bir çalışma, bir mücadele gözlemlendi.

Parti MK'si, parti tüzüğü ışığında, partinin yapısına bir çeki düzen

vererek, örgütsel yapıdaki eksiklikleri genel olarak giderdi. Bir yandan da parti politikasının, her türlü anti-marksist akımlara karşı savunulması görevi yürütüldü. Parti I.Kongresine hazırlık faaliyetleri başladı.

Parti konferansından sonra gelişen yoğun, çok yönlü mücadele içerisinde, İ.Hanoğlu, S.Boyoğlu, Ergün Altun, İsa Demirtaş, Cuma Polat, Aziz Gözetmen, Ramazan Can, Baki ..., Yaşar Deniz, Naci Güven, Ali Yılmaz, Tuncay Bali, Nurettin Gül, Veli Karasu, Ekrem Şahlar, İbrahim Kara, Mustafa Sarıtaş, Rıza Şengezer, Mustafa Sarı, Ali Geçgel, Hasan Yaşar, Efendi Diril, Mustafa Şişman, Cemil Çelik yoldaşlarımız öldürüldü.

Partimiz 1980 yılına güçlenmiş olarak girdi. Halk kitleleri içerisinde, Partimiz ve saygın mücadelesine karşı derin bir sempati vardı. Emekçiler, tanıdıktan sonra, partimize bağlanıyorlar, ona yardım ediyorlardı. Partimize umut bağlayanlar çoğalmaktaydı. Halk düşmanlarının, ihbarcılarının işkencecilerin dizlerinin bağı çözülmüştü. Partimize, korkunun verdiği cesaretle saldırıyorlardı. 1980 13 Mayısında, partimizin önder kadrolarından Orhan Bakır'ı katlettiler. Hakim sınıflar bu dönemde yoldaşlarımızı katlettiler.

Hakim sınıfların partimize saldırılarının iyice yoğunlaştığı bu dönemde, gene bir kısım geçici yol arkadaşları, bir kavşağa geldiğini haber veriyorlardı. Parti II. Konferans hazırlıklarının sürdüğü bu dönemde, 12 Eylül gelip çattı. Hakim sınıfların devrime, halka çıldırmasıya bir saldırı yönelttikleri bu dönemde, ilk fırsatta bir çok parti kadrosunun yakalanması ile, partimiz yara aldı. Ancak, bütün tarihi acıları yenmek, yenilmekle geçen partimiz, mücadelesine devam etti. II.Konferans karşı-devrimin saldırılarının dorukta seyrettiği bir sırada toplandı.

— II.Konferans,parti çizgisini bütünüyle onayladı. Bundan hareketle, parti içerisindeki geçici yol arkadaşlarının hatalı görüşlerini mahkum etti.

—II.Konferas Mao Zedung'a yönelen saldırıların haksızlığını ortaya koyarak, O'nu savunmakla, ML'i savunmanın eş anlamlı olduğunu ortaya koydu. Böylece,

— Demokratik Halk Devrimi konusundaki oportünist çarpıtmaların ve kökten reddetme tavrının yanlışlığını ortaya koydu.

Demokratik Halk İktidarı konusundaki görüşlerin bütünüyle doğru olduğunu ve M.Zedung'un pratikte bunu doğru uyguladığını,

— AEP'nin revizyonist bir çizgi izlemeye başladığını, ancak Arnavutluk'ta sosyalizmi tahrib konusunun henüz araştırılması gerektiğini,

— Ayrıca geçici yol arkadaşlarımızın, ülkemizin sosyal ve iktisadi yapısı konusundaki öteden beri mevcut olan oportünist görüşlere sarılmaları ve ülkenin çarpık kapitalist bir ülke olduğunu ileri sürmeleri, temelde bir yanlışya işaret etmekte olduğunu,

— Onların, bu temel yanlışından hareketle,

Halk Savaşı stratejisinin yarı-feodal, sömürge ve yarı-sömürge-ler için evrenselliğini reddetmeleri ve yeni bir icadla, “koordineli halk savaşı” dedikleri ne idiği belirsiz bir teori savunmaları, gerçekte, ML'den kesin bir uzaklaşmaya işaret etmekte olduğunu,

— Milli burjuvazinin sol kanadı ile ittifakın zorunlu olmadığını savunmalarının, sınıfların mevzilenmesi konusundaki sol bir politika olduğunu ve gene bir sapmaya işaret olduğunu,

— Demokratik Devrimin özü konusunda bu devrimin, özünün tarım devrimi olduğunu savunmalarının, yıllanmış oportünist görüşlere bir sarılma olduğunu ve esasta Demokratik Devrimi bütünüyle reddetmek anlamına geldiğini,

— Kırılık alanların ve silahlı mücadelenin esaslığı konusundaki görüşlerin “koşullara bağlı olarak değişeceği” şeklindeki, bir yaklaşımla reddedilmesinin hatalı olduğunu ortaya koydu.

Parti II.Konferansı böylece parti içindeki iki çizginin varlığını tespit etti. Parti, çizgisinden uzaklaşan bu hatalı görüş sahiplerine, parti içerisinde kalarak, tartışmayı sürdürebileceklerini, kendilerine demokrasi uygulanacağını belirtti. Kabul eder göründülerse, görüşlerini açıktan savunmaktan ve partiyi karalamaktan geri durmadılar. Parti II.Konferansından sonra, ağır saldırılarla karşı karşıya olan parti mücadelesini sürdürdü. Onlarca kadrosuyla birlikte, büyük bir taraftar ve sempatizan kitleside hakim sınıflarca işkenceye alındı, içeri tıkıldı. Bu sıralarda partimizin önderi SÜLEYMAN CİHAN yoldaşında içinde bulunduğu onlarca yoldaşımız öldürüldü. Munzur Geçgel, Veysel Uyar, Behzat Soylu, Bahar Yıldız, Mehmet Beyhan, Haydar Aslan, İhsan Paçacı, Haydar Sönmez, Mehmet Düzen, Aydın Çakmak, Pir Hasan Kulaç, Metin Karataş, Zeynel Demir, Şefik Karaağaç, Ali Karadağ, Murat Diri, Aziz Süer, Tekin Çakmak, Ali Uçar, Nubar Yalımyan ... İşte bugün 13 yaşında bulunan TKP—ML'nin kısa tarihi budur.

(.....)

www.partizanarsiv.net

(.....) hariç, diğer dönemlerde baş çelişme durumundadır. Dolayısıyla bu çelişmenin çözümü için Demokratik Halk Devrimi gündeme gelmiştir. Yarı-sömürge, yarı-feodal ülkelerde, feodalizme karşı mücadele ile, emperyalizme karşı mücadele birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır. doayısıyla Demokratik Halk Devrimi aynı zamanda milli bir öz taşımaktadır.

c— Burjuvazi ile proletarya arasındaki çelişme ülkenin yarı-feodal iktisadi yapısının doğal sonucudur. Ülkede hem milli kapitalizmin, hemde komprador kapitalizmin sınıfsal yansıması olarak proletarya ve burjuvazi doğmuştur. Bu iki sınıf birbirne düşmanlığının yansıması olan proletarya ve burjuvazi arasındaki çlişme, ancak sosyalist devrimle çözülecektir. Günümüzde başlıca bir çelişme olmakla birlikte çözümü gündemde değildir. Demokratik halk devriminin başarısından sonra, baş çelişme olarak gündeme gelecek ve Demokratik Halk Devriminin sürdürülerek sosyalizme vardırılması ile çözülecek, sınıfsız toplum ile bütünü ile ortadan kalkacaktır.

d— Sömürücü sınıfların kendi aralarındaki çelişme, devrime düşman olan hakim sınıfların çeşitli emperyalist mihraklara bağlı olmasından kaynaklanan, emperyalstler arası çelişmenin ülkeye yansıması olarak şekillenen çelişmedir. Demokratik Halk Devrimi hakim sınıflar arasındaki çelişmeyi de ortadan kaldıracaktır. Saydığımız bu başlıca çelişmelerin hepside Demokratik Halk Devrimi ile çözülecekler ve yerlerini başka çelişmelere bırakacaklardır.

Bir ülkede, içinde bulunan devrim aşaması, o ülkenin sosyal e iktisadi yapısının doğal bir sonucu olarak ortaya çıkan (temel, başlıca, baş) çelişmenin mahiyetine göre tespit edilir. Farklı çelişmelerin farklı mücadele yöntemleriyle çözülmesi, marksizmin en temel kurallarından birisidir.

Bir ülke yarı-sömürge ve yarı-feodal ise, o ülkede bu iktisadi yapıdan kaynaklanın çelişmeler vardır. Bir ülke kapitalist ise, o ülkeninde kendi yapısına has çelişkileri vardır. Mesela; bir kapitalist ülke olan İngiltere’de emperyalizm ile halk arasındaki çelişmeden veya feodalizm ile halk arasındaki çelişmeden söz edilemez. Bir kapitalist ülkede baş çelişme, proletarya burjuvazi iken, yarı-feodal, yarı-sömürge bir ülkede baş çelişme feodalizmle halk arasındadır. Dolayısıyla bir kapitalist ülkede gündemde olan devrim farklı, yarı-feodal ülkede farklıdır.

Sömürge bir ülkede milli çelişme baş çelişme iken, yarı sömürge bir ülkede baş çelişme değildir.

Ülkenin iktisadi ve sosyal yapısının bir ürünü olan emperyalizm ve feodalizm ile halk arasındaki çelişmenin, daha önce Temel Çelişme olduğunu belirttik. Bu temel çelişmenin çözümü, birbirine kopmaz bağlarla bağlı olan Demokratik ve Milli devrimle mümkün olacaktır.

“Feodalizmle halk arasındaki çelişme, demokratik devrimle, emperyalizmle halk arasındaki çelişmede, milli devrimle çözülür.” Ülkede feodalizmle, emperyalizm kaynaşarak bir bütün oluşturması karşısında, milli ve demokratik devrim süreçleride ayrı devrim süreçleri değil, birbirine bağlanarak, bir tek devrim süreci haline gelmiştir. Milli devrimin işgal şartlarında esas, diğer zamanlarda tali durumda olması da bununla çelişmez. Yani ister milli, ister demokratik yan esas olsun, devrim bir tek sürece tekabül eder.

Bugünkü koşullarda, feodalizmle halk arasındaki çelişme baş çelişmedir ve dolayısıyla çözümü için demokratik devrim gündemdedir.

Partimizin programının önemli, çelişmeler ve gündemde olan devrim konusundaki görüşlerinin özü budur.

Sınıflar meselesine gelince;

Sınıflar meselesi tayin edici öneme sahiptir. Devrim herşeyden önce, bir sınıf hareketidir. Bu hareket karşısında toplumdaki sınıfların tavrını tespit etmek, dostları kazanıp, düşmanlara karşı mücadele etmek, kısacası dostu düşmandan ayırmak zorunludur.

Sınıfların durumu (ekonomik, siyasi) her bakımdan, ülkenin sosyal ve iktisadi yapısına sıkı sıkıya bağlıdır. Yarı-feodal bir ülkenin kendine özgü sınıfsal yapısı vardır. Kapitalist ülkenin sınıfsal yapısı da kendine özgüdür. Mesela hiç bir kapitalist ülkede köylülük, toplumun % 70'ini oluşturamazken, yarı-feodal bir ülkede, oluşturabilmektedir. mesela proletarya kapitalist ülkelerde, toplumun nicel olarak en geniş sınıfı iken, yarı-feodal bir ülke olan Türkiye’de % 12-13 gibi bir orana sahiptir. Ayrıca nicel durumdan başka, farklı özellikler de taşımaktadır.

Komünist partisi, gerçek dostlarını, gerçek düşmanlarından ayırmak için, sınıfları titiz bir tahlile tabi tutmalıdır. Aksi takdirde, dost sınıflara karşı düşmanca, düşman sınıflara karşı da dostça tavır devrimi daha başarısızlığa mahkum eder. Dost sınıfları düşman görmek devrimi zarar vererek, sömürücü sınıfları güçlendirir. Her zaman düşman

www.partizanarsiv.net

cephesini azaltmak gerekirken, dostları düşman görmek, düşman cephesini genişletmek olur. Düşman sınıfları dost görmek de, aynı şekilde SAĞ bir politika olarak, devrimin kesin başarısı için karşıya alınması gereken sınıflarla dost görülmesi nedeni ile uzlaşmaya yol açarak devrimin başarısını önler.

Partimiz bu hususta hem sağ, hem de sol politikalara karşı mücadele ederek, toplumdaki sınıflar hakkında doğru tespitler yapmıştır. Buna göre; sınıfları önce ikiye ayırmak gerekir. a—Halk sınıf ve tabakaları, b—Halk düşmanı sınıf ve tabakalar.

Halk sınıf ve tabakalarını, içinde bulunduğumuz devrim aşamasında, devrimden menfaati olan, devrimi isteyen (diğer bir anlamda) düzenden acı çeken, sömürülen sınıf ve tabakalar oluşturur.

Bugün düzenin değişmesini isteyen, devrimden yana olan sınıf ve tabakalar şunlardır: işçi sınıfı, köylülük ve köylülük dışındaki diğer küçük burjuva tabakalar (yani şehir küçük burjuvazisi) ve milli burjuvazinin sol kanadı (yani emperyalizm ve feodalizme karşı olma durumunu koruyan, henüz uzlaşma, kompradorlaşma eğilimleri taşımayan kesimi).

Halk düşmanı sınıf ve tabakalara gelince, başlıca düşman sınıf; komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfıdır. Ayrıca milli burjuvazinin sağ kanadı (halk güçleri ile halk düşmanı güçlerin kesiştiği noktaya tekabül ederek) bir “ara akım” olmak durumundadır. bu nedenle düşmanın ağır bastığı dönemlerde genel olarak düşman sınıflara dahildir.

Bu genel belirlemeden sonra, sınıfların tek tek durumlarına gelince;

İşçi sınıfı: Kapitalizmin doğuşu ile birlikte doğan ve giderek toplumdaki iki temel sınıftan birini oluşturan işçi sınıfı, günümüz Türkiye’inde sınıf mücadelesinin en önemli unsurdur. Hiç bir üretim aracına sahip değildir. İş-gücünden başka satacak hiç bir şeyi yoktur. Üretimdeki rolü gereği kolektif çalışan, kolektif üreten, disiplinli ve sistemli bir üretim faaliyeti içinde olması sebebi ilede, disiplinli bir sınıftır. İstikrarlıdır. Çünkü, ara sınıf değil, iki ana sınıftan biri olarak, sürekli güçlenmektedir. Küçük burjuvazi gibi, henüz proletaryanın mı, yoksa burjuvazinin mi safında yer alacağı belli olmayan, istikrarsız bir sınıf değil, yerini tamamen belirlemiş, bu nedenle de tutarlı bir yapıya sahiptir.

Zincirinden başka kaybedecek başka bir şeyi olmadığı için, düzenin değişmesini şiddetle arzu etmektedir. Kollektif üretim faaliyeti içinde geçen ömrü, işçi sınıfında, kollektif bölüşme, kollektif yaşama bilincini geliştirmiştir.

Sınıfsal özellikleri, onu devrimin önder gücü konumuna oturtmuştur. Onun dışında hiç bir sınıf bu görevi yerine getiremez.

Çok acı çekmektedir. Patronlar, ekonomik alanda bile kendilerine karşı mücadele etmek olanaklarından yoksun olan işçi sınıfını çok ezmektedirler. Sendikal mücadelesini sabote etmek için, eskiden beri TÜRK—İŞ'i piyasaya sürmüşler, devrimci bir sendika olarak doğan DİSK'inde sendika ağalarının eline geçmesi ile bu alanda, esas olarak silahsız kalmıştır.

Siyasal örgütlenmeside henüz zayıftır.

Bütün tarihi, mücadele ile doludur. Nusaybin Demiryolu işçilerinin direnişi, Feshane grevi, tersane grevi, Sakal grevi, Saraçhane Mitingi, 15-16 Haziran, 1 Mayıs, Tarih ve daha bir çok olay... Şerif Aygül, Mehmet Kocadağ gibi yüzlerce şehit.

Küçük burjuvazi: Küçük burjuvaziye ikiye ayırıp incelemek daha doğru olmaktadır. a-Köylülük, b-Şehir küçük burjuvazisi.

Şehir küçük burjuvazisi: Dar gelirli memuru, küçük esnafı, zanaatkarı ve bir kısım serbest meslek sahiplerini içermektedir. Bu tabaka, düzenden fazlasıyla acı çekmektedir. Bu sebeplede, değişiklik isteği kuvvetlidir. Düzen hergün bir lokmasını alıp götürmekte, adeta açlığa mahkum etmektedir. Düzene şiddetle karşı olmakla birlikte, bir ölçüde özel mülkiyet sahibi ve üretim aracı sahibi olması, bir kısmı yoksullaşırken, bir kısmıda zenginleşip ve böylece sürekli bir erime içinde olması, ona kararsız, istikrarsız bir nitelik kazandırmıştır. Bu nedenle uzun süre bağımsız hareket etme kabiliyetinden yoksundur. Bu nedenle de arzu etmesine rağmen devrime önderlik edemez.

Her bakımdan örgütlenmesi zayıftır.

Ancak, sınıf mücadelesinde genel olarak küçük burjuvazinin çeşitli kesimlerini temsil eden hareketlerin sayısı son yıllarda hızlı bir artış göstermiştir.

KöylülükKöylülük üçe ayrılarak incelenmelidir.

a-Yoksul köylülük: Topraksız ve az topraklı köylülerden oluşmaktadır. Küçük üretimin erimesi sonucunda proleterleşmenin eşğine gelmişlerdir. Çoğu yarı-proleterdir. Bu nedenle işi sınıfı ile bağları çok

-www.partizanarsiv.net

güçlüdür. Bu durumu onu, devrimin önder gücü işçi sınıfının en yakın müttefiki yapmıştır. Yoksulluğun pençesinde inlemektedir. Çoğu yarıcılık yapmaktadır. Ayrıca bir kısmı mevsimlik işçilik yaparak, ek gelir temin etmek zorundadır.

Düzenin değişmesini istemekle birlikte,devrimde önderlik yeteneğinden yoksundur. Ancak proleterleştikçe bu konuma yaklaşmaktadır. Somut durumda,proletaryanın en yakın müttefikidir.

b-Orta köylülük: Nispeten toprak sahibidir. Bazılarının toprakları, standartlara göre geçimini sürdürmesine yetmektedir. Köylülükte, en istikrarsız tabaka orta köylülüktür. Yoksullaşanlar, işçi sınıfına katılmaya aday olarak yoksul köylülüğe, zenginleşenler ise, zengin köylülüğe, devamla burjuvaziye doğru gelişmektedir. Genelde orta köylülük ile fırsatta zengin ve yoksul köylülüğü beslemektedir.

Orta köylülüğün bir miktar toprağından başka, hayvanıda vardır. Üst kesimi, motorlu üretim araçları kullanabilmektedir.

Düzenden acı çeken, böylece de değişmesini isteyen bir tabakadır. Feodal uyusukluğu üzerinden atamadığı ve dininde etkisiyle kaderci, teslimiyetçidir. Devrimde, işçi sınıfının önderliğinde yer alır. Bugünkü durumda örgütlenmesi zayıftır.

c-Zengin köylülük: Kendi ailelerinin geçimine yettiği gibi bir miktar tasarrufada yetecek genişlikte toprak sahibidir. Bir kaç kişi çalıştırdıkları da olur. Kalabalık sayıda hayvan besler. Ayrıca Traktör, patos gibi motorlu araçlarıda vardır. Yoksullaşıp, topraktan kopan köylülerin topraklarını satın alarak, topraklarını genişletmektedir.

Esasta, düzenin değişmesinden yana olmakla birlikte, devrimci mücadele güvenlerini kazanmadığı taktirde ve güçlü bir alternatif olarak ortaya çıkmadığı taktirde,kesin tavır almazlar.Üst kesimi,toprak biriktirerek hayli palazlandığında devrime karşı tavırda alabilir.

Milli burjuvazi:Milli burjuvazi genel olarak, milli kapitalizmin ürünü olan, bir sınıftır. Emperyalizm onu tahrir edip, feodalizmi muhafaza ederek gelişmesini engellemektedir. Sınıfsal olarak, emperyalizme, feodalizme karşılığının sebebi, ülkede milli kapitalizmin gelişmesini istemesinden, yani, ülkede iktidar sahibi olarak, bütün sömürüyü kendisinin yapmak istemesindedir. İkiye ayırarak incelemek gerekir.

Milli burjuvazinin sol kanadı:Devrimden yanadır. Çünkü emperyalizm ile feodalizme karşı tek başına mücadele edebilecek güçte değildir. Bu kanat milli burjuvazide henüz emperyalizmle uzlaşma eği-

limleri yoktur. İşçi sınıfı önderliğinde halkın birleşik cephesi içinde yer alacaktır. Bu kanat katılmadan cephe teşkil edilemez. Milli burjuvazinin sol kanadının feodalizme ve emperyalizme karşı mücadelenin bir süre önderliğini ele geçirmesi ihtimali var isede bu mücadeleyi başarıya ulaştıramaz.

Milli burjuvazinin sağ kanadı: Emperyalizm ve feodalizm ile çeşitli ilişkileri olan bu kanat, kompradorlaşmaya adaydır. Devrim karşısında da bu sebeple muhtemelen “karşıt” tavrı alacaktır. Devrimin güçlenip ağır bastığı dönemde tarafsızlaşabilir. “ARA AKIM” olarak milli burjuvazinin sağ kanadının alacağı tavrı genel olarak devrim ve karşı-devrim arasındaki dengeye bağlıdır.

KOMPRADOR BURJUVAZİ VE TOPRAK AĞALARI: Bu sınıf ülkede devrimin başlıca düşmanı, emperyalizmin işbirlikçi-uşağı ve iktidarı elinde bulunduran sınıfıdır. Emperyalizmin ülkede feodal üretim ilişkilerini muhafaza etmesinin somut yansıması olarak komprador burjuvazi ile toprak ağaları, hakim sınıfların ittifak halindeki iki kanadıdır.

Komprador burjuvazi ve toprak ağaları sınıfının farklı emperyalistlere bağlı klikleri vardır. Devlet bir bütün olarak hepsinin elinde olmasına rağmen, dönem dönem çeşitli kanatları ağır basarak, devlette kilit noktaları ele geçirebilmektedir. En güçlü olan kanatları Amerikancı kanat ile, Avrupalı emperyalistlere bağlı olan kanatlarıdır.

Sömürüden aslan payını alan emperyalistler bir nispette pay da bunlara vererek kompradorluk ücretlerini ödemektedirler. Bu sınıfın menfaatleri emperyalizmin menfaatleri ile bütünleşmiştir.

Devrime karşı çeşitli kanatları sürekli birlik halindedir. Ancak kendi aralarında da sürekli bir dalaşma içerisindedirler.

Durumlarını, devrim karşısındaki tavırlarını genel olarak ortaya koyduğumuz bu sınıflar hususunda bir noktaya daha temas etmemiz gerekmektedir.

Milli çıkarlarına ihanet ederek, kompradorlaşan Kürt kompradorları ve toprak ağaları da, Türkiye’de hakim sınıflar kapsamındadır. Bu diğer milli azınlıklardan (Mesela Rum, Ermeni, Arap vb.) kompradorlar için de geçerlidir. Çünkü, devlet esas olarak, Türk komprador ve toprak ağalarının elinde olmakla birlikte ve bu hakimiyeti titizlikle korumakla birlikte, diğer milliyetlerden kompradorlarda devleti elinde bulundurmaktadır. Çünkü devlet onların da devletidir. Onların da fab-

rikalarını, topraklarını beklemektedir.

Ayrıca diğer sınıflar içinde böyledir. İşçi sınıfı deyince, çeşitli milliyetlerden işçileri, köylüler deyince, çeşitli milliyetlerden köylüleri anlamak lazımdır. Bugün halk kapsamına komprador burjuvazi ve toprak ağalarının düzenine karşı olan bütün milliyetlerden emekçiler girer. Bu hususa dikkat edilmelidir.

Sınıfların mevzilenmesi konusuna gelince,

Sınıfları anlatırken zaten zaman zaman ortaya koyduğumuz gibi, halk kapsamına işçi sınıfı, köylülük, küçük esnaf, zanaatkarlar, dar gelirli memurlar, serbest meslek sahipleri, milli burjuvazinin sol kanadı girmektedir. Bu sınıflar devrim safında mevzilenmişlerdir. Karşı devrimin mevzilerinde ise, komprador burjuvazi ve toprak ağaları girer. Milli burjuvazinin sağ kanadı "ARA"dadır. Hangi safta yer alacağı gelişmelere bağlıdır. Zengin köylülüğün üst kesimide, daha öncede belirttiğimiz gibi benzer bir tavır içindedir.

İçinde bulunduğumuz devrim aşamasında halk sınıf ve tabakalarının, devrimdeki üç sınıftan biri olan Halkın Birleşik Cephesi, işçi sınıfı önderliğinde, işçi-köylü temel ittifakına dayanan, bütün halk sınıf ve tabakalarından oluşan cephe'dir.

Emperyalist işgal şartlarında cephenin sınıfsal muhtevası değişir. İşgal dönemindeki cephe politikası milli birleşik cephe politikasıdır. Emperyalist işgal şartlarında, işgalci emperyalistlerin uşakları dışında kalan, kompradorlar ve toprak ağaları, işgale karşı tavır alabilirler. Bu durumda bu güçlerle ittifak şartları doğar.

Bizim gibi yarı-feodal ülkelerde, faşizm iktidar biçimi olduğundan, faşizme karşı mücadelenin amacı, faşizme karşı birleşik cephe ile, demokratik halk devrimindeki halkın birleşik cephesinin sınıfsal muhtevası aynıdır. Zaten faşizme karşı mücadele, bizim ülkemiz şartlarında iktidarın halka ait olması mücadelesi ile, yani demokratik devrim mücadeleleri ile birbirine kopmaz bağlarla bağlıdır.

Bugün ülkemizde demokratik halk devriminin hedefi feodalizmi tasfiye etmek, emperyalizmi kovmak ve devrimde halkın birleşik cephesinin iktidara yansımaları olarak, halk iktidarını kurmak ve şartlar olgunlaşınca devrimi sürdürerek sosyalist devrimi gerçekleştirmektir.

Demokratik Halk Devrimi: Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında, burjuvazinin, artık, feodalizmi tasfiye edecek güç ve niteliğini yitirmesinden ötürü esas ilk hedefi sosyalizm olan işçi sınıfı, bu he-

defe ulaşmak için, feodalizmin tasfiyesi görevinde üstlenmek zorunda kalmıştır.

Demokratik halk devriminin özü toprak devrimidir. Temel hedefi feodalizmi tasfiye etmektir. Demokratik halk devrimi proleter dünya devriminin bir parçasıdır.

Demokratik Devrimin önder gücü işçi sınıfı, temel gücünde köylülüktür. Proletarya önderliğinde olmakla birlikte **doğrudan** sosyalizmi hedeflemez. Demokratik halk devrimi feodalizmle-halk arasındaki çelişmeyi çözümenin aracıdır. Bununla birlikte, feodalizmin tasfiyesinin emperyalizmin de tasfiyesine bağlı olmasından ötürü, emperyalizme de karşısıdır ve bu sebeple de milli bir öz taşıır.

Emperyalizmin fiili işgali şartlarında milli devrim ön plana çıkar. Bu taktirde demokratik devrim. milli devrime tabi hale gelir.

Demokratik devrim, bağımsız ve demokratik bir ülke yaratmanın yoludur.

Demokratik halk devrimi, Halk Savaşı yolu ile başarıya ulaşır. Halk Savaşı ülkemizin sosyal ve iktisadi koşullarının doğal sonucu olarak izlenmesi gereken bir stratejidir. Ülkemizde toplu ayaklanma ile devrim yapma imkanı yoktur. bu nedenle, mücadele uzun sürelidir ve temelde iktidarın parça parça ele geçirilmesine dayanır. Devrimin karakteri itibarı ile, devrim kırlardan kentelere doğru gelişecektir.

Demokratik halk devriminin yolu olan Halk Savaşı uzun süreli bir mücadeledir. Kapitalist ülkelerin aksine, bizde, devrime hazırlık dönemi ile devrim dönemi ayrı değil, tek bir sürece tekabül eder. Kapitalist ülkelerde devrime hazırlık döneminde, barışçıl mücadele esas olduğu halde, bizim gibi ülkelerde, silahlı mücadele esastır.

Halk Savaşı, “Halkın Savaşı” olarak basitçe yorumlanacak bir şey değildir. O, bir stratejidir. Yarı-feodal ülkelerin koşullarından doğmuş, kendi içinde çeşitli aşamalardan ibaret bir stratejidir.

Buna göre,

a— Düşman sınıfları güçlü, devrim güçlerinin ise güçsüz olduğu bu dönem; devrim güçleri ile karşı devrimin güçleri arasında cephe savaşlarının olduğu ikinci (stratejik denge) döneme kadar devam eder. Halk Savaşının birinci aşaması olarak bu döneme stratejik savunma da denilebilir. Halk sınıf ve tabakalarının örgütlenmeleri sağlanır.

Gerilla Savaşının temel hedefi, düşmanı her bakımdan yıpratmak, devrimi güçlendirmektir. Bu nedenle, kırsal alanda, mahalli ve merkezi

orotiteye karşı, toprak mücadelesine bağlı olarak gelişir. Şehirlerde de gene kuvvet biriktirmek ve diğer bakımlardan devrimci mücadeleyi güçlendirmenin aracıdır.

b— Halk Savaşının ikinci dönemi, stratejik denge dönemidir. Bu dönemde halkın birleşik cephesi zaten teşekkül etmiştir. Parti sağlamlaşmış, halk ordusu, düşman güçlerle cephe savaşı yapacak kadar güçlenip donanmıştır. Bu dönemde gerilla mücadelesi tali, düzenli ordu mücadelesi esastır.

Bu dönemde mücadele öz itibarıyla kurtarılmış bölgelerin korunması ve diğer bölgelerin düşmandan arındırılması mücadelesi olarak gelişir.

Son aşama stratejik saldırı dönemidir. Halk güçleri karşısında düşman savunmadadır ve iktidar bu dönemde ülke çapında ele geçirilir.

Genel olarak, kırlardan gelişen mücadele sanayi bölgelerine gelip dayanmış, hakim sınıflar son mevzilerinde direnmektedirler.

Bu aşamanın içinde, son direnişlerinde kırılması ile birlikte, devrim zaferle taçlanır.

Kızıl Siyasi İktidarlar, Halk Savaşı stratejisinin temel taşıdır. Kızıl siyasi iktidarlar Halk Savaşının çeşitli dönemlerinde kurtarılan bölgelerde kurulan halk iktidarının nüvesi olan, bölgesel iktidarlardır ve devrimin ülke çapında zafere ulaştığı döneme kadar varlıklarını sürdürürler. Varlıkları döneminde, bölgeyi savunma ve genişletme mücadelesini esas alırlar. Ayrıca kurulduktan hemen sonra, bölgelerinde toprak sorununu çözer ve halk demokrasisinin ekonomisini inşa ederler.

Kızıl siyasi iktidarlar, yalnızca, yarı-feodal ülkelerde kurulabilirler. Çünkü, yarı-feodal ülkenin iktisadi ve sosyal koşulları kızıl siyasi iktidarların varlığına temel teşkil eden koşullar içermektedir.

Kızıl siyasi iktidarların kurulabilmeleri için:

a— Komünist Partisi

b— Halk Ordusu

c— Beslenme için yeterli kaynaklar

d— Kitle Temeli

e— Askeri harekate elverişli arazi

şartlarının bir arada olması gerekir.

Bu şartlardan Parti ve Ordu subjektif, diğer üçü ise objektif şartlardır.

Demokratik Halk İktidarı, İşçi sınıfı önderliğinde bütün halk sınıf ve tabakalarının iktidarındır. **Öz itibarıyla**, burjuva değil, **Proleter devlettir**. Biçim olarak proletarya diktatörlüğünde değildir. Belirleyici güç işçi sınıfı olmasına rağmen, diğer halk sınıf ve tabakaları da iktidarda yer alırlar. Bütün halk sınıf ve tabakaları her anlamda sınıf örgütlerini yaratmak ve siyasal özgürlüklerden yararlanmak durumundadırlar.

Halk iktidarı, halk için demokrasi, patronlar ve ağalar için ise diktatörlüktür. Halk diktatörlüğü içinde devrimden önce, birleşik cephe içinde yer alan milli burjuvazinin sol kanadı da vardır. Bunun maddi temeli, işçi sınıfının belirleyici konumda bulunduğu iktidarın insiyatifinde, kapitalizmin gelişmesine bir nispete izin vermesidir. Devrimden önce cephede yer alan milli burjuva sol kanadının zaten bütün kazanımı bundan ibarettir. Sosyalizmin ön koşulları olgunlaştıktan sonra, sosyalist devrimle birlikte milli burjuvazi iktidardaki mevcut ağırlığını da kaybedecektir.

Halk diktatörlüğü, halk demokrasisi şartlarına tekabül eden iktidar biçimidir ve proletarya diktatörlüğünün ön aşamasında sayılabilir. Sonuç olarak halk iktidarı,

a— Yenilen, eski hakim sınıfları baskı altında tutarak, bir daha iktidarı gaspetmelerini önlemenin

b— Halk içinde demokrasi uygulamanın ve

c— Halk demokrasisi ekonomisini örgütlemenin aracıdır.

Demokratik halk iktidarı şartlarında, sosyalist devrimin üzerinde yükselineceği temel oluşuncaya kadar kapitalizm kontrollü olarak gelişecektir. Ancak bu gelişme artık yeterli olduğunda, işçi sınıfı sosyalist devrimi gerçekleştirecek ve özel mülkiyete son verecektir.

İşçi sınıfının sosyalist devrimde en yakın müttefiki yoksul köylülüktür.

Milli burjuvazi, sosyalist devrime karşı çıkacaktır. Ancak, iktidarda siyasal gücü elinde bulunduran işçi sınıfı direnmesi halinde ZOR kullanılacak, direnmemesi ve teslim olması halinde ise, ona emeği ile geçinme imkanları tanıyacak, onu biçimlendirecektir. Sosyalist devrime geçişte, ZOR'un kullanılıp kullanılmaması, milli burjuvazinin tavrına bağlıdır.

DEVLET VE FAŞİZM: Ülkemizde devlet komprador burjuvazi ve taprak ağalarının elinde, yarı-sömürge, yarı-feodal iktisadi ve sosyal

www.partizanarsiv.net

yapıyı muhafaza etmenin aracıdır.

Ülkemizde burjuva demokrasisi yaşanmamıştır. Faşizm iktidar biçimi olduğu için sürekli olarak vardır ve yok edilmesi devrim sorundur. Faşizm sürekli olarak var olmakla birlikte, dönem dönem azgınlaşır, dönem dönemde gerileyebilir. Bu sınıf mücadelesinin durumuna bağlıdır.

Faşizme karşı birleşik cephe sınıfsal muhteva itibarıyla halkın birleşik cephesi ile aynıdır.

Sayın Mahkeme Heyeti!

Partimizin programını öz olarak anlatmaya çalıştığımız bu bölümden başka, daha önceki bölümde, dünyada durum, dünyada çelişmeler, savaş ve barış, çağ tespiti, uluslararası komünist hareket hakkında partimizin görüşlerini de yer yer anlattığımızdan burada tekrar etmiyeceğiz. Ayrıca sosyal iktisadi yapı konusunda anlatmaya çalıştığımız II. bölümde partimizin, kemalist hareket hakkındaki görüşlerini de koyduk. Partimizin programının en önemli konularından birisi de ulusal sorundur. Bu hususu önemi açısından biraz geniş ele alacağımız için sona bıraktık. Bu konuyuda anlattıktan sonra, ideolojik-politik konular-daki görüşlerimizi noktalamış olacağız.

Bugün “Misaki Milli” sınırları içerisinde, bir Türk ulusundan başka millî azınlıklarının bulunduğu hemen herkes kabul eder. Ancak, iş, bir Kürt ulusunda var olduğuna gelip dayandığında bakarsınız, ortalıkta pek kimse kalmamış, Öyle ki, asırlara dayanan bir Türkleştirme politikası ile, Kürtlerden bile bir kısım emekçiler, gerici propagandanın etkisinde kalarak, kendilerinin “Türk” olduğunu söyleyebilmektedir.

Bugün Türk hakim sınıfları, “Misaki Milli” içinde yaşayan daha doğrusu “Misaki Milli” içinde yaşamak zorunda bırakılma, ayrı bir ulusun kürt ulusunun varlığını her bakımdan inkar edilmek için, çok yoğun bir çaba içindeydiler. Hakim sınıflar, bir takım tarihi olaylar sebebi ile bazı azınlıkların varlıklarını formül olarak tanımakta, ancak bu tanıma sadece millî azınlığın, (mesela) “Ermeni” veya “Rum” olduğuna teslim (.....)mekten öteye bir anlam içermemektedir.

Türk hakim sınıflarının bazı millî azınlıkları “tanıması” kuru bir tanıma olmaktan başka bir şey ifade etmediği gibi onlar genede her fırsatta Türkiye’de yaşayan herkesin Türk olduğunu iddia etmekten geri durmazlar. Propaganda alanında ki iddialardan başka; 334 sayılı anayasanın 4. Maddesi “Türk devletine vatandaşlık bağı ile bağlı

olan herkes Türktür'' denilmektedir.

Hakim sınıflar, bununlada kalmamışlar, son yıllarda kürdistan'da ulusal bilincin hızla gelişmesine paralel olarak ırkçı-şöven politikalar geliştirmeye ve Kürt ulusunun tarihinin çarpıtılmasına özel özen göstermişlerdir. İddialarına göre "Kürt ulusu diye ayrı bu ulus yoktur", "Kürtler orta Asya'da göçmüş Türani bir kavimdir", "Dağlı Türklerdir", "Kürt dili diye bir dil yoktur", "Kürt dili kabul edilen dilde 3080 Türkçe, 2000 Arapça, 1300'ü yeni Farsça, 1240'ı eski Farsça, 370'i Pehlevi, 220'si Ermeni, 100 Keldanni ve ancak 30 kelimelik Kürtçe kelime vardır."

"Kürtler orta Asya'da iken GÜR adını taşıyanlardı, sonra "T" harfide gelince GURT oldu ve değişerek KÜRT oldu..." vs. vs.

Böyle bir durumda, bir ulusun inkar edilmesinin temelini o ulusunun tarihin inkar veya çarpıtılması olduğu görülmektedir. O halde, Kürt ulusunun varlığını kanıtlamak her şeyden önce ulusu ulus yapan etmenlerden birisi olan tarihini ortaya koymakla mümkün olabilir.

Bizde, böyle bir ulusun varlığını kanıtlamak için tarihini saptamaktan başlayalım. Buna geçmeden önce bir hususa değinelim. Partimizin programında, son yüzyılı kapsayan bir tarih mevcuttur. Kürdistan'ın genel tarihine ilişkin burada koyacağımız düşünceler bizim araştırmalarımızdır.

"Kürtler Arı ırkındandır. Hindu Avrupalı bir dil konuşurlar" Kuzey batılı Avrupa'dan gelerek, bugünkü Van ve Urmiye (M. Ö. 2000 yıllarında) Zağros ve Cudi dağları eteklerinde konaklanmışlardır.

Yerleşim bölgesinin özelliği itibarıyla bir kısım yazarlar "Hindu Avrupalı ve İrani" olduklarını ileri sürmüşsede, kesinlik olarak ortaya çıkan, "Hindu Avrupalı ve Arı ırkından" olduklarıdır.

Kürtler, Cudi ve Zağros dağları eteklerinde konaklamaya başladıktan sonra, burada tarım ve hayvancılık yaparak hayatlarını sürdürmüş, çoğalmışlar ve karduk (veya konduk) adıyla anılmışlardır. Bu halk topluluğu köleci durumunu bu topraklar üzerinde yaşamıştır. Köleci Asur ve Akad devletleri bu toprakları istila ettikten sonra, Kürt halk topluluğu Asur ve Akad'ların köle deposu olmuşlardır.

"Kürtlerin kurduğu ilk köleci devlet MED adıyla bildiğimiz ve köleci Asur ve Akad'ı hükümrana son vererek, M.Ö. 600 yıllarında kurulmuştur. Med devleti, kısa zamanda imparatorluğa dönüşmüş, ancak imparatorluk ömrüde kısa sürmüştür. MED devlet ve imparatorlu-

ğu kurulduktan yaklaşık elli yıl sonra, Pers'lerin saldırıları ile yıkılmıştır. Kürtler bu tarihten sonra yeni bir devlet kurmamışlar, dağıntık köleci beylikler halinde yaşamışlardır. Fakat gerek köleci Pers devletine karşı genel mücadele ve gerekse, köleci beyliklerde kölelerin köle sahiplerine karşı mücadelesi hiç durmamıştır. Demirci KA-WA'nın, köleci Dehak'a isyan ederek onu öldürülmesi, adeta, zulme, kölecilğe isyanın sembolü olarak bütün kölelere mal olmuş, Kawa'nın Dehaki öldürdüğü gün, bayram bünü olarak kabul edilmiştir. Newroz gününün, asırlara rağmen hala yaşıyor olması, köleci dönemdeki mücadelenin köklülüğü hakkında da bir fikir vermektedir.

Kürtler M.Ö. Zerdüş dinini kabul etmişlerdir. Ancak bundan bir süre sonra, Kudüste doğup, çevreye hızla yayılan Hıristiyanlıkla yüzyüze gelmişler, çok az bir kesimi Zerdüştü terk ederek Hıristiyan olmuşlardır. Ancak Kürt halkı topluluğu dini bakımdan en büyük depremi, İslamiyetten sonra yaşamıştır.

İslamiyetin doğuşu ile birlikte, Arap yayılcılığı gelip Fars'a Kürdistana dayanmış, 7.yy da Kürdistan ve Fars Arapların istilasına uğramıştır. (646) ancak, kürdistanda direniş sürmüş ve diğer halk topluluklarından Arap istilasına karşı koyması ile genişleyerek (656-661) beş yıl sürmüştür. Hz Ali'nin halifeliği dönemindeki bu istila hareketi direnişe nazaran yerleştirmiştir. Bu tarihlerde Arapların istilaları ile, tüm orta doğuya yayılan İslamiyet, Kürt halk topluluğunda zorla kabul ettirilmişler. Bu sırada çok az bir kesimi, eski dinleri olan Zerdüştü terk etmemişler. (Bunlar günümüzde "yezidi" adıyla anılanlardır.)

İslamiyetten sonra (M.S. 7.yy'da) Kürdistanda feodal toplum yaşanmaya başlanmıştır. Kürt halk topluluğu bu dönemde de beylikler halinde yaşamış. Arap kültüründen fazlaca etkilenmelerine karşılık, ekonomik olarak sömürgeleştirilememiş, ancak Araplar, askeri güçlerine dayanarak Kürdistanı siyasal bakımdan ilhak etmiştir.

Bu dönemde Arap istilasının, Kürdistanın bütün köşe bucağını uluşmuş ise de, istiladan, yaklaşık 300 yıl sonra Diyarbakır çevresi, Van gölünün kuzeydoğu taraflarına kadar olan bölgede, Mervani beyliğinin devletleştiğini ve Urfa ve Surye'nin bir kısmını da ele geçirerek genişlediğini görüyoruz. Bu tarihten sonra, Kürdistan'da, bir bölümünde feodal Arap sömürgecilği diğer bir bölümünde ise Mervani devleti hüküm sürmüştür. (990-1096)

Gerek Mervani devleti, gerekse bölgedeki feodal Arap sömürgeci-

liği Türklerin doğudan gelerek, Kürdistanı istila etmesiyle son bulmuştur. (1071) Ancak şu hususu belirtmek gerekir ki, kuzey batı Kürdistan'da Selçuklu eğemenliği hüküm sürerken, Kürdistanın bir bölümünde de (Güney-doğu) Eyyubbi devleti vardır. Kürtlerin bu devletin yapısı içinde, önemli görevlere getirildiğini biliyoruz. Tarihte, Filistin ve Kudus'ü fetheden komutan olarak geçen komutan Selahattin Eyyubi, bunlardan bir tanesidir. Selçuklu devleti yıkıldıktan sonra Kürt halk topluluğu beylikler halinde yaşanmıştır. Ta ki, Çaldırana kadar.

Bu noktada şunu belirlememiz gerekir. Kürdistan yüzölçümü bakımından geniş bir ülkedir. Tarihte sürekli istilalara maruz kalmış, çeşitli devletler Kürdistan'da yüzyıllar süren istillar gerçekleştirmişlerdir. Öyle dönemler olmuştur ki, bir bölgede bir devlet başka bir bölgede bir başka devlet, istilalarını sürdürmüşler. Hatta bazı dönemlerde, bir çok devletin istilası altındayken, bağımsız beyliklerde olabilmıştır. (Mesele Mervani devleti böyle bir beyliğin devletleşmesidir.) Bu bakımdan Kürdistanın tarihi çok ayrıntılı bir araştırmayı gerektirmektedir. Günümüzde sınıf mücadelesi açısından bu eksik ile bir engel teşkil etmesede, tarihi inkar ve reddedilen bir ulusun tarihini açığa çıkarmak, bazı yanıyla aydınlatmak önem kazanmaktadır. Bu köklü görevi partimizin yerine getireceğine, önceden başlatmış olduğu çabalarını aydınlatıcı bir sonuca ulaştıracasına inanıyoruz.

Osmanlı imparatorluğu kurulduktan sonra genel olarak dört bir yandan istilalarına başlanmış Kürdistan'da, bundan çok geçmeden nasibini almıştır. Kürdistanı istila etmeyi kafasına koyan Osmanlı Sultanı, İnan seferine, Kürdistanı istila ederek başlamıştır.

Çaldırın savaşında (1514) görünen sebep, İnan ve Osmanlı devletlerinin hilafı ise de gerçek sebep her iki devletin de Kürdistanı istile etmesidir. Onbinlerce kayıba rağmen Osmanlılar, ne de İnan devleti, kesin siyasi bir sonuç alamamıştır. Ancak savaş sonrasında, tarihe "hain" namıyla geçen İdris-i Bitlis adındaki Kürt beyi, Sultan Selime uşaklığı kabul ederek, onunla bir anlaşma yapmıştır. 5 Maddeden ibaret bu anlaşma Osmanlı kanunnamesine yerleştirilmiştir. Bu anlaşmaya göre: "Artık Kürtler kendi iç işlerinde serbest kendi beylerine bağlı olarak yönetilecek, dışta ise Osmanlı devletine bağlı olacaktır. Bundan sonra yönetim babadan oğula geçecek ve emirlik şeklinde olacak, savaşlarda gerek Osmanlılar ve gerekse Kürtler birbirlerine yardımcı olacaklardı. Kısacası (1514'ten sonra) Kürdistan özerk beylikler şeklinde

yönetilmeye başlandı..” (M. Emin Zeki. Kürtler)

Bu söz konusu anlaşmanın Sultan Selimden sonra oğlu “Sultan Süleyman tarafından kanunnameden çıkarılmıştır” her ne kadar anlaşma, kanunnameden çıkarılmış isede özerk beylikler (1638) Kasr-i Şirin antlaşmasından sonrada sürerek, 20. yy’ın başlarına kadar gelmiştir.

Kürdistanın Yavuzdan beri kazandığı statü, esaste bir değişikliğe uğramadan, 1639’e kadar süregelimiş. Ancak, İran’ın Kasr-i Şirin kentinde yapılan bir anlaşma ile, İran ve Osmanlı devletleri Kürdistanı paylaşmışlardır. Kürdistan’ın ilk ve en önemli bölüşümü bu olmuştur. Özerk beylikler bölünmeye rağmen varlıklarını sürdürmüşlerdir. Bazı tarihi kaynaklardan edindiğimiz bilgiye göre “Osmanlılar 1689 Viyana bozgununa kadar Kürtlerin iç işlerine girememiş ve karışmamıştır.” (Bazı nikitin Kürtlerin kökeni) Merkiri, Merkavur, Revanduz, Botan-Bediknan ve Loristan bu özerk beyliklerden bir kaç tanesidir.

Fakat beyliklerin özerkliğine rağmen bağımsızlık mücadelesi, halk hareketleri, hiç durmadı. 1638 sonrası bu mücadelelerden bir kaç tane-sini kısaca belirtelim.

(1797) Şeyh İsmail Baba’nın ölmesi ile beyliğin başına geçen oğlu, beyliği 1825 yıllarına kadar devam ettirmiş, bu yıllarda hem Osmanlı devletine hemde İran devletine karşı mücadele etmiş. Bu mücadelede önemli başarılar kazanmış, beyliği bir nispette genişletmiyide başarmıştır. Bu mücadele yıllarca devam ettikten sonra, Osmanlılarca şan-larına laik bir şekilde bastırılmıştır.

1835’lerde Bedirhanbey önderliğinde gelişen mücadelede 3-4 yıl devam etmiştir. Bedirhan beyin önderliğindeki bu hareket, sadece bey-liği korumayı değil, aynı zamanda Kürdistan’ın kurtarılmasını amaçlıyordu. Sonradan bu hareketin de kanlı bir şekilde bastırıldığını biliyoruz.

1865’lerde gelişen Şeyh Ubeydullah önderliğindeki harekette Kür-distan tarihinde önemli yere sahip hareketlerden bir tanesidir. Şeyh Ubeydullah, temelde, bütün Kürdistan’ın kurtarılmasını amaçladığı halde, diğerlerinden farklı bir politika gütmüştür. Şöyle ki, Şeyh Ubey-dullah önce İran yönetimine karşı savaşmayı esas alarak, Osmanlılarla geçici uzlaşma, bilhare, sonradan da Osmanlılarla savaşma yolunu tut-muştur. Şeyh Ubeydullah, feodal sömürgeci Osmanlı imparatorluğu ile İran’a karşı ikisiyle birden savaşmanın güçlülüğünü hesaplamış, böyle bir yol izlemeye kendisini mecbur hissetmiş olacaktı... Ancak hesabı

tutmadı. Her iki istilacı devlet, bu politikayı sezinlediler. Bu ortak mirası elde tutmak için birlikte saldırarak hareketi ezdiler. 3-4 yıllık mazi-sine rağmen, hayli mesafe katedildiği halde bir yere varılamadı.

Daha öncede çeşitli kereler belirttiğimiz gibi, bunlardan başka, daha bir çok bağımsızlıkçı hareket gelişmiş, ancak,

a- Kürt halk topluluğunun, birbirine düşman beylikler halinde oluşu ve bir türlü halk topluluğunun beyliğini sağlayamaması

b- Sömürgeci devletlerin, halk topluluğunu bölmek için sürekli çaba sarfederek, her dönemde belli bir kesim uşaklaştırmayı başarmış olması

c- Önderlik eden güçlerin yanlış politikası ve

d- Kürdistan'ın kurtarılması önünde bir değil, her zaman bir çok devletin bulunması ve bu devletlerin birlikte veya ayrı ayrı önderliklerin farklı amaçla Kürt halkına yaptıkları saldırılar sonucu mücadele başa-riya ulaşamamıştır.

Osmanlı imparatorluğu işgal ettiği topraklara, ülkelerde yönetimi “bey ve hakimlerine bırakarak, oradaki (yerli hükümet ve beyler) yöneticiler vasıtasıyla vergi almakla yetinirlerdi.” Tarihe yasaları böyle geçer. Ancak bazı yerlerde (mesela Mısır, Arnavutluk vb) vali atadıkları da olmuştur. Bu valiler, bölgelerinde vergi toplamışlar bu vergilerin bir kısmını devlete göndermişler, bir kısmı ile ordu beslemişler ve valilik giderlerine harcamışlardır. Ancak Osmanlı devleti, Kürt beyliklerinin özerk yapılarını esas olarak kuramamış, ancak beyliklerden bağımlılık vergisi almıştır. Vergiler bilindiği üzere halkatan toplama şeklinde değil, toptan bey'den alınması şeklinde toplanırdı.

Özellikle halifeliğin Osmanlılara geçmesinden sonra Osmanlılar Kürtleri dini temelde de etkilemek yoluna gitmişler ve bütün müslümanların dini resi olan gelenek halifeye geleneksel bağlılığı hep, siyasal bağımlılık aracı olarak kullanmışlardır. Osmanlı Sultanları Kürtleri özellikle bu temelde etkileyerek müslüman olmayan devletlere karşı savaşlarda kullanmak istemiştir. Ancak Kürt beylikleri genellikle bağımsız hareket ederek ordular ile savaşlara iştirak etmemişlerdir. Tarihi kaynaklarda “Kürtlerin onbinlerce başı bozuk orduları” olduğu belirtilmektedir.

1800'lerden sonra, Kürdistan da olsun, Osmanlılarda olsun, feodal toplum düzeninde, ekonomideki denetim 1835-40'lardan sonra İngiliz ve Fransız kapitalistlerinin eline geçmiştir. Ta 20. yy'ın başlarına

kadar; Osmanlı devleti ekonomisinde denitimi ve pazarı elinde bulunduran, Rum ve Ermeni burjuvazisiydi. “Osmanlılar (Türkler) devlet içerisinde sadece dini olarak üstünlüklerini sürdürüp, silah kullanma, askerlik yapıyorlardı. Ekonomik olarak çökmüş durmudaydılar.” Öyle ki, bu dönemde, yabancı kapitalister boğazına kadar borca batırdıkları Osmanlı devleti, borçları ödeyemeyince, “sanki devlet içinde devlet” olan “Umumi Borçlar” teşkilatını (Duyun-u Umumiye) kurdular. Bu teşkilat, devletini vergilerine el koyarak, alacakları tahsil etmeye çalışıyordu. (1881)

Kapitalizm Kürdistan'da 19.yy'ın başlarında doğup gelişmeye başladı, zaten kapitalizmin doğuşu ile birlikte ulusal bilinçte gelişmeye başladı. Bedirhanbey, Ubeydullah, Simko vs hareketler. İşte bu ulusal uyanışın ürünleridir. Osmanlılar, hem bu ulusal hareketleri şidetle bastırmış, hem de bu dönemde Sultan Abdui Hamid zamanında, Ermeni ulusal hareketini bastırmak için Kürtleri harekete geçirmiştir. Tarihte “Hamidiye Olayları” olarak anılan askeri teşekkül bu sebeple, sadece Kürtlerden teşekkül etmiş ve komutan (Paşa) olmakta gene aşiret reisleri ve beyler atanmıştır.

Osmanlı imparatorluğunun Kürdistan'daki hakimeyeti hep askeri gücüne dayalı olmuş, **siyasi olarak ilhak edilmekle** birlikte ekonomik ve kültürel olarak Kürdistan'ı ilhak edememiştir. İmparatorlukta ki üretim güçlerinin seviyesi Kürdistan'ınki üretici güçleri tahrip ederek, ekonomik olarak ilhakı gerçekleştirebilecek seviyede değildi. Kültürel ilhakında bu koşulda gerçekleşmesi düşünülemezdi. **Çünkü her şeyden önce üstün bir kültür, üstün bir ekonominin ürünü olabilir. Ekonomik olarak ilhak edilmeyen bir ülke, kültürel olarak ilhak edilemez.** Kürt milletinin, asırlara rağmen, dilini, geleneklerini, göreneklerini, kendilerine has adetlerini, hayat tarzını sürdürerek bu güne gelmiş olmaları tesadüf değildir. Sultan Selimin Ağrı yöresine yerleştirdiği Türk aşirleri, aynı şekilde Urfa yöresine yerleştiren Karakeçi aşiretleri Kürtleşip gitmiş, erimketen kurtulamamıştır.

Emperyalizm çağına kadar, Kürdistan'da bir çok ulusal karakterli hareket gelişmesine rağmen, daha önceden belirttiğimiz gibi, Kürt ulusal sorunu, bir çözüme ulaşmamış bir Kürt devleti kurulamamıştır. Emperyalizm çağına gelince:

Bilindiği gibi, 1900'lü yıllarda, Osmanlı imparatorluğunda Alman emperyalistleri ekonomik ve siyasi nüfusun artırarak, hakim emperya-

list güç durumuna gelmişti. Bu (diğer sebeplerle birlikte) imparatorluğun I. emperyalist savaşa, Alman emperyalistlerinin safında katılmasının temel sebebi oldu. Ancak I. emperyalist savaşa, Alman bloku yenilince, Osmanlı devletinin bir kısım toprakları ve Kürdistan İngiliz ve Fransız emperyalistlerince işgal edildi. (1916-1920) Ancak, Osmanlı imparatorluğunun yenilgisinden sonra, İngiliz ve Fransız emperyalistleri dolduruncaya kadar bu arada “Mezopotamya da iktidar boşluğu” vardı. (Bilindiği gibi Mezopotamya, Dicle ve Fırat nehri arasında kalan topraklardır ki, burası Kürtlerin anavatanıdır.)

I. Emperyalist savaşa, kuzeyden Kürdistan’a giren Çarlığın orduları, Ekim devriminin zaferinden sonra doğal olarak çekildiler. I. emperyalist savaş fiili olarak bittiğinde, Mondros Mütarekesi imzalandı. Emperyalistler istedikleri vakit Kürdistanın istedikleri bölgesine “asker çıkarabilecekler”di. Zaten emperyalistler (İngiliz ve Fransızlar) 1917’de yaptıkları bir anlaşma ile Kürdistan dahil olmak üzere, bütün ortadoğuyu bölüşmüşlerdi. Mondros mütarekesi yaptıktan sonra da Kürdistan’ın büyük bir kısmının da işgal sürdü. Bu bölgelerde, esas olarak halkın kendi imkanları ile geliştirdiği mücadele, emperyalistleri yer yer kovarken, kemalistler, bu gelişen mücadelenin önderliğini ele geçirerek emperyalistler kovulduktan sonara, Kürdistan’daki hakimiyeti ele geçirme yoluna gittiler.

Nihayet, emperyalist savaşın sonucu olarak, gelip emperyalistler, mağlup bloka, yenilgi bölgesini imzalatmak için SEVR’e geldiler. (10 Ağustos 1920)

Emperyalistlerin uykuları Musul ve Kerkür petrolü ile birlikte, Kürdistanın diğer zenginlikleri için kaçıyordu. Onlar Kürdistan da sözde bağımsız, gerçekte ise doğrudan kendilerine bağımlı, yarı-sömürge bir devletin kurulmasını menfaatlerinin icabı sayıyorlardı. Türk hakim sınıflar ise, Kürdistan da bir devlet kurulmasının şartları olmadığını ve bölgedeki menfaatlerini (Kürdistan’ın kendi devletlerine bağlı olarak bırakılması halinde) koruyabileceklerini taahüt ediyorlar. Kürdistanı kaçırmak istemiyorlardı. Sonuçta, bir komisyon kurularak Kürdistan’a gönderilmesi ve burada yaşayan bir topluluğun bir devlet kurabilme yeteneğine sahip olup olmadığını tespit edilmesi kararlaştırıldı. Ayrıca eğer şartların yeterli olursa: **“Fıratın doğusunda Ermenistan, Irak ve Suriye arasında bir kürdistan kurulacaktır.” (madde-62) diye bir karar alındı.**

www.partizanarsiv.net

Bilindiği gibi Sevr anlaşması yapıldığı dönemde Türkiye’de bir bakıma ikili iktidar vardı. Birisi İstanbul’da padişah Vahdetinin başında bulunduğu hükümet diğeri Ankara’da bulunan Kemalist hükümet idi. Sevr anlaşmasına otoritesini kaybetmiş olan İstanbul hükümeti katılmıştı. İstanbul hükümetinin taahhütüne rağmen, Ankara’da kemalistler bir Kürdistan devletinin her ne şekilde olursa olsun kurulmasına karşıydılar. Kürdistan’da (bu sırada özellikle köçgiri) gelişen ulusal karakterli hareketlere rağmen Ankara hükümeti insiyatifini kurmuştu. Dolayısıyla emperyalistler, Türkiye üzerinde olduğu gibi Kürdistan üzerine pazarlıklarında Ankara hükümeti ile yapmak durumunda kaldılar.

Ankara hükümeti, zaten bizzat savaş içerisinde, İngiliz ve Fransız emperyalistleri ile yaptıkları antlaşmalarda (mesela Ankara antlaşmasında) Kürdistan’ın bir bölümünü de kendi elleriyle bir egemenlik sürdürmek konusunda anlaşmışlardı. Kısacası Lozan konferansına geldiğinde, Ankara hükümeti ile emperyalistler arasındaki ilişkinin karakteri şikillenmişti. Bu sebeple emperyalistlerin bağımsız bir Kürt devletinde diretmelerinde bir anlam yoktu. Bir kaç milliyet üzerinde bir uşak devlet vasıtasıyla egemenlik kurmak, pekte kârlı bir işti.

Lozanda bir araya geldiğinde, önceden, yeni Türk devletinin kuruluşu ilan edilmiş, Kürdistan’ın büyük bir bölümü, yeni Türk devleti sınırları içinde kalmıştı. Lozan’a Türk devleti adına katılan heyetin başkanı İsmet Paşa, ilk elden Lozan’a “Türk ve Kürt halklarının temsilcisi olarak geldik” diyordu. Lozan’da yeni Türk devletinin, (daha savaş içerisinden başlayarak, Lozan öncesine kadar yapılan antlaşmalarla tespit edilen) statüsü, uluslararası kayıtlara bağlanıyor ve kesinlik kazanıyordu. Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağaları emperyalistlere güvence vererek, “Misaki Milli” içinde kalan topraklar üzerinde yaşayan diğer milliyetlerin idaresinde “ortak çıkarlar” dolayısıyla kendilerine verilmesini, talep ediyordu. Durum böyle olunca, emperyalistler, Kürdistan’ı taksim edecek şekilde ikiye bölünmüşlüğü, dörde çıkardı. Emperyalistler Türkiye’nin bugünkü sınırları (“Misaki Milli”) içerisinde kalan; Kürt ulusunun ana bölümünün ayrıca, milli azınlık durumundaki Ermenilerin, Rumların, Çerkezlerin, Arapların, Gürcülerin (vb.nin) idaresini tek bir devlet eliyle yürütmeyi menfaatlerine uygun bulurlar. (İngilizlerin Hindistan’da yaptığı gibi) sözde siyasal bağımsızlığı kullanma yetkisini en elverişli durumda olan bir milliyete vererek,

bu hakim milliyetin hakim sınıfları vasıtasıyla diğer milliyetler üzerindeki menfaatlerini ekonomik bir şekilde garanti altına aldılar. “Misaki Milli” içinde (bir takım etmenlerle birlikte) en elverişli durumda olan Türk milliyeti idi. Emperyalistler devlet kurma hakkını ona tanıdılar.

Kürdistan’da ulusal kurtuluş mücadelesi Lozan’dan önce olduğu gibi, Lozan sırasında ve Lozan’dan sonra da devam etti. Bir ulus ölüyor ölüyor diriliyor... emperyalistler, onun kaderini, kadeh tokuşturarak tayin ediyorlardı. Şimdi, her önlerine gelene “bölücü” diyenler, belki de tarihin en büyük suçunu işleyerek Kürdistan’ı tam dört parçaya bölmüşlerdir. Böylece kan emiciler Kürt milletinin canına geçirdikleri dişlerini çıkaramamışlar asırlarca onun kanını eme durumuşlardır.

Lozan’da Türk komprador burjuvazisi ve toprak ağalarının, (emperyalistlerin teveccühü olan) eğemenliği ne şekilde kullanacağıda kayıtlara bağlanmıştır. Buna göre:

“Türk hükümeti, **bütün Türkiyelilerin** (abç) doğum, milliyet, dil, ırk ve din farkı gözetmeksizin haklarını ve hürriyetlerini korumayı taahhüt eder. Her Türk vatandaşı; gerek hususi ticari münasebetlerden, gereksede din, basın veya her çeşit yayınlardan ve gerek umumi toplanılarda herhangi bir dili, hür olarak kullanmasını kısıtlayacak hiç bir kanun çıkarılmayacaktır.”

İnsan, gerçeği bilmeseydi bir an, emperyalistlerin ve Türk hakim sınıflarının nasıl olupta böyle bir karar aldıklarına akıl erdiremez. Bu güne bakın... Bu antlaşma denilen paçavradan ortada eser var mıdır?

Hani “herhangi bir dilin hür olarak kullanılmasını kısıtlayacak hiç bir kanun çıkarılmayacak”tı? Hani “basın veya her çeşit yayınlardan” hür olarak faydalanılacaktı?

Hani ırkçılık yapılmıyacaktı?

Hani milliyet, dil ve din farkı gözetilmeyecekti?

Biz, Türk hakim sınıflarının ve emperyalistlerin ikiyüzlüklerini biliyoruz. Burada da ‘Nerede’, ‘hani’ derken “aman, yaman haklarımızı niye vermiyorsunuz” diye bir düşüncede de değiliz, sadece ikiyüzlük anlaşılın istiyoruz!..

Lozan’dan sonra, Kürdistan’ın kurtuluşu böylece, daha geniş ve köklü bir sorun haline gelmiştir. Emperyalist sistem ve ortadoğudaki dört devleti elinde bulunduran uşaklarını karşısına almak zorunda kalarak, cephesi genişlemiştir. Bu durumda, Lozan’dan sonra bütün parçalarda **wadele yeniden gelişmiş, Kürdistan’ın Türkiye sınırlarına**

dahil edilen bölümünde, Şeyh Sait hareketi ile başlamıştır. Türk hakim sınıfları (1924’de) Tekrir-i Sükün (sıkıyönetim) ilan ederek, bastırmaya çalıştıkları Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi, Şeyh Sait hareketi ile (1925) yeni bir boyut kazanmıştır. Kısa zamanda gelişen hareket karşısında Türk hakim sınıfları hemen harekete geçerek ezmek istemişler (hareketin önderliğinin karakteri; hazırlıksız ve erken başlatılmış olması, ulusal kurtuluşçu dinamiklerin örgütlenmemiş olması nedeniyle de) ezebilmişlerdir. Önderlerini istiklal mahkemelerinde alelade bir yargılamayla asmışlar, yeni cinayetler işlemişlerdir.

Türk hakim sınıfları bu tamamen haklı mücadeleyi haksız göstermek için “arkasında İngiliz parmağı var”, “İngilizlerin kışkırtmasıdır” diyerek karalamışlardı. Solcu geçinen bir takım çevrelerde, bu hususta, Türk hakim sınıfları ile aynı şeyleri söylüyorlar. Kaldı ki, İngilizler kışkırtsa bile bu hareketin haksız olduğunu değil, İngilizlerin bir takım faydalar umduklarını gösterir.

Şeyh Sait hareketinden sonra, ayrıca; Ağrı, Zilan hareketlerinin geliştiğini görüyoruz. 1937-38’de ise kanlı-şanlı Dersim hareketini...

Dersim hareketi, yaklaşık üç yıl sürmüştür. Dersim,(bugünkü Tunceli yöresinde), halk kendi imkanları ile bölgeyi esas olarak kontrol altına almıştır. Hareket ulusal karakterli, bağımsızlıkçı, tamamen haklı bir hareketti. İdeolojik önderliğini; Jeep Ali namıyla bilinen Alişir adındaki, Avrupada tahsil yapmış, bir ara Jeep isimli, Kürtçe hitap eden bir yayın çıkarmış, sivaslı bir aydın yapmıştır.

Türk hakim sınıfları asırlarca süren egemenlikleri sırasında sık sık deneyerek ustalaştıkları “bölme, birbirine düşürme” politikasını uygulamış, bir kısım aşiret reislerini safına almayı başarmıştır. Böylece güçten düşen ayaklanmayı kanlı bir şekilde bastırarak, bir yeni suç işlemiştir. Türk hakim sınıfları Dersim’i tam anlamıyla kana bulamışlardır. Bizzat halk içerisinde bir muhbir ağı örgütleyerek, başkaldıran emekçileri dağların tepesinde, yamacında, kuytu köşelerde, mağaralarda, derelerde katlettiler. Annesinin karnındaki bebeği süngülediler...

Ateş ektiler, milletin ocağına

En büyük yardımcılarını hainlerdi...

İhbar ettiler öldürdüler....

Bu hainlerden bir tanesi, hainliğinin ücreti olarak meclise alınan, Dersim mebusu, Diyap Ağa, bakın ne diyor: “Hepimiz biriz, hepimiz biliyoruz ve söylüyoruz ki, dinimiz ve diyanetimiz, aslımız ve neslimiz

birdir. Bizim içimizde ayrılık-gayrılık yoktur. Ne Kürtlük ne de Türklük davası vardır.”

İşte, bu ve bunun gibi satılmışların elinden, Kürt milleti çok çekmiştir.

Diğer parçalarda da durum farklı değildi. Mücadele sürüyordu. I. emperyalist savaştan sonra, “İngilizlerin Irak ve Kerkük’ü işgal etmesi” ve devam ederek, İran’a girmelerinden sonra, (1946’da) Mahabad’ta kadı Muhammed’in başkanlığında, Mahabad Kürt Cumhuriyeti ilan edilmiştir. Böylece, Kürt milletinin kurduğu üçüncü devlet, tarih sahnesine çıkmış oldu. Ancak İngilizlerin, İran’dan çekilmesinden sonra, kendisini toparlayan İran devleti, Mahabad Kürt Cumhuriyetine saldırarak bu genç Cumhuriyeti, kanlı bir şekilde yıktı.

İşte bugün varlığı şiddetle reddedilen Kürt ulusunun tarihi genel olarak budur. Tarih içinde, istikrarlı bir topluluk olarak teşkkül etmiş olan Kürt ulusununda her ulus gibi bir dili vardır: Kürt dili dört lehçe (.....) Kurmanci, Gorani, Sorani ve Dimali (zazaki), en yaygın lehçe kurmanci’dır ve Türkiye Kürdistanı’nda da en çok bu lehçe konuşulmaktadır. Kürt dili iddia edildiği gibi Osmanlıca tipi, derme çatma bir dil değil, kendi içinde tutarlı, kurallı bir dildir. Kürt ulusunun dili, asimilasyona uğrayarak, bütün teknolojik olanaklara kapalı tutularak, gelişmesi engellenerek, kısırlaştırılmıştır. Son yıllarda, dil çalışmaları başlamış, bu eksikliğin giderileceği konusunda umutlarda yeşermiştir.

Her ulus gibi, Kürt ulusunun da kendine özgü bir kültürü vardır. Bugün Türk hakim sınıflarının, Türk folkloru olarak sundukları folklor, Kürt kültürünün en değerli ürünlerindedir. Müzik alanında da Aram, Şivan, ... gibi büyük yetenekliler yetişmiştir. Edebiyat ve sanat’ta şüphesiz tarih boyunca zulüm altında yatan bir ulusun olabileceği ölçüde vardır. Kürt milletinin kendine özgü bir hayat tarzı, gelenek ve göreneklere sahiptir.

Ayrıca, Kürt milleti iktisaden, yaşantı birliği içerisindedir. Kapitalizmle birlikte, giderek daha genişleyerek, PAZAR ilişkileri gelişmiş, halk zopluğun bireyleri bir pazarda bir araya gelmişlerdir. Aynı pazar için üretmişler, aynı pazardan tüketmişlerdir.

Kürt ulusu suni sınırlarına bölünmüş olsada halâ coğrafi olarak Mezopotamya da, yani anavatanında bir toprak birliği içinde yaşamaktadır.

Kürdistan’ın iktisadi yapısı yarı-feodaldır. Kürdistan da milli ka-

www.partizanarsiv.net

pitalizm, batıda olduğundan daha geç olarak doğmuş ve Osmanlı imparatorluğu ile birlikte Kürdistan da milli kapitalizm de tahrir olmuştur. Emperyalizm döneminde, emperyalizmin de ayakta tutması sayesinde, feodalizm tasfiye edilememiş ve kapitalizm gelişmemiştir. Emperyalistlerin Türkiye sınırları içinde geliştirdikleri komprador kapitalizm, Kürdistan ekonomisinde bir gerçeğidir. Emperyalistler ve Türk hakim sınıfları, Kürdistan'ın petrol, kömür ve diğer zenginliklerini gözlerinin nuru sayıyorlar. Bu sebeple Kürdistan da komprador kapitalizm gelişmiştir. Kürdistan da feodal üretim ilişkileri daha çok canlıdır. Toprakta ağalık hakimdir. Topraksız köylülerin oranı % 40 civarındadır. Feodal üretim ilişkileri ile kapitalist üretim ilişkileri yanyana varlıklarını sürdürmektedir.

Kürt ulusunun “varlığı” hususundaki görüşlerimiz ve Kürdistan'ın sosyal ve iktisadi yapısı hakkındaki belirlememizi ortaya koyduktan sonra, ulusal sorun'da diğer hususlara geçebiliriz. Kürdistan'ın siyasi statüsü konusunu ileride ele alacağız.

Bu konuda genel olarak varlıkları kabul edilen milli azınlıklara kısaca değinelim. Daha önceden belirttiğimiz gibi Türkiye de iki ulustan başka Arap, Ermeni, Rum, Çerkez, Gürcü vb. azınlıklarda vardır. Bunlarda milli zulüm altındadır. Araplar, Kuran dili olması sebebiyle dillerini, nispeten daha rahat konuşabilmektedir. Ancak, hiç bir hak ve özgürlükleri yoktur. Rum ve Ermenilerin, kendi okulları vardır. Ancak bunların sayısı giderek azalmaktadır. Okul dışında Ermenice konuşmak yasaktır. Rum ve Ermenilerin bir iki tane gazeteleride çıkmaktadır. Ermenilerin ve Rumların, Hıristiyan olmalarından ötürü, Hıristiyan dünyasınca gözetlendikleri için bu nispi hakları da çekilip alınmaktadır. Dini ibadetlerini yapabilmektedirler.

Bu azınlıkların içerisinde, tarihi Ermenistan'ın Türkiye sınırları içinde kalan bölümü, gerek, Sultan Abdulhamit döneminde, gerekse I. dünya savaşı içinde ve gerekse Kemalist hareket sırasında defalarca katledilmiş ve sonuç olarak vatanından edilmiştir. Sultan Abdülhamit, Hamidiye alaylarını, özellikle Ermenilere karşı kurduşturmuştur. Nitekim, Kürtler eliye katliamlar da yaptırılmıştır. (1871-1878) Rus-Osmanlı Ayastafonos antlaşmasının bir maddesi şöyledir: “Ermeniler Kürtlere karşı korunacaktır.” Şüphesiz Çarlığın böyle bir maddeyi koydurmuş olması iyi niyetinden ötürü değildir.

Ermeniler, Osmanlı imparatorluğundan üstün bir ekonomiye, üs-

tün bir kültüre sahip olduklarından, ekonomik ve kültürel olarak sömürgeleştirilememişler, ancak siyasal olarakta Osmanlıların ege-menliğinden kurtulamamışlardır. I. dünya savaşı öncesinde Rum ve Er-meniler, Osmanlılarda, ticaret ve sanayiye elinde tutuyorlardı. Fakat bu 1915 yılına kadar sürdü. Enver Paşa komutasındaki Osmanlı ordusu, tek kelimeyle, Ermenileri katlederek, eşi görülmemiş bir cinayet işledi.

Ermenilerde sık sık hareketler geliştirerek, bağımsız bir devlet kur-mak istemişler, ancak başaramamışlardır. Emperyalistler bir dönemin çıkarlarına uygun düşüğü için bir Ermeni devletinin kurulmasını teşvik etmişler, işlerine geldiği zamanda, Osmanlı insafına terk etmişlerdir. Hınçak ve Boşnak örgütleri, Ermeni tarihinde önemli yere sahip başlıca iki örgüttür. Dönem dönem, kurtuluş mücadelelerine önderlik etmiş-ler, ancak bilindiği gibi bir sonuca varamamışlardır.

Bugün milli azınlıklar içerisinde Ermenilerden daha çok acı çekeni yoktur.

Türk hakim sınıfları, bir çırpıda Rum ve Ermenilerinde “Türkoğlu Türk” olduklarını iddia ederlerdi. Ancak, özellikle müslüman değilde, Hıristiyan oluşları sebebi ile farklı milliyet oldukları inkar edilemez de-recede açık olduğundan, şimdilik “idare” ediyorlar!

“Misaki Milli” içindeki bütün azınlıklar tarihin çeşitli evrelerinden şimdi buldukları toprakları vatan edinmişler, bu topraklarda devlet kurmuşlar, sövülmüşler, sürülmüşler, savaşlar yapmışlar kısacası hep-side farklı nedenlerle, uluslaşamamış, azınlık durumunda kalmışlardır.

Araplar, islamiyetten sonra, Arap istilaları sırasında gelişmişler hakimiyet kurmuşlar. Türkler, onların hakimiyetini yıkmış, ancak önceden yerleşik durumda olan Araplar kalmış, sonradan Araplar bir çok parçaya ayrılarak ayrı ayrı halk toplulukları, giderek ayrı ayrı ulus-lar olmuşlar. Ancak, Misaki Milli içinde kalan Araplar, ana bölümün-den koparak, burada kalmışlardır.

Rumlar, yine Doğu Roma imparatorluğu döneminde Anadoluyu yurt edinmiş olmalarından ötürü, Doğu Roma imparatorluğu yıkıldıktan sonrada, Anadoluda kalmışlar, ancak güçle, katliamla gi-derek azınlık durumuna düşmüşlerdir.

Ermenilerde aynı şekilde, yukarıda da belirttiğimiz gibi, tarihi Er-menistan Misaki Milli içinde kalan bölümünden kovularak, ketledile-rek, göçerek azalmışlardır, bugünkü duruma gelmişlerdir.

Diğer azınlıklar içinde benzer şeyler söylenebilir.

www.partizananalisi.net

Milli azınlıklarla ilgili bunları da belirttikten sonra şöyle bir genelleme yapabiliriz. Bugün Misaki Milli içerisinde Türk ve Kürt ulusu yaşamaktadır. Ayrıca milli azınlıklar vardır. Bu sebeple, ulusal sorun, her iki ulus ve azınlıkları içine alan bir sorundur. Ulusal sorunun bugün çözüm bekleyen hangi meselelerden ibaret olduğunu hangi şekilde çözülebileceğini, hangi çözümün, kimin görüşü olduğunu belirlemek için, sorunun genel gelişimine bir göz atmakta fayda vardır.

“Uluslar kapitalizmin, şafağında ortaya çıktılar.” Kapitalizm, eskiden var olan, toprak, dil ve ruhi şekillenme birliklerinden başka, halk topluluklarını ortak bir iktisadi yaşantı etrafında topladı. Halk toplulukları aynı pazar için üretip, aynı pazardan tüketerek, kısacası pazarda bir araya gelerek ilişkiler geliştirip, aynı pazarın etrafında kümelenildiler. Ulusal bilinç, ulusal kültür doğdu. Kapitalizmle birlikte, uluslaşma süreçleri de başlamış oldu.

17. yy. feodalizmden kapitalizme geçiş olarak kabul edilir. Bu yüzyılda dünyanın ilk kapitalist devleti İngiltere’de doğdu. Genel olarak uluslaşma süreci batı Avrupa da bu dönemde başladı. Orta ve Doğu Avrupa da 18. ve 19. yy. da, ön Asya ve Asya ülkelerinde ise 19. yy. sonlarında başladı.

Batı Avrupada, uluslaşma süreçlerinin başlamasıyla birlikte buradaki halk toplulukları, genç burjuvazinin arkasında burjuva demokratik devrimini başarıya ulaştırarak, feodalizmi tasfiye etmişler ve genç tek uluslu kapitalist devletler oluşturmuşlardır. Bunlarda (İngiltere, İtalya, Fransa vb.) uluslaşma süreci, feodalizmin tasfiyesine bağlı olarak ve öz itibarıyla PAZARIN açılması şeklinde gelişmiştir. Çünkü PAZAR, halk topluluğunun etrafında kümelenildiği, iktisadi yaşantı birliğinin odağıdır. Sonuçta, buralardaki genç devletler, tek uluslu olarak örgütlendiklerinden, buralarda ülkenin kendi içinde bir ulusal sorun olmadığından “ulusların kendi kaderlerini tayin hakkından söz etmek saçmalaktır.”

Doğu Avrupa da ulusal hareketler, batıdakinden geç başladığı gibi farklı şekilde gelişti. Buralarda ulusal burjuvazi, feodalizmin tasfiyesi ve ulusal kurtuluş mücadelesini birlikte yürütmek (PAZARI ELE GEÇİRMEK) zorundaydı. Bu sebeple, buralarda uluslaşma sürecinin önünde, yalnızca, feodalizm değil, aynı zamanda istilacı ülkelerin burjuvazisi de engel durumdaydı.

Doğu Avrupa da bu mücadelenin başarıya ulaştığını, ulusal ba-

ğımsızlığın kazanılarak bu ülkelerin kapitalist ülkeler haline geldiğini görüyoruz.

Ön Asya'da ulusal hareketler 19. yy. sonlarında başladığından buralarda çok uluslu devletler önceden teşekkül etmişti. Dolayısıyla burada, ulusal hareketler, ulusal devletler yaratmak ve pazarı kurtarmak amacına yönelik olarak gelişti. Tarih, hepsini belli bir çözüme ulaştırdı. Ancak Kürdistan'da ulusal hareket ne pazarı kurtarabildi, ne de bağımsız bir devlet yaratmayarak sorun günümüze kadar taşındı.

Doğu Avrupa'da genç kapitalist devletler daha yeni rekabetçi dönemlerini yaşarken, ön Asya ve Asya'da kapitalizm henüz hakim iktisadi biçim haline gelmemişken ve bu ülkelerde, halen basit meta üretimi süreci yaşanırken, Batı Avrupa'da kapitalizm, tekelci aşamayı geçerek, doludizgin Doğuya gelmiş ve sonuçta da, ön Asya ülkeleri, pre-kapitalist ilişkiler yaşanırken çakılıp kalmışlar. Doğu Avrupa'nın genç kapitalist ülkeleri ise, rekabetçi aşamayı tamamlamamıştır.

Uluslaşma sürecinin iki ayağı vardır. Birincisi devlet diğeri de feodalizmin tasfiyesi. Doğu ve Batı Avrupa ülkeleri şimdi bu iki ayak üzerindedir. Devletleri vardır ve kapitalizm hakim hale gelmiştir. Ön Asya ve Asya da ise (Filistin, Kürdistan vb. hariç) bütün ulusların bir devleti vardır. Ancak feodalizm tasfiye edilememiştir. Dolayısıyla buralarda uluslaşma süreci kötürüm olmuştur, sakattır....

Batı Avrupa'da rekabetçi aşamasını tamamlayan kapitalizmin, tekelci aşamaya geçmesi ile birlikte, doğuya yönelerek buralarda feodalizmin tasfiyesini engellemesi ve bu ülkeleri, sömürge ve yarı-sömürgeleri haline getirerek, bağımsızlıkları tamamen yok etmesi veya "sözde bağımsızlık" haline getirmesi sonucu emperyalizm ulusal sorunun çözümünde (feodalizmin yanında) taraf olmuştur.

Bu sebeple emperyalizm çağında, ulusal sorun sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin bağımsızlıkları, feodalizmin tasfiyesi sorunu olarak emperyalizme karşı mücadele sorunu haline gelmiştir.

Ekim devriminin zaferinden sonra çağımızın karakterinin emperyalizm ve proleter devrimleri çağı olarak şekillenmesinden sonra, (sömürgelerin ve yarı-sömürgelerin bağımsızlıkları ile feodalizmin tasfiyesi için) ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesini sömürge ve

yarı-sömürgelerin milli burjuvazisinin kesin başarıya ulaştırması artık mümkün değildir. Milli burjuvazi hala emperyalizme ve feodalizme karşı olmakla birlikte, ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesini kesin başarıya ulaştıracak siyasal güçten yoksundur. Emperyalizm ve proleter devrimleri çağında **sömürge ve yarı sömürgelerin milli burjuvazisi dışında) genel olarak, burjuvazi tam anlamıyla gericileşerek, rekabetçi kapitalizm döneminin aksine ulusal kurtuluş ve demokrasi mücadelesinde saf değiştirmiştir.**

Ekim devriminin zaferinden sonra, sorunun bir iç sorun olmaktan çıkarak, emperyalizme karşı mücadele sorunu haline gelmesi ile birlikte, bu mücadelede kesin başarı için önderlik görevi işçi sınıfının görevleri arasına dahil olmuş, sorunun çözümü, onun omuzlarına yığılmıştır.

Emperyalizmin ve proleter devrimleri çağından önce batı Avrupa'da ulusal sorunun özü, PAZAR AÇMAK, doğu da PAZARI ELE GEÇİRMEK'ti. Bu çağda ise, sorun PAZARI EMPERYALİZMDEN KURTARMAK sorunu haline gelmiştir. Emperyalizmin sömürge ve yarı-sömürgelerdeki varlığının temel sebebi PAZAR'dır. Dolayısıyla emperyalizmi kovmak, yani-ülkeyi onun yarı-sömürgesi olmaktan kurtarmak, ülkeyi onun için bir PAZAR olmaktan çıkarmak gerekir.

Bir kısım anlamamakta ısrarlı kimseler, bunu tek düze bir mantıkla, **işçi sınıfının PAZAR için dövüşmesi** olarak yorumluyorlar. Doğru değil. İşçi sınıfı, sömürücü bir sınıf değildir. O pazarı emperyalistlerden kurtarmak isterken, pazara kendisinin hakim olması peşinde değildir. PAZARI KURTARMAK, ülkeyi sömürge ve yarı-sömürge olmaktan kurtarmak demektir. İşçi sınıfının PAZARI KURTARMAK istemisinin sebebi işte budur. Günümüzde, sorunun temelinde hala PAZAR vardır.

Sonuç olarak bugün, ulusal sorun dünyada ezilen ulusların ve halkların, emperyalizmden kurtulmaları, feodalizmi tasfiye etmeleri bağımsız demokratik veya sosyalist ülkeler yaratmaları sorunudur.

Dolayısıyla, bugün Türkiye'de "Misaki Milli" içinde (...) dendiğinde: Türkiye'nin emperyalizmin yarı-sömürgesi ve Kürt ulusunun ezilen bağımlı ulus olmaktan kurtarılması ve ayrıca, azınlık milliyetler üzerindeki milli baskıya son verilmesi anlaşılmalıdır. Sorun böylesine geniş yönlüdür.

Türkiye'de ulusal sorunun esası Kürt ulusu'nun emperyalizmden ve

işbirlikçisi faşist diktatörlükten kurtarılması sorunudur. Ancak, bu sorun Türkiye'nin yarı-sömürge olmaktan kurtarılması ve ayrıca azınlık milliyetlerin kurtuluşu sorununa sıkı sıkıya bağlıdır. Bu sebeple partimizin ortaya koyduğu çözüm:

Kürt ve Türk milliyetinden ve diğer azınlık milliyetlerden emekçilerin, tam hak eşitliğine dayanan, bağımsız, demokratik bir ülke ve bir halk iktidarınıdır.

Sorunun ve çözümünün bu şekilde konuluşu, Türk halkı ve diğer milli azınlıklar bakımından pek sorun yaratmamaktadır. Ancak Kürdistan'ın kurtuluşu sorunu gündeme geldiğinde aynı ağızlardan konuşanlar çoğalmaktadır.

Bu durumda, meseleye bir miktar değinmekte fayda vardır.

Her sorun gibi, ulusal sorunda da farklı sınıflar doğal olarak farklı çözümler ileri süreceklerdir. Sınıfların ideolojileri-politikaları, onların sınıfsal menfaatlerini yansıtır. Dolayısıyla partimiz temsil ettiği sınıfın, soruna ilişkin politikasını savunmaktadır. Soruna çeşitli çözümler önermek mümkündür. Ancak işçi sınıfının partisinden önerdiği çözümde temel ilke, çözümün proleter dünya devrimi mücadelesini ilerletmesi ve ona tabi kılınarak, **kısa zamanda** başarıya ulaştırılması, halkların, zulüm ve sefaletten kurtarılmasıdır.

Bu amaçtan hareket edildiğinde, sorunun çözümü için çeşitli milliyetlerden halkımızın, tam hak eşitliğine dayanan bir halk iktidarı hedefini ortaya koymak, tamamen isabetli olmaktadır. Ancak bu partimizin daha öncede belirttiğimiz gibi, çeşitli milliyetlerden işçi sınıfının, sınıfsal menfaatlerine tekabül eden çözümdür. Çeşitli halk sınıf ve tabakaları işçi sınıfının çözümünü reddedebilir, kendi çözümlerini ileri sürerler. Nitekim sürmüşlerdir. Bu durumda ulus kendi kaderini her anlamda tayin (...) küçük veya ulusal burjuvazinin çözümünü de pekala benimseyebilir. İşçi sınıfı, ulusun kaderini bu yönde tayin etmek istemesine saygı duyar... Onu ikna etmeye çalışarak kendi çözümü etrafında birleştirmeye çalışır. Ancak, kesinlikle emperyalizmle faşist diktatörlük karşısında onun yanındadır ve mücadelesini destekler.

Bir hususu özellikle belirlemek gerekir. Bugün partimizin ulusal sorun için önerdiği çözüm (...) dünya ölçüsündeki menfaatlerinden hareketle ileri sürülmektedir. Bu çözüm çeşitli milliyetlerden Türkiye proletaryasının çözümüdür. Pek tabii olarak, ulusal burjuvazi ve küçük burjuvazi de kendi çözümünü ileri sürmektedir. Eğer ulus, onların

çözümünü desteklerse çeşitli milliyetlerden proletaryaya buna saygı duymaktan ve desteklemekten başka bir şey düşmez.

Bu hususu vurguladıktan sonra, meselenin diğer yanlarına geçebiliriz:

Acaba bu gün Kürdistan'ın birleştirmesi konusu gündemdemidir değildir? İşçi sınıfı bu meseleye şu noktadan hareket ederek cevap vermektedir.

Mevcut bölünmüşlük çeşitli milliyetlerden proletaryanın, proleter dünya devrimi için mücadelesinin önünde bir engel teşkil etmemek, yoksa etmemektedir? Sosyalizm için mücadelenin, Kürdistan da, birleştime aşamasından geçmesi gereklidir, değildir? Bizim kıstasımız budur.

Bugün hayat, mevcut bölünmüşlük durumunda sınıf mücadelesinin devam ettiğini ve Kürdistanın birleştirilmesinin, sosyalizm hedefine ulaşmak bakımından yananması zorunlu bir aşama olmadığını göstermektedir. Bugün Kürdistan da, bütün parçalarında ayrı ayrı emperyalizmin ve gericiği silip süpürmek, sosyalizmi kurmak mümkündür. Böyle olduğu için "önce birleştirmek" diye bir çözüm ileri sürüldüğünde bunun sosyalizm için mücadelenin en kısa zamanda başarıya ulaştırılması düşüncesinden hareketle ileri sürülmediği anlaşılmaktadır. (İleride "birleştirme" talebinin hangi sınıfın menfaatlerini yansıttığını ortaya kayacağız.)

Neden ileride "birleştirmek"?

Kürdistan'da sosyalizm, Kürdistan birleştirilemeden kurulamaz diye mi düşünülüyor. Peki, bu yanlış değildir?

Partimiz, daha kuruluş aşamasında iken, bu sorunu tartışmış ve doğru olarak şu görüşleri ileri sürmüştür .

"Kürdistan'ın dört parçaya bölünmüş olması **tarihi bir haksızlıktır**. Ancak bir tarihi haksızlık, mevcut durumda sosyalizm için sınıf mücadelesinin önünde engel teşkil etmediği müddetçe, o haksızlığı gidermeyi programa koymak" ve ilk elden gidermeye çalışmak hatalıdır ve sosyalizm için sınıf mücadelesinin zaferini kısaltmaz, aksine daha da dolaylı hale sokar.

Tarihte, sömürücü sınıflar buna benzer binlerce haksızlık yapmışlardır. Proletarya, sosyalizm için sınıf mücadelesini bir kenara bırakarak, bu haksızlıkları gidermek için uğraşmaz.

Bugün Ermenistan, Gürcistan bölünmüş değildir? Şimdi, bura-

larda sınıf mücadelesini başarıya ulaştırmak, bu bölünmüşlüğü gidermek diye bir görev ortaya konulursa, bunun anlamı ne olabilir? Bunu işçi sınıfının görüşü olarak sunmak, birleştirme talebinin ulusal burjuvazinin menfaatlerine tekabül ettiğini gizlemek çabasından başka bir şey değildir.

Ulusal burjuvazi sorun, “sorun” olalı beri, tarihin her döneminde, “birleştirme” talebini ileri sürmüştür. Biz bunu doğal karşılıyoruz. Ulusal burjuvazi, emperyalizm ve feodalizmin karşısına ne için çıkmaktadır? Elbetteki sosyalizm için değil, onun önüne koyduğu hedef **PAZARDIR**. Dolayısıyla PAZARI emperyalizmden ve gericilikten kurtarmak, feodalizmi de tasfiye ederek, son sınırına kadar açma için mücadele, ulusal burjuvazi için Kürdistan’ın birleştirilmesinden geçer. Yani **amaç** Kürdistan’da PAZARA hakim olabilmek ise, bunun için “birleştirme” talebini önüne koymak doğru, sosyalizm için mücadeledenin, en kısa zamanda zaferi ise, bunun içinde yanlıştır.

Ulusal burjuvazi, ulusun bütün fertlerini, kendi etrafında toplamaya, birleştirmeye çalışıyorsa, amacı farklı, işçi sınıfı çağırıyorsa farklıdır. İşçi sınıfı, onları sömürüden kurtarmak için çağrılmaktadır, ulusal burjuvazide, (emperyalizm ve gericilik yerine) kendisinin onları sömürebilmesi için...

Bugün 4 parça halindeki Kürdistan’da emekçiler hakim ulusun emekçileri ve diğer azınlık milliyetlerle birlikte, bağımsızlık ve demokrasi mücadelesini başarıya ulaştırabilir, emperyalizm ve gericilikten kurtarabilir ve devamla, sosyalizmle birlikte sömürüde kurtulabilirler.

Bu tarihi haksızlığı gidermenin, programa konulmasının sebebi, sadece dört parçada, ayrı ayrı sosyalizm için mücadelenin başarıya ulaşma imkanının olması değildir. Bazı zorlayıcı etmenlerde vardır. Şimdi bu husus üzerinde duralım.

Bilindiği gibi Kürdistan’ın ikiye bölünüşü üzerinden, bugün **345 yıl** geçmiş durumdadır. Sonradan bu iki parçadan bir kısım toprakların, Suriye ve Irak sınırlarına dahil edilmesinin üzerinden ise 61 yıl geçmiş durumdadır. Hiç şüphesiz, emperyalistler ve gericiler bu sınırları kendi çıkarlarına göre tespit etmişler. Suni olarak çizmişler ve tarih boyunca ZOR’a dayalı olarak muhafaza etmişlerdir.

Asırlara dayanan bu parçalanma, kuru, coğrafi bir taksimden ibaret değildir elbette. Aynı halk topluluğunun (1639’da) ikiye bölünmesi,

www.partizanarsiv.net

önceleri iki ayrı halk topluluğu kapitalizmle birlikte de iki ayrı ulusu getirmiştir. Emperyalistler ve uşakları bununla da kalmamışlar, Lozan’da bölünmüşlüğü dörde çıkarmışlardır. Kürdistan’ın asırlara dayanan bölünmüşlüğü sonucunda, dil birliği yok olmamıştır ve zaten geçen zaman içinde her parçada farklı bir dilin oluşması mümkün değildi. Toprak birliği de, zoraki sınırlara rağmen (hem genel olarak, hem de her parçanın kendi içinde) varlığını sürdürmektedir. Ancak ulusu ulus yapan en temel etmenlerden birisi olan, iktisadi yaşantı birliği bu zoraki sınırların Kürdistan’a kapitalizmin girişinden sonrada muhafaza edilmesi sonucu olarak yok edilmiştir. Ve zaten evvelki bölüşümde, yani 1639 bölüşümünde iki ayrı parça üzerinde yaşayan halk toplulukları, kendi içlerinde, birbirinden bağımsız bir seyir izleyerek kapitalizmle yüzyüze gelmişlerdir. Kürdistan’ın Osmanlı İmparatorluğu sınırlarına dahil edilmiş bölümüne, kapitalizm imparatorluğa girişi ile birlikte girmiştir. Diğer parçalarda, daha kapitalizmle yeni tanıştıkları bir sırada bölünmüştür. Emperyalistler ve (...) bu suni sınırlar (bir kısmını 345 yıldan beri, bir kısmını da 61 yıldan beri) muhafaza etmesinden ötürü Kürdistan’ın bütünü için bir iktisadi yaşantı birliği söz konusu olamamıştır.

Bugün her parçada yaşayan bölüm, geçen zamanın uzunluğundan ötürü artık, kendi içlerinde, (bölünmeden önce var olan temel üzerinde) kendilerine özgü iktisadi birlik oluşturmuşlardır. **İktisadi birliğin temeli aynı pazarda bir araya gelebilmek, aynı üretim ilişkileri içinde bulunmaktır.** Topluluk bilincini, ulusal bilinç haline getiren, halk kültürünü, ulusal kültür haline getiren, bütün ulusun aynı ruhi şekillenme içinde olmasını sağlayan hep bu maddi temeldir. İktisadi yaşantı birliği bu nedenle tayin edici bir öneme sahiptir. Aynı iktisadi yaşantı birliği içinde olan ulusun fertleri onları bir araya getiren belli bir pazar için üretirler ve oradan tüketirler. Bugün “Alman ulusu iktisadi yaşantı birliği içindedir” dediği zaman, o ulusun fertlerinin aynı pazar ilişkisi içinde oldukları anlaşılır. Bugün bütün Kürdistan için ortak bir pazardan, bütün ulus fertlerinin **PAZAR ilişkisi** içinde olduğu, aynı iktisadi ve sosyal yapıdan söz edilemez. İran Kürdistan’ındaki bir Kürt emekçisinin çalıştığı, ürünlerini sattığı, tükettiği, kısacası içinde bulunduğu iktisadi yapı farklı, bir Suriyeli emekçinin ki farklıdır. Kürdistan’ın asırlara dayanan bölünmüşlüğü, süreç içerisinde, her parçada, farklı iktisadi sosyal yapıların oluşmasını getirmiştir.

Bugün bütün parçalarda, iktisaden yarı-feodal üretim ilişkilerinin

hakim olması, iktisadi olarak “Birlik” ifade etmez. Eğer böyle olsaydı, bütün kapitalist ülkelerde yaşayan ulusların ortak iktisadi yaşantı birliği içinde olduğunu söylemek gerekirdi. Aynı şekilde iktisadi yaşantı birliği, ülkelerdeki iktisadi yapının genel karakterinin aynılığı olsaydı, bütün emperyalist ülkelerdeki ulusları, iktisadi yaşantı birliği içinde saymak gerekirdi.

Mesela, İsveç ve Norveç kapitalist ülkelerdir. Bu böyledir diye İsveç ve Norveç uluslarının iktisadi yaşantı birliği içinde olduğu söylenebilir mi? Söylenemez! Söylenemez çünkü, iktisadi yaşantı birliği, üretim tarzının aynı olması değildir.

İktisadi yaşantı birliği, ilişki içinde olunan pazarın aynı olması, bir olması demektir. Bütün ulusun fertlerinin ilişki içinde olduğu PAZAR, ulusun oluşturduğu meydana.

Bugün Kürdistan’ın orta yerinde çizilen sınırların, suni olması, ulusun iradesine rağmen çizilmiş olması da, bu gerçeği değiştirmemektedir. Çünkü sınırın zorla çizilmiş olması veya olmaması farklı bir konudur. Doğru olan şudur; Bu sınırlar suni olmakla birlikte, ZOR’a dayalı olarak muhafaza edilmiş, hemde asırlarca muhafaza edilmiş olması sebebiyle, Kürt ulusunun, aynı pazar ile ilişkisi, yani iktisaden birliği mümkün olmamış, parçalar, kendi içlerinde, eski temel üzerinde iktisadi birlik içinde olabilmişlerdir. Kaçakçılığı iktisadi birliğe örnek gösterenler vardır ki, bu husus, yaptığımız açıklamalarla açık olduğundan, özel olarak üzerinde durmayacağız.

Sözlerimizi, Almanya örneği ile bitirelim. Farklı iktisadi ve sosyal yapıların örgütlenmesinin de etkisiyle, çok kısa zamanda Almanya’nın bölünmüşlüğü, iki ayrı Alman ulusu yaratmıştır. Almanya’da 1961 yılında, artık kesin olarak (yani bölündükten 12 yıl sonra) iki ayrı ulustan söz ediliyordu.

Toparlarsak;

Kürdistan’ın dört parçaya bölünmüşlüğü tarihi bir haksızlıktır ve mevcut durumda, sosyalizm için sınıf mücadelesinin önünde engel teşkil etmediği için “birleştirmek” mücadelesi, proletaryanın meselesi değil, pazara hakim olmak isteyen ulusal burjuvazinin, tarih boyunca hiç değişmeyen ve değişmeyecek olan meselesidir.

Kürdistan’da bugün tek bir ulustan söz edilemez. Çünkü, toprak, dil birliğine rağmen suni sınırların zora dayalı olarak, asırlarca muhafa-

www.partizanalarsiv.net

za edilmesi sonucu parçalar arasında iktisadi birlik mümkün olamamıştır.

Bu durumda, hala dört parçada tek bir ulustan söz etmek ve birleştirmeye uğraşmak “ulusu suni olarak örgütlemek”ten başka bir şey değildir.

Kürdistan’da, her parçada, ezilen ulus, ezen ulusun emekçileri ve azınlık milliyetlerle birlikte, mücadele ederek ve devrimi sürdürerek sosyalizmi kurabilir. Zulümden ve sömürüden kurtulabilirler. “Birleştirme” görevini gündemin illede bir maddesi yapmak bu mücadeleyi dolaylı hale sokmak anlamını da taşır.

Bütün bunlardan ötürü,

Partimiz, Türk, Kürt ve diğer azınlık milliyetlerden işçi sınıfının siyasal örgütü olarak, kendisini, çözümüne önderlik etmekle yükümlü gördüğü ulusal sorun:

Emperyalizmin kovularak, feodalizmin tasfiye edilmesiyle ülkenin bir bütün olarak yarı-sömürge olmaktan kurtarılması, Kürt ulusunun ezilen ulus olmaktan kurtulması, milli azınlıkların milli zulümden kurtulması sorunudur.

Bütün parçalarda bu şekilde yapıldığı takdirde, sorun köklü olarak çözülecektir!

Ulusal sorunun çözümünde, Marksist—leninistlerin temel ilkesi, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına gelince:

Önce, **Ulusların buna hakkı olduğunu** teslim edenlerin ve bu hususta ne milliyetçi ne de sosyal şoven davranmayanların M-L’ler ve temsil ettikleri işçi sınıfı olduğunu belirtelim. Emperyalistler ve uşakları, ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının yeminli düşmanlarıdır. Emperyalistlerin ve gericilerin işlerine geldiği yerde, bu **hakka “saygılı”** pozlar takınması tamamen sinsî bir şekilde, bu hakkı, kendi lehlerine gasp etmek içindir.

Türk hakim sınıfları, şimdilerde Kıbrıs’ta ulusların kendi kaderini, kendilerinin tayin etmesi gerektiğinin yavuz savunucuları kesildiler. Onlar, Kıbrıs gündeme geldiğinde, buna “saygılı” kesilirken, Kürdistan’da da bu hakkın kullanılması önünde, asırlardır başlıca engeldirler. Kendi kaderini, ayrılmak ve ayrı devlet kurmak yönünde tayin isteyen Kürt Milletine, tarih boyunca, belki 20 kez, sonu binlerce insanın ketledilmesi ile biten saldırılar yöneltmişlerdir. 150 bin nüfuslu Türk ulusunun, kendi kaderini tayin hakkı çiğneniyor iddiasıyla, adayı defa-

larca işgal eden Türk hakim sınıfları 15 milyonluk Kürt ulusunun, kendi kaderini tayin etmek istemesi karşısında çılgına dönüyorlar.

Çevremize baktığımızda, dünya uluslarının kendi kaderlerini tayin hakkı önündeki başlıca engellerden biri olan Amerika, şimdi Afganistan'da, Polonya'da ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının savunuculuğunu yapıyor. Rus sosyal emperyalistleri de, bütün Amerikan yarı-sömürgelerinde, ulusların kendi kaderlerini tayin etmesi hakkını savunurken, Afganistan'da bu hakkın en büyük düşmanı kesilmiştir.

Aslında onların sözünü ettiği "Hak" kendilerine ... sömürge olma hakkıdır!..

İşçi sınıfının ulusların kendi kaderini tayin hakkı konusundaki görüşü, gayet açıktır ve sahtekarıcılıktan uzaktır. İşçi sınıfı bir kere daha başında, bu hakkın en büyük düşmanının emperyalizm ve dünya gericiliği olduğunu ortaya koymaktadır. Emperyalizm ve gericilik yok edilmediği sürece ulusların kendi kaderlerini tayin hakkına her zaman saldırı olabilecektir.

Emperyalizm ve dünya gericiliği koşullarında uluslar kendi kaderlerini istedikleri yönde tayin edebilmek için mücadele etmek zorundadırlar. Ancak **sosyalizm veya demokratik halk iktidarı şartlarında bu hakkın istenilen yönde kullanılması sadece istemeyi gerektirir.** Çünkü proletarya ulusların kendi kaderlerini tayin hakkının gerçek anlamda kararlı savunucusudur. Onun, ulusları köle etmek diye bir meselesi yoktur. Dolayısıyla meseleye soymak ve sömürmek için sahte bir yaklaşım içinde olması söz konusu olamaz.

Ulusların kendi kaderini tayin etmesi hakkı, ulusun isterse ayrı bir devlet kurma hakkıdır. "Halkın kendi kaderini tayin hakkı" ise farklıdır ve halkın devrim yaparak iktidarı ele geçirmesi hakkıdır.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, ulusun kendisine aittir. Bu hak dışardan kullanılamaz. Hakkın ulusun, proletarya dışındaki halk sınıfı ve tabakaları (milli ve küçük burjuvazi) ezilen ulusun bu hakkı her zaman **ayrılmama yönünde** tayin etmesini istemektedirler. Özellikle hakim ulusun, küçük burjuvazisi, sosyalist geçinmesini, bu meselede de sürdürerek sosyal şovenizmin şampiyonluğunu yapar. Ezilen ulusun proletarya dışındaki halk sınıfı ve tabakaları (ulusal ve küçük burjuvazi) ulusun kendi kaderini **her zaman ayrılma yönünde** tayin etmesini isterler. Ezilen ulusun, ulusal burjuvazisi, zaten öteden beri milli-

yetçidir. Küçük burjuvazi ise sosyalist geçinir, ama bu meselede milli burjuvazinin dümen suyundadır.

Ezilen ulusun küçük burjuvazisi, sorun karşısında, **ulusal burjuvazinin alternatifini** sosyalizm ile cilalamakta, ezilen ulusun proletaryasının görüşü olarak sunmaktadır. İşçi sınıfı, ezilen ulusun her şart altında **kendi kaderini tayin hakkına** sahip olduğunu, bu hakkı **ayrılmak yönünde** kullanmasına ulusun kendisinin karar verebileceğini, “kendi kaderini tayin etmenin” bir (...) bu hakkın **illede ayrılmak gerektiği** şeklinde yorumlanmıyacağı, ulusun isterse hakkını, ayrılmama yönünde de kullanabileceği görüşündedir.

“Boşanmak” ayrı şeydir, “boşanma hakkı” ayrı. “Boşanma hakkına” sahip olan birisi, bu hakka sahip olduğu halde, boşanmak istemeyebilir.

“Ayrılmak” ayrı şeydir, “ayrılma hakkı” ayrı. Bu hakka sahip olan bir ulus isterse ayrılmayabilir. Nihayet bu bir **haktır**. “Ulusların kendi kaderini tayin hakkını” tek düze bir yorumla “ayrılmak” olarak yorumlanması, konuya ulusal burjuvazinin bakış açısı ile bakmaktır.

İşçi sınıfı partisi, ulusların ayrılmasını değil, ayrılma hakkına sahip olmasını savunur. Her şart altında “ayrılmamayı” savunmak sosyal şovenizm, her şart altında “ayrılma”yı savunmak milliyetçiliktir.

İşçi sınıfı partisi, ezilen ulus bir kere bu hakka sahip olduktan sonra, ezilen ulusun hakkını, ayrılma veya ayrılmama yönünde kullanması sorunu ile karşılaştığında, meseleye ulusun kurtuluşu, ezen ulusun halkının devrim mücadelesi ve azınlıkların kurtuluşu için mücadelenin olduğu uluslararası proleter devrimi mücadelesinin genel menfaatleri açısından bakar.

Ezilen ulusun, kendi kaderini, ayrılma yönünde tayin etmesi, proleter dünya devrimini ne zaman güçlendirir ve doğru bir çözüm olur?

Eğer ezilen ulusta devrimci durum güçleniyor ve ezen ulusta geriliyorsa, mevcut durumdaki mesafenin kapatılmasını beklemek, ezilen ulusun kurtuluşunu geciktiriyorsa ve ezilen ulusun kurtuluşunu, ezen ulusa mensup halkın kurtuluşu mücadelesine tabi kılmak olacaksa, bu durumda ayrılmayı savunmak, proleter devrimi genel menfaatlerine uygundur. Çünkü bu

durumda, ezilen ulus, hakkını ayrılma yönünde tayin etmesi ile birlikte, kısa zamanda kurtuluş mücadelesi başarıya ulaşacak ve üstelik ezen ulusa mensup halkın devrimci mücadelesine yardımcı olacaktır. Çünkü, mücadelede düşmanın yıpranması söz konusu olduğu gibi ezen ulusa mensup halk devrim mücadelesinde sırtını dayayacak bir kale sahibi olacaktır.

(...) mücadelesini başarıya ulaştıracak imkanı varsa bunu kullanmak her zaman ezen ulusun halkının mücadelesini ilirletir. Kurtuluş mücadelesinin kısa zamanda başarısı, diğerini olumsuz yönde etkilemez.

Bu sebeple ayrılmayı savunmak, işçi sınıfı için belli koşullara bağlıdır. **Ama ayrılma hakkının** kayıtsız şartsız savunulması işçi sınıfı için zorunludur. (...) Ezilen ulusun kurtuluş mücadelesinin ayrılma halinde kısa zamanda başarı kazanacağı söz konusu olduğundan, işçi sınıfı ayrı örgütlenmeye girer ve ezilen ulusun işçi sınıfının politik örgütü yaratılarak mücadeleye önderlik eder.

Farklı bir durum da söz konusu olabilir.

Ezilen ulusta, devrimci durum yükselir, mücadele gelişir, ancak önderlik küçük veya millî burjuvazinin olur. Bu durumda, ezen ulusun halkı, mücadeleyi desteklemelidir. İşçi sınıfına gelince; işçi sınıfı bu mücadeleye katılarak, önderliği ele geçirmeye hiç değilse, başarısından sonra küçük veya ulusal burjuvazinin iktidarı emperyalizme teslim etmesini önlemeye ve iktidarı devralmaya çalışmaktadır. Bu görevler şüphesiz, daha mücadele başarıya ulaşmadan ayrı örgütlenmeyi gerektirir. Bir kere ulus, önderlik kimde olursa olsun ayrılmak kararını vermiş ve mücadelesi, ezen ulustan halkın mücadelesinden daha da yükselerek kısa zamanda başarı vaat ediyorsa, böyle bir durumda, hala ayrılmayı savunmak sosyal şövenizmdir.

Fakat böyle olmadığı halde ayrılmak, ezilen ulusun kurtuluşunu çabuklaştırmadığı halde, ayrılmayı savunmak milliyetçi bir tavidir.

Ezilen ulusun ayrılması, kurtuluşunu çabuklaştırmadığı halde, ve ezen ulusta, devrimci durumun daha yüksek olduğu durumda, ayrılmamayı savunmak, bütün milliyetlerden halkın menfaatlerine uygun, tek doğru çözümdür.

Bir hususu daha belirtelim.

Ulusların kendi kaderini tayin hakkı, aynı zamanda isterse ayrı örgütlenme hakkı anlamına gelir. İşçi sınıfı ayrılmaya karşı olduğu du-

rumlarda, ulusun ve ulusun bir bölümünün (...) yönünde mücadelesi karşısında işçi sınıfı ikna yöntemlerinden başka bir yonteme asla başvurmaz. Bir yandan mücadeleyi emperyalizme ve uşaklarına karşı destekler, bir yandan da kendi çözümünü yönünde ikna etmeye çalışır.

İşte işçi sınıfının ulusların kendi kaderlerini tayin hakkı ve ayrılma sorunlarına ilişkin görüşleri genel olarak bunlardır. Bu görüş (...) küçük burjuvazi ve ulusal burjuvazi (...) gibi, bu “hakkın” ayrılmaktan başka bir alternatifini içermediği görüşündedir.

İşçi sınıfı mesele hakkında açık seçik görüşlere sahiptir. Kürt Türk ve diğer milli azınlıklardan işçi sınıfı ayrılmayı aşağıdaki hallerde savunacaktır.

Kürdistan’da, kendi kaderlerini tayin hakkını ayrılma yönünde kullanmak, **Kürdistan’da devrimi yaklaşıyor, böylece, Ortadoğu da ve dünyada proleter dünya devrimi mücadelesi, İran, Irak, Suriye ve Türkiye’de devrim olmadan Kürdistan’da bir üs kazanmak imkanına sahipse işçi sınıfı ayrılmayı savunacaktır.**

Bugün için Kürdistan’da devrimci durum Türkiye’deki devrimci durumdan daha elverişli değildir. Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını **ayrılma yönünde kullanmak istemesi, yakın bir devrim imkanını yaratmaktadır.** Devrimci durumdan kast edilen nedir.

Devrimci durumdan kast edilen, yönetilen sınıfların (yani sömürülen sınıfların) artık eskisi gibi yönetilmek istememesi ve bir **değişiklik** istemesi, bu temelde oluşan muhalefet neticesinde, yöneten (yani sömürücü) sınıflarında, eskisi gibi yönetememeleri ve sömürde müşkilat çekmeleridir.

Ezilen halkların ve uluslarda, devrimci durum **sürekli olarak vardır.** Bu ülkelerin sosyal ve iktisadi koşulları kitlelerin yoksulluk ve sefalet içinde (.....)

(.....) iktidar mücadelesine(.....) gerilerde bırakmış ise, bir Tariş’te, Profilo’da olduğu gibi işçiler kitle halinde silaha sarılıyor, düzene kafa tutuyorsa, köylüler toprak ağalarına karşı mücadelelerini yükseltmiş, yer yer kitleler halinde işgaller geliştiriyorsa, diğer halk sınıf ve tabakaları düzenden alabildiğine hoşnutsuz ve bu hoşnutsuzluklarını yaptıkları gösteriler direnişlerle, her vesile ile ortaya koyuyorlarsa, hepsinden de önemlisi, ezilen ulusta sınıf mücadelesi ile birliktte, ulusal

kurtuluş mücadelesinde ezilen ulusun çok önemli bir kesiminde aktif olarak desteklenen bir mücadele halini almışsa, bu somut durumda devrimci durumun yükseldiğinden söz etmek gerekir.

Ezilen ulusta, devrimci durumun seviyesi böyle olduğu halde ezen ulusta, muhalefet (mevcut olmakla birlikte) hala emekleme aşamasında ise, yer yer grevlere, direnişlere rastlamakla birlikte bu direnişlerin hem nicel hem nitel durumu (yani sayı olarak çokluğu ve nitel olarak ekonomik mücadele sınırları aşıp aşmadığı) ezilen ulustakinden daha geri bir seviyede ise, ezen ulusta, devrimci durumun gerilediğinden söz etmek gerekir.

Şüphesiz bu hususuta kalıp veya reçete yapılır. Birisinde 10 grev, diğerinde 2 olursa, birinde 10 legal diğerinde 3 tane olursa, diye bir kalıp koymak yanlış bir anlayıştır. (...) yakın bir devrim ihtimalini gündeme getirmesidir.

İşçi sınıfının, ezilen ulusun kendi kaderini tayin hakkını (UKKTH) ayrılma yönünde kullanması gerektiğine inandığı vakit, buna teşvik eder, ayrı örgütlenmeyi birleştirerek, ezilen ulusu, yakın bir devrim ihtimali için seferber eder.

Bundan başka hallende işçi sınıfı hakkında ayrılma yönünde kullanılması savunulabilir mi?... Savunabilir. Mesela Kürdistan somutunda eğer Kürdistan (...) için mücadelesi, Kürdistan'ın birleştirmesini gerektiriyorsa, mevcut bölünmüşlük durumu sınıf mücadelesini engelliyor, veya başarısını geciktiriyorsa, böyle bir durumda işçi sınıfı Kürdistan'ın birleştirilmesini programını koyar. Doğal olarak böyle bir durumda, Kürdistan'ın birleştirilmesi için mücadele, Kürt ulusun kendi kaderini tayin hakkını ayrılma yönünde kullanmasını gerektirir. Bunun ilk anlamıda ayrı örgütlenmedir. Yani ezilen ulusun sınıf ve tabakalarının, hakim ulusun halk sınıf ve tabakalarından başka sınıf örgütlerinde örgütlenmeleri gerekir.

Bir kere "Birleştirmek" gerektiğini tespit etikten sonra, ulusun ayrı örgütlenmesi arkasından zorunlu olarak gelmelidir.

.....

Her ne kadar M-L ile cilalanmış olsa da, gerektiğinde ulusal burjuvazinin çıkarlarını yansıtan **illede ayrılma** ve doğal olarak **ayrı örgütlenme** görüşü, bir takım temelsiz gerekçelerle kanıtlanmak istenmektedir. Öyle ki, bir kısım küçük burjuva hareketler "Kürdistan'da artık M-L kadrolar vardır" diyerek, bunu kadro varlığı veya yoklu-

www.partizanarsiv.net

ğu ile de açıklamak istemektedir.

Aynı şekilde, “her ülkenin devrimcileri, kendi ülkesinde devrim yapmalıdır” şeklindeki doğru görüşü mekanik bir tarzda yorumlayarak, sanki, “her ülkenin devrimcileri önce başka ülkenin devrimini yapmalıdır” diye görüş ileri sürüyormuş gibi, bir ön yargı yaratmak istemektedirler. Bu yanlış görüş sahipleri, sanki ulusun kendi kaderini ayırılma yönünde tayin etmesini (proleter devrimin genel menfaatlerine uygunluğu bakımından teşvik etmek, yani ayrılmamayı savunmak, ezilin ulusun (...) ezen ulusun devri için kullanmak anlamına gelirmiş gibi sakat, temelsiz görüşler ileri sürmektedirler.

Kitlelerin geri bilincine hitap ederek, onlardan önyargı yaratılmaya çalışılıyor. Buna göre “ayrılmak hakkını” herkes kendi devrimini yapsın” “ayrılmamak” Türkiye devrimini, Kürt ulusunun devrimci güçlerini (....) vs. vs.

Bu yanlış görüş sahipleri çelişmeler ve devrim süreci konusunda da yanlışlık yapmaktadırlar. Buna göre Türkiye’de sınıfsal kurtuluş, Kürdistan’da ulusal kurtuluş gündemdedir. Bu süreçler ayrı süreçlerdir. Dolayısıyla ayrı devrimler için ayrı örgütlenmek gerekir.” diyorlar. Görüşün yanlışlığına cevap verebilmek için kısa bir açıklama yapmak zorunludur.

Bugün Kürdistan’da ulusal kurutuluş mücadelesi ile, sınıfsal kurtuluş mücadelesi, birbirine kopmaz bağlarla bağlı olan iki ayrı süreç değil, tek bir süreçtir. Kürdistan’da sınıfsal kurtuluş mücadelesinin önündeki engelle dokunmadan, onları karşıya almadan, ulusal kurutuluşu gerçekleştirmek imkansızdır. Çünkü Kürdistan’ın iktisadi ve sosyal yapısının bir sonucu olarak ulusal kurtuluş mücadelesinin hedefleri ile, sınıfsal kurtuluş mücadelesinin hedefleri, birbiriyle kaynaşarak, tek bir (...) gelmiştir. Bu durumda Kürdistan’da ister ulusal kurtuluş, isterse sınıfsal kurtuluş mücadelesi olsun aynı hedefe yönelmek durumundadır.

Aynı şekilde Türkiye’de Türk halkının bağımsızlık ve demokrasi mücadelesi, tek bir süreç olarak kaynaşmıştır. Türkiye’de demokrasi mücadelesini bağımsızlık mücadelesi önündeki engellere dokunmadan (başarıya ulaştırmak mümkün değildir.)

Bütün bunlarla birlikte, Kürdistan’da ister sınıfsal ister ulusal kurtuluş mücadelesini, Türkiye’de (...) de olan demokrasi ve bağımsızlık mücadelesinin (....) hedeflerine dokunmadan başarıya ulaştırmak

mümkün değildir. Kürdistan'dan ulusal kurtuluş mücadelesinin gündeminde olduğu bir sırada Türkiye'de sınıfsal kurtuluş mücadelesinin gündemde (.....) böyle bir (.....)

(.....)

(.....) önemli bir hususu belirtmeden geçemeyeceğiz. Burada şunu belirtmeliyiz. Bugün, milli çıkarını satmış, hainleşmiş Kürt kompradorları ve toprak ağaları ile Türk hakim sınıfları, bugün artık tek bir sınıf haline gelmişti. Yani, Kürt komprador ve toprak ağalarının, Türk hakim sınıfları karşısındaki durumu ile, Türk hakim sınıflarının emperyalizm karşısındaki konumunu birbirinden ayırdetmek gerekir. Emperyalizm ve Türk hakim sınıfları menfaatlerine tekabül eden iki karşı-devrimci mihraktır. Ama Kürt kompradorları ve toprak ağaları ile Türk hakim sınıfları, iki ayrı karşı-devrimci mihrak değil, tarihle birlikte, birbirleriyle kaynaşmış tek bir mihraktır.

Bütün bunlardan ötürü, “Kürdistan’da ayrı devrim süreci yaşanmaktadır. Türkiye’de ayrı, bu nedenle ayrılmak gerekir vb” yollu propagandaları, olayının özünün önüne, biçimini çıkartmaktan ve biçimsel ayrılıklardan “ayrılık” için bahane dizmekten başka bir anlam ifade etmez.

Ekim devrimi öncesinde, Lenin’in “bizim sömürgelerimizle, ezilen bağımlı uluslarımız” dediği ulusuda ve çarlıkta, gündemde olan çelişme ve devrim aşaması aynı mıydı? Orada, birlikte örgütlenmek, ezilen ulusların ve sömürgelerin devrimini yeni ulusal kurtuluş mücadelelerini, çarlık Rusya’sındaki halkın sınıfsal kurtuluş mücadelesine tabi kılmak anlamına geliyordu.

Bir kısım yanlış görüş sahipleri “ayrı örgütlenmek” (.....) Kürdistan devrimini ilerletirmi, geriletirmi? (.....) bir araştırma yapmak yerine, buna peşin karar vermekle yeniden icatler peşindedirler. Sınıf karakterlerinden ötürü bu hususta oldukça da (...) davranmaktadırlar. (.....) “her kimki birlikte örgütlenmeyi gerektiriyorsa o sosyal şovendir” (.....)

Biz Kürt milliyetinden ML olarak ayrılmasını değil birleşmeleri taraftarıyız. **Ayrılmak ile ayrılmamak arasında (kâr ve zararlara eşit olduğu bir durumda) tercih yapmak zorundadır. (....) tercihimizi her zaman, çeşitli milliyetlerden halkın ortak sınıf örgütlerinde toplanması Kürt ve Türk halkının, azınlık milliyetlerden emekçilerin tam hak eşitliğine dayanan iktidarı**

www.partizanarsiv.net

yönünde yapacağız. Milliyetçilik ile mücadele, bizim için ikna seviyesini aşamadan, ancak yürütülmesi acil bir ideolojik görevdir.

Bugün Kürdistan'da bir kısım küçük burjuva hareketlerin, (Marksist-Leninist geçinmelerine rağmen) milliyetçiliğe karşı mücadele yerine, sosyal şövenizme karşı mücadeleyi esas almaları ve her önlerine geleni "sosyal şöven" olarak nitelendirmeleri tesadüfi değil, sınıfsal özelliklerinin bir sonucudur. Milliyetçilik dümen suyunda olan küçük burjuvazi, milliyetçilğe karşı mücadele edemez. Bu kendisine karşı mücadele anlamına gelir. Ve mümkün değildir. Bu görev ezilen ulusun M-L'lerindir.

Aynı şekilde Türkiye'de bir kısım küçük burjuva hareketlerin (ML geçinmelerine rağmen) sosyal şövenizme karşı mücadele etmek yerine, milliyetçiliğe karşı mücadeleyi esas almaları ve her kim ki "ayrılmayı" savunuyorsa, onlar "miliyetçi" olarak nitelendirmeleri tesadüfi değil, sınıfsal özelliklerinin bir sonucudur. Şövenizmin dümen suyunda olan küçük burjuvazi sosyal şövenizme karşı mücadele edemez. Bu kendi kendine karşı mücadele etmesi anlamına gelir ve mümkün değildir. Bu görev ezen ulusun ML'lerindir.

Bu gün Kürdistan'da sınıf mücadelesi ile (...) kurtuluş mücadelesi- de yeniden yükselmeye başlamıştır. Eskiden farklı olarak günümüzde (...) ulusal kurtuluş mücadelesi (...) kalmamış ulusal burjuvazinin yanında yer almış, mücadele önderliğine de talip olmuştur. Ayrıca eskiden farklı olarak, kürdistan da işçilerin nicel ve nitel olarak güçlenmesine paralel (.....)

Türk ve Kürt (...) ML'ler ulusal (...) milliyetçi kabuğu kırmış. (.....) Proleter devrimi mücadelesi açısından bakmaya başlamışlar.

Çeşitli milliyetlerden halkımız ortak sınıf örgütlerinde toplanmasının önündeki en önemli engellerden birisi de güvensizliktir. ML parti, örgüt gene bir kısım küçük burjuva örgütler, ulusal sorunun çözümü konusunda, hakim ulus milliyetçilğini, ML'le cilalayarak piyasaya sürmüşler, hatta bir kısmı kayda değer mesela olarak görmemiştir. Bu hususta M.Suphi önderliğindeki TKP içinde böyledir. Biz mirasçısı olduğumuz M.Suphi önderliğindeki, TKP'nin sorunu karşısında sesiz kalarak sosyal şöven bir konuma düşmüş olduğumuzu açıkca belirtiriz. Ta ki, bu tarihlerden partimizin kuruluşuna kadar, sorun karşısında sosyal şöven tutum egemen olmuştur. Partimizin doğuşu bu konuda tam anlamıyla

bir dönüm noktasıdır. Artık bu tarihten sonra Kürdistan da bir ulusun var olduğunun, dolayısıyla; bu ulusun kendi kaderini istediği yönde tain etmeye hakkı olduğunun kararlı bir savunucusu doğmuştur. Bu yüzden Türk hakim sınıfları ve bir kısım akımlar, partimizin “kürtçülük”le eleştirmekten geri durmamışlardır.

Ne zaman ki, Kürdistan’da ulusal kurtuluş mücadelesi yükselmiş, o zaman, sosyal şöven hareketlerin dizleri tutuşmuş, ideolojik saldırılarla yetinmeyerek, askeri saldırılara başlamışlardır. Bu hareketler her ne pahasına olursa olsun, Kürt ulusunun kendi kaderini ayrılma yönünde tain etmesine karşıdırlar ve bu yüzden saldırmaktadırlar.

Bir kısım iki yuzlüler ise, “sömürgecilik teorisi” ni ve “ayrılmayı” savunmanın (...) hesabına bir çırpıda görüş değiştirmişler ve sahte tutumlarını bir kez daha su yüzüne vurmuşlardır.

Bu konuda görüşlerimizi bir husus açısından aktararak noktalayalım. Bazıları, Kürt ulusunun kendi kaderini tayin hakkını ayrılma yönde tain etmesine her şart altında karşı olduklarından ikide bir (...) ayrılmanın devrimi ilerletip başarısını yakınlaştırdığı bir durumda ayrı örgütlenmek hiç bir şekilde, devrimin güçlerini bölmek anlamına gelmez. Ancak ulusun, ayrılmasının kurtuluşunu kolaylaştırıp yakınlaştırmadığı bir durumda ayrılmak, devrimin güçlerini bölmek anlamına gelir ki, bu anlaşılacağı gibi, koşula bağlıdır. Hakim ulusun küçük burjuvazisi, her ne pahasına olursa olsun ayrılmaya karşı olduğu için, hiç bir zaman, “devrim güçlerinin bölündüğü” yolundaki safsatasını terk etmeyecektir.

Daha önceden, belirttiğimiz gibi biz ezilen ulus Marksist-Leninistleri, birliğin savunucularıyız. Biz, ayrılma ile ayrılmamanın; kâr ve zararının eşit olduğu bir durumda, birilikte yana tavır koyacaktır. Ancak bu, kuru bir iyi niyet gösterisi değildir. Bizler nihayet, bütün dünyada, ezilen halkların kardeşçe yaşadıkları, sınıfsız bir dünya savunuyoruz. O halde bu fırsatta halkları birliğe çağırarak, kaynaştırmak, işçi sınıfının nihai hedefine uygun bir tavrıdır.

Bizler, sosyal şövenizme karşı mücadelenin esas savunuculuğunu, Türk marksist-leninistlerine bırakıyoruz. biz, sosyal şövenizmin, sınıfsal temelini, hakim ulusun küçük burjuvazisi, devrimde bizim mütefikimizdir. Nihayet halkın bir bölümüdür. Böyle olduğu halde, ulusal sorun karşısında sosyal şöven diye (Kürdistan proletaryasının temsilcisi geçinen bir kısım hareketlerin yaptıkları gibi) ona savaş ilan etmiyoruz.

www.partizanaarsiv.net

Bizler tarihin köklerine dayanan düşmanlıklardan kaynaklanan güvensizliği törpülemeyi ve gidermeyi görev kabul ediyoruz. Kürt ulusunun, tarihi boyunca katledilmesinden kaynaklanan “Türk düşmanlığını” Türk hakim sınıflarına düşmanlığa dönüştürmeye, Kürt halkı ile Türk halkının kardeşliğini uluslararası, bütün ezilen halkların kardeşliğinin bir halkası olarak anlatmaya çalışacağız.

Saniyoruz bize düşen budur...!

Kürdistan’ın siyasi statüsü konusundaki görüşlerimize gelince:

Birinci olarak, şunu belirtmemiz gerekir. Günümüzde Kürdistan’da öyle bir ön yargı yaratılmıştır ki, devrimci çevreler, Kürdisatan’a “sömürge” denmediği vakit, bu görüş sahibini bir çırpıda pekala sosyal-şöven olarak niteleyebilmektedir. Devrimci çevrelerde, Kürdistan’a “sömürge” demek adeta, Kürdistan’da milli zulmün olmadığını söylemekle eş tutmaktadır. Bu ön yargının bilinçli olarak yaratıldığını söylemek yanlış olmayacaktır. Bu nedenle, Kürdistan’ın sömürge olmadığını ileri sürmek, anti-pati toplamak için yeterli olmamaktadır. Kürdisatn’da milli zulmün olduğunu veya olmadığını söylemek, Kürdistan’ın sömürge olduğu veya olmadığını söylemekle eş tutulduğunda bir kısım küçük burjuva hareketler hemen yön değiştirip, bir taban tuturma yoluna gittiler. Bu kuyrukçu tutumu, faydacı tutumun eleştirmek şimdi konumuz değildir.

Partimiz, Kürdistan’ın siyasi statüsünü tesbit ederken milliyetçi akımın yarattığı önyargıdan etkilenmediği gibi, hakim ulus milliyetçiliğine ve sosyal şövenizmeden de etkilenmez. Onun maddi gözlükleri vardır ve meseleye bakmak için bir başkasının gözlüklerini kullanması gerekmez!

Emperyalizm ve proleter devrimleri çağı bütün dünya ulusları için bir depremi beraberinde getirmiştir. Yeryüzünde ülke statülerinin bu kadar sık değiştiğine, tarihin hiç bir döneminde şahit olmamıştır. Bu dönemlerde belki yüzlerce ulusun statüsü (...) bunlardan sadece bir tanesidir.

Kürdistan’ın siyasi statüsü I. emperyalist savaştan sonra, emperyalistlerce, Lozan’da tesbit edilmiştir. Buna göre, Kürdistan dörde bölünmüş, emperyalizmin ve uşaklarının her parçadaki menfaatlerinin korunup-kullanılması, o parçanın ZOR’la dahil edildiği ülke hakim sınıflarına verilmiştir. Türkiye sınırlarına dahil edilen bölümü içinde böyle olmuştur. Emperyalistler ve uşakları hali hazırdaki, “Misaki

Milli” içinde kalan; Türk halkı, Kürt ulusu ve milli azınlıklar üzerindeki menfaatlerini korumak ve genişletmek konusunda, yaptıkları pazarlık sonucu; bunun biz devlet eliyle (ancak Türk hakim sınıflarının kontrolünde olması kaydıyla) ülkedeki bütün milliyetlerden, kompradorlar ve toprak ağalarının elindeki bir devlet eliyle korunmasında anlaşmışlardır.

Lozan’da her milliyetten fertlerin “**hususî ticarî münasebetlerden**” yasaklanmayacağı hükmü vardır. Bu hükmün, o dönemde, hala Osmanlı ekonomisinde önemli bir yeri olan, Rum ve Ermeni kapitalistlere yönelik olduğu ileri sürülsede, esasta bütün milliyetleri kapsayacağı “doğum, Milliyet, dil, ırk ve din farkı” gözetilmeyeceği kaydına bağlanmış. Türk hükümetinin, aksi yönde “hiç bir kanun” çıkarmayacağı da bu kayda eklenmiştir.

Burada sözü edilen “Hususî ticarî münasebetler” hakkı şüphesiz, her milliyetten kompradorlar ve toprak ağalarının hakkıdır. O tarihte bu hakkın ancak emperyalizme uşaklık yönünde kullanılacağı açıktır.

Nitekim, bu emperyalistlerin, bahsettiğimiz bu “hak” sayesinde ki, Türk devleti aynı zamanda Lanen Makzume’nin, Şellefyan’ın, Vitali Hakko’nun, Kinyas Kartal’ın, M. Celal Bucak’ın da devletidir. Ancak hiç unutmamak gerekir ki, gene bu antlaşma sayesinde devlet **çok** Koç’un, Sabancı’nın, Bodur’undur.

Eğer Lozan’da emperyalistler, bütün milliyetlerden patronların ve ağaların “hususî ticaret münasebetlerine” (...) kayda bağlamasaydı, yani her milliyetten sermaye sahiplerine ve toprak ağalarına kendisine uşaklık etme ve bunun ücretli uşaklık (...). Ama Şimdi böyle olmamaktadır. Şimdi diğer Milliyetlerden kompradorlar ve toprak ağalarıda pay almaktadırlar.

Eğer bugün Kürdistan’da bir sömürge ülkede, olabileceğinin çok fazlası üzerinde sermaye var ise, bu Lozan’da tespit edilen statüden kaynaklanmaktadır. Bunun üzerinde duralım.

“Sömürge ülkelerde, sermaye ya hiç yoktur, ya da yok denecek kadar azdır”. Aynı şekilde, bu “Az” olan sermaye kayıtsız şartsız “siyasî bağımlılık koşulu içinde” var olabilir. Aksi taktirde, bir sermayeden söz etmek, bir sömürge için mümkün değildir.

“Siyasal bağımlılık koşulu içinde var olmak, emperyalizme, siyasal bağımlı olmayı (yani kompradorluğu) kabul ettikten sonra var olmak anlamına gelir. Sömürge ülkelerde, emperyalizm sömürü alan-

www.partizanarsiv.net

larını, fiilen koruduğu gibi, sömürde de aracıya (kompradorluğa) gerek duymaz. Bu sebeple, sömürge ülkede, “siyasal bağımlılık koşulu içinde” var olabilen sermaye kesinlikle “az”dır. Çünkü, çok olmasının, emperyalizm için gereği yoktur.

Acaba, bugün Kürdistan’da sermaye, sömürge bir ülkede “siyasal bağımlılık koşulu içinde” olabilecek kadar az mıdır? Hesap edinki bu “az”lık öyle bir “az”lıktırki, bir adım ötesinde “Hiç” olmamak vardır. “Sömürge ülkelerde sermaye **ya hiç yoktur, yada çok az vardır**” demek, “siyasal bağımlılık koşulu içinde” var olabilen sermayenin, varlığı ile yokluğu arasında pek bir fark olmadığı anlamına gelir. Acaba bugün Kürdistan’da sermaye varlığı yokluğu ayırtedilemeyecek kadar az mıdır?

Eğer “az” deniliyorsa, bizde az olmadığını ispatlayalım.

Siyasal güç maddi gücün bir yansımasından başka bir şey değildir. Bugün, Kürdistan’da sermaye miktarı konusunda kesin rakam verebilecek materyallerden yoksun olduğumuz bir durumda, Kürt kompradorlarının ve toprak ağalarının siyasal gücüne bakarak, bir fikir sahibi olalım. **İstisnasız her dönemde** Kürt komprador ve toprak ağaları (devlet üzerindeki siyasal gücün bir yansıması olan) parlamentoda, % 15-20 arasında değişen oranda yer tutmuşlardır. Bunun bir tesadüf olmadığı, aksine bir statü sorunu olduğu açıktır.

Bir kısım küçük burjuvalar, Kürt kompradorlarının ve toprak ağalarının “hain” olduklarından ötürü, onların Kürt sayılmıyacağını, dolayısıyla iktisaden ifade ettikleri gerçeğin, Kürt ulusu için önemli olmadığını ileri sürüyorlar.

Kürt kompradorları ve toprak ağalarının hain olması başka şey, siyasal statü açısından ifade ettikleri gerçek ayrı şeydir. İster ezen, ister ezilen ulusa mensup olsun komprador burjuvazi ve toprak ağaları haindir. Fakat, bu onların iktisadi ve siyasi yapıdaki yerlerini görmemizi engellemez.

Kürdistan’da sermayenin durumu bundan ibaret değildir. Kürdistan’da birde “Milli sermaye”, yani, ulusal burjuvazinin elindeki sermaye vardır. Komprador burjuvazi ve toprak ağalarının sermayesi gerek emperyalist sermaye ile, gerekse Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının elindeki sermaye ile bütünleşmiştir. Milli sermaye ise ulusal burjuvazinin, henüz emperyalistlerle kompradorluk ilişkisine girmemiş olmasından ötürü, emperyalist sermaye ile kaynaşmamıştır.

Bu sermaye kompradorların elindeki sermayeden çok azdır ve güçlenmemektedir. Çünkü, hem emperyalizmin, hem de Kürt ve Türk komprador burjuvazi ve toprak ağalarının baskısı altındadır. Bugün Kürdistan'da varlığı (bir takım siyasi hesapların temeli olsun diye) titizlikle inkâr edilen emperyalizmden ve uşaklarından bağımsız olarak varlığını sürdüren, küçük sermaye sahipleri ulusal burjuvazi içinde yer alırlar.

Kürdistan'da sermayenin diğer bir özelliğine daha değinmemiz gerekmektedir.

Acaba, yeryüzünde, “siyasal bağımlılık koşulu içinde” oluşan ve “ya az var yada hiç yok” olan sermayenin, hakim ulusun işçilerini sömürmek için kullanabildiği, bu hakka ve bu güce sahip bir sömürge sermayesi var mıdır?

Emperyalizm, kendisine “siyasal bağımlılığı” kabul eden bir sermayenin varlığına izin verdiği vakit, “çok az var” olabilen bir sermaye, sömürgeci ülkenin işçilerini sömürecek kadar güçlenemez ve bu hakka, olanağa sahip olamaz!

“İstisnalar kaideyi bozmaz” ancak, Kürdistan'da bir istisnadan söz edilemez. Bu bir sistem, bir statü meselesidir. Bugün Kürdistan'da komprador burjuvazi ve toprak ağalarının, bir yarı-sömürge statü içinde var olabileceği kadar geniş olmadığı, ancak bir sömürge ülkede de olamayacak kadar geniş olduğu açıktır.

Kürdistan'ın ekonomisin incelemeyi sürdürelim .

Çünkü, ancak Kürdistan'ın ekonomisinin, bir sömürge ekonomisi olmadığını ortaya koyduğumuz vakit, mesele daha kolayca anlaşılacaktır.

Sermaye, meselenin bir yanıdır. Ve gördük ki, Kürdistan'da var olan sermaye, sömürge bir ülkede var olabileceğinin çok üstündedir.

Sermayenin “siyasal bağımlılık koşulu içinde var olması o sermayeyi elinde bulunduran sınıfın “siyasal bağımlılığı” kabul etmesi anlamına gelir. Siyasal bağımlılığı kabul ederek var olan bir sermaye sınıfı, komprador burjuvaziden başka bir sınıf olamaz. Bu durumda “ya hiç yok, yada çok az var” olabilen sermaye (...)

(...)

(...). sömürge ülkelerde, sömürgeciler (...) sınıfa gerek duymazlar. Bu durumda komprador burjuvazi ve toprak ağalarından söz etmek mantıksızlık olur. Çok az bir nispette varlığı (...) temel gerçeği de-

www.partizanarsiv.net

ğıştırmaz.

Emperyalizm, nereye giderse gitsin “kendi geleneklerini götürür.” Savunmamızın bir çok yerinde komprador kapitalizmi tanımlarken, onu emperyalizmin getirip geliştirdiğini belirtmiştik. Emperyalizm, hem sömürge ülkelere, hemde yarı-sömürge ülkelere bir kapitalizm götürür. Ancak mesele deşildiğinde sömürge ülkedeki kapitalizm ile yarı-sömürge ülkelerdeki komprador kapitalizmin nispeten farklı olduğunu görüyoruz.

Yarı-sömürge ülkelerde, komprador kapitalizm, öncelikle bir komprador sınıf yaratmayı gerektirir. Nasıl ki, tekelci kapitalizm, bir tekelci burjuvazi demekse, aynı şekilde komprador kapitalizmde komprador burjuvazi demektir. Bu nedenle yarı-sömürgelere, emperyalizmin getirdiği komprador kapitalizmin sınıfsal yansıması olarak komprador burjuvazi doğar. Fakat sömürgelerde durum böyle değildir. Emperyalizmin sömürge ülkelere götürdüğü kapitalizm bir komprador sınıf aracılığı ile geliştirilen komprador kapitalizmden farklıdır. Sömürge ülkelerde, emperyalizm, bir aracı-uşak sınıfa gerek duymadan, bunun yokluğundan doğan boşluğu da bizzat kendisi doldurarak, komprador kapitalizmi doğrudan kendisi geliştirir. Sömürge ülkelere emperyalizmin getirdiği kapitalizmin, komprador burjuvaziyi yaratmadığı halde gene de komprador kapitalizm olmasının sebebi onu emperyalizmin getirmiş olmasıdır.

Bugün Kürdistan’da mevcut olan komprador kapitalizm, doğrudan emperyalizm tarafından değil, komprador burjuvazi aracılığı ile geliştirilen kapitalizmdir. Bu yanılla da, sömürge bir ülkeden farklı bir iktisadi olgudur. Emperyalizmin Kürdistan’da geliştirdiği komprador kapitalizmde aracı olan sınıf hem Türk hem de Kürt kompradorlarıdır.

Kürdistan’ın sömürge bir ülkenin ekonomisinden tamamen farklı olan ekonomik gerçekleri, genel olarak bunlardır. Meseleye, birde hakim ulusun ekonomisi açısından bakmak gerekir. Bir kısım küçük burjuva hareketler, Kürdistan’a “sömürge” dedikten sonra, Türkiye’ye de rolünü veriyorlar. “Metropol.”

Olayları, olguları olduğu gibi görmek yerine görmek istediğimiz gibi göstermeye çalışmak, hiç bir zaman bizi gerçeğe yaklaştırmaz. Meseleye değinelim.

Tarih boyunca Kürdistan’da ekonomik ilhak gerçekleştiremeyen bir Türk ekonomisi, acaba Kürdistan’ı ekonomik olarak ilhak edebile-

cek seviyeye ne zaman ulaşmıştır? Yarı-feodal bir ekonomi, başka yarı-feodal ekonomiyi ilhak edebilir mi? Daha doğrusu ekonomik olarak emperyalizm tarafından yarı-sömürge koşullar içinde ilhak edilen bir ekonomi başka bir ekonomiyi ilhak edebilir mi? Sorular çoğaltılabilir.

Bir ülkenin başka bir ülkeyi sömürgeleştirebilmesi için (eğer bu bir askeri istiladan ibaret olmayacaksa) her şeyden önce iktisadi yapısının buna elverişli olması gerekir. emperyalizm ve Proleter devrimleri çağında yalnız **kapitalist** ülkelerin sömürge edinme imkanları vardır. Çünkü, bir ülkeyi sömürge edinebilmek için, o ülkeye götürecektir yüklü bir sermaye, aynı şekilde tamamen olmasa da, esas olarak, üretim araçları üreten bir ekonomiye sahip olmak gerekir. Günümüzde, emperyalist ve kapitalist iktisadi yapıların dışında, dünyanın geri kalan bölümünde, yarı-feodal iktisadi yapı hüküm sürmektedir. Türkiye, kapitalist bir ülke değildir. Bu hususu II. Bölümde yeterince açmıştık. Burada şunu belirtelim ki, türkiye’de ne burjuva demokratik devrimi, ne de Prusya usulü bir hareketle feodalizm tasfiye edilememiştir. Bu iki yolun dışında kapitalizm, başka bir yolla hakim hale gelmek imkânına sahip değildir. bugün, Kürdistan’ın sömürge olduğunu kanıtlamak için, kendimizi Türkiye’nin kapitalist bir ülke olduğunu kanıtlamaya zorlamak, hatalı bir tutumdur.

Türkiye, yarı-feodal bir iktisadi yapıya sahiptir. Nicel farklılıklar meselenin özünü değiştirmez. Aynı şekilde Kürdistan’da iktisaden yarı-feodaldır. Bu durumda, yarı-feodal bir ekonominin, başka bir yarı-feodal ülkeyi sömürgeleştirebileceğini ileri sürmek açıkça ortadadır ki, hatalı bir görüşür.

Bir kapitalist yarı-sömürgenin, sömürgesi olabilir. Çünkü, kapitalist bir ülke demek, her şeyden önce, sermaye ve üretim araçları üretmek demektir. Ülke kapitalist olmasından ötürü, sömürge edinme imkânına sahiptir. Ancak buna siyasi-statüsü (yani yarı-sömürge olması) bazı durumlarda engel teşkil edebilir. Bu yarı-sömürge kapitalist ülkeler genellikle yarı-sömürge olmadan önce, sömürge sahibi olan ülkelerdir.

Bugün Türk ekonomisi de yarı-sömürge koşullar içinde olabilecek ölçüde ilhak edilmiş bir durumdadır. Bunun sonucu olarak, milli kapitalizm tahrip edilmiş, ülkenin kendi iktisadi gerçeği olan yapı tahrip edilmiş, yerine emperyalizm, komprador kapitalizm geçirmiştir. Türk ekonomisinde ilhak bu temeldir.

Kürdistan’a baktığımızda, Kürdistan’da mevcut olan komprador

www.partizanarsiv.net

kapitalizm, Kürdistan ekonomisini esas olarak ilhak eden emperyalizmin getirdiği bir kapitalizmdir. Bu ilhak sonucudur ki, Kürdistan'da milli kapitalizm çok cılız kalmıştır. Bugün Kürdistan ekonomisinin temel gerçeği emperyalizmdir. Bunu gözönüne almadan ekonomik ilhakı, yarı-feodal bir ekonomiye bağlamak hatalıdır. Bu sebeplerdir ki ayakları havada metropol teorileri ileri sürmek, aslında Türk ekonomisine, hakkı olmayan bir ilerilik bahşetmek olur. Ayrıca bazı akıldanelelerin ileri sürdükleri gibi, buzdolabı, çamaşır makinesi üretmek, otomobil vb. motorlu araçları kaborta etmek, ağır sanayii değil, esasta tüketime yönelik bir komprador kapitalizmin ürünüdür. Komprador kapitalizmde temel olan (üretim değil) tüketim araçları üretmektir. Bir buzdolabı, çamaşır makinesi veya otomobil (ki kaldı ki sadece kaportası) motorlu tüketim araçlarından başka bir şey değildir.

Buraya kadar:

*Kürdistan'ın siyasi statüsünün Lozan'da tespit edildiğini ve emperyalistlerin Kürt ticaret burjuvazisine ve toprak ağalarına da uşaklık hakkı verdiği

*Kürdistan'ın ekonomisinin, sömürge ekonomisinden (sermaye, burjuvazisinin ve kapitalizmin özellikleri bakımından) farklı olduğunu)

*Türk ekonomisinin, yarı-sömürge koşullar içinde ilhak edilmiş bir ekonomi olduğunu ve başka bir ekonomiyi ilhak edebilecek yeterlilikte olmadığını ortaya koyduk. Bundan sonra, bir kaç hususu daha belirledikten sonra, belirleme yapabiliriz.

Bugün Türkiye'nin (ya yeni sömürge, ya da) yarı sömürge olduğunu büyük çoğunluk kabul eder. Türkiye'de bir devlet vardır, ancak bağımsız değildir. Bağımsızlığı görünüştedir. İşte bu özellik, bir yarı-sömürgeyi sömürgeден айыran temel kıstastır. Yani **sözde siyasi bağımsızlık, yarı-sömürgelerde var, sömürgelerde ise yoktur.**

Bu genel doğrudan hareket edildiğinde, Kürdistan'da Kürt hakim sınıflarının elinde, bir Kürt devleti, yani sözde siyasi bağımsızlığın aracı olan bir devlet yoktur. Dolayısıyla, Kürdistan'a sömürge demek yanlış olmasa gerektir. Gerçekten de mesele değilmediği zaman böyle düz ve yüzeysel bir mantıkla, Kürdistan'a sömürge bir ülke demek gerekir. Ancak Kürdistan'ın Lozan'da tespit edilen statüsü incelenip, bugünkü somut durum da ortaya konduğunda, Kürdistan'ın bir yarı-sömürge olmadığı gibi bir sömürgeде olmadığı anlaşılabilir.

Lozan'da, Kürt kompradorlarının ve toprak ağalarının uşaklık hakkı elde ettiğini biliyoruz. Ancak Lozan, bu hakkın tescili olarak, Kürt kompradorlarına bir devlet kurma hakkı vermemiştir. Ortaya çıkan şey şudur. Kürt hakim sınıfları kompradorluk yapacaklar, Türk ve diğer milliyetlerden kompradorlar gibi sömürüden pay alacaklardır. (Yani bir sömürge de olmayan iktisadi-sosyal bir olgu olarak var olacaklar) Ancak, sözde bağımsız bir devletleride (yani bir yarı-sömürge de) olmayacaklardır.

Görülüyor ki, Lozan'ın tespit ettiği statü ne sömürge statüdür, ne de yarı-sömürge statü. Çünkü eğer yarı-sömürge olsaydı, sözde siyasal bağımsızlığa tekabül eden bir devlet olması gerekirdi. Eğer sömürge olsaydı, o zaman da Kürt hakim sınıflarına, kompradorluk hakkı verilmezdi. Demek ki, Kürtistan'a verilen statü, ne bir yarı-sömürge, ne de sömürge statüdür.

Emperyalistler Lozan'da yarı-sömürge statüyü Türk hakim sınıflarına vermişlerdir. Ancak, Kürt hakim sınıflarına, kompradorluk hakkı vermek, aynı zamanda ona (bir yarı-sömürge devlete tekabül etmeyen) bir siyasal ağırlık hakkı vermek değil midir? Ekonomik ağırlık, doğal olarak bir siyasal ağırlık getirmeyecek midir? Şüphesiz ki, getirecektir. Bu taktirde, ekonomik ağırlığın beraberinde getirdiği siyasal ağırlık nereye yansıyacaktı? Bu siyasal ağırlığın bir ifadesi olması gerekir. İşte Kürt hakim sınıflarına (bir sömürge ülkeden farklı olarak) hakim ulusun kompradorlarının kontrol ve ağırlığındaki parlamentoda bulunma hakkı verilmiştir.

Bunun anlamını açmadan önce, sadece şekilsel olarak, dünyanın hiç bir sömürge ülkesinde, "siyasal bağımlılık koşulu içinde", "ya hiç yok, ya da çok az" olan sermayeyi elinde bulunduran, üç-beş kompradorun, sömürgeci ulusun hakim sınıflarına ait devlet mekanizması içinde böylesine bir yere sahip olduğu görülmemiştir.

Kürt kompradorlarının ve toprak ağalarının parlamentoda bulunma hakkını kısıtlayıcı hiç bir şey yoktur. Kürdistan'da uygulanan seçim sistemi ile, Türkiye'de uygulanan seçim sistemi aynıdır ve ortak sistem sonucunda, Kürt hakim sınıfları parlamentoya girebildikleri kadar girebilmektedirler. Bu meselenin bir yanıdır. Parlamentoda bulunma hakkının anlamına gelince, parlamento hakim sınıfların, halkı daha çok hangi kesiminin soyacağına karar vermek için, hakim sınıf temsilci-

lerinin toplanıp birbirlerine çelme takıp, elense çektikleri yerdir. Öz itibarıyla pazarda süren rekabet, parlamentoda siyasi rekabet olarak sürüp gider. Bu siyasi rekabette, bir adım öne geçen hükümet olur, veya devleti kendi çıkarlarına daha fazla kullanma hakkı elde eder. Böyle olunca da, parlamentodaki siyasi rekabette elde edilen kazanç, bu kazanç sahiplerinin ekonomik alanda rekabet imkanlarını genişletir. Sömürüden payını artırır. Meselenin özü budur. İşte, bugün parlamentoda bulunan Kürt hakim sınıfları da, siyasi rekabet yolu ile devleti çıkarları için daha fazla kullanma ve sömürü olanaklarını genişletme çabası içindedir ve bu konuda, hem Türk hem de diğer azınlık milliyetlerden kompradorlar ve toprak ağaları kadar imkân sahipleridirler.

Bir kısım küçük burjuva akımlar Kürt kompradorları ve toprak ağalarının parlamentoda bulunuşunu, hain olmalarından ötürü, kayda değer bir iktisadi ve siyasi olay saymıyor. “Onlar orada Kürt milliyeti adına bulunmuyorlar” doğrudur. Ancak onlar oraya, bir sömürge ülkede mümkün olamayacak siyasi ve iktisadi olanaklardan yararlanarak gitmişlerdir.

Meselenin diğer bir yanı da “siyasal bağımlılık” koşulunun içeriğidir. Biliyorsunuz. “Siyasal bağımlılık” çok geniş bir kavramdır. Yarı-sömürge ülkelerin siyasal bağımlılığı, diğer statülerle karıştırılmamalıdır. Kaldı ki yarı-sömürge statüde bile tek bir bağımlılık reçetesi yoktur. Mesela, kapitalist yarı-sömürgelerin (İspanya, Portekiz’in) bağımlılığı ile yarı-feodal, yarı-sömürgelerin bağımlılığı arasında bile farklılıklar vardır. “Siyasal bağımlılık koşulu”nun içeriğini emperyalistler tespit ederler. Bir sömürge ülkede “siyasal bağımlılık koşulu” içinde var olabilen sermayenin, bu bağımlılığının içeriği de, gene emperyalistlerce tespit edilir. Bugün Kürdistan’da “siyasal bağımlılık koşulu”nun içeriğini de emperyalistler tespit etmişlerdir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, Türk hakim sınıfları, Türk halkı, Kürt ulusu ve azınlık milliyetler üzerinde emperyalizmin menfaatlerini, (kendi menfaatlerine tekabül edip ortak olması sebebiyle) korumak güvencesi vermiştir. Zaten bu sayede emperyalistler devlet olma hakkını Türk hakim sınıflarına vermiştir.

Emperyalistler İçin önemli olan, Kürdistan’ın sömürülmesi, yağmalanmasıdır. Bunun için uşak gerekmektedir. Milliyet önemli değildir. Ama Türk hakim sınıfları için kazın ayağı böyle değildir. Türk hakim sınıfları açısından milliyet sorunu önem taşımaktadır. Aynı bir ulus

olarak, Kürt ulusunun varlığının kabul edilmesi, Türk devleti çatısı altında Türk komprador ve toprak ağalarının etkinliklerinin gerilemesi, Kürt hakim sınıflarının ise etkinliğini artırması anlamına gelecektir. Bugün Misak-ı Milli'ye dahil edilmiş 15 Milyon Kürt yaşadığını düşünürsek, bunun bir nispi temsilde, parlamentoda 135 sandalye olduğunu, (bir kısım azınlıkları da hesaba kattığımızda bunun 200 sandalyeye ulaşacağını) görürüz. Bu Türk hakim sınıflarının, devlet içindeki ağırlıklarının tehlikeye düştüğü andır.

İşte bu nedenledir ki, Türk hakim sınıfları, Kürt milliyetinin inkârına, reddine özel önem vermişler ve emperyalistlerle masaya oturduklarında, Kürt hakim sınıflarına, milli özelliklerinden arınmış bir kompradorluk hakkı ile pazarlığı bitirmişlerdir.

İşte Kürdistan'ın siyasi statüsünün özü budur. "Millî" devlet yok, Türk devleti içinde de "Millî temsil" yok, ancak, milli özelliklerinden arındırılmış bir temsil var!...

Meselenin irdelenmesinin bizi getirdiği nokta budur. Bu sebeplerden ötürü, kolaycı ve işe gelir bir tutumla Kürdistan'a sömürge demek, sakat bir anlayıştır. Gerçeği görmekte fayda vardır.

Partimizin, Kürdistan'a sömürge değil de ezilen bağımlı ulus demesinin sebebi işte bu olgudandır.

Zihinleri karıştıran bir olayı daha aydınlatmaya çalışmakta yarar vardır. Yarı-sömürge ülkeyi sömürgeден ayıran temel kıstasın birisinin de siyasal bıgımsızlık olduğunu daha önce belirtmiştir. Burada şunu da belirtmeliyiz ki, aynı şekilde yarı-sömürge ulus ile ezilen bağımlı ulusları birbirinden ayıran temel kıstas gene "sözde siyasal bağımsızlığın" olup olmamasıdır. Bütün ezilen bağımlı uluslarda milli devlet yoktur. Başka bir deyişle, ezilen bağımlı uluslar ile sömürge ulusların ortak yanlarından bir tanesi milli devletin yokluğudur. bütün bunlardan hareketle, şöyle genel bira tespit yapıldığı takdirde yanlış olmayacaktır.

Ezilen bağımlı ulus, yarı-sömürge ulus ile, sömürge ulus arasında bir yerdedir. Ancak süphesiz sömürge ulusa daha yakın yerdedir. Bu statü sadece "ezilen ulus" değil, "ezilen bağımlı ulus" statüsüdür. "Ezilen ulus" kavramı genel bir kavramdır. Emperyalizmin ve gericiliğin zulmü, sömürüsü altındaki bütün ulusları kapsar. Oysa ki, "Ezilen bağımlı ulus" özel bir statüye tekabül eder. bu statünün Kürdistan somutunda, içeriğini daha önce izah etmeye çalıştık.

Ayrıca, hem sömürgeelerde, hem de ezilen bağımlı uluslarda,

www.partizanalarsiv.net

(Şekilsel ve dozaj bakımından farklılık olsada) azgın bir milli zulüm vardır. Milli zulüm, hakim ulusun hakim sınıflarının, ezilen ulusa yaptığı her türlü zulümdür, içeriği açıldığında (soykırım, asimilasyon, jenosid'in olduğu görülür ki, bu bakımlardan), sömürge ile ezilen ulus arasında bir ayırım yapmaya gitmek, “deli saçması” bir tutumdur. “Sömürgelerde katliamlar var ama, ezilen bağımlı uluslarda yoktur”, ya da “sömürgelerde asimilasyon olur, ama ezilen bağımlı uluslarda olmaz” diye bir görüş ileri sürülerek ayırım yapılamaz. Fakat şüphesiz her sömürge de bile ayrı tür ve dozajda olmadığı gibi, her ezilen bağımlı ulusta da aynı tür ve dozajda olmayabilir.

Kürdistan somutunda milli zulmün adeta katliam olduğunu görüyoruz. Bu sadece Kürt ulusu üzerine değil, diğer azınlık milliyetler üzerinde de çok katı bir şekilde yürütülmüştür, halende yürütülmektedir.

Kürdistan'ın tarihi, Kürt halkının katledilmesinin tarihinden başka bir şey değildir. Geriye dönüp bakınız. Bu ulus, tarihinde hep sömürgecilere, istilacılara karşı mücadele etmek zorunda kalmış, direnmiş, fakat çeşitli nedenlerden ötürü her seferinde binlerce insanı kan gölü içinde bırakmasına rağmen, muvaffak olamamıştır. Bugün her alanda ZOR'a dayalı olarak yürütülen türkleştirme politikasını örneklerle göstermenin bir geriyi yoktur. Çevrenize bakmanız yeterlidir.

Dünyada hiç bir ulusun hakim sınıfları Türk ulusunun hakim sınıfları kadar iki yüzlü ve inkârcı değildir. Onlar 15-20 milyon nüfusuyla bir ulusu bir çırpıda reddediyorlar. Ne varki “Türkiye’de böyle bir ulus yoktur efendim” derken yüzleri kızarmıyor. Bizim “helal olsun” demekten başka söyleyeceğimiz yoktur. Yalnız bilim (...) bırakmak, Türk hakim sınıflarının nasıl bu kadar inat ve bu kadar iki yüzlü olabildiklerini özellikle araştırmalıdır, kanaatimizce çok ilginç buluşlara ulaşacaktır.

Dünyada bir çok ülkeye bakınız. Bütün ülkelerde hakim sınıflar değil 15 milyon, 15 tanede olsa farklı milliyetlerin olduğunu kabul ederlerken, Türk hakim sınıflarının 15 milyonluk bir ulusu yok sayması karşısında hayrete düşmemek elde değil. Sadece Suriye’de Esad’ın 200-300 bin kadar Kürt’ün bulunmasından hareketle, Kürt’lerin ülkesinde var olduğunu kabul etmesi ile Türk hakim sınıflarının tutumlarını karşılaştırınız... Siz de hayrete düşeceksiniz.

Dememiz odur ki, bugün Türkiye’de Kürt ulusu üzerinde, milli baskı çok zalimce sürdürülmektedir. Bunun nasıl yapıldığını anlatmaya

www.partizanarsiv.net

hacet yoktur. Sadece 15 milyonluk ulus için Türk hakim sınıflarının “hepsi dağlı ve halis muhlis Türk’tür” dediğini belirlemek yeter. Gerisini siz düşünün...

Bu sebeplerle milli zulüm ezilen bağımlı uluslarda da çok katmerli olabilmektedir. Hatta bazı hallerde bir sömürgeciye daha da katmerli olabileceği bilinmeli ve bu mekanik zorlamalara girilmemelidir.

Bir iki noktaya daha değindikten sonra, sözlerimizi bitireceğiz

Bugün Kürdistan’da milli baskıdan başka birde sınıfsal baskı altındadır. Sınıfsal baskı, Kürt hakim sınıflarının Kürt halkına uyguladığı baskıdır. Sınıfsal baskı içerik olarak çok geniş bir kavramdır. Bu sebeple sınıfsal (...)

(...) Bugün Kürdistan’da ezilen ulus milliyetçiliği küçümsenemeyecek bir gücü ifade etmekte, Kürt ulusu içinde, giderek güçlenmektedir. Kürdistan’da ulusal burjuvazinin sınıfsal temelini oluşturduğu milliyetçilik, emperyalizme ve uşaklarına karşı mücadelede çok önemli bir yere sahiptir. Ulusal burjuvazi, Kürdistan’da ulusal ve sınıfsal kurtuluş mücadelesinin, (içinde bulunduğumuz aşamada) güçleri arasındadır ve mücadeleyi sürekli olarak bağımsız bir **ulusal devlet** yönünde geliştirmek isteyecektir. Eğer mücadele bağımsız bir **ulusal devlet** yönünde değilde, çeşitli milleyitlerden halkın, tam hak eşitliğine dayanan iktidarı yönünde gelişirse, ulusal burjuvazi bu durumda da kazanılacak güçler arasında olacaktır. Çünkü mücadele somut olarak, onu baskı altında tutarak, gelişmesini önleyen, emperyalizm ve ezilen bağımlı ulus statüsüne yönelmiştir. O somut durumda mücadelenin önderliğini ele geçirerek **ulusal devlet** yaratmak için, yakın bir imkân görmüyorsa da, bunu bilahare halletmek isteyecektir. ayrıca, çeşitli milliyetlerden halk iktidarı, ona nispi bir yerde vaad etmektedir.

Bütün bunlardan ötürü, ulusal burjuvazinin önderliğinde gelişen bir hareketi, emperyalizm ve uşaklarına karşı desteklemek işçi sınıfı için görevdir. İkinci ihtimal söz konusu olduğunda (yani işçi sınıfı önderliğinde mücadele geliştiğinde de) politikamız kazanmak olacaktır.

Bir kısım hareketler, bir çok sebepten ötürü Kürdistan’da ulusal burjuvazinin var olmadığını ileri sürüyorlar. Onlar gene gerçeği görmek yerine, olayları istedikleri gibi görmek durumundadırlar. Kürdistan’da ulusal burjuvazinin varlığını kanıtlamak için Ali’yi, Ahmet’i, Mehmet’i göstermeyeceğiz. Koçgiri’yi, Ağrı’yı, Zilan’ı, Dersim’i göstermek yeterlidir. Çünkü bu mücadeleler ulusal burjuvazinin eserle-

www.partizanarsiv.net

riydi!

Son olarak şunu belirtelim;

Aslında, kürdistan “Sömürge midir, değil midir” konusunda, fırtına koparılması, fırtınayı koparanların sınıf karakterlerinden kaynaklanmaktadır. Çünkü onlar, bir kere Kürdistan’ı sömürge kabul ettirdikten sonra, ardından gelen bir çok milliyetçi tutumlarına gerekçe yapmak istemektedirler. Bizim açımızdan sorun sadece iktisadi ve sosyal olarak, bir belirleme yapmaktır. Çünkü Kürdistan’ bugünkü haliyle, bugünkü koşullar içinde, “sömürge bir ülkedir” dense de bizim örgütlenme, mücadele, diğer bütün konulardaki görüşlerimizde bir değişmeyi gerektirmeyecektir. Zaten meselenin tayin edici yanı budur. Bugünkü koşullarda, Kürdistan’a “ezilen bağımlı ulus” dendiği vakit, ayrı bir strateji izlenecek değildir. kürdistan’ın içinde yaşadığı koşullar (adı ne olursa olsun) temelde bir şey değiştirmeyecektir.

.....

Böylece, partimizin programını anlatmaya çıktığımız bu bölümü de bitirmiş oluyoruz. Şu açıklamayı yapmakta yarar vardır. Ulusal sorun konusu çok detaylı, derin bir konudur. Bizim içinde bulunduğumuz koşullarda, böyle bir konuda yeterince bir açıklama yapabilmek mümkün değildir. Partimizin programında zaten doğru bir temel mevcuttur. Bu temel üzerinde, köklü araştırmalara girerek, programı zenginleştirmek, meselenin sahibi olarak işçi sınıfı partisine düşer. Bu görev aksatılmamalıdır.

Savunmamızın iddianame ve mütaalaya yönelik son bölümü dışında, Dünya, Türkiye, proleter dünya devriminin durumu, partimizin programı konularındaki bölümlerini tamamlamış durumdayız.

İddianame ve mütaalaya ilişkin görüşlerimize gelince:

Bütün Ülkelerin İşçileri ve Ezilen Halklar’a!

Bizler, Türkiye’nin çeşitli milliyetlerden emekçi halkının **Demokrasi ve Bağımsızlık** mücadelesine katıldığımız için, hakim sınıflar tarafından tutuklandık. Hakim sınıflar, bizlerinde içinde bulunduğu binlerce devrimciyi tutuklayarak saltanatını kurtarmak peşindedir. Bizler zindanlara doldurulunca, “sulh ve sükûn” içinde emekçileri soyabileceklerini, saray yavrusu villalarında, miskin hayatlarına devam edebileceklerini sanıyorlar.

www.partizanarsiv.net

Bize, korkunç bir düşmanlık duyuyorlar!

Kanımızı bir yudumda içmek istiyorlar!

Artık, aç ve sefil yaşamaya razı olmadığımız için, bizi, bir kaşık su-
da boğmak istiyorlar!

Halbuki onlar;

İşçilerin, köylülerin alın terini,

“her tuğlasında, her kerpicinde bir yürek çırpıntısı” olan, köşkle-
rinde, yalılarında, kendinden geçercesine dans ederek... tepinerek, se-
mirerek yağmaladılar.

Halbuki tepeden tırnağa günah onların!

Biz sizlerin vicdanında suçsuz olduğumuz halde, tutuklamakla da
kalmadılar, yıllar (...) Bu sırada onlarca arkadaşımız katledildi onlarca
arkadaşımızda işkenceye karşı mücadelede şehit oldular. Üç yıl içerisinde,
dört kez ölüm orucuna başlamak zorunda kaldık ve her seferinde de
can verdik.

Biz biliyoruz ki, emperyalizm ve gericilik yıkılmadan ne işkence bi-
ter ne de (...)

(...)

(...) karaderili emekçileri böyle kurtarılabilir! Hiroşima çocuk-
larının acısı böyle diner ancak!

Latin Amerika'dan, Ortadoğu'dan, Uzak Asya'dan... kısacası
dünyanın her yanından, Reagan'ın ve Çernenko'nun pis burnu ancak
böyle çekilir.

Umut sizsiniz!

Birleşiniz ve emperyalizmi, gericiliği yere çalınız!

Barış içinde bir dünya böyle yaratılabilir!

Kürdistan'ın asırlardır dinmeyen çilesi ancak böyle denebilir!

Bütün ülkelerini şçileri ve ezilen halklar birleşiniz!

Filistin çocuklarına şeker dağıttınız...!

Artık İçlerini çekmesinler, çünkü sizler ayaktasınız!

Ortadoğu'da emperyalizmin karakollarını başlarına yıkınız!

Umut sizsiniz, uçsuz bucaksız, tüfeksiz ve barış içinde, işkencesiz
bir dünya böyle yaratılabilir, bu nedenle birleşiniz!

“Zulmü rüzgara savurup,
tav'ı gelen demire vurunuz”!

Emperyalizmi ve gericiliği yere çalınız.

Bütün ülkelerin işçileri,

www.partizanarsiv.net

Bizlere, elleri kolları bağlanmış kardeşlerinize sahip çıkınız!

Ezilen Halklar

Sizlerin, emperyalizm ve her türden gericiliğe karşı asırlardır yürüttüğünüz mücadeleye birer damla katılan evlatlarınıza sahip çıkınız!

(...) Türkü diye çağıran kanıyla canıyla sizin olan,

Zindanlardaki emekçilere sahip çıkınız!

Umut sizsiniz!

Birleşiniz, zulmü ve iskenceyi tarihe gömünüz.

Öyle bir dünya yaratınız ki; bugünün miskin ve tepeden tırnağa günahlarını da kurtarınız. Görsünler. Emeği ile yaşamak, namusu ile yaşamak ne güzel, ne güzelmiş...

Bizler kapatıldığımız zindan köşelerinden acılarınızı acımız, sevinçlerinizi bayramımız olarak bileceğiz.

Artık “Kazanılacak Bir Dünya” var, “Emperyalistler Kağıt’tan kaplandı”.

Tüfekleri, işkencehaneleri çoktur, ama, “savaşların sonucunu, savaş meydanlarına kanlarını akıtan milyonlarca insanın inancı belirler.”

Emperyalistlerin ömrü kısadır. Çok uzak olmayan bir gelecekte, yeryüzünden silinip gidecekler...

Tarih onları kaydedecek, ama, asla anmayacaktır!

Bütün ülkelerin işçileri ve ezilen halkları birleşiniz!

Sayın Mahkeme heyeti!

İddianameye ilişkin olarak daha önce bir-iki dilekçe ile görüşlerimizi bildirmiştik. Burada, savunmamızın bir devamı olarak değinirken, genel olarak bazı şeyleri belirteceğiz.

Birinci olarak, iddianame ratgele hazırlanmıştır. onlarca insanın ipe çekilmesi talep edildiği halde, ciddi bir araştırma yapılmadan, olaylar sıralanıp durmuş, neredeyse insan hayatı hiçe sayılmıştır.

Polisin bütün tutuklulara işkence yaptığı, suçsuz sanıkları faili meçhul olayların sanığı olarak gösterdiği, suçunu itiraf etmeyen sanıklara zorla itiraf ettirdiği, kısacası, barbarca işkence yaptığı, bu işkencelerde yüzlerce insanı öldürdüğü, sakat bıraktığı, kadınlara tecavüz ettiği, dünya alem tarafından bilindiği halde, **genelde polisin ifadeleri**, iddianamenin baş delili, temeli olmuştur.

Açılıp bakıldığında, iddianamede, sanıklar hakkındaki isnadların, polisin ifadesinden hiç bir farkı olmadığı, onun bir özeti olduğu görüle-

cektir. Artık şurası kesindir ki, soruşturma ifadeleri sanığın değil, polis in ifadeleridir. Bir insan suçlu bile olsa, suçunun ona zorla söylenmesi, ne insanlıkla bağdaşır nede “hukuk devleti” olmakla.

Acaba neden sanıklar poliste bülbül gibi şakıyorlar, gelip askeri savcının, mahkemenin karşısında dilleri tutuluyor. Acaba neden sanıklar poliste “falanca adamı ben vurdum, falanca bankayı ben soydum, falanca işi ben yaptım” diyorlarda, gelip buralarda “ben yapmadım” diyorlar.

İkiyüzlülük mü yapıyorlar dersiniz?

Peki öyleyse, biri polis abisine söyledi, savcıya söylemedi

Peki öyleyse biri ikiyüzlü, ikisi ikiyüzlü, üçü-onu, bini, onbini, peki hepsimi ikiyüzlü bu insanların? Doğru değil bu! İkiyüzlü olanlar, bu sanıklar değildir. İkiyüzlü olanlar işkencenin halâ olmadığını, yapıldığını söyleyenlerdir. Cezaevlerinin içinde bulunan onbinlerce sanığın muhakkak % 99’u savcılıkta, mahkemede verdikleri ifadelerde eski ifadelerini kabul etmemişlerdir. Bunu dürüst bir insan nasıl yorumlayabilir? Sadece bunun üzerinde biraz düşünmek yeterlidir. Nasıl olmuştur da, yüz sanıktan 99’u ifadesini reddetmiştir? Bunun cevabı aransaydı, yine o sanıkların ifadelerinde vardı. Hepsine günlerce, aylarca işkence edilmişti.

Bir tutuklunun, savcılıkta, “Bana işkence yapılmıştır. İfade bana ait değildir” demesi, bir hukuk devletinde, önce o sanığa, gerçekten işkence yapılar yapılmadığının araştırılmasını gerektirir. Ancak, o araştırmadan sonra ki, o sanık yalan söylemişse ona, işkence yapılmamışsa ifadesi bir delil teşkil eder. eğer o sanığa işkence yapılmışsa, o ortaya çıkarsa, o sanığın altında imzası olsada, polis ifadesinin artık ne önemi olabilir? Bizim bildiğimiz bir hukuk devleti böyledir. Burada tersi olur. Sanık “bana işkence yapıldı” demeden önce, askeri savcı katibe dönerek, “yaz, falan oğlu falan, poliste bana işkence yapıldı, ifademi kabul etmiyorum” diye yazdırmaya başlar. Bir sanığın kendisine işkence yapıldığını söylemesi, hiç bir şey söylememiş gibi işitilmez, kulak tikanır. Tikanmak zorundadır. Anlıyoruz tikanmak zorundadır...

İşin diğer ilginç bir yanı şudur:

Sanık savcının kendisine ifade verir. Bunun hiç önemi yoktur. Polise verir. Bu çok önemli olur. Halbuki, polis ifadesi savcılık için dolaylı bir ifadedir. Savcılığın kendisinin aldığı ifade ise dolaysızdır. Dolayısıyla mantıklı olarak savcının kendi huzurunda verilen ifadeyi geçerli say-

ması gerekir. Ama bizde böyle olmaz. Bizde, savcı kendi aldığı ifadeye önem vermez. Polisin aldığına önem verir. Halbuki bizzat hayatımızda bir olayı duyduğumuz zaman, onu kulaktan veya dolaylı olarak duyduğumuz için, hep şüphede olur, onun kaynağına gitmek, dolaylı bilgiyi, doğrudan alınmış bilgi ile pekiştirmek isteriz. Duyduklarımız değil, gördüklerimiz daha inandırıcıdır.

Bizim hukuk devletimizde böyle olmaz!

Savcı adeta gördüğüne değil, duyduğuna önem verir olduğu, hak-kımızda tanzim edilen iddianamede belli oluyor. Bakıldığında, savcının kendisine verilen ifadeleri dolaysız olarak huzurunda verildiği için daha geçerli ve önemli sayması gerekirken, hiçe saymıştır.

Acaba mevcut adli mekanizma, sanık hakkında delil elde etmesi bakımından, polis ifadesi mi, yoksa savcılık ifadesi mi daha ağırlıklı bir delildir? Bir hukuk devletinde savcılık ifadesinin daha önemli bir delil kabul edilmesi mantıktır. Her ne kadar hukuk bilğimiz yoksada, mantıklı düşünüldüğünde, böyle düşünmemek elde değil. İddianamede, mütaalada, sanığın polis ifadesi sıralandıktan sonra, savcılık ifadesine gelince şöyle deniyor:

“... poliste verdiği ifadeyi inkara yöneliktir.”

Bu ne demektir? demekki polis ifadesi, doğrudur, dolayısıyla, sanık şimdi inkar etmektedir. Bu bir önyargı değil midir? Bir insanın bir şeyi inkar etmesi için önce söylemiş olması gerekir. Savcı, kendi huzurunda verilen ifadenin “...inkâra yönelik” olduğunu söylediğine göre, demekki polis ifadesini doğru kabul etmektedir.

Bütün bunları söylememizin tek sebebi, anlaşılacağı gibi, polis ifadelerinin, bir çok insanın çırasını söndürmede delil olarak kullanılması, neredeyse en önemli, en doğru delil kabul edilmesidir.

Kanaatimizce iddianame böyle yanlış bir tutumla hazırlanmıştır. Bir kısım olaylarda ayrıca düşüncemizi doğrulamaktadır. İddianame biraz sonra göreceğimiz gibi, sanıklara temelsiz, iddialar yöneltirken, hep polisin ifadelerini doğru kabul etmiştir.

Hazırlık soruşturmasında ciddi bir araştırma yapılsaydı bu iddianame tamamen farklı bir şekilde olurdu. Birçok sanık salt hakkındaki iddianın temelsiz olsa da ciddi oluşundan ötürü, yıllarca yatmaz, birçok sanık hakkında ipe çekme talebinde bulunmazdı. Yine partinin resmi belgeleri incelenseydi, partinin çalışma tarzı, tüzüğü incelenseydi, hedefleri, amaçları doğru olarak ortaya konulabilir, kimin neyi yapabile-

ceği, neyi yapamayacağı, kimin ne yaptığı ne yapmadığı, genel olarak anlaşılırdı.

Eğer askeri savcı partimiz tüzüğünü inceleyseydi, her önüne gelene “üye” der miydi? Tüzük incelenseydi, çocuk yaşta insanları “üye” diye mahkemeye sevkeder miydi?

İddianame incelendiğinde eylemlerin hedefleri konusunda tamamen gerçek dışı, yakıştıрма, beylik sözler söylenmektedir. Bakın ne diyor:

Olay-2’de, Eyüp Buzludağ’ın evine patlayıcı madde atılması olayı anlatılırken, olayın sebebi şöyle konuyor: “Örgütün sesini duyurmak ve Eyüp Buzludağ’ı kendilerine engel olarak görmek.”

Oalay-3’te, M. Işıkkalan olayının sebebi için şöyle deniliyor:

“Örgüt doğrultusunda hareket etmediği ve örgüte yardımda bulunmadığı” için “öldürülmesine karar verirler”. olur mu?

Böyle olur mu? Bu memlekette bize yardım eden bir ise, etmeyen bindir. Bize yardım etmedi diye adam öldürülür mü? Bu saçma değil mi?

“Örgütün doğrultusunda hareket etmek” de nereden çıktı? Ne demek “örgüt doğrultusu”? Anlamak mümkün değil? Bir örgütün sempaticanı, taraftarı bile, “örgütün doğrultusunda” hareket edemez. Eğer “örgütün doğrultusu”ndan kasıt, örgüt disiplini ise, bunu, yalnızca üyeler yapabilirler. demek ki, örgüt askeri savcıya göre, insanlar “doğrultusunda hareket” etmeyince öldürüyor! Olur mu peki? Milyonlarca emekçi hala kendi “doğrultusunda” gidiyor. Halbuki, bizim onlara zerrece bir düşmanlığımız yok.

Aynı şekilde;

“Örgütün sesini duyurmak için” adam öldürülür mü? Biz reklam peşinde değiliz! Eğer bütün mesele, “ses çıkarmak” ise, bu ses Eyüp Buzludağ’dan çıkmaz! Partimizin “ses çıkarmak”, gürültü yapmak diye bir amacı yoktur. Ses çıkarmak isteyen sesin nereden çıkacağını bilir. Karısından başka kimsenin tanımadığı birisini ne öldürmek, ne deevine patlayıcı atmak ses vs. çıkarmaz.

Olay-6’nın sebebi şöyle konuluyor; “Örgütün bir güç olduğunu göstermek için” eylem yapılmış...

(...) olayın sebebi:

“Kendilerine yardım etmediği için” olarak konulmuş. Olay-9’da sebep şöyle konulmuş:

www.partizanarsiv.net

“Örgütün sesini duyurmak, halk arasında panik yaratmak” için. Olay 13’de “Terör havası yaratıp halkı paniğe kaptırmak” için eylem yapıldığı iddia edilmiş.

Bunlar doğru değildir. Biz bir TERÖR örgütü değiliz. Bize yardım etmedi diye şimdiye kadar kimseyi öldürmedik. Hatta dokunmadık. Yardım gönüllü olur, Halktan istenir. Halk düşmanından yardım istenmez. Eğer icabediyorsa malına el koyarız.

Bir insan yardım etmiyor diye öldürülmez!

Bakın, Olay-4’ün sebebi şöyle konuluyor:

“Örgüt ve sanıkların (olay-3’teki) gerçekleştiremedikleri gibi, örgüt üyelerinde yaralanması üzerine ve hedef seçilen Mehmet Işıksalan’ın cezaevinde bulunması nedeniyle, babası Seyithan Işıksalan’ın öldürülmesine... karar verirler.”

Ne demek isteniyor?

Yani örgüt, M. Işıksalan’ı hedef seçmiş, bakmışki, o cezaevinde, gidip babasını öldürmüş... Olur mu peki! Neden öldürelim? Eğer biz M. Işıksalan’ı halk düşmanı görüyorsak, eğer öldürülmesi gerektiğine inanıyorsak, neden gidip babasını öldürelim? Halk düşmanı ise, kendisidir, babası ile alıp-veremediğimiz nedir? Demek adam, oğlunun içerde olmasının ateşine yanmış. Demek oğlu dışarda olsaydı, ona hiç bir şey olmazdı.

Ayrıca biz, kan davası güden feodal bir çete değiliz. Bizi vurdu, yaraladı diye bizde gidip babasını, yada önümüze çıkarsa anasını, kardeşini öldürmeyiz.

Sayın mahkeme heyeti!

Şu hususu özellikle vurgulamalıyız.

Bizim düşmanlığımız, sınıf düşmanlığıdır. Bu nedenle dikkat edilmelidir. Kimse ile kan davamız yoktur. Eğer bir kişi halkı iliğine kadar sömürüyor, halka zulmediyorsa, ırz düşmanlığı yapıyorsa, insanlara işkence yapıyorsa, sadistse, biz böyle birisine düşmanlık duyarız. Davamız bunlarladır. Ama bir Seyithan Işıksalan, böyle bir insan değildir. Son olarak tekrar ediyoruz, Seyithan Işıksalan olayı ile partimizin alakası yoktur. Oğlunun polisle işbirliği yapmasının sonucu olarak, dava dosyamızdadır. Oğlu, bizlere düşmanlığını her tarafa bulaştırmak istiyor. Buna dikkatinizi çekeriz.

Ayrıca, Hasan Yıkılmaz olayı dosyada görülmektedir. Bu eylemle

www.partizanarsiv.net

partimizin alakası yoktur. Hasan Yıkılmaz bir ihbarcıdır. Devrimcileri, halkı ihbar etmiştir. Bu yüzden bizim nazarımızda bir halk düşmanıdır. Ancak, öldürülmesi eylemini gerçekleştirmemiştir. Polisin ön yargısı ta bugüne kadar sürmüştür. Bu yüzden bu konuyuda önemle dikkatinizi çekeriz.

İddianameye ilişkin diğer bir söyleyeceğimiz de şudur: İddianame, partimizin işleyişinin, onun tüzüğü çerçevesinde olduğunu hesaba katmadığı için, olayların kararlarını, sorumluluklarını rastgele sanıklara dağıtmıştır. Daha doğrusu, polisin sanıklara taksim ettiği sorumluluklar halen daha doğru kabul edilmektedir. Bu yüzden bir iki örnekle durumu açıklayalım.

Eylem kararları rastgele yanyana gelen, kimi üye, kimi sempatizan insanlar tarafından alınmaz. Bu kuraldır. Kararları parti organları alır. Bir parti organı olmaksızın eylem kararı olmak mümkün değildir. Partimiz, diğer derme çatma örgütlerle bu konuda yanı kefeye konulduğu için böyle ileri sürülmektedir.

Mesela olay-1'e bakalım:

“Sanıklardan Müslüm Elma, İbrahim Ekinci, Hikmet Yüksekka-ya ve Ramazan Kılavuz örgütün para ihtiyacını karşılamak amacıyla soyguna karar verirler” deniyor. Halbuki bu insanlar örgütle alakaları farklı seviyelerde olan kimi üye, kimi sempatizan insanlardır. Hepsinden de önemlisi bir organ değildirler. Olamazlar çünkü, hem üyeden, hem sempatizandan karışık parti organı olmaz. Biz olamaz derken kuru bir reddetme tutumu içinde değiliz. Bu eylemin yapıldığı sıralarda ne Urfa'da, ne Siverek'te parti organı yoktur. Bu sayılan kişilerden kurulu bir organda olmamıştır. Mahkme heyetinin elinde, parti belgeleri vardır. Böyle bir organın olmadığı gayet açıktır.

Olay 3'e bakalım:

“Müşteki Mehmet Işıkalın'ın öldürülmesine , sanıklardan Ali Kırdar, Müslüm Elma, Muzaffer Kuyukan karar verirler”deniliyor.

Bu mümkün değildir. Böyle bir eyleme yukardaki kişilerin karar vermiş olması düşünülemez. Olaya katıldığı iddia edilen sanıkların adları peş peşe sıralanarak “kararı da bunlar almış” diya düşünülüyor. Bu gerçeğe uymaz. Sanıklar hakkında iddia edilen şeyler biraz tartışma götürebilmektedir.

Olay 4'ün kararı çok enteresan bir şekilde alınmış:

“Seyithan Işıkalın'ın öldürülmesine Mahmut Karacalı, Fehmi

www.partizanarsiv.net

Bahçeci ve firari sanık Süleyman Şahin karar verirler”.

Bu sanıklardan Fehmi Bahçeci bizimle alakası olmayan, çocuk yaşta birisi. Firari denilen sanıkta, zorlamışlar, yeterki isim söyle, hem birkaç eylemin faili çıkar ortaya, işte Süleyman Şahin bunlardan birisi.

İşte partimiz adına, bu isimlerin karar verdiği söyleniyor.

Olay 20’ye bakın karar bir alem alınmış:

“Örgüt ve sanık Parçacı’nın akrabaları... köy muhtarının öldürülmesine karar vermişlerdir” deniliyor. Peki bu mantıklı mıdır? Bir örgüt bir halk düşmanını cezalandırma kararını lalettayn bir şekilde alabilir mi?

Olay 19’da ise bilardocu Necdet olayı için:

Karar, sanık mehmet Özgül tarafından verilir” deniliyor.

Sayın mahkeme heyeti!

Partimizde kollektif çalışma, parti çalışmasının can damarıdır. Bizde parti faaliyetleri şeflerin, kişilerin talimatlarıyla yürütülmez. Küçük burjuva derme-çatma örgütlerde, kişiler eylemlere, faaliyetlere karar verirler. Bizde kimsenin kişi olarak buna hakkı yoktur. Olay 19’da “sanık Mehmet Özgül karar verir” denilirken, belliki, partimizin işleyiş tarzı, kuralları, kesinlikle göz önüne alınmamış.

Sonuç olarak;

İddianame baştan savma hazırlanmıştır. İnsanların canları istendiği halde, olaylar deşilmemiş, polislin ifadeleri, kısaltılarak, iddianameye geçirilmiştir.

Partimiz hakkındaki çetelik iddiasına savunmamızın giriş kısmında cevap verdik. Yeniden değinmeye gerek görmüyoruz. İddianamenin giriş kısmında, TKP-ML’nin yurt dışında kurulduğu belirtilmektedir. Doğru değildir. TKP-ML kavga kaçgını TKP ile karıştırılmamalıdır. Aynı şekilde mirasçısı olduğumuz, M.Suphi önderliğindeki TKP ile karıştırılmamalıdır. Yurt dışında kurulan TKP, işte M.Suphi önderliğinde kurulan TKP’dir. Hani şu önderleri Karadenizde kalleşçe öldürülen TKP

Bu husus daha önce bir dilekçe ile yeterince aydınlatılmıştır. Diğer bir hususta, gene girişte şöyle deniliyor:

“Sanıkların... gizli faaliyet gösteren, yasadışı TKP-ML doğrultusunda faaliyet gösterip, daha sonra bunu ML aşamaya getirdikleri...”

Burada söylenmek istenen, pek açık değilse de, ne şekilde yorum-

lanırsa yorumlansın yanlıştır. Eğer, örgütün kurulduktan sonra ML aşamaya geldiği belirtilmek isteniyorsa, bu doğru değil, TKP-ML kurulduktan sonra değil, kurulduktan beri ML'dir. Eğer "faaliyetlerinin" ML aşamaya geldiği söylenmek isteniyorsa, bir kere "ML faaleyet" hatalıdır. "ML ideoloji doğrultusunda faaliyet" denirse ifade bir anlam taşır. Böyle kabul edildiğinde de, sanki "faaliyetler" önce değil, sonra "ML" aşamaya gelmiş gibi bir anlam çıkmaktadır. Bu doğru değildir. TKP-ML kurulduğundan beri ML ideoloji eylem kılavuzu kabul edilmiştir.

Sayın mahkeme heyeti!

Partimiz hakkında mütaalada da bazı eksik veya yanlış şeylerde belirtilmektedir. Meselâ I. Sayfanın ortalarında şöyle denilmektedir.

"Türkiye'de Demokratik devrimin özü, yoksul köylülüğe dayanan tarım devrimidir."

Partimizin anlayışı bu konuda; Demokratik halk devriminin özü tarım değilde, toprak devrimidir. Tarım devrimi demek; tarımda makinelaşmanın hızlı bir şekilde gelişmesini hedef almaktır. oysa, toprak devrimi ise; Türkiye'de köylülüğün, özellikle yoksul köylülüğün sorunu olan toprak sorunu çözümlenmediğinden, bu devrimin esas olarak amaçları devrim sonrası toprakların feodal ağalardan alınarak köylülere dağıtılması sorundur. Yine I. sayfanın sonlarında şöyle deniyor:

TKP-ML örgütü, M.Suphi önderliğinde kurulan TKP'ne sahip çıkan ve onun devamı olduğunu, ancak TKP'nin mirasının revizyonist olması nedeniyle reddeden bir örgüttür."

Bu cümle tek başına ele alındığında, TKP-ML'nin TKP hakkındaki görüş ve tavrını doğru olarak ifade etmemektedir. Bir yandan "M.Suphi önderliğinde kurulan TKP'ne sahip" çıktığımız doğru olarak belirtiliyorken diğer yandan, hiç bir ayırım yapmaksızın, TKP-ML'nin "TKP'nin mirasını, revizyonist olması nedeniyle" reddettiği ileri sürülmektedir. Halbuki mantiki olarak "sahip çıkılan" bir şeyin "miras"ını reddetmek tutarsız bir davranıştır. Partimizin bu konudaki tavrı, tamamen tutarlıdır. M.Suphi önderliğindeki ML TKP, **diğeride** M. Suphi sonrası TKP (yani Şefik Hüsnü'nün, Yakup Demir'in, İsmail Bilen'in TKP'si).

TKP-ML'nin sahip çıktığı, M.Suphi TKP'sidir. Doğal olarak bu TKP'nin mirasınada sahip çıkar. Hatalarını hatası, başarılarında ba-

www.partizanarsiv.net

sarı kabul eder.

Bu TKP'nin mirasının revizyonist olması nedeniyle reddediyor demek, doğru değildir. TKP-ML'nin reddettiği "revizyonist miras" M.Suphi sonrası TKP'ye eşittir, onun mirasıdır. Bu mirasa günümüzün TKP'si sahip çıkmaktadır.

TKP ile partimiz TKP-ML karıştırılmamalıdır. TKP yeryüzünde 60 yıl var olmasına rağmen, hala havanda su döven, (...) bir-kaç revizyonist partisinden biridir. Temel görevi (işin lafını bir kenara bırakırsak) devrimin yapılmaması, (hem de devrim adına) sağlamaktır! İşte TKP'ye Şefik Hüsnü'den kalan miras ve "görevi" budur ve o bütün sadakatıyla bu mirasa sarıldığını göstermektedir.

Mütaalada partimizin, "TKP-ML hareketi" ile de karıştırıldığı görülmektedir. Yayın organları konusunda, şöyle deniyor:

"TKP-ML örgütünün yayın organları, Partizan, Partinin Yolu, Halkın Birliği ve Komünist isimli dergilerdir."

Bu cümleden anlaşılıyorki, partimizle alakası olmayan bazı yayınlar, partimizin yayınları olarak kabul ediliyor. Bu yanlışlığın kaynağında, Halkın Birliği ve Partinin Yolu adlı yasal yayınların, "TKP-ML hareketine" ait olduğu yanlışlığı ile birlikte, TKP-ML ile "TKP-ML hareketi"nin de bir tutulması yatmaktadır.

Bazı iddialara göre Halkın Birliği, Partinin Yolu, TKP-ML hareketinin yasal yayınlarıdır. Sözü edilen yayınlara rastladığımız olmuştur. Ancak, bu yayınların partimizle ilişkisi yoktur. Zira partimiz illegal bir parti olarak, yasal yayın çıkarmaz! Fakat meselenin bu yanından çok, partimiz TKP-ML ile, "TKP-ML hareketi" adlı hareketin karıştırılması önem taşımaktadır. Partimiz tarihi ile ilgili olarak yaptığımız açıklamalarda, 1976 yılında, partimizin tepesine çöreklenen bir kısım küçük-burjuva unsurların mevcudiyetinden söz etmiştik. Aynı bölümde, bu unsurların parti çizgisini terk ettiklerini, parti içinde sinsi bir faaliyetle, kendi görüşlerini parti görüşü olarak lanse ettiklerini belirtmiştik.

Bu söz konusu unsurlar, o tarihlerde, parti çizgisi ile birlikte partinin varlığında inkâr etmişlerdi. Bunlara göre bir **partiden değil bir "Hareketten"** söz etmek gerekirdi. "Türkiye'de proletarya partisi yoktur." ve "onu inşa etmek gerekir" gibi düşünceler savunmuşlardır. Bilindiği gibi bu unsurlar ile, Partiyeye sahip çıkan ML kadrolar 1976 yılında örgütsel ayrılığa gittiler ve o tarihten sonra bu küçük burjuva

unsurlar, kendilerine “TKP-ML hareketi” dediler. Herkeste onları o isimle tanıdı. Aslında bu unsurların TKP-ML ile artık bir isimden başka ortak yanları kalmamıştı. Bu ismi kullanmalarının sebebi ise, İbrahim Kaypakkaya ve TPM-ML adının kullanılması halinde kitlelerin sempatisinin kazanılabileceği hesabı idi.

İşte bu küçük-burjuva unsurların faydacı bir anlayışla kendilerine “TKP-ML hareketi” demeleri, emekçi kitlelerde belli bir zihin karışıklığına yol açmıştır. Dosyada da bu karışıklığın mevcut olduğu gözleniyor.

Partinin yayın organları olarak adları sayılan Partinin Yolu ve Halkın Birliği için durum budur. PARTİZAN dergisine gelince mütalada bir yerde PARTİZAN dergisi ile karşılaştık. PARTİZAN dergisi, partimizin görüşlerine yakınlık duyan, partiden bağımsız olarak çıkan teorik bir dergidir. Partimizin görüşlerini savunan her dergiyi, partimizin çıkardığını iddia etmek yanlıştır. Görüşler kimsenin tekelinde değildir. İsteyen parti kurarak savunur, isteyen gazete çıkarabilir. Bu hususta, ayarınca şunu belirtmemiz gerekir. Partizan dergisi, görüşlerimizi savunduğu için biz çoğunlukla onu okuyabiliriz, bulundurabiliriz. Bu normaldir. Ancak buradan hareketle, bu derginin, partinin legal yayını olduğunu ileri sürmek doğru değildir.

TKP-ML'nin yayınları vardır.

Mesela, mütalada da adı geçen Komünist dergisi merkezi yayın organıdır. Bu dergi periyodik olarak çıkmıştır. Ayrıca İKK (İşçi-Köylü-Kurtuluşu) adlı illegal gazetede partinin yayınlarından.

Sonuç olarak mütalada iddia edildiği gibi, PARTİNİN YOLU, HALKIN BİRLİĞİ ve PARTİZAN dergileri, partinin yayınları değildir. Komünist ve İKK parti merkezi yayınlarıdır.

Mütalada partimiz, sloganlar konusunda da, “TKP-ML hareketi” ile karıştırılmaktadır. Dikkat edilirse partinin kullandığı sloganlar sayıldığında “yaşasın proletarya partisini kurma mücadelemiz” sloganında sayılmaktadır. Bu slogana göre “proletarya partisi yoktur”, “onu kurmak için mücadele vardır” TKP-ML böyle bir sloganı kullanmaz. Çünkü onun “Türkiye’de proletarya partisi yoktur” diye bir iddiası yoktur. Aksine, TKP-ML kendisinin proletarya partisi olduğu iddiasındadır. Bu iddia, yani “Türkiye’de proletarya partisi yoktur” bir çok küçük-burjuva hareketleriyle birlikte “TKP-ML hareketi”nin iddiasıdır. Bu sebepten “parti kurma mücadeleside” onlara aittir.

www.partizanarsiv.net

Aslında, Türkiye’de bir yandan **ML geçinmek** herkes tarafından benimsenmiştir. Ancak, parti konusunda işler değişmektedir. Bir kısım “parti vardır, hemde biziz” derken, bir kısımda “parti yoktur, örgüt ve hareket vardır” demektedir.

Hatırlanıyorsa, bu “parti yok” diyenler bir ara “parti yaratmak” peşine düştüler. Ancak, küçük-burjuva şeflerin koltuk hesapları, değil proletarya partisi, sıradan bir küçük-burjuva partisi yaratmaya da engel oldu. Miting alanlarında hava atmaktan başka birşey yapmadılar. Bütün bunlardan ötürü “yaşasın parti kurma mücadelemiz” sloganı TKP-ML tarafından kullanılmamıştır. Diğer sloganlar “Yaşasın demokratik halk devrimi”, “yaşasın halk savaşı”, “kahrolsun komprador patron ağa devleti” sloganları parti tarafından kullanılmıştır.

Mütalaada sayılan diğer bir slogan “Kahrolsun patron-ağa düzeni” sloganı, partimiz tarafından bir süre kullanılmış, sonra eksik olması sebebiyle kullanılmamıştır. Bu sloganın eksikliği kahrolması istenen patronların, komprador patronlar olduğunu belirtmemesi, nispeten muğlak olmasıdır. Patron sözcüğü geniş bir sözcüktür. Mesela milli burjuva sınıflanmasına dahil unsurlarda patron sayılabilirler. Ayrıca, şimdi bir-kaç işçi çalıştıran kendisine patron diyor. O halde, emperyalizmin işbirlikçisi patronlarla, diğerlerini ayırmak gerekir işte, bu slogan bu düşünce ile terkedilerek, “kahrolsun komprador patron-ağa devleti” haline sokulmuştur.

Diğer bir hatalı anlayışta, partinin sloganları ile, Partizan’ın sloganlarının birleştirilerek, “örgüt sloganı” olarak görülmesi ve eş değerli tutulmasıdır. Bu doğru değildir. Sloganlar politikanın simgeleşmiş, somut hedef gösteren özetleridir. Partimizde kendi politikasını ifade eden bir çok slogan kullanılmaktadır. Ancak altında hep kendi imzası vardır.

Partimizin eksik olmasından dolayı terk ettiği diğer bir slogan ise “Kürdistan’da milli zulme son” sloganıdır. Bu slogana göre milli zulüm yalnızca Kürdistan’da vardır. Halbuki ülkemizde milli zulüm yalnızca Kürdistan’da değil, diğer milli azınlıkların yaşadığı bölgelerde de vardır. Dolayısıyla “Kürdistan’da milli zulme son” demek, milli azınlıklar üzerindeki milli zulmü kapsamadığından eksiktir. Partimiz bu sloganı yukarıdaki sebepten ötürü değiştirecek, genel hale sokmuştur. Bu anlayışla “Milli zulme son” sloganı benimsenmiştir. Sanıyoruz bu sloganda, küçük-burjuva hareketlerle, partimizin karıştırılmasından

kaynaklanmaktadır.

Sayın mahkeme heyeti!

Mütalaa incelendiğinde, hazırlanış ve iddialar itibarıyla, gene polisin ifadelerinin temel alındığını, bir polis ekibinin, bir kaç sanık için hazırlandığı ifadelerin aynılığından ve benzerliğinden hareketle, polisin ifadelerinin bir birini tuttuğu düşencesiyle, sanıkların mahkum edilmek istenmesi söz konusudur. Meselâ sanık Ahmed'in ifadesinde yer alan bir ibare veya bir anlatım, başka sanıkların ifadelerinde olduğu gibi veya kısmen değiştirilerek geçirildiğinden, sanki ifadeler başka başka sanıkların, birbirlerini doğrulaması olarak anlaşılmaktadır. Nihayet Ahmed'in de ifadesinin tanzim eden, Mehmed'inde tanzim eden aynı kişilerdir. Kaldığı ellerinde, önceki sanıkların ifadeleri olduğundan, sonradan gelen sanıklar, söylemeselerde, yada suçlarını itiraf etmeselerde, polis evvelki ifadelere dayanarak, yeni ifadeler tanzim etmektedir.

Bir çok iddia için, eğer polis ifadelerini çıkarırsanız geriye hiç bir şey kalmaz. Eğer polisin hazırladığı ifadeye bir parça ehemmiyet verilecekse, bazı yan delillerle desteklenmesi, doğrulanması gerekir. Daha önce belirtmiştik, iddianamenin hazırlanışında da polis ifadeleri temel alındığı için, temelsiz, haksız iddialar vardır. Mütalaada, nisbeten azalmakla birlikte, hala bir çok haksız iddialar vardır.

Sayın mahkeme heyeti!

Mevcut hukuku, bizlerden çok bilmektesiniz. Biz bu hukukla esas olarak, tutuklandıktan sonra tanıştık. Anladığımız kadarıyla, hukuk sisteminde, kişilerin suçlarını tespit edecek, deliller toplayacak mekanizmanın yetersizliği, işkence ile doldurulmaktadır. Suçluların söylediklerinin doğru olup olmadığını araştırmak, haklarında etraflı bilgi toplamak, kısacası bir dedektif faaliyeti yürütmek, olayla ilgili, varsa iddiaları delillendirmek maksadıyla, (bir hukuk devleti geçinmenin riği olarak) araştırma yapmak yerine sanıklara işkence yaparak, her şeyi tezgahta halletmek yolu benimsenmiştir.

İçimizde öyle sanıklar vardır ki, üzerinde yakalanan kimliğin sahte olduğu düşünülerek, kendisine salt kimlik için günlerce işkence yapılmıştır. Halbuki, bir insanın kimliğinin sahte olup olmadığını tespit etmek (sank reddetse de) sadece bir kaç saatlik iştir. Bunu anlatmaktan

www.partizanarsiv.net

maksadımız şudur:

İdialar çok ağır ve ciddi. Ama ortada polis ifadelerinden başka delil olarak pek az şey vardır. Eğer polis ifadelerini çıkarırsanız, geriye delil namına pek az şey kalır. Bu durumda iddia makamı, anladığımız kadarıyla, polis ifadelerine dayanmayı esas almaktadır. Polis ifadeleri hareket noktası olunca, tam anlamıyla sanıklar hakkında bir önyargı kurulmuş oluyor. Polis sadece bir kaç ibareyi beş on sanığın ifadesine yazdımı, ifadelerin birbirlerini doğruladığı düşüncesinden hareketle ceza isteniyor veya veriliyor.

Halbuki burada, belki bütün sanıklar kendilerine işkence edildiğini söylemişlerdir. Bu durumda polis ifadelerinin delil kabul edilebilmesi için bu sanıkların iddialarının araştırılması gerekmez mi? Mesela sanık Ahmed “bana işkence yapıldı, ifademi polis hazırladı” dediği vakit, ifadenin kabul edilebilmesi için, önce işkence yapılmadığının ortaya çıkarılması gerekir. Eğer sanık Ahmed doğru söylüyorsa, o ifadenin ne önemi vardır? Özgür iradesini yansıtmadığına göre, o sanığı bir zerrece bağliyabilir mi?

Mütalaayı incelediğimizde,

Sayın savcının, polis ifadelerine çok önem verdiğini iddiaları adeta esas olarak polis ifadeleri üzerinde kurduğunu görüyoruz. Kanaatimizce, bu mevcut hukukun uygulanması bakımından bir yanlışlığın başlangıcıdır.

Acaba hala polisin nasıl ifade aldığı bilinmiyor mu?

Acaba, neden savcılık huzurundaki ifadeler hiçe sayılırken, polis ifadeleri temel alınıyor?

Acaba, neden mevcut polis ifadeleri işkence ile alındığı veya tanzim edildiği halde, yada en azından böyle olup olmadığı araştırılmadığı halde, gene polis ifadeleri delil diye hala dosyada bulunmaktadır.

Sayın mahkeme heyeti!

Bugün bize tatbik edilen hukukun, bize tanıdığımız hakka dayanarak, polis ifadelerinin dosyadan çıkartılmasını, delil kabul edilmemesini talep ediyoruz. Eğer, delil olarak kabul edilecekse, bu takdirde bize işkence yapılmadığını, ifadelerin bizlerin özgür iradesini yansıttığı ortaya konmalıdır.

Bu haksızlıktır!

Bize işkence edilerek alınmış veya polisin kendisinin tanzim ettiği

ifadeler delil kabul edilemez. Üzerimizde hala bize yapılan işkencenin izlerini taşıyoruz. Hal böyleyken hala bize ait olduğu iddia edilen ifadeler, sanki bizim özgür irademizi yansıtmıyormuş gibi “itiraf etmiştir”, “ikrar etmiştir”, “beyan etmiştir” denilerek, bir çok iddia sıralanmaktadır. Bunun haksız bir tutum olduğu açıktır.

Açıp mütalaaya bakınız, daha öncede incelemiş olduğunuz için muhtemelen gördüğünüz gibi, her sanık için idialar sıralandıktan sonra, hemen onbeş-yirmi sanığın adı sayılarak, bu sanıklarında “soruşturma ifadeleri denilmektedir.”

Peki, bu doğru mudur?

Bu sanıklar sözü edilen ifadeleri, hangi şartlarda imzalamak zorunda kalmıştır? Acaba iddia doğru mudur? Eğer özgür iradesiyle vermişse, neden burada doğrulamamaktadır. Görüyoruzki hala daha polis ifadelerine değer verilmektedir.

Eğer işkence ve baskıyla alındığı açık olan polis ifadeleri delil kabul edilirse, bu işkenceyi meşrulaştırmaktan başka bir şey değildir. Bu polise “derisini yüzün, ben görmeyeceğim, işitsemde işitmeyeceğim, sonra bana gönderin” demektir. İşkence konusunda samimi davranılacaksa, ya bize işkence yapılmadığı ve ifadelerin bizim özgür irademizi yansıttığı ispatlanır, yada ifadelerin işkenceden ötürü, hukuken delil kabul edilemez!..

Bu husus çok önemlidir.

Lafla işkenceye karşı olmak yeterli değildir. İşkenceye karşı olunduğu, işkence ifadeleri geçersiz sayılarak gösterilmelidir.

Sayın mahkeme heyeti!

Biz işkenceye karşı çıkarken politik bir hesap gütmüyoruz. Bize işkence insanlık suçudur. Her kim, hangi amaçla yaparsa yapsın lanetlenmelidir. Biz bütün namuslu, haysiyetli, iyi insanların böyle düşündüğüne inanıyoruz. Bu nedenle, hayatın her alanında bu insanlığın yüzkarası ile mücadele etmek her insanın görevidir. Polisin bizlere aylarca işkence yaparak tanzim ettiği bir ifade, hangi hukuk sistemi içinde ele alınırsa alınsın (eğer sözü edilen hukuk, orman hukuku değilse) delil kabul edilemez.

Mütalaayı açıp baktığımızda, öyle durumlar vardır ki, meselâ bir sanığın kendi adına tanzim edilmiş bir ifade ile, aynı doğrultuda bir-kaç kişinin polis ifadesi dışında tek bir delil yokken kişi hakkında 146/1 taleb edilmektedir. Eğer, bu ifadeler geçerli sayıldığı takdirde, bu sanık iş-

kence marifetiyle idama mahkum edildi demektir.

Ne demek istediğimizi iyice anlatmak için, mütalaadan bir olayı örnek vermek istiyoruz. Sanık Mehmet Emin Tüysüz'ün avukatı degiliz. Amacımız bir olayı ele alarak, demek istediğimizi iyice anlatmaktır. Meselâ, mütalaanın 63. sayfasında bu sözkonusu sanıkla ilgili olarak şöyle deniyor:

“Sanığın soruşturma ifadesini teyid eden diğer sanıkların soruşturma ifadeleri ve 5. olay bölümünde belirtilen delillerle ... anlaşılması bulunduğundan, eylemine uyan TCK. 146/1 maddesi gereğince cezalandırılması”

Bakıldığında ortaya çıkan şudur delil olarak:

a- Sanığın soruşturma ifadeleri,

b- Diğer sanıkların (yani Ali Kırdar, Mahmut Karaçalı, Cengiz Kıran, Garabet Demirci, Süleyman ve Şehmus Akdoğan'ın) soruşturma ifadeleri,

c- 5.Olayda belirtildiği söylenen delil ise, Mehmet Beyhan'ın gene soruşturma ifadesidir.

İşte size hakkında 146/1 talep edilen bir sanık ve meydana polis ifadelerinden başka tek bir delil yok! Sadece bu olay bile, polis ifadelerinin, tamamen temel alındığını göstermektedir. Örnekler çoğaltılabilir. Şimdi bu tutumu haklı görmek mümkün müdür? Hiç bir tutarlı delil yok iken, bir sanık hakkında 146/1 talep etmek, acaba ne derece isabetlidir?

Sayın Mahkeme heyeti!

Polis ifadeleri aşında birer utanç belgeleridir. Şundan emin olunmalıdırki, o ifadelerin belki her satırı için, sanıklar işkence görmüşlerdir. Burada polis ifadelerinin bütünü ile düzmece olduğunu iddia etmiyoruz. Bir kısmı veya bazı sanıklar için tamamen doğru olabilir. Ancak, böyle olsa bile bu ifade zorla alınmış, sanığa zorla suçu söylettirmiştir. Meselâ şu anda karşısında 35 tutuklu sanık vardır. Acaba hangisi polis ifadesini hiç br baskı altında kalmadan vermiştir.

Sayın mahkeme heyeti!

Bir insanı idam etmek için dört-beş kişinin ifadesi yetmektedir. Ama, bu mahkemelerde binlerce sanığın ifadesi işkenceyi kanıtlamaya yetmemiştir. Bunu nasıl izah etmek

www.partizanarsiv.net

lazımdır? Yoksa devlet, falanca vatandaş şahit olabilir, falancları olmaz diye bir kanun mu çıkarmıştır? Şu anda tutuklu 35 sanık hep birden ayağa kalkabilir ve kendilerine yapılan işkenceleri bir birleriyle, zamanıyla anlatabilir. Hatta bir çoğu eşgal tarif edebilir, isim verebilir. Eğer mahkeme heyeti, polis ifadelerini delil kabul edecekse, bu taktirde, biz sanıklar, bize yapılan işkencelerin mahkemece onaylandığını, hoş görüldüğünü düşüneneğiz. Başka bir yorumuda mümkün değildir.

Bizler bize işkence yapıldığını iddia ediyoruz.

Başından beride hep iddia ettik. İsteniyorsa kanıtlarız. Polis ifadelerini, polis tanzim etmiştir. Halâ da delil kabul ediliyor mu? halâ da bizi bağladığı düşünülüyor mu? Peki bunu nasıl izah edelim?

Sayın Mahkeme Heyeti!

Biz soruşturma ifadelerinin, işkence ile tanzim edildiği için, delil kabul edilemeyeceğini düşünerek, dosyadan çıkarılmasını, ya da hiç bir şekilde delil kabul edilmemesini talep ediyoruz.

Diğer bir sorunda, hakkımızda talep edilen TCK. Maddeleridir. Belki hukuk bilginizin kıtlığındandır, ancak genede anlamakta zorluk çektiğimiz bazı noktaları izaha çalışalım. bu konuda özellikle avukatlarımızın yapacağı açıklamalar önem kazanmaktadır.

Genel olarak üyelikler için 168/2 talep edilmektedir. **“Hususi görev”** iddiası söz konusu olan sanıklar için 168/1 talep edilmektedir. Bir kısım sanıklar için ise 146/3 talep edilmektedir. Ancak neden 168/2 değilde, 146/3 veya neden 168/1 değilde 146/3. Açıkça konulmuş değildir. İncelendiğinde üyeliklerde “yönetici” pozisyonda olanlar için 168/1, sadece üyeler için 168/2, birde hem üyelik iddiası olan, hemde bazı somut faaliyet iddiası olan sanıklar içinse 146/3 talep edildiği izlenimi edinilmektedir.

Bizim anlayamadığımız başlıca noktaları sıralarsak;

a- 146/1 kapsamında değerlendirilen suç işlemeyi hedefleyen bir örgütün, üyesi olmak veya sempatizanı olmak, gene 146 kapsamında değerlendirilmesi gerekirken, 146'nın üyelik ve sempatizanlığa denk düşen ceza maddeleri var iken 168'in uygulanmak istenmesi, cezaları ağırlaştırmak için yapılan bir değişiklik mahiyetindedir.

b- Bir kısım sanıklar için ise, tamamen soyut 146/1 talebi vardır. Soyuttan kastimiz, polis ifadelerinin “1. dereceden delil” kabul edilme-

www.partizanarsiv.net

sinden hareketle, bazı sanıklar için “haberi vardı”, “haberi olması gerekirdi”, “o söylemişti” gibi, tamamen soyut beyanlarla, hemde polis beyanlarına dayanılarak, 146/1 talep edilmesidir.

c- Diğer anlaşılabilir bir sorun ise, esasta 146/3 talep edilen sanıkların aynı durumda olan bazı sanıklar için gene 146/1 talep edilmesidir.

Biz bu hususlara daha fazla girmeyeceğiz. Avukatlarımız, durumlarımızın hangi maddeler kapsamında değerlendirileceğini zaten açıklayacaklardır.

Sayın mahkeme heyeti!

İddia makamının parti tüzüğünü mütalaaya alması iddianameye rağmen bir adım ilerleme sayılabilir. Ancak, iddialar incelendiğinde gene, tüzüğün hiç dikkate alınmadığını, adeta TKP-ML ayrı, tüzüğü ayrı imiş gibi bir tutumla, sanki bu tüzük uygulanan bir kurallar bütünü değildi, laf olsun diye hazırlanmış bir şey gibi görülmektedir. Halbuki TKP-ML'nin örgütsel yapısı, tamamen tüzük ışığında, ona bağlı kalınarak oluşturulmuştur.

İddianamedeki bazı soyut iddiaların, sadece tüzüğe bakılarak yanlışlığı anlaşılabilirken, tüzük mütalaanın başına sadece yazılmış, ama mütalaada hiç dikkate alınmamış, soyut iddialar böylece, biraz olsun azaltılamamıştır. Bir kere şurası kesinlikle bilinmelidir ki, TKP-ML derme-çatma bir yapı, bir arkadaş gurubu değildir. Kendine has kuraları, işleyiş tarzı olan, disiplinli bir örgüttür. Bu dikkate alınmalıdır.

Meselâ hala, tek tek sanıkların eylem emri verdiği iddiaları vardır. Hala, örgütsel seviyeleri farklı sanıklar bir organ gibi gösterilmektedir. Hala eylem kararlarının her önüne gelence alındığı iddiası söz konusudur. Bu konuda mütalaaya iddianamedeki anlayış hakimdir.

Sayın mahkeme heyeti!

Son bir konuya değindikten sonra savunmamızı noktalayacağız. Bir sanık mahkeme huzurunda, “samimi” olduğunu, suçlarını itiraf ettiğini belirtti. Bu sanığın, hakkımızda beyanları da vardır. Ayrıca, Ali Haydar Akgül’ünde ifadesinde, hemen hemen hepimizin hakkında bazı iddiaları vardır. Bunları tek tek ele almaya gerek görmüyoruz. Ancak kısaca şunları söylemek istiyoruz.

Biz hala bu sanıkların iddia ettikleri, gördükleri anlamda “samimi” olmadıklarını, iskence ve baskı ile, yada bunalım, yılgınlık

www.partizanarsiv.net

sonucu, bugünkü durumlarına düştüğünü düşünüyoruz. Bundan faydalanmak tutumu ise, sanıkları illede cezalandırmak için, önyargılı olarak hareket etmekten kaynaklanmaktadır. Halbuki, bu sanıkların bu ifadelerinde hangi koşullar altında verdikleri bilinmektedir.

(.....)

... önümüzde birer ömür vardı. Peki şimdi? Şimdi acaba ip yetişinceye kadar ayakta kalabilecek miyiz? İşkence zulme karşı 2 hafta 3 kez ölüm orucuna başlamak zorunda kalan bizlerde kaç yıl ömür bıraktınız? Görüyorsunuz ki, bizim “işimiz” bitirilmiştir. Kısacası, bu mahkemenin vereceği karar esasta, çok önceden yapılmış bir infazın sonradan verilmiş kararından başka bir şey değildir.

Bu yargılamalar tamamen göstermeliktir. “Hukuk devleti” geçinmenin bir gereği olarak yapılmaktadır. Halbuki biz; polise gittik saldırıldı, cezaevine gittik saldırıldı, savcıya gittik saldırıldı, mahkemeye gittik saldırıldı... İşte devletin bize karşı tavrı budur.

Bütün adli kurumlar bizlere karşı ön yargılı olarak şartlandırıldı. Henüz yargılamalar sürdüğü bir sırada televizyon ve diğer yayın-basın araçları hergün kötüyüleyici-karalayıcı propaganda ile mahkemeleri etkilediler. Sözüm ona görülmekte olan davalar hakkında yayın yapma yasaktır. Fakat mesele biz olunca, ortada yasak masak kalmadı. Aylarca bizzat devlet kendi yayın kurumları aracılığıyla, kamuoyunu aleyhimize çevirmeye ve mahkemeleri şartlandırmaya uğraştı. Başarılı da oldu. Nereye gittiysek, henüz sadece tutuklu olduğumuz halde, suçlu olsakta henüz sadece sanık olduğumuz halde bizlere karşı “bütün suçların faili” gözüyle bakıldı ve bunun için çok ağır baskılar altında kaldık. Tutuklandıktan sonra, yaşayıp gördük ki, aslında mahkemeler, cezaevleri, polis ve diğer devlet kurumları işkence ve baskı konusunda tam bir işbirliği içerisindeydiler.

Yıllarca burada, karşınızda heykel gibi oturduk, biriniz kalkıp “oğlum burası mahkeme salonudur, efendice ancak serbest oturun” demedi. Gözlerinizin önünde, dürtüklendik, coplandık, sanki siz hiç yoktunuz. Sizlere söylediklerimizi, kâtibinizden önce koğuşumuz deftere yazdı, ses çıkarmadınız. (Dünyanın hiç bir yerinde görülmeyen bir şey yaptık) Gelip, sanık kürsüsünde topuk selamı, teknil verdik. “Hayrola burası mahkeme salonu demediniz”. Bizi öldürüyorlar dedik, “bize ne!” dediniz, bize işkence yapıyorlar dedik “bizi ilginlendirmez” dediniz. Şikayet ettik “Şikayetlerinizi, şikayet ettiğimize yapın” dediniz.

www.partizanarsiv.net

Sabahtan akşama kadar sizler üç sefer ara verdiniz, bize “o tahta bankın üzerinde nasıl kıpırdamadan oturduğumuzu” hiç sormadınız. Bizi işkenceye, zulme terk ettiniz.

Avukatlarımızla görüştürülmedik, veya avukatlarımıza “merhaba, iyi günler”den başka tek kelime konuşamadık. Belirttiğimiz halde hiç bir şey olmamış gibi davrandınız. Savunmalarımız yırtıldı, savunma yapanlara işkence yapıldı, siz ses çıkarmadınız. Cezaevinde meşhur “minik”in yazdırdığı veya imzalattığı ifadelere sarılıp, hangi şartlar altında verildiğini araştırmadınız bile...

Bize işkence yapıldığını Mısır’da sağır Sultan duydu, siz bir türlü duymadınız. Sanıklar, hiç bir zaman söylemek istediklerini söyleyemediler, konuşacakları iki kelimededen birini söylemeden susturdunuz.

Ancak biz biliyoruz. Bütün bunları siz değil devlet yaptırdı. devletin tavrı ne ise mahkemelerin tavrıda o olmak zorundadır. Günümüzde mahkemelerin bağımsızlığı bir laftır. Hangi toplumda olursa olsun, mahkemeler bağımsız olamazlar. O mahkemeleri kuranlar ile önlerine bir takım yasalar bırakıp “uygulayın” diyenler, nihayet aynı mihraklardır. Mahkemelere “eski kral öldü, yaşasın yeni kral” demekten başka bir şey kalmaz. Tarih böyledir. Bugünün “yeni kralları” yarının “eski kralları” olurlar. Sanık sandalyesine otururlar ve bu kez “eski kralın” mahkemeleri, “yeni kralın” mahkemeleri (ama gene muhakkak “bağımsız mahkemeler” olarak) eski kralı yargırlar. “Eski kral öldü, yaşasın yeni kral”.

Mahkemelerin bağımsızlığı üzerine çok söylenir, yazılır. Ama ne yapılırsa yapılsın, mahkemeleri devletten bağımsız düşünmek, devleti elinde bulunduranlardan bağımsız düşünmek mümkün değildir.

Diğer bir durumda şudur:

Şahsiyet olarak, mahkeme heyetlerinde görev alanların bir kısmının işkence ve baskıya karşı olabileceklerini biliyoruz. Ama, bu bir şeyi değiştiremez. Bugün mahkeme heyetlerinin önünde iki yol vardır. Ya bu işkence çarkının içinde “ekmek parası” adına yer almak, veya cübbeyi çıkarıp, çekip gitmek... Biz, her ikisinde rastladık. “Ben bu işi yapamam” diyenler, çekip gidenler oldu. Fakat belirttiğimiz gibi, mesele şahıslar değil devletin kendisidir. Devlet mahkemelere “göstermelik yargılama” görevi vermiştir. “Başka bir şeye karışmayacaksınız” demiştir. Mahkemelerin bize karşı tavrından anladığımız budur. Bu, işkenceyi onaylamaktan, meşrulaştırmaktan başka

nedir?

İşkenceye karşı olmak, lafta olmuyorki! Lafa kalsa (beş altı kişinin derisini yüzdüğü halde) “komiser NECİP”te karşı... Artık insanlığın vicdanını sızlatan bu çirkef olaya karşı sesimizi yükseltmenin zamanı gelmiştir. “Karşı olmak” böyle olur.

Bugün poliste bile iyi insanlar vardır. İşkenceyi lanetleyerek istifa edenler olduğunu duyduk. Cezaevlerinde, daha tarlasından tırpanını yeni bırakarak gelmiş askerler, emekçi, yoksul halk çocukları var. Şüphesiz büyük çoğunluğu iyi insanlardır. Ama çirkin bir propağanda ile, bize düşman ediliyorlar. “Vatani görev” diyence, artık tutukluya işkence yapmayı anlıyorlar... Çünkü öyle öğretiliyor, öyle emir veriliyor. Bizzat cezaevinde “Niye bu kadar işkence yapıyorsun” diye sorduğum bir asker “yapmazsan sana da komünist derler” diye cevap verdi. ilginç değil mi?

Demek ki, sorumlu ne polistir, ne askerdir, ne savcıdır, ne hakimdir... Ancak “hiç sorumlulukları yoktur” da denemez. Bizler tutuktandıktan bu yana geçen zamanda; tanıklara baskı yapıldığına, sanıkların zorla teşhis ettirilmek istendiğine şahit olduk. Sonıkların sözleri farklı anlamlara, sanığın en çok aleyhine olabilecek şekle sokularak tutanaklara yazdırıldı. Mahkemeler, polis, cezaevindeki itiraf ekibinin tanzim ettiği ifadeleri, (hukuk adına birer utanç belgesi olan bu ifadeleri) yırtıp atacak yerde, hareket noktası olarak aldılar. Mahkemeler adeta iddia makamı durumuna düştü. Mahkemeler, sanıklar hakkındaki iddialarının doğru veya yanlışlığını değil, yalnızca doğruluğunu kanıtlamak peşine düştüler. Mahkemelerin bütün meselesi sanıklar hakkındaki iddiaları delillendirmek oldu.

Dünyada ilk defa, Türkiye’de sanıkların dosyalarına, “polis ifadesi”, “savcılık ifadesi”, “duruşma ifadelerinden” başka birde “cezaevi ifadesi” kondu. Sanıklara suçlarını itiraf ettirmek için aylarca işkence yapan sahtekârlar, zorla imzalattıkları ifadelerin üstüne “samimi itiraf” yazdılar. Mahkemeler sarıldıkları bu ifadelerin gerçekten samimi olup olmadığını araştırmadılar bile...

Diyarbakır’da 12 Eylül yargılamaları, gelecekte çok tartışılacaktır... Bu davaların dosyaları heyetler kalemlerini kırdıkları vakit kapanmayacaktır!—Kimsenin süphesi olmasın— kapanmayacaktır! Kararların altında imzası olanlar, umarız, her zaman gönül rahatlığı içinde imzalarına sahip çıkabilsinler. Bu kararların, uygulamaların hak-

www.partizanarsiv.net

lılığını savunabilsinler, müsterih olabilsinler.

Biliyoruz “Demoklesin Kılıcı” tepenizeddir. Eğer siz kılıcınızı bi ze indirmezsensiz, o kılıcını size indirecektir.

Sayın mahkeme heyeti!

Savunmamızı burada bitirmek istiyoruz. Hukuki durumlarımızı tek tek açıklayacağız

Teşekkür ederiz!...

383 Sayfadan İbarettir.

10.5.1984

H.Hayri Aslan

Müslüm Elma

Cafer Cangöz

İbrahim Ekinci

Esas hakkındaki mütalaya karşı son sözleri sorulan;
Sanık **MÜSLÜM ELMA**: Beni bin sefer ölüme mahkum et-
seniz dahi her seferinde daha yüksek sesle haykıracağım; yaşasın
Halk Demokrasisi ve sosyalizm mücadelesi, yaşasın TKP/ML ve
TİKKO, yaşasın devrimcilerin mücadelesi, başka diyeceğim yok-
tur dedi.

Sanık **HASAN HAYRİ ASLAN**: İyi, güzel, nazlı ne varsa
onların zincire vurulduğu bir ülkede halkın yanında zalimlere
ve emperyalistlere karşı karınca kararınca da olsa bir mücadele
vermekten şeref duyarım. Biz olmasak da devam edecek olan
devrim kervanına selâm olsun, başka diyeceğim yoktur dedi.

Sanık **CAFER CANGÖZ**: Bağımsızlık, Demokrasi Sosya-
lizm mücadelesinde şehit düşen yoldaşları, devrimcileri, yurtse-
verleri saygıyla anar, emperyalizm ve yerli gericiliği bu ülkeden
kovmak için mücadele veren çeşitli milliyetlerden Türkiye
halkının önderi TKP/ML'ye son güvenimi belirtir, bu uğurda
mücadelelerinde başarılar dilerim, başka diyeceğim yoktur dedi.

Sanık **İBRAHİM EKİNCİ**: Emperyalizm, gericilik zulüm
ve sömürünün çok yakın bir zamanda yok olacağı inancındayım,
başka bir diyeceğim yoktur dedi.

www.partizanarsiv.net